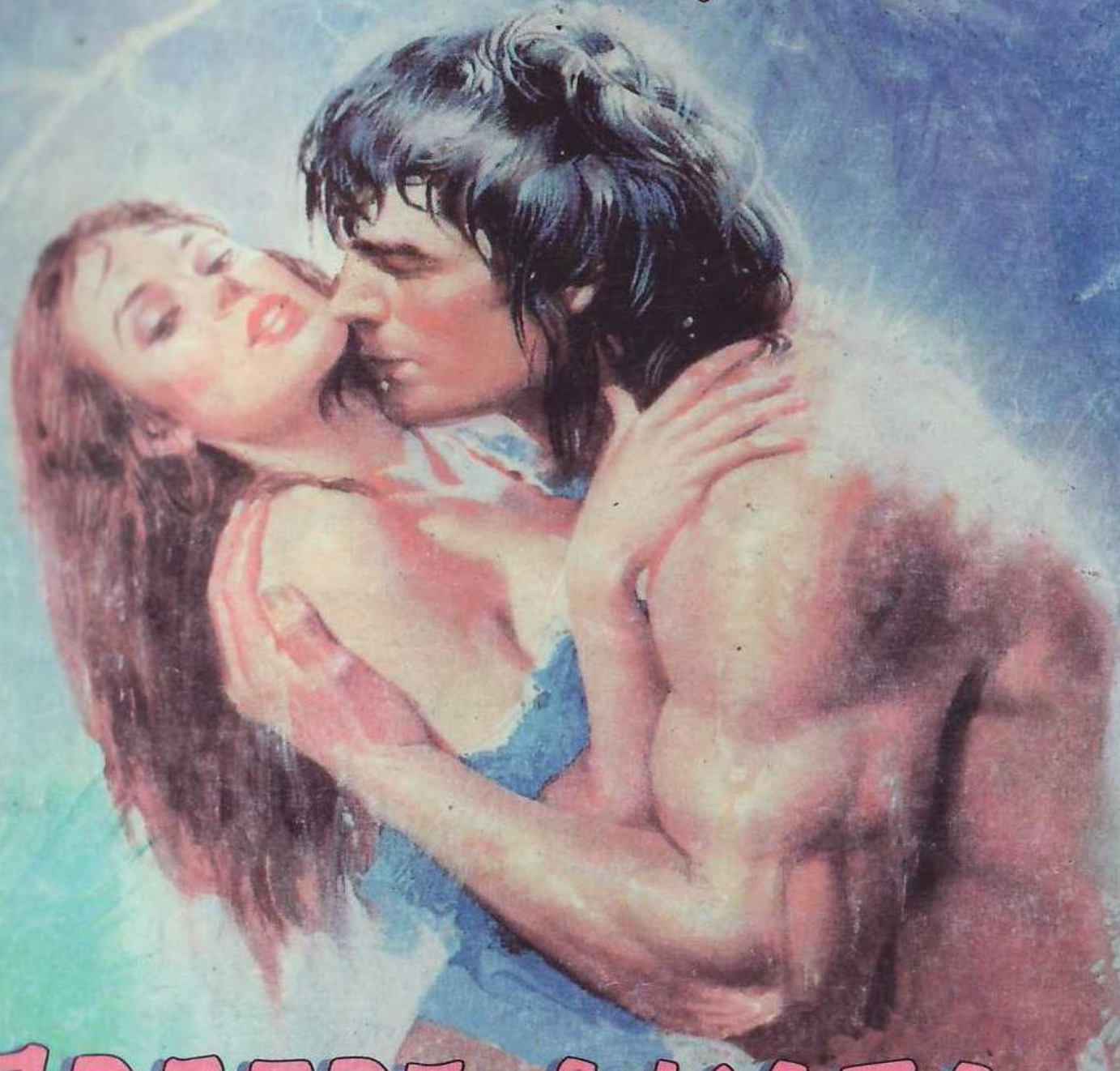

Гейл Линк

TORNADO BOOKS-1995

ПРЕГРЪДКАТА НА ВЪЛКА

ГЕЙЛ ЛИНК ПРЕГРЪДКАТА НА ВЪЛКА

Превод: Румяна Благоева

chitanka.info

„Око за око. Чест за чест.“ Това са думите на Ролф Далеј, казани на красивата му пленница. Отвлечена от бащината крепост, Сибил с ужас узнава, че тя е безпомощна заложница в подла игра на отмъщение. Непорочната повереница на Ролф е прелъстена и сега Сибил трябва да плаща със собствената си невинност. Притисната в жестока битка на волите с гордия ирландски лорд, тя никога не е предполагала, че горещите целувки ще разпалят пламъка на желанието в гърдите ѝ или че би изпитала опустошителна страст в... прегръдката на вълка.

ПЪРВА ЧАСТ

ПРОТЕГНАТИ РЪЦЕ

Ирландия 1476

— Сайобан! — гласът прогърмя в малката стая. — Чуваш ли?

— Да, *tiarna*^[1].

— Тогава прави каквото ти казвам.

— Няма ли да си помислиш още веднъж? — попита старата жена с надеждата, че той ще размисли.

На светлината от огнището мускулите на лицето на мъжа изглеждаха още по-изопнати. То сякаш бе издялано от същата груба скала както стените на замъка — лице на човек, който не познава компромиса. Няколко от кучетата, които до този момент лежаха в краката му, скочиха заедно с него в очакване на заповедите на своя господар.

Той протегна ръка и погали зад ушите най-голямото — едрият звяр отвърна с доволно ръмжене.

— Само това ми е в главата. Трябва да го направя.

— Няма никакво „трябва“ — позволи си да го смъмри тя кротко, но с увереност, която идваше от дългия ѝ житейски опит.

Мъжът извърна глава и ѝ хвърли предупредителен поглед, който я накара да млъкне.

Тя знаеше, че Вълка вече е взел решение и нищо не може да го промени, изготвил бе свой план на действие и щеше да го следва докрай.

Сайобан кимна одобрително.

— Ще се погрижа за всички необходими приготовления, господарю.

Той поклати тъмната си глава, загледан в огъня. Сега, когато бе направил своя избор, оставаше само да осъществи всичко. Тази вечер щеше да отиде с хората си в замъка Деран и да открадне най-голямата дъщеря на Хю Фицджералд.

[1] Tiarna (келтски) — Господарю. — Б.пр. [↑](#)

ПЪРВА ГЛАВА

— Одри! Клер! Къде сте?

Сибил Фицджералд претърсваше парка около централната кула. Знаеше, че нейните сестри близначки обичат да играят сред цветята в градината на майка си. Сибил също харесваше градината, но по друга причина — тук тя се чувстваше по-близо до майката, която все още ѝ липсваше, макар Маргарет Фицджералд да бе умряла преди осем години заедно с току-що родения си син.

Градината бе място за уединение, където Сибил често търсеше минутка отпих, след като привършеше със задълженията си на стопанка на именията и замъците на баща си. От всички бащини имения, някои от които получени за заслуги към Йоркската корона, тя особено много харесваше този сравнително малък замък в Ирландия.

Баща ѝ — Хю Фицджералд, граф на Деран — бе предвидил това място да стане собственост на Сибил и още на миналия ѝ рожден ден ѝ го бе прехвърлил. Сега това бяха нейните градини, нейните хора, нейното наследство. Законна собственост за нейните потомци. Сибил докосна лекичко меката вълнена дреха на кръста си. На двадесет години тя отдавна бе преминала възрастта за задомяване — нямаше деца да дърпат полите ѝ, нито пък очакваше скоро да се сдобие със собствена рожба.

Предишните усилия на баща ѝ да я омъжи не се бяха увенчали с успех. Но той бе готов на отстъпки и понеже се стараше да угоди на най-голямата си дъщеря, беше ѝ обещал, че тя ще се венчае за мъжа, когото сама избере.

Това условие много тежеше на Сибил, особено в този ден, когато се готвеха да отпразнуват сватбата на личната ѝ прислужница и един от конярите на баща ѝ. Алис беше щастлива и сияеше изпълнена с любов към бъдещия си съпруг.

Сибил зърна крайчеца на рокля с цвят на залязващо слънце и дочу кискане, което безпогрешно издаде къде се криеха двете сестри.

— Ако не дойдете веднага, обещавам, че и двете ще бъдете изпъдени в стаите си, когато започне празненството. Изобщо няма да

ви се разреши да участвате в сватбените тържества.

Кискането изведнъж спря и двете близначки се появиха иззад един огромен жив плет.

— Ние само си играехме с Уилям, това е всичко, Сибил — каза Клер.

— Точно така — потвърди Одри. — Уилям обеща да ни покаже съкровище — прибави тя с цялата надменност, на която бе способна за своите четиринадесет години, — но той ни показва само някакво си старо оръжие, което намерил и успя да си открадне целувка от Клер.

Клер възнагради сестра си със силно смушкване в ребрата, задето бе издала тази тайна.

Сибил сдържа усмивката си и я подпита:

— Вярно ли е?

Клер се изчерви и заби поглед в земята. Русата ѝ коса, обикновено сплетена, сега падаше свободно. Сибил забеляза, че и двете ѝ сестри физически заприличваха все повече на жени и промените в телата им ставаха по-очевидни, особено през последните няколко месеца, но въпреки това и двете бяха емоционално неукрепнали и твърде млади, за да се привързват към момчета. Прислужникът Уилям трябваше да бъде наказан, а Клер и Одри — да бъдат предупредени, че тяхното добро име не може да се петни така лекомислено.

Сибил си даде сметка, че е необходимо да проведе един дълъг разговор с тях. Разбира се, би могла да пренебрегне задълженията си и да не запознае близначките с тяхното място в обществото, и най-вече с факта, че имат късмета да им позволяват да останат деца по-дълго, отколкото повечето момичета на тяхната възраст. Но Сибил, която ги бе отгледала, обичала и предпазвала, като че ли прекалено дори, сега бе длъжна да поговори с тях. Може би довечера, или още по-добре утре, когато приключи сватбеното тържество.

— Роклите ви са изцапани от тревата. Хайде вървете вътре да се преоблечете, иначе ще пропуснете церемонията.

Одри тръгна със Сибил и попита:

— Татко ще се върне ли за сватбата?

Сбърчила чело, Сибил отвърна замислено:

— Не, Одри, баща ни има работа.

— За краля ли? — попита Клер със страхопочитание.

— Предполагам — рече Сибил, макар да не бе съвсем сигурна. Усещаше, че нещо не беше наред. Обикновено баща им ѝ се доверяваше. Но този път ѝ бе оставил само един пергамент с набързо написана върху него бележка, че трябва незабавно да замине за Англия, без да съобщава никакви подробности. След заминаването му не пристигнаха известия от него. Това не бе обичайно за Хю Фицджералд, който споделяше с нея винаги, когато кралски дела го откъсваха от семейството му, независимо за колко време. А сега бяха изминали две седмици без никаква вест от графа и Сибил се тревожеше. Човек не можеше да се издигне на такъв пост като този на баща ѝ, без да си спечели врагове, особено от Ланкастърския лагер. Тя изключваше възможността за заплаха от страна на съседите. Хю Фицджералд бе кралски шериф и семейството ѝ се ползваше с твърде голям авторитет, за да очакват опасност от тях.

Сибил се усмихна насила, за да прикрие тревожните мисли от сестрите си. Освен това днес бе щастлив ден, нищо нямаше да постигне с притеснения и безпокойство — най-много да помрачи радостта на Алис.

— Няма да е трудно да откраднете момичето, господарю.

— Всичко ли е готово?

— Да. Стражите не са на постове си заради сватбата. Прислужницата на дъщерята на Деран се жени тази вечер. Господарката е дала разрешение за тържеството и вече е започнало голямо ядене и пиене. Сякаш самите небеса са знаели нашите планове и сега ни помагат.

Устните на господаря им, Ролф Далей, се изкривиха в цинична усмивка.

— По-точно казано — самия ад, Олиф.

Тъмните очи на Олиф блестяха развеселено.

— По-добре ще е, ако нормандецът си помисли, че неговата плът и кръв е отвлечена от самия дявол. Ще не ще, ще трябва наистина да претърси дори пъкъла, за да я открие.

— Не, Олиф — отвърна Ролф Далей. — Много скоро ще узнае.

— Ще му кажете ли?

— Да, ще му кажа.

— Защо?

— За да може хубавичко да разбере, че когато посяга на някой от семейството ми е все едно да посегне на мен — усмихна се Ролф отново, но този път това бе усмивка на човек самоуверен, непреклонен в своите намерения. — Добре ще запомни мъжа, отнел честта на дъщеря му, така както той постъпи с моята братовчедка. Графът на Деран трябва да се научи, че с графа на Килрун шега не бива.

— Все още не е късно да промениш решението си — обади се друг глас, който призоваваше към предпазливост.

Ролф наклони глава и стрелна с гневен поглед по-малкия си брат.

— Не е нужно да идваш с нас, ако смяташ, че това е недостойно за теб.

Златистокафявите очи на Брандъф гледаха кротко, защото той обичаше брат си и го почиташе като глава на семейството. И въпреки това се чувстваше задължен да изрази резервите си относно една постъпка, която намираще за безразсъдна.

— Ролф, много добре знаеш, че те уважавам и ще се подчиня на твоите желания. Но представяш ли си какво зло ще причиним на жената, която смятаме да отвлечем. Тя не е направила нищо лошо.

— Но тя е дъщеря на баща си — отвърна Ролф. — И това е достатъчно.

Един мъж се приближи и всички млъкнаха. Ролф опря нож в гърлото му и попита:

— Всичко наред ли е?

Мъжът се задави от страх и кимна. Ролф го пусна.

— Отлично. Време е да тръгваме.

— Господарю — задъхано рече мъжът, — все още не сте ми платили.

Ролф махна с ръка и даде знак на Олиф, който извади кесия с пари и я хвърли на селянина. Той прибра кожената торбичка и изчезна в нощта.

— Доверявате ли се на такива като него, господарю?

Ролф изсумтя:

— Разбира се, че не. Точно затова изпращам и теб да наблюдаваш, Олиф. Човек, който изменя на своя господар, би се продал отново.

— Тогава не е ли по-разумно да се отървем от него, вместо да му позволяваме да се облагодетелства? — предложи Олиф.

— Не — гласът на Ролф беше спокоен, — той ще свърши много добра работа. Когато Деран се върне, този тип без съмнение ще му каже кой е откраднал дъщеря му и ще очаква да бъде възнаграден за това. Представи си само, гордият граф да плати на човек, който го е предал! Много точен удар, не смяташ ли?

Всички се засмяха, с изключение на Брандъф Далей. Той тихо отпрати молитва към Бога.

Шумът от веселбата неясно отекваше в стаята на Сибил. Тя стоеше край прозореца, загледана в нощното небе. Цареше пълен мрак, ненарушаван от лунна светлина. Усети милувките на хладния въздух по кожата си и вдъхна дълбоко. Прокара гребен от слонова кост през лъскавите кафяви къдри, които разпуснати стигаха до коленете ѝ.

Шумолене откъм леглото ѝ я накара да извърне глава, но видя, че сестра ѝ Клер само се е размърдала. Близначките бяха твърде развълнувани тази вечер, за да си легнат в собствената стая, затова им бе разрешила да споделят широкото ѝ легло. Но и самата тя бе доста неспокойна, за да може да заспи, и предпочиташе да съзерцава звездите, пръснати по небето като хиляди скъпоценни камъни върху кадифе.

Тъкмо когато се навеждаше да духне свещта, за да се върне в леглото си, забеляза, че вратата на стаята лекичко се открехва.

Преди да успее да се пресегне за камата си, вратата се разтвори широко и вътре нахълтаха няколко мъже с извадени оръжия. Изплашена за сестрите си, Сибил преглътна писъка, които се надигна в гърлото ѝ. Може пък и да не забележат двете спящи момичета, сгушени в кожените завивки на леглото ѝ.

Мъжете бяха трима. Всичките бяха високи, поне това можа да прецени. Със сигурност не бяха от нейните хора. Единият пристъпи към нея. На слабата светлина от свещта проблясваше острие.

— Ето тази, която търсим.

В полумрака на стаята, лицето на човека, който изрече тези думи, имаше суров и горд вид, като лице на воин. Обзе я ужас, но не биваше

да се издава. С един сигурно би могла да се справи и да спаси честта си, но не и с трима. Трябваше да запази спокойствие и хладнокръвие.

Сибил остана прикована на мястото си. Само с дясната ръка едва помръдваше и внимателно търсеше камата зад гърба си.

Ролф забеляза лекото движение, сграбчи жената и опря ножа си в гърдите ѝ.

През нощницата Сибил усети острия връх на оръжието до тялото си. Беше толкова близо до мъжа, че долавяше мириса на коне и кожа, който идваше от него. В стаята все пак бе много тъмно, за да може ясно да различи чертите му или да види какво правят другите двама.

Допирът на огромна ръка до плътта ѝ я накара да потрепери цялата.

— Стой мирно, иначе ножът ми може да пусне кръв — грубо прокълкна в ухото ѝ плътният му глас.

Сибил застина неподвижна. Ръката бавно продължи по тялото ѝ, като обгръщаше в шепи издатините и плавно се плъзгаше по вдлъбнатините.

— Ставаш — отбеляза загадъчно непознатият.

Говореше английски с акцент. Тя разпозна местния ирландски диалект — вероятно нападателят ѝ бе от размирното западно крайбрежие.

Ролф махна с ръка към купчината кожи върху леглото.

— Вземете една за нея.

Сибил подскочи уплашено. Ножът разкъса плата и я поряза. Страхът ѝ наистина бе оправдан, защото в същия миг близначките се сепнаха и се събудиха.

Мъжете погледнаха слисано и се втурнаха към момичетата, като се мъчеха да удържат мятащите се тела и да запушат устите, които се готвеха да нададат писъци.

— Кажи им да мълчат — заповяда Ролф, като заедно със Сибил се придвижи към леглото, където Олиф държеше Одри, а Брандъф се бореше с Клер, но преди да успее да я усмири, тя го ухапа по ръката.

Сибил заговори на френски и нареди на сестрите си да се престорят, че не разбират английски, да кротуват и преди всичко да не правят и да не казват нищо.

— Какво каза? — изръмжа гърлено Ролф.

— Само да стоят мирно — излъга тя смело. — Мои братовчедки са, току-що пристигнаха от Нормандия на гости.

Брандъф погледна Ролф озадачено. Накани се да си отвори устата, но Ролф го изгледа предупредително и той млъкна.

— Това ли е всичко?

— Да — отвърна тя тихо.

— Ще останат тук — нареди Ролф. — Вържете ръцете и краката им — но като видя предизвикателния, разярен поглед на момичето в ръцете на Бран, добави: — И устата! — заповедите бяха дадени на галски.

Ролф забеляза обърканото изражение на лицето на Сибил. „Много добре — помисли си той. — Ето че и аз знам как да си го върна и да ви държа в неведение.“

— Какво искате? — попита Сибил.

— Справедливост — бе тайнственият и неясен отговор на Ролф.

Бран и Олиф приключиха с връзването на момичетата и изчакаха Ролф и пленницата му.

Сибил забеляза ужаса, изписан по лицата на близначките. Каквото и да ѝ се случеше, сестрите щяха да бъдат пощадени, поне докато тя се подчинява на непознатите. Тя потисна вътрешния си порив да се бори и позволи на мъжа да наметне раменете ѝ с меката кожа, и да я изведе от стаята.

Мозъкът ѝ заработи усилено — мъчеше се да открие причина за това отвличане. Явно бе, че планът им не е просто да я изнасят, защото ако искаха, можеха да го направят в собствената ѝ стая. Присъствието на сестрите ѝ едва ли щеше да ги смуги. Светлинките от свещите, които все още мъждукаха в салона ѝ позволиха да забележи, че това бяха хора, на които не им се налагаше да крадат. Макар и наметнати с кожени плащове, мъжете носеха бижута твърде скъпи за хора от простолюдието.

Тогава защо?

Сибил имаше чувството, че са яздили цели часове. Беше се вдървила и всичко я болеше от натиска на ръцете на водача върху нея. Всяка миля я отнасяше все по-далеч от надеждата за помощ и от хората, които познаваше. Спряха само веднъж, да сменят конете. Глад

свиваше стомаха ѝ, жажда гореше пресъхналите ѝ устни. Скоро щеше да се зазори, но все още се усещаше нощния хлад и Сибил трепереше под кожената наметка. А мъжът все по-силно я притиска към себе си...

Кой бе той и защо постъпваше така с нея? Какво искаше? Справедливост. Бе казал само, че е дошъл да търси „справедливост“. Но за какво? И за кого?

Жената беше премръзнала. Ролф усещаше това по треперещото ѝ тяло и я притисна още по-силно в обятията си. Дясната му ръка бе здраво мушната под закръглената издутина на непристегнатите ѝ гърди. Тялото му се изопна. Косата ѝ излъчваше аромат на сандалово дърво. Беше я накарал да я сплете, докато сменяха конете.

Не бе проронила нито дума, само мълчаливо го укоряваше с поглед. Очите ѝ имаха цвета на бурно море.

Деран поне е успял да възпита потомството си в храброст, завистливо призна пред себе си Ролф. Дори и момичетата, след първоначалния опит да избягат, се подчиниха на заповедите, без да трепнат. Ролф уважаваше смелостта, особено при такива случаи. Нямаше да има никаква тръпка, ако трябваше да покорява някоя хрисима женичка, която се страхува от собствената си сянка. Докато е в ръцете му, тази жена ще е истинско предизвикателство за него.

— Слизай от коня — заповяда Ролф на Сибил.

Тя се свлече от седлото и се опита да изпълне схванатите си крайници.

— Пий — изкомандва рязко той.

Сибил се пресегна за кожения мях. Идваше ѝ да го захвърли в наглата му физиономия, но прецени, че не е много разумно. Докато ѝ се удаде да избяга, трябваше да бъде съобразителна и предпазлива.

— Стига! — мехът бе изтръгнат от ръката ѝ. Главатарят го надигна и дълго пи.

Слънцето вече се беше издигнало високо и Сибил виждаше мъжете съвсем ясно. Двама бяха облечени в груби дрехи и все пак като че ли всички принадлежаха към по-висша класа, отколкото показваше облеклото им — особено мъжът, когото тя считаше за водач на групата. И въпреки това у него нямаше и следа от изтънчени обноски, по-скоро

изглеждаше силен, упорит и необуздан — човек, който се чувства като у дома си сред дивата природа.

Тук не се виждаха приятно заоблените зелени хълмове около замъка Деран. Пейзажът бе суров, истинска пустош, в която непрестанно брулеше вятър. Във въздуха се усещаше мирис на море.

На възраст единият от мъжете беше поне колкото баща ѝ, реши Сибил, като съдеше по линиите, набраздили лицето му. Другите четирима бяха по-млади, на не повече от тридесет, предположи тя. Най-младият вероятно бе колкото нея.

Сибил прецени, че сигурно бе роднина на водача. И двамата бяха високи — по-високи от повечето мъже, с които бе свикнала, и двамата бяха широкоплещести, макар че по-възрастният като че ли беше по-едър. Лицата и на двамата сякаш приличаха на това място, макар че по-младият не изглеждаше чак толкова почернял и загрубял. Лъскавата му коса, тъмна като оникс, се спускаше гъста и плътна. Единствено в очите тя забеляза разлика между двамата мъже. Не беше само нееднакъвия им цвят, а по-скоро начина, по който гледаха на света. В зелените очи на по-големия долови безмилостност, гордост и желязна воля, бляскавите златистокафяви очи на по-младия излъчваха преданост, храброст и дори малко благородство.

Може пък той да се окаже ключа към нейното освобождение...

Ролф отново подвикна на галски. Откакто напуснаха владенията на Фицджералд, винаги използваше родния си език, когато издаваше заповеди на своите хора. Толкова по-добре — тъкмо щеше да остави тази чужда все така объркана.

Качи се на коня и зачака да повдигнат Сибил, за да я поеме в ръцете си. Бран забеляза умореното му изражение и предложи:

— Ако искаш, тя може да язди с мен, братко.

— Не. Дъщерята на Деран е моя — сръза го Ролф.

— Не оспорвам твоите права, просто питах дали не желаеш да бъдеш освободен от бремето да водиш жената — отвърна Бран.

Ролф се наведе и постави ръка върху рамото на брат си.

— В такъв случай, благодаря ти за загрижеността, но предпочитам да държа жената при мен. Плячката е моя, затова сам ще си я отнеса до леговището. Повдигни я!

Бран изпълни нареждането на Ролф и забеляза неразбиращото изражение по лицето на жената. Тактиката на брат му да я държи в неведение действаше много успешно.

Сибил отново почувства възпиращата сила на мускулестата ръка, която се плъзна под гърдата ѝ. Досега никой мъж не я бе докосвал така интимно. Усещаше, че той съзнава това и че го прави нарочно, като по този начин ѝ се надсмиваше, а тя не можеше да си го върне.

Изведнъж отегчението ѝ се изпари и се смени с твърдата решимост да вземе надмощие и да не позволи никаква проява на слабост пред този мъж.

Изкачваха се все по-нагоре по каменистите хълмове, мирисът на море ставаше все по-осезаем. В далечината върху един хълм успя да различи очертанията на огромен замък, обърнат към морето. Обгърна ги мъгла и отново ѝ стана студено.

Откъм замъка някой извика и грамадният като мечка мъж, който яздеше до водача, му отвърна. Вратите на централната кула се отвориха, групата влезе и бе посрещната от насъбралите се хора във вътрешния двор.

Сибил бе предадена в ръцете на мечока, който я хвана здраво през кръста.

Ролф хвърли юздите на едрия сив жребец към чакащия коняр и слезе от коня. Лукава усмивка пробяга по лицето му и още повече смрази Сибил, както и думите, произнесени на перфектен френски.

— Добре дошли във Вълчата бърлога, лейди Сибил. Позволете ми да ви се представя. Аз съм вашият домакин Ролф Далей, граф на Килрун. На вашите услуги, лейди — така както, несъмнено, и вие ще бъдете на моите.

ВТОРА ГЛАВА

Бе попаднала в някакъв ужасен кошмар — нямаше друго обяснение на онова, което ѝ се случи.

Бяха изминали няколко часа, откакто бе докарана в замъка на този недодялан ирландски лорд, бяха я завели в една стая на горния етаж на замъка, грубо я бяха бутнали вътре и здраво бяха залостили вратата отвън.

Един поглед през прозореца я увери, че нямаше никакъв начин да избяга. Не би могла да се промуши през тесните процепи между камъните, а освен това бе доста високо, за да рискува да скочи долу. Стаята бе лишена от всякакъв разкош и украса, само в един скрин до кревата имаше кожени завивки за покриване на голото легло. В камината не бе запален огън.

Сибил потрепери, измъкна още една кожа от скрина и я наметна върху раменете си. Стомахът отново ѝ напомни, че не бе яла нищо този ден. Дали щяха да откажат да задоволят дори най-насъщните ѝ потребности? И заради какво?

Спомни си какво бе казал мъжът с ясен леден глас, на езика на Франция така, сякаш се бе родил там. Какво ли имаше предвид, като употреби думата „услуги“? Дали щеше да я превърне в своя прислужница? Бе произнесъл името си с цялата гордост, която според нея бе неотменна част от неговия характер. Ролф Далей — трябваше ли това да ѝ говори нещо?

Сибил се опита да си припомни дали някога бе чувала това име, но напразно. Хиляди въпроси нахлуха в главата ѝ. Дали всичко това имаше нещо общо с последното пътуване на баща ѝ до Англия? Дали този ирландски лорд бе свързан по някакъв начин с Ланкастърците? Сибил знаеше, че повечето ирландски лордове подкрепяха Йоркската кауза. Титлата на Йоркския дук — бащата на Едуард IV — като вицекрал на Ирландия бе главната причина за верността им. Дали щяха да я използват като заложница за друга, политическа размяна?

Като се умори да стои, Сибил се сви върху широкото легло — други мебели в стаята нямаше. Сигурно изглеждаше ужасно. Косата ѝ

се бе разрошила и сплъстила, меката ѝ нощница се бе изцапала и изпокъсала. Тялото ѝ бе ожулено и натъртено. Сети се за топлата вана у дома и как би се потопила в нея, за да отмие нечистотията и да облекчи болките си.

На вратата се почука и Сибил скочи на крака, тъй като не знаеше какво може да очаква, след като се отвори.

В стаята влезе възрастна жена — може би приближаваше петдесетте. Косата ѝ беше тъмносива и не бе покрита, а просто навита около главата ѝ в стегнат венец от плитки. Беше средна на ръст и с пестеливи движения внесе поднос, отрупан с хляб, сирена и най-различни ядки. Кана с вода допълваше яденето.

Щеше да е глупаво, ако започне да се преструва, че не ѝ се яде, помисли Сибил, затова пое подноса с благодарност и го постави върху леглото. Отчупи голям къс от черния хляб и го погълна, без да сваля внимателния си поглед от жената. Преглътна залъка с водата, като се наслаждаваше на прохладата, която се разля в гърлото ѝ. Дори и най-доброто вино не ѝ се бе услаждало толкова. Набързо се справи и със сиренето — протичка, но питателна храна.

Жената промърмори нещо на ирландски и Сибил прекъсна яденето си.

— Говориш ли на моя език, бабке?

Тъмните очи се присвиха леко.

— Да, милостива госпожице.

— Знаеш ли защо съм тук?

— Да — отговори тя кратко.

Явно от нея нямаше да изкопча нищо, помисли си Сибил. Това бе семейната прислужница — тя знаеше цената на предаността. И нейната Алис никога не би издала нещо без разрешение.

И все пак, като се вгледа по-внимателно в очите ѝ, долови известно съчувствие. Жената дори не се опитваше да го скрие. Какво ли знаеше тя?

— Как се казваш? — попита Сибил учтиво, с равен глас.

— Сайобан, милостива госпожице.

Сибил се опита да го произнесе и това накара жената да се усмихне за пръв път, откакто бе влязла. Сайобан повтори името си отново, този път по-бавно, като изговаряше сричките поотделно, за да

може Сибил да ги каже след нея и този път тя изрече без грешка — „Сайобан“.

— Благодаря ти за храната, Сайобан.

— Не са те довели тук, за да гладуваш, госпожице.

— Така ли? — вдигна вежди Сибил. — И кога ще мога да узная причината, поради която бях отвлечена от моя дом? Днес? Или утре? — любезността ѝ започна бързо да се изпарява.

— Ще узнаеш, когато господарят ми пожелае това.

— Господарят ти? Мъжът на име Ролф Далей?

— Точно така, лейди Сибил.

— Ти знаеш името ми?

— Да. Ти си лейди Сибил Фицджералд, дъщеря на Деранския граф.

— Който ще обърне земята, за да ме върне обратно, уверявам те в това — прекъсна я Сибил. — Той ще плати всякаква цена, ще даде всякакъв откуп...

— Няма да има никакъв откуп — долетя откъм вратата дълбок глас.

Сибил и Сайобан веднага се обърнаха натам.

Ролф Далей стоеше, подпрял ръка о касата на вратата. На красивото му лице играеше язвителна усмивка. Промяната във външния му вид веднага направи впечатление на Сибил. Нямаше ги високите до колене ботуши и вълнените дрехи, които носеше преди, сега те бяха заменени с изисканото облекло на човек, който се явява в двора на крал Едуард. Дългите му крака бяха обути от горе до долу в чорапи от най-фината коприна и обувки от най-меката кожа... Очите ѝ преминаха нагоре и се разшириха от учудване. Жакетът му бе от черно кадифе, обшит с боброва кожа и златни конци покрай врата и по края на късите поли. Отдолу ризата му бе от бяла коприна, поръбена също със златни конци. Масивна златна брошка украсена с едър изумруд, блестеше върху жакета му и много добре се съчетаваше с пръстена на лявата му ръка. Кръстът му бе препасан със златен колан с изумрудена катарاما, също като дръжката на камата, окачена на него. Само тези скъпоценности биха могли да купят и продадат множество имения. Да, той наистина нямаше нужда от никакъв си откуп, помисли си Сибил мрачно.

Пред нея стоеше човек, разполагащ с богатство и власт, и излъчващ груба мъжка сила. Сибил несъзнателно го сравни с лордовете от двора на Едуард и установи, че на тях нещо не им достига. Този ирландец притежаваше мъжество и дързост, което ясно личеше от смело изсечените черти на лицето му, от плътните устни, изкривени в насмешлива усмивка.

Сибил вдигна взор, улови проницателния му поглед и си наложи да извърне очи.

— Хареса ли ви храната? — отново прозвуча дълбокият му глас, после, без нейно съгласие, той я погали, без да казва нищо повече за откупа.

— Съвсем простичка, но въпреки това — обилна и сита, милостиви господарю — отвърна спокойно Сибил, без ни най-малко да издава яростта, която кипеше под привидното ѝ хладнокръвие. Чувстваше, че този мъж бе готов да се хване за всяка слабост на своя противник и да я използва.

„Милостиви господарю“ — Ролф си представи какви усилия бе струвало на неговата пленница да произнесе именно тези думи. Тя бе от онези жени, които трудно биха нарекли някого свой господар. „Бога ми — рече си той, — готов съм да се закълна, че с мъка би признала за свой господар дори и английския крал.“ Сиво-зелените ѝ очи с буреносен поглед, които бе приковала в него, проблясваха непреклонно и гордо. Наистина, много усилия ще са нужни, за да се укроти тази жена и да приеме някого за свой господар, мислеше си той и се усмихна още по-широко.

Още съвсем млад, едва петнадесетгодишен, бе започнал да опознава жените. Привличаше ги стройната му фигура, красивото му мургаво лице и зелени очи, но, признаваше той с огорчение, блазнеше ги също и титлата на баща му. Близостта със зажаднели за ласки красавици както от висшето общество, така и между селските момичета вече не му доставяше удоволствие.

Беше се отегчил от тези леки връзки. Споделянето на леглото с която и да било от тези жени не значеше нищо за него, освен че задоволяваше физическите му потребности.

Виж, да легнеш с тази би било съвсем различно, реши Ролф. С нея би могъл да изпита онзи тръпчив вкус, за който жадуваше, солта, която липсваше в развлеченията му. А отмъщението щеше да добави

особен аромат към удовлетворяването на неговата чест... и на болката в слабините.

Ролф прекъсна потока от мисли и измърмори няколко кратки наставления към Сайобан, която се поклони ниско, наведе глава и тихо излезе от стаята.

Сега бяха сами — двама съперници в играта, която Ролф бе избрал. Обстановката бе натегната, дори леко враждебна. Тънкото було на доброто възпитание възпираше скритата сила на необузданата дързост, която бушуваше у всеки от тях.

Сибил се чувстваше изтощена физически и психически. Единственото ѝ желание бе да се изкъпе и да поспи, за да отпочинат и тялото, и съзнанието ѝ. Тази вечер не се нуждаеше от повече обяснения, но като че ли нямаше друг избор.

— Повтарям — заяви тя, — баща ми ще плати всякакъв откуп, за да се върна невредима.

— А аз пък потретвам, мила госпожице, че за теб няма да има нужда от никакъв откуп.

— Защо?

— Защото аз не искам пари.

— А какво тогава?

— Справедливост — отново каза той.

— За втори път ми говорите за справедливост. Бъдете по-ясен.

Ролф сякаш не я чу, а направо попита:

— Къде е баща ти?

— В Англия.

— Поради каква причина?

— Кралски дела — отвърна кратко Сибил.

Ролф се изсмя високо и грубо.

— Така ли ти каза?

Сибил не се осмели да отговори.

— Познаваш ли Дувеса О'Нийл? — гласът му бе дрезгав, сякаш режеше с трион.

Сибил трепна. Чудеше се, какво общо може да има с този случай стеснителната млада жена, чиито земи граничеха с техните.

— Да, познавам Дувеса — потвърди тя.

— Както и твоят баща, нали — процеди Ролф с ледено презрение.

— Разбира се, че я познава — сръза го Сибил. — Ние сме ходили на гости в имението ѝ и тя е идвала у нас. Това не е престъпление.

— Наистина, това не е — рече тихо той, — но отвличането е!

— Вие добре би трябвало да знаете това, господарю мой.

— Благородният граф, вашият баща, е отвлякъл лейди Дувеса — гласът му съвсем се сниши, а погледът му стана така смразяващ, че чак тръпки я побиха.

— Какво? — извика Сибил смаяно.

— Деран е отвлякъл Дувеса и е избягал далеч от тук в Англия, за да не мога да го настигна, защото знае, че ако бе останал в Ирландия, досега щеше да се е срещнал с острието на моята кама.

— Това, което казвате, е съвсем нелепо.

— Но е истина.

— Съмнявам се, господарю. Истината, очевидно е нещо, с което вие не сте запознат.

Разгневен, Ролф сграбчи Сибил за ръката, впи силните си пръсти в плътта ѝ и отметна кожата, с която тя се мъчеше да прикрие и стопли тялото си. Тя отново остана пред него само по нощница.

— Слушай, малка госпожичке, казвам ти, че по всяка вероятност той я е отмъкнал насила.

— Откъде знаеш?

— Съобщиха ми, след като всичко бе свършило.

— А теб какво те засяга това?

— Дувеса е моя братовчедка — дъщеря на сестрата на баща ми — обясни Ролф. — Моя повереница е до момента, в който реша за кого да се омъжи. Сега и дума не може да става да се омъжи за друг. Баща ти я е опозорил и заради тази постъпка, той ще трябва да понесе съответното наказание.

Зелените процепи на очите му я гледаха студено и недвусмислено говореха, как точно бе намислил да отмъсти на баща ѝ. Ролф беше убеден, че той е отнел невинността на Дувеса и затова сега Сибил на свой ред трябваше да загуби своята. Онова, с което тя винаги бе смятала, че ще може да дари бъдещия си законен съпруг, щеше да ѝ бъде взето насила. С ужасяваща сигурност тя знаеше, че по никакъв начин не би могла да промени намеренията му — бе затворник в неговите земи, сред неговите хора. Бе уловена в прегръдката на своя враг, без никаква възможност за бягство. Освен ако не успееше да го

разубеди, че баща ѝ не е способен на такава подлост, сети се тя и се хвана за тази мисъл като удавник за сламка. Трябваше да опита.

— Къде е доказателството?

Ролф извади няколко страници пергамент от жакета си и ѝ ги подаде.

— Можеш ли да четеш?

Сибил вдигна брадичка предизвикателно и отвърна надменно:

— Разбира се, че мога. А ти?

Ролф сдържа усмивката, която напираше да разчупи строгостта на поведението му, и продължи, без да обърне внимание на ироничната ѝ забележка:

— Това е нещо необичайно, лейди Сибил. Дори и вие трябва да го признаете.

— Може и да е необичайно за вашите хора — заяви тя дръзко, — но сред моята класа се смята, че е много важно жената да бъде образована.

Дрезгавият му смях проехтя в стаята.

— Това, скъпа госпожичке, са чисти глупости. В Англия жените не получават такова високо образование, каквото се опитвате да ме убедите. Дори един ирландски благородник като мен знае нещичко по този въпрос.

— И го е научил най-вероятно в спалнята на някоя благородна развратница.

— Развратницата си е развратница, госпожице — присви той очи, — независимо от произхода ѝ. Но стига толкова. Ето ви доказателството, което търсите.

Сибил грабна листовете, като внимаваше да не докосне протегнатата му ръка. Огледа равния почерк и бързо зачете. Бе написано от личния свещеник на Дувеса О'Нийл, отец Джофри Кармъди, който видял как графът на Деран отвялякъл неговата господарка от замъка ѝ, и това било извършено с хитрост, твърдеше свещеникът.

„Графът и една малка ловна дружинка пристигнаха на коне. Лорд Деран каза, че ще поиска позволение от лейди Дувеса да останат, за да даде почивка на животните

и мъжете. Господарката с готовност се съгласи и ги покани да вечерят заедно с нея и дамите. По-късно лейди Дувеса и графът започнаха разговор, който скоро стана разгорещен. Само след минути графът даде знак на хората си и те извадиха мечове. Деран заяви, че взема вашата братовчедка със себе си. Тъй като в замъка имаше съвсем малко въоръжена охрана, лейди Дувеса помоли своите похитители да приберат оръжията си, за да не пострада никой. Деран и хората му избягаха, като насила отведоха със себе си графинята, заедно с две дами от нейната свита.“

Ледени тръпки полазиха по гърба на Сибил. Познаваше свещеника на Дувеса О'Нийл, беше го срещала няколко пъти и знаеше, че е благ и добър човек. Той не би дал лъжливи сведения — думите му съдържаха истината, така както я бе видял.

Но Сибил познаваше добре и баща си. В тази работа сигурно имаше нещо повече от онова, което беше предадено в писмото. Едва ли бе необходимо баща ѝ да отвлича жена. Само името и титлата му осигуряваха възможността да избере, която си пожелае за своя любовница или съпруга.

— Милостиви господарю — каза Сибил тихо, — сигурно има и някаква друга причина, за да постъпи баща ми така.

— Той е откраднал моята повереница от собствения ѝ замък и насила я е заставил да го придружи до Англия. Дувеса бе целомъдрена млада жена, която скоро щеше да бъде омъжена за човека, избран от мен. Каква причина може да е имал баща ти, че да я принуди да се откаже от онова, което всяка жена с благородно потекло и с такова високо положение би дала единствено на своя съпруг? Той я е пожелал и затова я е отвлякъл.

Сибил се възползва от възможността да извърти разговора в своя полза и попита:

— Смятате ли, че Дувеса ще е доволна, ако вие постъпите с някой друг така, както обвинявате баща ми, че е постъпил с нея?

— Това не ме интересува. Око за око, зъб за зъб... и чест за чест.

Мислите в главата ѝ се въртяха с бясна скорост, търсейки изход от тази лудост.

— Разрешете ми да пиша на баща си и да поискам обяснение. Или пък нека отидем в двора на Едуард и да се изправим пред него.

— Няма да стане. Така съм се наситил на английска „гостоприемност“, че ми стига за цял живот — отсеке той непоколебимо.

— И няма да се вслушате в разума?

— Скъпа госпожице, аз си имам своите собствени основания.

Сибил знаеше, че каквото и предложение да даде, то щеше да бъде отхвърлено незабавно. Ролф бе произнесъл своята дума, той бе категоричен, както и тя. Но нямаше да му се даде без борба.

Шум откъм коридора накара и двамата да се обърнат към вратата. Тя се отвори и на прага се показва Сайобан, придружена от няколко огромни кучета, които се втурнаха към господаря си.

Сибил разпозна породата на трите от тях. Бяха догове — два светлобежови и един малко по-сив. Четвъртото куче, по-дребно от другите, я наблюдаваше внимателно. Имаше сива козина, къса и рошава. То вирна глава към нея и застана нащрек.

Ролф нареди на другите да не мърдат и отведе последното куче при Сибил.

— Подай си ръката.

Без да сваля очи от звяра, Сибил се подчини. Животното я подуши и седна на задните си крака. Сибил предпазливо протегна ръка и поглади меката козина.

— Това е ловджийска хрътка, госпожице, и то ирландска хрътка. Същински вълк. И за да не помислите, че това е само един домашен любимец, трябва да ви кажа, че може да разкъса гърлото на човек без никакви затруднения — поясни спокойно Ролф и протегна ръка да докосне нежната бяла плът на шията ѝ. Усети учестеното биене на пулса ѝ. — Не се плаши. Той ще те пази.

— От вас ли, милостиви господарю? — изсмя се тя нервно.

Едрата ръка, която галеше животното, замръзна, в следващия миг тя обгърна шията ѝ. Усмивката му бе като бяло петно на фона на загорялата му кожа.

— Не, скъпа моя. Той ще те пази за мен.

Сибил съвсем ясно схвана мисълта му, дори и без да я е изрекъл — кучето щеше да се погрижи тя да не избяга. Но само ако дръзнеше, то щеше да реагира веднага.

— Разбирам.

— Много добре — каза той непринудено. — Сайобан, готова ли е голямата стая за нейно височество?

— Да, *tiarna*.

— Тогава, отведи я там.

— Елате, мила госпожице — повика я старата жена и ѝ подаде кожената наметка.

Сибил загърна раменете си и гордо излезе от стаята, а хрътката, цялата нащрек, я последва.

Последните му думи я шибнаха като камшик.

— Не можем да не ѝ отредим стая, подходяща за нейното положение.

ТРЕТА ГЛАВА

„Нейното положение“ — мислеше ядосано Сибил. То скоро щеше да бъде положението на любовница на господаря на замъка.

Смяната на стаята я смущаваше. По-скоро бе очаквала да я държи в по-тясното, влажно и тъмно помещение. То щеше да му свърши прекрасна работа. Но вместо това тя бе въведена в господарска стая, потънала в богатствата, наследени от него.

Сибил бавно обиколи стаята и подробно разгледа всичко. Без съмнение, по своя разкош тя съперничеше на всеки Плантаджанетски кралски дворец, помисли си тя. Беше съвсем различна от първата, която ѝ бяха определили. Стените бяха украсени с гоблени, а по пода ухаеха благовонни тръстикови свещици, примесени с дъх на треви и билки. Леглото бе огромно, а балдахинът над него — целият изтъкан от кадифе и богато обшит със златни и сребърни конци.

Сибил протегна ръка, поглади меката материя и вдъхна дълбоко — излъчваше аромат на жасмин.

Край едната стена имаше масивен гардероб. Отвори вратите и видя, че бе пълен с дрехи, подходящи на жена с благороднически произход. Вътре бяха накачени рокли от най-мека вълна, коприна, лен и кадифе, поръбени с най-красивата фламандска дантела. И макар че вече изглеждаха малко демодирани, Сибил не можеше да не се възхити на кройките и моделите им.

Друга врата водеше към по-малко помещение, очевидно използвано като тоалетна от обитателите на по-голямата стая. В него имаше емайлирано нощно гърне и малка поставка с бакърен леген за миене. Разноцветни сапуни и парфюми, заедно с шишенца лосиони и масла, бяха подредени върху няколко вградени полици.

В ъгъла, бакърена вана с благоуханна вода приканваше умореното ѝ тяло. Сибил се озърна предпазливо, свали кожата и я пусна на пода. После смъкна тънката нощница, смачка я на пода и пренебрежително я запрати в ъгъла на стаята.

Никога не бе виждала такава широка вана. Щяха да са нужни няколко яки мъже, за да я отместят. Беше кръгла и дълбока, с

орнаменти, изковани в метала. Наведе се да разгледа изображенията по-отблизо. Едно от тях се открояваше сред останалите — беше глава на вълк.

Сибил леко потрепери, стъпи във ваната и въздъхна. Насапуниса раменете и ръцете си, наслаждавайки се на успокоителното действие на водата върху мускулите си, което я унасяше в дрямка.

Сепна я тихия лай на хрътката.

Сайобан влезе с няколко бели ленени кърпи за избърсване.

— Не се стеснявайте, милостива госпожице — бъдете сигурна, че тук съм виждала тела с всякакви размери и форми. Реших, че няма да имате нищо против, ако ви помогна малко за тази дълга коса.

Сайобан изчезна за момент и се върна с две по-малки бакърени кофи — едната с гореща, а другата със студена вода.

— Забелязах, че харесвате аромата на сандалово дърво, госпожице — каза Сайобан, взе едно от шишенцата и изля малко от съдържанието му върху ръката си. Имаше зелен цвят и миришеше на диви цветя и билки. — Смятам, че много добре ще се съчетае с уханието на сапуна — Сайобан започна да разтрива и разпенва течността по мократа коса на Сибил.

Тя се отпусна и се остави на магията на нейните пръсти, защото наистина усещаше, че нежните движения на ръцете я успокояваха. Старата жена пипаше много деликатно, също като Алис. Изведнъж я обля гореща вода, а после ледена и Сибил подскочи и седна във ваната.

— Излизайте, лейди Сибил.

Тя се изправи и пристъпи навън.

— Мога и сама да се облека, Сайобан.

— Не се съмнявам в това, милостива госпожице — засмя се тя. — Моля — тя вдигна приготвената мека кърпа и я уви около дългите коси. Взе друго, по-дълго ленено парче и плътно загърна тялото на младата жена. Побутна я да седне върху един малък стол и започна рязко да търка гъстите кафяви къдри. — Много хубав цвят, госпожице, има оттенъка на нашия мед.

Сибил се изчерви от този комплимент. Според нея косата ѝ бе съвсем обикновена и нямаше нищо особено в цвета.

— Бих желала да опитам вашия мед, Сайобан. Много обичам сладки неща.

— Също като лорд Ролф — отбеляза прислужницата.

Тази забележка предизвика внезапна промяна у Сибил — тя се стегна, изпъна гръб и придоби сериозен вид.

Сайобан разбра, че споменаването на името на Ролф не бе най-подходящото нещо в този момент. По всичко личеше, че гордата дъщеря на графа на Деран нямаше така лесно да влезе в леглото на господаря. Тайнствена усмивка пробяга по устните на старата жена, но тя продължи да суши косата ѝ и замислено се вгледа в Сибил, докато момичето избърсваше тялото си. Ако някой можеше да откъсне Вълка от бремето на самотата, това щеше да е именно тази жена. Доскоро се бе противопоставяла на намеренията на своя господар да извърши нещо, което според нея бе чисто безразсъдство, но ето на, сега признаваше пред себе си, че може би, в края на краищата, е имал късмет. Пред нея стоеше жена с дух, напълно подходящ на неговия. Дано излезе нещо добро от това трагично стечение на обстоятелствата.

Гласът на Сибил прекъсна мислите ѝ.

— Откъде са всички тези сапуни и благовонни масла?

— Те принадлежаха на лейди Бриана, майката на моите господари.

— А откъде се е сдобила с тях? Това е истинско съкровище от парфюми.

— Бащата на моите господари, покойният граф, на младини е пътувал много. Притежаваше няколко платноходни кораба, които донасяха великолепни платове и подправки от местата, с които търгуваше. Нямаше случай да се върне от пътуване, без да донесе нещо на своята господарка и съпруга. Всички бяха много опечалени, когато той и лейди Бриана бяха убити.

Сибил извърна глава и се вторачи в Сайобан.

— Убити?

— Да, уби ги една английска свиня — рече грубо Сайобан. — Дано милостивият Бог е изпратил в ада тази коварна душа, да гние там за вечни времена.

— Убиецът беше ли изправен на съд пред краля?

— Не — изсъска гневно тя, — имаше твърде високо положение и нямаше доказателства срещу него, защото не беше го извършил лично. Бе платил на наемни убийци.

— Но сигурно е можело да се заведе дело срещу него?

— Лорд Ролф търсеше справедливост, милостива госпожице.

Сайобан ѝ разказа как семейството отишло на сватбено тържество на роднина на лейди Бриана в Англия. След церемонията Ролф, придружен от няколко мъже, също роднини, тръгнал към близкия хан. Когато се върнал на другата сутрин, заварил страшната картина на клането.

Лицето на Сибил бавно се сгърчи от ужас и побледня. Гняв се надигна в гърлото ѝ, като си представи сцената. Пое дълбоко въздух, за да се овладее, и попита:

— А той срещна ли се с хората, които смяташе, че са отговорни за това?

— Да, госпожице, точно така направи. Лорд Ролф познаваше един човек, който желаше смъртта на родителите му — един отблъснат ухажор на майка му. Човек, който жадуваше за власт и смяташе, че може да помете цялото семейство на господаря и да заграби не само Килрун, но и имотите на господарката в Уелс — Сайобан добави, че Брандъф също е трябвало да отиде, но не могъл, защото си счупил крака. — Този нещастен случай спаси живота му. Ако моят господар Ролф не е бил на друго място същата нощ, вероятно бандата убийци щеше да отнеме и неговия живот.

— Досещам се как може да е прекарвал онази вечер, няма съмнение в това — каза рязко Сибил, като се мъчеше да се пребори със съчувствието към младия мъж, който е трябвало да види родителите си убити по такъв жесток начин.

— Това няма никакво значение, госпожице — укори я Сайобан. — Когато моят господар потърси справедливост, единственото, което получи, бе огромно оскърбление — продължи тя яростно, докато разчесваше почти изсъхналата коса със сребърния гребен. — Моят господар откри единия от убийците, който, преди да издъхне, призна, че барон Болтън наистина му е платил, за да го отърве от враговете му, и тогава лорд Ролф потърси мъжа, когото считаше отговорен.

Сибил слушаше, а Сайобан продължи да разказва как Ролф с безумна скорост препуснал към двореца на Едуард и изложил случая пред краля. Но той поискал и други доказателства — не само думата на един вече мъртъв човек. Господарят ѝ поискал Едуард да призове барона, за да отговаря по обвинението.

— Едуард се съгласил чак след като за това настоял брат му Глочестър и тогава изпратили да повикат барона. Той се отзовал на

кралската призовка и заявил, че лорд Ролф е лъжец. Можел ли той да доведе мъжа, свидетелствал против него? Господарят признал, че това не е възможно, но че е готов да се закълне в Библията, че говори истината. Дори предложил да оставят разрешаването на спора в ръцете на бога, като предизвикал барона на смъртен дуел. Тогава се появил някакъв роднина на кралицата и казал, че баронът е бил с него в продължение на няколко седмици в ловната му резиденция на шотландската граница.

— И така за твоя крал този случай бил приключен.

Сайобан постави набръчканите си ръце върху раменете на Сибил.

— Господарят ми бе разярен. Едуард обяви, че проблемът е разрешен удовлетворително в негова полза и посъветвал новия граф на Килрун да се завърне в Ирландия. Естествено, моят господар не можел да стори това.

— Разбира се, не бих помислила дори, че е могъл — рече замислено Сибил.

— А, обзалагам се, че и вие, милостива госпожице, не бихте оставили тази работа така — прониза я Сайобан с поглед.

Сибил се замисли за баща си и сестрите и леко поклати глава. Тя също би поискала справедливост за всеки, който дръзне да причини зло на член от семейството ѝ.

— И какво направи твоят господар?

— Постъпи така, както смяташе, че е правилно — заяви гордо Сайобан. — Оттеглил се от съда и изчакал Болтън. Отново го призовал на смъртен бой, но страхливецът отказал. Тогава хората на Болтън хванали господаря и извикали кралските войници. Баронът го обвинил под клетва, като казал, че лорд Ролф заплашвал пред свидетели да го убие — Сайобан остави гребена. — Господарят бил хвърлен в Тауър да чака присъдата си. Единственият човек, който се застъпил за него, бил принц Ричард от Глочестър, който настоял графът на Килрун да бъде върнат в Ирландия. Казал, че Ролф Далей е честен човек, разкъсван от мъка. Той накарал брат си да наблюдава барон Болтън. След като прекарал няколко месеца в онзи английски ад, господарят бил освободен и поставен под опеката на принц Ричард. Хората от Глочестър доведоха лорд Ролф невредим в Ирландия.

— А какво стана с барона?

— Умря при нещастен случай по време на лов, милостива госпожице.

Лейди Сибил само повдигна вежди недоверчиво, без да каже нищо.

Сайобан се пресегна и извади от гардероба една кадифена роба за Сибил. Тя се мушна във виненочервената дреха и върза широкия златен колан около тънкия си кръст. Не ѝ се стори странно, че Сайобан не предложи направо нощница, за да се приготви за сън, толкова бе нетърпелива да чуе края на историята.

— Съмнявате се, че е било нещастен случай, лейди Сибил? — прозвуча плътния глас на Ролф.

Сибил рязко се обърна — колко ли време бе стоял там и бе слушал разказа на старата жена? И доколко ли бе успял да разгледа плътта ѝ? Предизвикателството в гневните му зелени очи даваше отговор на тези въпроси.

— Баронът имал нещастieto да претърпи малка неприятност, докато яздел — поясни той. — Едната подкова била леко разхлабена и той се принудил да се върне в конюшните. Но безразсъдно тръгнал сам по обратния път, без да вземе някой от свитата си. Изглежда, бил нападнат от доста едър звяр, който по най-жесток начин разкъсал барона. Точно такава смърт, каквато заслужавал — без чест, пищейки за нещастния си животец като последното страхливо копеле — Ролф замълча за миг, после добави: — или по-точно това е, което ми съобщиха — хрътката подуши ръката му. — Да не мислиш, че съм те забравил, Лу? — той погали кучето зад ушите. — Сайобан, погрижи се да го нахраниш, долу. Лейди Сибил няма да има нужда от него до края на тази нощ.

Сайобан едва сдържа думите, които напиреха на езика ѝ. Не можеше да убеди своя господар да не прави каквото си е наумил, затова мълчаливо се подчини, взе кучето със себе си и остави двамата в ръцете на съдбата.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Сибил не можеше да заплаче, терзаеха я горчиви спомени, които вече пускаха корени в душата ѝ. Срам и яд се бореха в главата ѝ. Притвори очи — в съзнанието ѝ изплуваше единствено образът на Ролф, застанал в очакване, след като Сайобан и хрътката напуснаха стаята.

Ролф залости здраво вратата. Обърна се, пристъпи към нея и протегна ръка да погали разпуснатите вълни на косата ѝ. Сибил се опита да се отдръпне, но Ролф здраво сграбчи гъстите къдрици.

— Време е да се разплатят дълговете на честта, мила госпожице.

— Плюя на вашата чест, господарю! — отвърна тя, като се мъчеше да освободи косата си.

— Както и аз плюя на твоята — процеди той с нисък тих глас, а устните му се изкривиха в заканителна, лукава усмивка. — Хайде да свършваме с приказките, Сибил. Имам нужда от по-разгорещен интимен двубой — Ролф я пусна, облегна се на едната колона на леглото и скръсти ръце пред гърдите. — Съблечи се!

Гневният отказ в очите ѝ го накара да се усмихне още по-широко.

— Събличай се, или сам ще смъкна робата от гърба ти.

Той сякаш искаше да я предизвика, за да го накара да излезе от кожата си, помисли Сибил. Тя имаше всички основания да бъде ядосаната, а вместо това видя яростта, отразена в тези необикновени зелени очи.

Сибил развърза колана и небрежно свали робата. Добре че косата ѝ поне отчасти я прикриваше. Вдигна глава и погледна Ролф право в очите. Няма да се моли и да се свива от страх. Не и пред този мъж, закле се тя наум. Нека хубаво се нагледа. Беше ѝ все едно.

— Лъжлива кучка! — това бе последното нещо, което очакваше да чуе от неговата уста.

— Какво искаш да кажеш? — попита Сибил слисана.

— Зарежи преструвките, че това не означава нищо за теб, лейди Сибил — каза Ролф кротко и се приближи към нея.

Сибил не отстъпи, но не искаше да повярва, че Ролф, необяснимо как, бе надзърнал в сърцето ѝ. Как ли? Дали този проклет ирландец не бе някакъв магьосник?

Допирът на пръстите му бе лек, като допира на перце. Той отчетна дългата завеса от коса, скрила тялото ѝ от погледа му. Сибил усещаше силата на ръката, която бавно галеше бузата ѝ и прокарваше пътека по шията ѝ натам, където биеше сърцето.

Ролф отстъпи назад, без да откъсва очи от нейните. Бързо се освободи от единствената си дреха — роба, също от кадифе, изцяло черна, без никакво цветно петно, което да затъмнява красотата ѝ.

Дъхът болезнено спря в гърлото на Сибил. Пред нея стоеше мъж със съвършено тяло. Всяка невеста с радост би приела такъв съпруг в брачното си ложе. Знаеше, че той не изпитва никакъв срам, застанал там, изложен пред погледа ѝ, така както бог го е създал. Не, срамът оставаше у нея, тя съзнаваше това, защото не можеше да затвори очи пред тази дивна гледка.

Единственото украшение, което носеше сега, бе пръстенът и още нещо, чуждо на нейния свят — на двете си ръце имаше гривни от чисто злато. Езически. Какъвто бе и самият той, помисли си тя. Езическото у него ясно се четеше в дръзките очи, които оглеждаха тялото и изгаряха кожата ѝ, беше изписано на лицето му — изпъкнали скули, властно изопнати, квадратна брадичка, пресечена от дяволска трапчинка. И тези устни, извити във варварска усмивка. Тесният му, остър нос също реагираше — ноздрите му леко потрепваха, сякаш се опитваше да я подуши. Дебнеше я, макар и двамата да не помръдваха.

Кръвта бушуваше във вените ѝ, чувстваше бясното блъскане на сърцето си, докато той напредваше към нея. Безразлична, трябва да остане безразлична, повтаряше си Сибил, докато той не се почувства напълно уверен. Тогава тя ще отприщи яростта, която бе готова да избухне в нея.

Ролф отчетна дебелиите кожи от леглото и отдолу се показаха бели чаршафи, а върху тях бяха натрупани множество възглавници.

Сибил усети как се отделя от земята, а после меко потъва, докато Ролф я поставя върху кревата и ляга до нея. Понечи да прикрие голотата си с кожената завивка, но мъжът отблъсна ръката ѝ.

— Не! — изръмжа той.

Сибил усещаше трепета, обхващащ постепенно цялото ѝ тяло, и се ненавиждаше за това. Насили се да остане неподвижна като жена, готова за последен обред. Стискаше здраво клепачи, сякаш за да затвори страха, който можеше да се покаже в очите ѝ. Едно е да кажеш, че ще посрещнеш своя похитител смело, съвсем друго е да го направиш.

Но какво чакаше той? Нима мъжете не бързат да свършат онова, което бе единствено за тяхно собствено удоволствие?

Отвори очи. Какво правеше той?

Устните на Ролф се бяха разтеглили в странна усмивка — полусмаяна, полупрелъстителна. Вместо да сграбчи бедрата ѝ и да ги разтвори, а после бързо да се качи върху нея, както тя очакваше, Ролф едва-едва прекара устни по лицето ѝ, като обсипваше с нежни целувки бузите, вдлъбнатините на носа, шията, където поспря и лекичко захапа чувствителното място зад ухото. Ръцете му също не спираха. Преминаваха от раменете, надолу през кръста ѝ и с нежни движения докосваха бедрата ѝ. Тъмната му глава се наведе към гърдите, устните му внимателно хапеха плътта по плавния наклон на меката кожа. Езикът му се плъзгаше и я изгаряше с нежната дамба на завоевател.

Неволно по тялото ѝ се разля приятна топлина и трепет, макар тя да се мъчеше да устои на чувствата, които той събуждаше у нея. Гняв кипна в сърцето ѝ, Сибил вдигна ръце от леглото и се опита да го оттласне, но безуспешно. Само след миг се оказа с ръце над главата, здраво стиснати в силната длан на Ролф. Отново започна да се бори, да пици и да се мъчи да го отблъсне. В отговор той праметна мощния си мускулест крак върху нея, за да я усмири. Сибил изпита непознатото усещане за плът, опряна до корема ѝ. Продължи да се съпротивлява, когато пръстите му смело докоснаха кълбото меденокафяви къдри между събраните ѝ бедра, но чу само тихия му, подигравателен смях.

— Ирландско копеле! — изсъска Сибил.

Ролф замръзна. Погледът на очите му я вледени със своята мощ. Там, където преди малко устните му галеха, сега се впираха с такава сила и я нараняваха така безмилостно, че чак дъхът ѝ секна. Той разчекна краката ѝ, плъзна се между разтворените ѝ бедра и се намести, за да осъществи своето насилие над нейната непорочност.

Болка разцепи мислите на Сибил. Тялото на Ролф изцяло владееше нейното. Той отново и отново доказваше правото си на

собственост върху територията, в която проникваше.

Сега ръцете на Сибил се оказаха свободни и тя започна своята атака. Ноктите ѝ деряха бузата му, зъбите ѝ хапеха, където сварят. Но ударите, с които го обсипваше, бяха напълно безполезни — Ролф устояваше на тази атака и продължаваше своята, докато не изля своето семе в тялото ѝ.

Сибил остана да лежи изтощена, потта от неговото тяло се смеси с нейната, кръвта, обагрила бедрата ѝ, се сля с неговата течност.

Усети как леглото хлътна и той стана. Обърна глава и видя, че завързва колана на робата, взема една халба пиво, оставена от Сайобан на масичката и я пресушава.

— Надявам се, че с малко повече практика от тебе ще излезе доста добра курва, мадам. А може дори да увеличиш семейните имоти, като разтвориш крака и за самия английски крал. Не е тайна, че той е много щедър към своите любимци, особено към партньорките си в леглото — тонът му бе леден като зимен вятър. Той замълча, прекара ръка по лицето си и видя, че е окървавена. — Изглежда, и двамата сме пуснали кръв, милостива госпожице — след тези думи той се завъртя на пети и излезе от стаята.

Сибил направи усилие да седне в леглото и се помъчи да спусне крака на пода, прехапала подпухналата си устна. Прониза я болка. Неуверено се опита да се изправи и за миг се олюля, преди да успее да запази равновесие.

Погледна чаршафите — те сякаш ѝ се присмиваха. Вбесена, тя ги смъкна от леглото и ги захвърли на пода. После в своята ярост и срам, започна да ги дере на парчета. Ех, да можеше да съдере кожата на Ролф от гърба му, само да можеше да изхвърли тази нощ от спомените си, така както сега къса плата!

Но това бе невъзможно. Тя бе напълно опозорена. Нейното озлочествяване бе отпечатано върху останките от чаршафи в ръцете ѝ. Докъде бе стигнала само за броени дни! Лейди Сибил Елизабет Фицджералд — наследница на имения, богата, образована, бе унижена и смачкана от един ирландски варварин като жертва на вражда, възникнала не по нейна вина. Но той още не я бе покорил. „Господи — закле се Сибил, — няма да го оставя да ме победи.“

Салонът беше празен. Само младежът седеше в ъгъла, а пръстите му подрънкваха тъжна мелодия на голямата арфа. Изкусните му ръце изтръгваха музиката от инструмента, а гласът му се изливаше в нежна, звучна песен за изгубена любов, за измамена чест.

— Мили боже, трябва ли да те слушам с твоето меланхолично настроение?

В мига, когато се разнесе грубия глас на брат му, пръстите на Бран спряха. Ролф му предложи чаша вино и пресуши своята на един дъх. Бран прие питието и започна да отпива по малко, като наблюдаваше Ролф през цялото време. Забеляза тъмните кръгове около очите му, докато Ролф се взираше в гаснещите пламъци в огромната камина.

— Извършено е — каза той отегчено и обърна гърба си към топлината на пламъците.

Нямаше радост в думите на брат му, забеляза Бран, в гласа му прозираше само тъга, която никога не бе долавял у брат си. Увереността му отпреди няколко часа бе изчезнала, заменена от необяснима мъка.

Като видя, че Ролф отново напълни бокала и че каната за вино е вече празна, Бран попита:

— Искаш ли да донеса още?

Без да го поглежда, Ролф поклати глава. Сякаш бе някъде другаде, далеч от тази стая, далеч от самия себе си дори.

— Ролф, ако имаш нужда да поговорим...

Очите, които се впиха в него бяха гневни, а гласът — рязък и груб:

— Не ми е притрябвал изповедник тази вечер, момче. Остави ме на мира! — Ролф отново извърна глава, но Бран вече бе забелязал дългата червена резка отстрани на лицето му. Очевидно англичанката не се бе предала на брат му мирно и кротко. Бе хранил надежда, че Ролф ще промени решението си, и не бе очаквал тази вечер да види един навъсен мъж, отпуснат тежко върху стола. Честно казано, нямаше представа какво да очаква от Ролф, след като легне с лейди Сибил. Триумф? Радост? Задоволство? Оправдание? Суровото лице на брат му не изразяваше нито едно от тези чувства.

Бран усети парещите сълзи зад клепачите си и стисна юмруци. Знаеше, че каквото и успокоение да предложи на Ролф, то щеше да

бъде отхвърлено. А към лейди Сибил трябваше да остане сдържан, защото бе сигурен, че неговата кръвна връзка нямаше да ѝ позволи, поне засега, да приеме каквито и да е опити за приятелство.

Той благоразумно остави Ролф, като едва възпря ръката си да не се протегне и да стисне рамото му.

След известно време един от слугите, събуден набързо, донесе каната вино, която Бран бе поръчал.

— Господарю, виното ви — измънка слугата и зачака нови наставления, които не се забавиха:

— Излизай!

Като разбра, че тонът на лорд Ролф не допуска никакво неподчинение, слугата побърза да изпълни заповедта.

Ролф се надигна от коженото кресло и се приближи до масата. Напълни чашата с рубинената течност и отпи голяма глътка. Като я изпразни, блъсна с юмрук по дървената маса и изкрещя:

— Проклетата да е дано!

Часове по-късно, когато салонът започна да се изпълва със слуги, готови да подхванат ежедневната си работа, Ролф реши, че ако се оттегли, ще е най-добре не само за него, но и за прислужниците, които се мъчеха да стъпват предпазливо на пръсти около господаря си. Само защото Ролф още не се беше прибрал в стаята си, не значеше, че и всички останали не са си лягали. Онези, които сега се събуждаха, очакваха да получат закуската си. Някои дори щяха да се осмелят да заговорят за случилото се миналата нощ. Ролф вече чуваше шушуканията им. Още до вечерта мълвата щеше да се разпространи чак до съседното село. Едва ли щяха да го одумват със злоба, помисли Ролф, не, просто при неговото положение на граф онова, което правеше, засягаше всички, дори и едно такова лично нещо, като избора на партньорка в леглото или въпроса за отмъщението.

Ролф чуваше въздишките на облекчение, докато напускаше салона, усещаше любопитните погледи, отправени към него, когато тръгна по стълбите към своите покои на горния етаж.

Плисна вода в един леген и изплакна лицето си. После се взря в огледалото върху малката масичка. Беше брадясал, а зелените му очи бяха кървясали от безсънието и прекомерното пиене. Вече не помнеше колко кани вино бе погълнал. Но дори и цяла река от тази течност не би удавила мисълта, че никога досега не бе обладал жена насила.

Шум и раздвижване долу в двора му припомниха, че неговите войници бяха започнали упражнения с оръжието. Чувахе как Брандъф издава команди и се вслуша в звъна от ударите на мечовете.

В този момент леко почукване по вратата го изтръгна от блуждаещите му мисли. Обърна се, вратата се отвори и вътре влезе една жена. Непосредствено зад нея вървеше прислужник, който носеше поднос с кана студено мляко и самун черен хляб, глинена паничка с мед и буца масло върху копаня от престоял хляб. Слугата постави храната на масичката край големия креват, усмихна се и измърмори някаква благословия към господаря Ролф, после мълчаливо отстъпи назад и излезе, като остави жената и лорда сами.

— Какво те води в моята стая тази сутрин, Етен? — попита Ролф, без да се старае да прикрие недоволството си.

— Самотна нощ след чашите вино не ти подхожда, господарю мой — продума тихо тя. — Няма защо да изливаш гнева си върху мен. Ела, хапни, иначе може да ти прилошее.

— Не ти подхожда ролята на болногледачка, Етен.

Усмивката ѝ бе изпълнена с искрена обич.

— Господарю мой, нямаш нужда от болногледачка, но мисля, че можеш да се възползваш от услугите на приятелка. Няма ли да хапнеш нещо?

Кроткото ѝ увещаване подежда. Ролф се отпусна на леглото и позволи на Етен да му подаде дебела филия, намазана обилно с мед.

Майка ѝ, Сайобан, я бе накарала да отиде при него, като бе смятала, че тя сигурно ще успее донякъде да го успокои. А това Етен с готовност би направила — би направила каквото и да пожелае той. Не беше излъгала, наистина бе негова приятелка и винаги щеше да бъде.

— Ако господарят ми разреши, мога ли да изпълня ролята на бръснар? Лицето ти би уплашило всеки благовъзпитан човек в такъв ранен час.

Ролф се засмя — или поне звука, които се изтръгна от гърлото му, наподобяваше смях. Взе ръката на Етен в своята и нежно я целуна.

— Но си виждала това лице не една сутрин, ако смея да ти напомня.

Тя се разсмя заедно с него.

— Така е, господарю мой, но тогава никога не казвах, че съм от благовъзпитаните хора, нали? — мислите ѝ се понесоха назад към

времето, когато прекарваше часове в леглото на Ролф, а кожата ѝ бе почервявявала от същата тази набола брада, на която сега се присмиваше.

Ролф си помисли, колко ли добре щеше да се почувства, ако сега легне с жена. Изпитваше силна потребност. И можеше да се възползва от предоставената му възможност. Нали точно затова Сайобан бе накарала дъщеря си да дойде при него. Не беше нужно Етен да му го казва — той познаваше старата и знаеше как разсъждава тя. Тялото на Етен не му беше чуждо — тя беше жена, която умееше да се наслаждава на успокоението от взаимно удовлетворяващите ги ласки.

Наблюдаваше я, докато топли вода за бръснене. Припомни си крехкото ѝ тяло под него в леглото, но над нейните черти изплува лицето на друга. Вместо коса с цвета на слънцето, той виждаше златистокафяви вълни, вместо дългите крака и ръце, си представяше по-дребна жена, на мястото на светлосините очи съзираше сиво-сини, които го гледаха гневно и надменно. Натрапчивият спомен за Сибил не искаше да избледнее.

Ролф не продума, докато Етен го обслужваше, а със сърцето си тя чувстваше, че не може да достигне до него.

Сайобан забеляза дъщеря си, когато излизаше от спалнята на Ролф.

— Как е нашият господар? — попита тя.

— Неспокоен е, мамо. Издигнал е стена около себе си и не допуска никого. Не можах да направя кой знае какво, за да подобра настроението му. Честно казано, не съм го виждала такъв преди.

Сайобан поклати глава.

— Нито пък аз, дъще. Затова си помислих, че ти ще успееш да го утешиш — Сайобан обърна глава към дългия коридор. — Дано можеш да помогнеш с нещо поне на госпожицата.

— Госпожицата? — светлосините очи на Етен се ококориха учудено, но майка ѝ веднага ѝ разясни какво е положението.

— Реших, че ще е най-добре да я оставя известно време сама, преди да ѝ занеса нещо за ядене, ако изобщо има желание да се храни. Може би се нуждае от твоето лечителско изкуство, дъще. Щом не

можеш да помогнеш на Вълка, тогава сигурно ще успееш да помогнеш на неговата плячка.

— Ще направя каквото е по силите ми, майко. Но не очаквай повече, защото може нищо да не излезе — Етен погледна майка си право в очите. Питаше се, защо ли майка ѝ проявява интерес към тази жена. — Теб какво те засяга всичко това, та настояваш някой да се погрижи за пленницата на лорд Ролф?

Сайобан се усмихна и сякаш се подмлади с няколко години.

— Единствено затворничката притежава ключа за спасението на нейния пазач.

С тези загадъчни думи Сайобан поведе Етен надолу по коридора към стаята, определена за Сибил.

ПЕТА ГЛАВА

— Доведи ми Фергал — нареди Ролф на един от конярите с много тих глас и той хукна да изпълни поръчката.

Брандъф на часа прекъсна упражненията си и се приближи към Ролф.

— Искаш ли компания? — попита той и свали шлема си. Косата му бе прилепнала по главата от потта.

С властно щракване на пръсти Ролф повика един от оръженосците и го накара да донесе вода за брат му. Брандъф дълго пи и дори разля малко от прохладната вода по лицето и врата си. Той повтори въпроса.

— Кучетата имат нужда да потичат, а също и Фергал. Не ми трябва никаква компания.

Бран си замълча, макар че според него кучетата със същия успех можеха да се обучават в двора на замъка, а дългото яздене предишния ден, сигурно е било предостатъчна разходка за буйния кон на брат му.

— Но ще се радвам, ако изиграем една партия шах по-късно — рече Ролф, качи се на едрия сив жребец и даде знак на кучетата.

— О, добре, братко, с най-голямо удоволствие ще поиграя. В такъв случай ще очаквам твоето благоволение по-скоро.

Ролф завъртя коня си и го смушка с пети. На животното сякаш му пораснаха криле и то се втурна с всичка сила през портите, следвано плътно от двата дога.

— Не се тревожи за него, момче — рече Олиф с дрезгав, но сърдечен глас. — Лорд Ролф знае какво прави — после добави, сякаш на себе си — дори когато ние не знаем.

Лека мъгла се стелеше над брега. Не беше като ситен дъждец, а мека, влажна и плътна. Небето бе сиво. Водите на Атлантическия океан — развълнувани и бурни — отразяваха настроението на Ролф.

Той седеше на брега върху една огромна скала, стъпил здраво с ботушите си на земята. Присви очи и огледа огромната водна шир пред

себе си. Не обръщаше внимание на водните пръски, които мокреха дългата му черна коса, а просто с небрежен жест прокара ръка през нея и отметна кичура от челото си. Сви плътните си устни, замислен за жената, която държеше като пленница.

Миналата вечер, когато влезе в стаята, имаше ясна цел — да се позабавлява с тялото ѝ и чисто физически да се наслади на добре планираното си отмъщение. Да, такова беше намерението му... докато застана на прага и я видя. Пламъчетата на свещите хвърляха мека светлина върху косата ѝ и придаваха на кожата ѝ топъл, наситено кремав тен. Ролф безмълвно бе доловил бдителността, която се бореше с гордостта в очите ѝ, когато тя усети присъствието му. Явно бе сгрешил, като си бе помислил, че е изпитала мъка към младия мъж, принуден да търси свой собствен начин да отмъсти за убийството на родителите си. Не, сигурно бе сбъркал, защото още не можеше да забрави смразяващата ярост в онези леденостудени очи, които се обърнаха тогава към него и го изгледаха с горчив упрек.

Когато тя свали единствената си одежда, нежната линия на раменете ѝ неочаквано го развълнува. Именно тогава разбра, че не би могъл просто да утоли бушуващата в себе си страст към това пищно, закръглено тяло, без да достави удоволствие и на нея. Предизвикателният ѝ поглед бе срещнал неговия и Ролф бе разбрал какво трябва да направи. Отмъщението щеше да е даже още по-приятно, ако успееше да накара девицата да изостави самообладанието си, с което толкова много се гордееше. Да, разсъждаваше той, това ще е друга мярка за укротяването на дъщерята на Фицджералд — готовност и съгласие от нейна страна да бъде прелъстена.

Ролф притвори дългите мигли на зелените си очи и ясно си припомни стаята и момичето, застанало пред него: кръст, който можеше да обхване с две ръце, гърди — високо вдигнати, пълни, с щръкнали зърна между дългите кичури кестенява коса, крака — заоблени и здрави. Истинска ездачка, прецени той. Тяло, създадено за любов, за разтуха на мъжа, тяло, което да връща обратно получената сила.

И все пак какво бе онова, което не можеше да види? Какво ставаше в главата ѝ? Какви ли глъбини се криеха под косата и челото ѝ? Дали тази гордост бе някакво сложно чувство или надменността ѝ бе само повърхностна и привидна? Действително ли бе толкова смела,

или нейната непримиримост бе само щит, който лесно се слагаше и сваляше.

Ролф пропъди тези мисли, когато усети надигащата се болка в слабините. Залавяне. Плен. Победа. Наслада. Покоряване. Предаване. Думите се блъскаха из главата му, когато понесе топлото тяло в яките си ръце. После я постави на леглото. Тя се опита да прикрие формите си от неговия взор, но той бързо успя да се противопостави.

Забеляза, че Сибил се готвеше за отстъпление, като спусна извитите си мигли и затвори очи, за да не гледа как Ролф ляга до нея. Видя нежните ръце, здраво стиснати в юмруци, за да посрещне и изтърпи онова, което я чакаше — девическа жертва пред олтара на похот и мъст.

Усмивката му още по-силно вряза бръчките от двете страни на лицето му. О, скъпа, помисли си Ролф, жертвата ще бъде посрещната с най-голяма готовност, ако успея да направя нещо за теб. Да те накарам да се отдадеш на удоволствията е задача, която бих изпълнил с огромна радост.

Отметна плътната завеса на косата ѝ, наведе се, леко допря устни до лицето ѝ и го обсипа с безброй нежни целувки, после продължи чувственото си разучаване надолу по шията и раменете. Колко бледи бяха налетите ѝ гърди на фона на загорялата му ръка. И колко добре изпълваха дланта му... Продължи да обгръща, да претегля, да оценява това великолепие, а палецът му погали нежната пъпка, за да разцъфне. Когато устата му завладя съкровището в ръката му, усети моменталната реакция на тялото ѝ. Никой преди него не бе имал достъп до тази територия, момичето бе неопитно, още непознало сладките изкушения, които караха плътта да гори, да тръпне. Лекото разтърсване на гърдта ѝ му достави огромно удоволствие.

Улови смаяния поглед, който завладяваше бурните ѝ очи. В него прочете учудване, объркване, проникване в неизвестното, което разкриваше своите тайни пред нея.

Възбуждащият чар на страстта я бе връхлетял вече и я оплиташе в своите мрежи.

Плъзна ръце по талията ѝ, премина по разкошния ханш и прекара грубата си длан по стегнатите, стройни, покрити с лек мъх бедра, здраво стиснати, за да не го допуснат.

Устата му взе своя дан от нейната плът, а тя му отвърна противно на непоколебимата ѝ воля отпреди малко. И накрая той повече не можеше да заобикаля дверите, които търсеше. Пръстите му погалиха къдриците, които пазеха скритото ѝ съкровище.

Нейният ответ не се забави и тя яростно заблъска широките му рамене.

Но Ролф нямаше намерение да се отказва от своето настъпление. С огромната си ръка стисна двете ѝ тънки китки, а дългият му крак укроти нейното гърчене и мятане и той допря набъбналата си плът до нежната ѝ кожа.

„Не се страхувай, момиче — помисли си той в този момент, — ще се постарая да ти хареса.“ Бе решил, доколкото може, да ѝ спести болката, като ѝ покаже умения, усъвършенствани с годините, в общуването му с безброй жени.

Неканени мисли нахлуха в главата му — струваше му се, че всяка друга, с която бе лягал, е била просто подготовка, репетиция точно за тази жена.

И тогава чу язвителните, остри думи, които Сибил хвърли в лицето му.

— Ирландско копеле!

Сякаш го поляха със студена вода и разгорещената кръв във вените му замръзна. Заряза благородните си разсъждения и реши той също да ѝ причини непоносимата болка, която почувства. „Английска кучка — мислеше си с горчивина. — Сега ще разбереш кой е господарят тук.“ Да, напомни Ролф на себе си, не е никак разумно да се забравя онова, което ирландците са научили за англичаните през вековете — не се доверявай на *bodach sacsana*^[1], независимо дали е мъж, или жена. Наистина, особено ако е жена.

Там, където преди миг милувките на Ролф галеха нежно, сега те нараняваха. Целувките горяха плътта ѝ със своята сила. Ролф грубо разтвори краката ѝ и намести стройната си фигура в меката люлка на бедрата ѝ, после се втурна напред и започна своята атака срещу нейната отбрана, която не можа да устои на бързите движения на тялото му. Тя се бореше с всички сили. Чу болезнения ѝ вик, изтръгнал се от подпухналите ѝ устни. Девствеността ѝ бе унищожена, той я яздеше енергично, освобождаваше се от демоните, вселили се сега в

него, които го тласкаха напред. Накрая изля смето си в тялото ѝ и само за един кратък миг се отпусна върху меките извивки на гърдите ѝ.

Вместо мигновеното ликуване, което обикновено изпитваше при освобождаване, сега Ролф бе обзет от горчиво разочарование.

Това чувство на неудовлетвореност продължаваше да го гнети дори и в този момент, когато галеше едно от кучетата си по главата. Яркият спомен за очи, изпълнени с ледена ярост, за синините, появяващи се вече по слабичките ѝ китки, за кръв и сперма, смесени върху бедрата и чаршафите — всичко това тегнеше на душата му, а той не можеше да проумее защо.

Тазсутрешното предложение на Етен бе начин да се отърве от тези натрапчиви образи и все пак не можа да си наложи да потърси утеха в нейните обятия. Нямаше да е честно спрямо тази очарователна жена, защото това значеше да я използва като удобен отдушник. Заради дългогодишното си познанство, заради предишната им любовна връзка, Ролф не можеше сега да я използва като уличница. Освен това лицето на Сибил Фицджералд трудно можеше да се забрави, дори и когато той случайно легнеше с друга.

Смрачаването на следобедното небе бе предупреждение, че скоро времето ще се влоши. Навъсени сиви облаци избутаха леката мъгла.

Ролф подсвирна на кучетата, които тичаха по пясъка и преследваха нещо. После грабна юздите на Фергал и се метна отгоре му. Конят изпръхтя нетърпеливо, готов още веднъж да се спусне в буен галоп. Ролф обърна жребеца към замъка, защото усети, че денят ще се окаже еднакво бурен не само зад стените на неговия дом, но и извън тях.

— Почуках, но тя не иска да отвори, Сайобан — със сведен поглед измънка младата прислужница, застанала с поднос с храна и вино до Сайобан и дъщеря ѝ, пред тежката дъбова врата. — Честна дума, вече втори път идвам тази сутрин, а няма никакъв отговор.

— Вижда се, че си опитвала, Мари. Остави подноса. Ние с Етен ще се погрижим за госпожицата.

Мари поклати глава утвърдително и подаде подноса на Сайобан, която пък го връчи на Етен. Старата жена похлопа на вратата.

— Лейди Сибил, будна ли сте?

Никакъв отговор не дойде отвътре. Лицето на Сайобан се сбърчи от тревога. Тя реши да влезе на всяка цена.

Отключи тежката врата и пристъпи в стаята. Всичко бе обгърнато от мрак, кепенците бяха затворени. В огнището не гореше огън, свещите не бяха запалени.

— Милостива госпожице?

Сайобан отиде към прозореца и широко разтвори дървените капаци, за да пусне оскъдната светлина отвън. Веднага намери огниво да запали свещите върху малката масичка и кимна на Етен да постави подноса върху нея.

Когато стаята се освети достатъчно, Сайобан забеляза разкъсаните и захвърлени на пода чаршафи. Върху едно твърдо кожено кресло, пред угасналия огън седеше Сибил само по кадифена роба.

Сайобан стъкна отново огъня и рязко кимна на дъщеря си, за да ѝ покаже, че трябва да се опита да накара Сибил да отговаря.

Етен се подчини на майка си. Тя също огледа купчинката парцали, разхвърляни безредно по пода.

„Не е трудно — помисли си тя — да се досетиш какво е ставало в тази стая.“ Наведе се, вдигна парче от съдраното ленено платно и разгледа издайническите следи от изгубена моминска невинност, примесени с полово освобождаване на мъж.

— Изгори ги — долетяха хладните думи на Сибил, която най-сетне бе забелязала, че Сайобан не бе сама в стаята.

Сайобан се обърна към нея с недоумяващ поглед, но после видя останките в ръцете на дъщеря си.

— Унищожих ги — каза Сибил и така здраво стисна стола, че кокалчетата ѝ побеляха.

— Както желаете, милостива госпожице — рече Етен, събра бельото на вързоп и се отправи към вратата да го изхвърли.

Сибил отново се обади — този път гласът ѝ не бе така рязък, а по-скоро умоляващ, думите се откъсваха от устата ѝ с огромно усилие.

— Не позволявай някой да види това, моля те! — Сибил протегна ръка и сграбчи Сайобан за китката. — Трябва да се унищожат, преди някой да ги види. Умолявам те, не позволявай да достигнат до очите на баща ми. Хвърли ги в огъня.

Сайобан поклати глава със сериозен вид, взе вързопата от ръцете на Етен, излезе от стаята и остави двете по-млади жени сами.

Етен прошепна едва чуто:

— Защо мислиш, че чаршафите ще бъдат изпратени на баща ти?

Сибил вдигна глава и се взря във високата, стройна жена застанала пред нея. Боже мили, коя беше тази? Още един свидетел на нейното унижение? И все пак Сибил не откри ни следа от упрек или тържествуване в благородното лице на жената. То излъчваше достойнство и някакво особено спокойствие.

— За доказателство, разбира се — каза горчиво Сибил, — като символ на победата.

— То би послужило — отвърна тихо Етен, — ако Деран бе пред стените на замъка. Само в такъв случай би било разумно да му се изпраща доказателство за изгубената ти девственост. Но тъй като баща ти вече е избягал в Англия, на практика нищо няма да се постигне, ако получи едно парче плат с петна по него. Достатъчно е само да узнае кой те е пленил, за да му стане ясно, че моят господар те е обладал — завърши тя сухо. — Хайде, изправи се да те прегледам.

— Да ме какво? — вирна Сибил глава на една страна и вдигна вежди.

— Няма да те нараня, госпожице. Майка ми, Сайобан, ме накара да те прегледам и да видя дали не мога с нещо да облекча болката ти.

Сибил се наежи:

— Защо точно ти?

— Аз съм лечителка, милостива госпожице — поясни гордо Етен и изчака реакцията на Сибил.

От устните на младата жена се изтръгна примирена въздишка.

— Няма нужда. Не можеш да възстановиш онова, което съм загубила.

Етен постави ръка върху ръката на Сибил.

— Боли ли те? Кървиш ли още? — попита тя.

— Няма повече кръв — поклати глава Сибил, а по бузите ѝ се разля руменина. — Всъщност, краката наистина ме болят.

— Тогава трябва да вземеш гореща вана с билки, за да се отпуснеш. Това ще те облекчи и тялото ти скоро ще се възстанови.

— Как се казваш?

— Етен — отвърна тя и пренесе подноса до Сибил. — Трябва да хапнеш. Няма смисъл да умуваш над нещо, което вече е минало.

Сибил ѝ хвърли гневен поглед.

— Какво знаеш ти за онова, което съм преживяла?

Етен ѝ подаде чаша вино с подправки и филия хляб със сирене, а после отговори:

— Когато бях на дванадесет, милостива госпожице, нашественици нахлуха по нашите брегове. Бащата на моя господар бе заминал някъде и те смятаха, че лесно ще могат да се сдобият с храна и жени. Но не бяха предвидили, че хората на моя господар ще им дадат отпор и ще излязат да се бият, тъй като беше оставена въоръжена охрана да защитава замъка и обитателите му. И въпреки това, не всички се отърваха здрави и читави. Брат ми бе съсечен пред очите ми. Аз и още две селски момичета бяхме заловени. Именно тогава научих някои неща за мъжете и какво значи да си пленница. Теб те е имал само един мъж. Ние нямахме такъв късмет.

Сибил забеляза, че в очите на Етен няма ни следа от болка или унижение. По-скоро показваха упоритост и силна воля. Погледна крадешком ръцете на Етен — не носеше никакъв пръстен.

— Етен, омъжена ли си? — любопитството на Сибил надделя над обичайното ѝ нежелание да наднича в чуждия живот.

— Не съм, госпожице, но не поради липса на кандидати. Да не смяташ, че онова, което ме е сполетяло на младини, ме прави негодна за женитба? — Етен внимателно наблюдаваше лицето на Сибил. — О, да, виждам, че точно това си мислиш. Несъмнено то има по-голямо значение за хора като вас, обзалагам се, че е така. Тук не държим чак толкова на нещо, за което човек не е виновен. Аз не съм искала да бъда изнасилена, госпожице, следователно то няма никакво значение.

— И все пак не си пожелала да се омъжиш, така ли? — попита Сибил.

Етен се усмихна мило.

— Е, мисля, че някой ден и това ще стане. Но само, когато аз реша. Никой мъж няма да наложи волята си над мен. Когато си избирам любовник, това става единствено с моето съгласие и само тогава мога да легна с него.

Макар да бе възпитавана в благоприличие, Сибил знаеше, че понякога жените споделяха леглото с мъже още преди сватбата. Самият факт, че бе отгледана в сянката на Едуард и Плантаджанетския двор ѝ даваше известни познания в това отношение. И въпреки това, наистина ѝ се струваше странно, една неомъжена жена свободно да

признава, че тя прави избора, а не мъжът. Освен това Сибил не намираше нищо просташко или евтино у тази жена.

Една необяснима мисъл бръмчеше в главата на Сибил като сърдито насекомо — дали тази жена бе лягала в кревата на Ролф Далей? Тя мислено потрепери. Какво я засягаше това? Не беше нейна работа, дали този безнравствен тип прекарва всички жени от проклетия си замък през своето легло. Сибил леко се надигна от стола и усети, че мускулите ѝ малко са се схванали. Сигурно бе лягал с всяка една в Западна Ирландия и поне на половината бе направил по някое копеле, бе населил цялата си земя с чернокоси, зеленооки дечица с по нещо езическо у тях.

„Благословена Дево, не!“ — изкрещя мислено Сибил и постави ръка на корема си. Някой почука и Етен отиде да отвори вратата. Бебе? Дори в този момент семето на графа на Килрун може би пускаше корени в нейната утроба. Не! Не! Дъхът болезнено спря в гърдите ѝ. Опита се да пропъди мъчителната мисъл от съзнанието си. „Свещена Майко, само не дете, моля те — повтаряше си Сибил. — По-добре да се окажа безплодна, отколкото да нося в себе си копеле, особено неговото.“

Етен отвори на слугините, които внесоха дървени ведрa с гореща вода. Нареди им да напълнят ваната, извади малка кутийка с билки, скрита в дълбокия джоб на полите на вълнената ѝ рокля. Изсипа малко във водата и извика лейди Сибил.

— Да, Етен, идвам.

Сибил погледна косо към жената. Тя бе лечителка, дали би помогнала, ако я помоли да ѝ даде нещо за предотвратяване на бременност? Подобни методи не бяха тайна за нея, защото бе чувала слугите, като си шушукат за такива неща.

Дали веднага да повдигне този въпрос, или да изчака, докато се увери, че Етен наистина ще ѝ помогне? Можеше ли да се довери на тази жена?

Сибил потъна в горещата вана, водата плискаше около нея и отпускаше болката в мускулите. Притвори уморените си очи и изключи всичко друго около себе си, освен усещането за успокояваща топлина и мириса на билки. Не, не можеше да се довери на тази жена... все още. Етен бе творение на своя господар, тя дължеше преданост на Ролф Далей. Щеше да зачете преди всичко неговата дума,

а не молбата ѝ за съдействие. И, продължаваше да разсъждава Сибил, можеше ли да си позволи да... да какво? Да спре онова, което може би се развиваше в нея?

— Етен?

Жената застана на прага на преддверието.

— Да, милостива госпожице?

— Още една чаша ароматно вино, моля.

Етен се обърна да изпълни молбата ѝ.

„Трябва да зарежа тази невъзможна мисъл — помисли с досада Сибил. — Той вече взе каквото искаше и толкоз. Оттук нататък трябва да мисля само как да се махна от това място колкото може по-скоро. Но как?“

---

[1] Bodach sacsanach (келтски) — Английското чудовище (прен.).
— Б.ел.кор. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

— Аз трябва... не, по-точно, искам да го видя. Кажи на господаря си, че желая да се срещна с него сега.

Сайобан забеляза гневната руменина, избила по бледите бузи на Сибил. Лицето на младата жена бе оживено, но очите ѝ бяха мрачни.

— Съжалявам, милостива господарке, но днес господарят не е във Вълчата бърлога.

Ноздрите на Сибил потръпнаха от раздразнение. Мерзавец!

— Къде е?

Сайобан се поколеба дали да каже на Сибил истината, или да скалъпи някоя лъжа. Все пак избра истината.

— Отиде в имението на един свой приятел, господарке.

— Без съмнение, да злорадства, нали?

Тези горчиви, язвителни думи бяха още едно доказателство, че Сибил бе в кисело настроение.

— Не — рече Сайобан уморено, — трябваше да изпълни едно задължение.

„Може би да разпространява клюката за славната си победа“ — помисли Сибил.

— Отиде да каже на мъжа, че жената, за която щеше да се жени, вече не е свободна.

— Лейди Дувеса?

— Да, милостива господарке.

— Графът ми каза, че не е била сгодена.

— Да, официално не беше. Моят господар Ролф бе направил предложението на своя приятел още преди няколко години. Споразумяха се, когато лейди Дувеса навърши осемнадесет години да се подпишат официалните документи във връзка с годежа и скоро след това, тя да се омъжи за човека, избран от нейния братовчед.

— Знаеше ли лейди Дувеса за плановете на своя братовчед?

— Разбира се, милостива господарке, моят господар Ролф не би я обещал без нейно знание. Той много я обича — като родна сестра. Беше ѝ избрал добър съпруг.

— А може би все още не е късно.

Сайобан поклати глава.

— Съмнявам се, господарке. Лорд Лукън искаше да се омъжи за девица.

— Значи и той не е по-различен от всички останали мъже — отбеляза Сибил.

Сайобан сви крехките си рамене.

— Невинаги е така, госпожице.

— Мислиш ли?

— Всеки човек решава сам. Девствеността е християнско понятие, което не всички приемат.

— Не си ли християнка? — попита Сибил с озадачен вид.

— Да, милостива госпожице, но освен това съм ирландка — усмихна се Сайобан. — Тук съществуват закони, по-стари от християнството, закони, отдавна влезли в кръвта ни.

— Езически.

— Не. Келтски. Ние сме силна раса, милостива господарке. Нашите нрави са запазени и почитани през вековете. Лорд Лукън има нормандско мислене и затова за него е толкова важно да бъде първия в леглото на бъдещата си съпруга.

— Да не искаш да кажеш, че лорд Килрун не споделя тази философия?

— Честно казано, не мога да отговоря на този въпрос. Знам само, че то не му е втъпено така, както, струва ми се, на вас англичаните — Сайобан се поколеба, преди да продължи. — Доколкото познавам моя господар, мисля, че той по-скоро би предпочел да бъде последния.

— Последният?

— Да, жената, която ще избере за графиня, трябва да бъде само негова.

— А тя няма ли да очаква същото от нето? — продължи да разпитва Сибил. — Имам известни основания да се съмнявам, че твоят господар разбира значението на думата вяроност.

— Напротив, разбира го, милостива госпожице, защото имаше най-добрия пример пред очите си — своите родители — след като лявата плитка беше готова, Сайобан започна да сплита косата на Сибил отдясно.

— Кога се очаква да се върне?

— Най-рано след няколко дни.

„Още чакане“, помисли Сибил. Сблъсъкът с Ролф се отлагаше. Дали това не беше начин да ѝ напомни кой държи заровете на тази игра на случайността? Трябва по-скоро да се сложи край на това положение, иначе ще започне да крещи заради тази несигурност. След като бе постигнал желаното отмъщение, вероятно ще иска тя веднага да си отиде. А какво ще стане с лейди Дувеса?

Сайобан вдигна подноса с вечерята и поклати глава одобрително, като видя, че госпожицата отново е възвърнала апетита си. Бе станала раздразнителна, но Сайобан разбираше, че това е съвсем нормално.

— Желаете ли още нещо, лейди Сибил?

— Единствено свободата си — бе отговорът.

Сайобан нищо не отвърна, излезе от стаята и усърдно залости вратата след себе си. Мразеше този звук и се надяваше, че това заключване няма да продължи. „Моят господар Ролф ще отстъпи, а също и госпожицата. Тогава всички врати ще бъдат отворени, няма да са нужни повече ключалки... особено за сърцата.“

Сибил закричи напред-назад из стаята, като се мъчеше някак да излее своето негодувание. Дългият сън я бе освежил. Предположи, че Етен бе поставила нещо във виното ѝ, защото, след като го изпи ѝ се приспа, легна и бързо се предаде в обятията на Морфей. Като се събуди установи, че вече бе изминал цял ден. Болката в крайниците ѝ бе утихнала, но щеше да мине доста време, докато отзвучи болката в душата ѝ.

Усети студената муцуна на кучето, опряна о ръката ѝ. Коленичи, скри лице в козината на врата му и даде воля на сълзите си.

— Вечно ли ще я държиш затворена в тази стая, Ролф?

Ролф вдигна очи от шаха и погледна брат си. Взе лениво царицата, повъртя я малко из тънките си пръсти, бавно поглади фигурката изваяна от слонова кост и после отново я постави върху дъската.

— Може да излиза оттам, когато си пожелае.

— А тя знае ли това? — попита Бран и направи следващия си ход, като внимателно наблюдаваше брат си. — Срещал ли си се с нея, откакто се върна?

Ролф разсеяно опипа заздравяващата рана на бузата си.

— Не, не съм я виждал от оная нощ.

„Не в действителност“, призна пред себе си той, но иначе тя бе негов постоянен спътник в мислите му. „Превърнала се е в част от мен толкова бързо. Защо? Как?“ Той гневно отхвърли опасните мисли. Тя бе просто една жена, инструмент, с който да осъществи своето отмъщение. И толкоз. Едно тяло — нежно, топло, съблазнително като много други, които е имал преди. Ако продължи да повтаря това, може би, в края на краищата, ще започне да си вярва. Беше опасно да мисли друго.

— Ще я върнеш ли скоро на графа на Деран?

— Не.

Брандъф изучаваше непреклонното изражение на лицето на Ролф.

— Мислех, че вече си постигнал целта, заради която я доведе. Още ли не си задоволил жаждата си за мъст?

— Не съвсем — призна Ролф и направи ход, с който победи брат си. — Печеля, Бран.

Добродушна усмивка озари лицето на по-младия мъж. Той играеше за развлечение, а брат му — на сериозно. За Бран това бе удоволствие, за Ролф — усъвършенстване на уменията.

— Май се стремиш да спечелиш по-голям залог, а не просто една игра — подхвърли по-младият. — Смяташ ли, че Деран ще пренебрегне онова, което си сторил?

— Не — отвърна Ролф със застрашително тих глас. — И все пак, какво ли може да направи? — той вдигна един нож, избра си ябълка от сребърната купа на масата и започна сръчно да я реже. — Неговият крал ще му забрани да осъществи истинско нападение за спасяване на дъщеря си. Едуард знае, че ще е безполезно да изпрати войска срещу мен или срещу когото и да било в тази част на Ирландия. Той ще бъде предпазлив и ще изисква същото и от Деран. Помниш ли опита му да нахлуе във Франция? — Ролф вдигна вежди, като дъвчеше сладката ябълка и се наслаждаваше на леко тръпчивия ѝ вкус. — Едуард е изгубил желанието си за война. Ще направят само дискретно запитване за условията, при които ще освободя дъщерята на Деран.

— Ще я пуснеш ли тогава?

Усмивка пробяга по устните на Ролф.

— Не. Ще бъде моя пленница, моя *dormuine*^[1], докогато на мен ми харесва.

„Незаконно съжителство“ — помисли си Брандъф. Плановете на брат му се бяха променили. Англичанката щеше да бъде нещо повече от пленница — той щеше да я превърне в своя любовница.

Ролф хвърли кората на ябълката в камината и пламъците лумнаха нагоре.

— Незабавното освобождаване на нашата братовчедка е първата ми грижа. Чак тогава, като видя, че графът е склонен да преговаря, ще помисля за връщането на дъщеря му, но не и преди това — лицето на Ролф отново придоби онова решително, неумолимо изражение, сякаш бе издялано от камък. Думите му бяха хапливи. — Представяш ли си унижението, което ще изживее пред двора на Едуард, когато всички научат, че най-голямата му дъщеря е *leman*^[2] на един ирландец. Гордостта му ще бъде потъпкана, името му — опетнено. Малката цена, която ще трябва да плати за похищението над Дувеса и нейната чест.

— А ти каква цена ще платиш, братко? — попита Бран и си наля още една халба пиво, а златистокафявите му очи се присвиха загрижено.

Ролф хвърли присмехулен поглед към брат си и отвърна нагло:

— Никаква!

Бран се замисли. Как хубавичко се самозалъгваше Ролф. Мили боже и вси светии! Та те всички ще трябва да плащат! Точно какво и кога — той не знаеше. Състрадание към всички участници в тази трагедия бе разкъсало нещо в душата му. Какво ли можеше да направи? Обичаше брат си. Обичаше братовчедка си. Семейната чест бе нещо важно за него и все пак...

Сайобан влезе в малката дневна на горния етаж и съобщи:

— Господарю Ролф, Олиф ви очаква в двора на замъка. Пристигнал е френски търговски кораб.

— Благодаря, Сайобан. Направени ли са нужните приготовления капитан Дьо Бер и офицерите му да вечерят с нас?

— Да, господарю, Олиф ни извести, когато корабът бе забелязан. Той реши, че ще пожелаете те да споделят трапезата с вас, както обикновено. Стайте за тях също са приготвени.

— Отлично! — Ролф се надигна от стола си и щракна с пръсти на кучетата да го последват. — Сайобан?

— Да, милостиви господарю.

— Поканете лейди Сибил да ни удостои с присъствието си тази вечер.

Бран постави ръка върху рамото на брат си и почувства стегнатите му мускули под меката вълна на дрехата.

— Смяташ ли, че е разумно, Ролф?

— Само преди миг ти мислеше, че трябва да й разреши да напуска покоите си — зелените очи на Ролф срещнаха златистокафявите на Бран и той отмести ръка от рамото му. — Ще се радвам, ако тя се приобщи към нас. Нека започнем още днес — той се обърна към Сайобан: — Погрижи се за това. Дъщерята на Деран вече може да излиза от стаята си, когато пожелае, но не трябва да отива отвъд стените на главната кула.

Сайобан кимна, за да покаже, че е разбрала всичко и че ще го изпълни.

— Хайде Бран — подкани Ролф брат си, — нека не ги караме да ни чакат.

Сибил чу как резето се плъзна назад. Хрътката се наежи, вирна глава и наостри уши, вперила зорко очи натам. Сибил погали животното по главата. През последните няколко дни кучето бе единствената й компания и й помагаше да запълни самотните часове. Те наистина бяха самотни. Момичето, което й носеше храна, не знаеше ни дума английски или френски. Етен не бе идвала от онази първа сутрин, когато й бе помогнала да се оправи. Разяждаше я скука, примесена с чувство за безизходност. Този нагъл ирландски насилник не само че си бе позволил волност с нея, но на всичко отгоре я бе лишил от всякаква възможност да оползотворява времето си. Бе заобиколена от разкош, а нямаше какво да прави. Нищо, освен да слуша глъчката на света отвъд тези стени, да преживява отново някои събития, докато й се доплаче от яд, и да крачи напред-назад съвсем безцелно.

Ако бе решил да я подлуди, щеше да успее.

Вратата се отвори. Появи се Сайобан с чаша вино с подправки в ръка.

Лу се отпусна.

Сибил се усмихна.

Изненаданият ѝ вид не убягна от погледа на Сайобан, когато влезе в стаята, нито пък краткотрайното задоволство, непредпазливо блеснало в сиво-сините очи, преди Сибил да наложи силната си воля над чувствата и отново да надене маската на лицето си. Сайобан веднага разбра, че тя с готовност би избягала и че няма търпение да напусне пределите на тази стая. По свой собствен начин тя бе толкова горда, колкото лорд Ролф... и също толкова упорита.

— Милостива лейди Сибил, наредено ми е да ви покана да спделите вечерята с моя господар Ролф и неговите гости — рече Сайобан и ѝ подаде сребърната чаша.

— О, значи той благоволява да ме пусне от тази великолепна клетка?

— Той желае това, милостива господарке.

Сибил се отдалечи от Сайобан, опря ръце на прозореца и се взря в дъждовния пейзаж навън. Вдъхна дълбоко. Миришеше на свобода. „Той желае това, милостива господарке — едно щракване с пръсти, един моментен каприз и аз съм свободна, мислеше Сибил — за толкова дълго, колкото на него му харесва.“

Тя бе раздвоена — едната ѝ половина жадуваше да вземе заповедта на Ролф и да я захвърли в лицето му, да му каже, че единствения начин да излезе от тук е, ако я придружава баща ѝ с ключа в ръка, а Ролф, окован във вериги, да се влачи след тях и да моли за милост и прошка. Другата ѝ половина обаче копнееше да полети през вратата надолу по стълбите, за да отиде, където и да е, само да не е в тази стая, изпълнена с горчиви спомени.

— Колко гости ще има?

Сайобан почувства облекчение. Дъхът ѝ бе спрял, но сега въздъхна успокоена.

— Само господарите Ролф и Брандъф, капитанът на един търговски кораб и неколцина от офицерите му.

— А ти ще присъстваш ли?

— Не, милостива госпожице, не е правилно да се храня на господарската маса.

В отговор Сибил само се усмихна лукаво. Може би този капитан ще успее да ѝ помогне. Ако обещае пари, това със сигурност ще повлияе на търговеца. Едва ли графът на Килрун би могъл да му

предложи толкова, или дори повече от графа на Деран. Бърза печалба, изискваща минимален риск. Той ще може да си осигури свой собствен кораб или даже цяла флотилия от плавателни съдове — стига да пожелае. Само една думичка от устата на Деран би отворила вратите на всеки, който е имал късмета да спечели неговото благоволение. Трябва да намери начин да поговори няколко минути с този човек без знанието на графа или неговия брат.

Сибил се обърна от мястото си до прозореца.

— Можеш да предадеш на твоя лорд Килрун, че ще се радвам да присъствам на вечерята, Сайобан. Много ще се радвам наистина.

— Както желаете, милостива господарке — каза Сайобан и пое сребърния бокал от протегнатата ръка на Сибил. — Освен това ми е наредено да ви съобщя, че имате право да напускате свободно тази стая — Сайобан забеляза как лицето на Сибил мигновено просветна и добави: — Въпреки че господарятт желае да не напускате главната кула... засега — надеждата, озарила лицето на младата жена, изчезна. — *Go mbeannai Dia Dhuit.*

Любопитството накара Сибил да попита:

— Какво значи това?

— Бог да те благослови, милостива господарке.

Съчувствените думи на жената затрогнаха Сибил повече, отколкото предполагаше. Сълзи замъглиха очите ѝ. Пресегна се, взе ръката на възрастната жена в своята и леко я стисна в знак на приятелство.

Сайобан се поклони дълбоко и сведе поглед, за да изрази уважението си.

— За мен ще е чест, ако ми позволите да подготвя банята и дрехите ви, господарке. Може ли да направя това за вас?

Младата жена кимна утвърдително и Сайобан излезе.

Сибил повика кучето и то дотича при нея. Разроши късата му козина, после отиде при гардероба и затърси нещо да наметне на раменете си. Смяташе да се поразходи по широките стълби, които водеха към назъбената стена на кулата.

Свободата сега беше близо.

Застана пред вратата с протегнатата ръка и се поколеба. После, с изправен гръб и заплашителна усмивка, пое дълбоко въздух, сграбчи бравата и отвори широко.

-
- [1] Dormuine (келтски) — Временна любовница. — Б.ел.кор. ↑
- [2] Leman (келтски) — Любовница. — Б.ел.кор. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Знаеше, че я наблюдават, но ѝ беше все едно. Силен порив на вятъра развя плитките ѝ назад като две знамена. Въздухът бе пропит от влага — приятна промяна след сухия задушен затвор. Сибил вдъхваше дълбоко и изпълваше дробовете си с аромата на свободата и свежестта. Да, тя наистина се чувстваше освежена и въодушевена. Тази победа бе малка, но все пак бе победа. Вече не бе затворник в онази стая. Тук можеше да погледне навън, да види бурните води на Атлантическия океан, да съзерцава скалистите брегове, да слуша възбудените крясъци на птиците, които кръжаха из простора и търсеха храна. Забеляза няколко от хората на графа, които работеха нещо — ловяха риба или разтоварваха стоката от един голям кораб, закотвен малко по-надалеч. Не можеше да различи какво точно разтоварват, но видя, че мъжете в три по-малки лодки са заети.

Облегна се на бруления от вятъра камък и усети следите от опустошителното действие на времето по гладката му повърхност. Погледна надолу. Стената се спускаше отвесно към земята.

Внезапно я прониза мисълта, че би могла да скочи в бездната, преди някой да успее да я хване. Та нали повечето от нейната класа вярваха по-скоро в смъртта, отколкото в безчестието? Подпря ръце на камъка.

Усмихна се. Това не ѝ бе присъщо. Нямаше голямо значение, че религията ѝ го забранява. Самата тя не би си позволила да захвърли така лесно, най-скъпото си нещо — живота. Тя бе Фицджералд, във вените ѝ течеше кръвта на крале, на един народ, който не познаваше отстъпление. Нямаше да се поддаде на изкушението на меланхолията. Сибил бе по-силна от нея. Освен това искаше да сложи своята дамба на отмъщение върху онзи, който бе отнел невинността и свободата ѝ.

Той си помисли, че Сибил се готви да скочи. Сърцето му заби силно в гърдите, докато я гледаше вцепенен. Ще се преметне през

стената, преди да успее да я достигне. Не бе помислял, че тя може да се изкуши да отнеме собствения си живот. За бога, не! Тя няма право!

Ролф взе на един дъх няколкото стъпала нагоре и се озова до Сибил. Сграбчи китката ѝ в силната си ръка и я дръпна от ръба.

— Пусни ме! — извика тя с тон, издаващ цялото ѝ презрение към този мъж.

Той се почувства неловко, задето се бе втурнал към нея, мислейки, че я спасява и смотолечи:

— Тук заповедите не се издават от вас, госпожице — пусна китката ѝ. Забеляза натъртванията, които все още загрозяваха бялата плът. Божичко, той ли бе виновен за тях? Ръката му несъзнателно се протегна към нейната, но веднага се отдръпна рязко.

— Това нямаше да е безболезнена смърт.

Сибил го погледна гневно и мислено се поздрави за все още червения белег върху лицето му.

— Да не си въобразяваш, че щях да отнема собствения си живот? — тя вдигна брадичка. — Ти не заслужаващ това, господарю мой.

Ролф забеляза ледената ярост, святкаща в очите ѝ. Тя ясно личеше в думите, презрително изстреляни в лицето му.

— Кога предвиждаш да си тръгна от тук?

По устните на Ролф премина усмивка. Той скръсти ръце пред широките си гърди и се облегна на каменната стена, вдигнал подигравателно лявата си вежда. Очите му бавно започнаха да оглеждат тялото ѝ от горе до долу. Забеляза как се изчервява — леката руменина обагри обрулената ѝ от вятъра кожа в по-тъмнорозово.

— Вълчата дупка ще бъде твой дом още известно време, милостива лейди.

— Защо? — нахвърли се тя върху него. — Още ли не си получил каквото искаше? Какво друго остава?

— Да върна братовчедка си — усмихна се той отново. — Трябва да се надяваш, че твоят баща ще те поиска.

— В това изобщо не се съмнявам — заяви тя уверено.

— Защо не си омъжена? — рязко смени той темата, което изненада и двамата.

— Не е твоя работа.

— Но все пак ми е интересно да узная. Дъщеря си на човек с голяма власт, любимец на английския крал — Ролф замълча за миг, а

после добави: — И не изглеждаш зле. Тогава защо?

— Повтарям, ирландецо, не е твоя работа — тя понечи да мине покрай него, като дръпна наметката си, сякаш и най-малкия му допир до плата я отвращаваше.

Този жест разгневи Ролф. Той отново я сграбчи за китката. Този път се постара да не я стиска толкова силно, като забеляза, че тя трепна.

— Още не съм те освободил, Сибил. Може би е необходимо да ти се напомни какво е твоето място тук.

Кръвта се отдръпна от лицето ѝ — единствения признак, издаващ чувствата ѝ в този момент, защото тя остана закована на място и не отстъпи нито сантиметър. „Мили боже, но тя прилича на богиня, която предизвиква обикновения смъртен да дръзне да се доближи до нея.“ Надменността ѝ го забавляваше, предизвикателното ѝ държане надигна у него вълна от страст, която обля слабините му. Можеше да я обладае отново, колкото пъти пожелае, защото кой тук би могъл да противоречи на волята му!

Единствено самият той. Някаква необяснима за него сила го възпираше.

— Докато настъпи мига, когато ще те върна на Деран, тук, в този замък, ще имаш само онези права, които аз ти давам. Постарай се да не забравяш това. Ти си моя, моята лична робиня!

Сибил ахна при тази дума.

— Робиня? — ококори се тя изумена.

— Да. Робиня.

Сибил сведе глава и отпусна рамене. Да се подчини или да се пречупи, да се подчини или да се пречупи, повтаряше някакъв глас в съзнанието ѝ. Да, отговори си тя, трябва да се подчини, иначе няма да може да го пречупи. Вдигна глава и го погледна прямо, безстрастно.

— Сайобан ще ми покаже ли новите стаи? — попита тя с равен глас.

— Няма да има нови стаи — заяви Ролф и забеляза как по лицето ѝ пробяга израз на изненада.

— Мислех, че...

— Не е нужно да мислиш, Сибил. Чуй какво ще ти кажа. Сега ти си моя, само моя. За всички тук ти ще запазиш своето положение, което имаш по рождение, като изключим това, че ако ти заповядам да

извършиш нещо, ще трябва да се подчиниш, каквото и да е то — той пусна китката ѝ и нежно обхвана брадичката ѝ с ръка. — Разбираш ли? — зелените му очи се втренчиха безмилостно в нейните.

„О, да, варварино, разбирам! — крещеше разумът ѝ. — Ето още една роля, която трябва да поема в тази дяволска драма, сътворена от теб. Но ще я изиграя и ще чакам благоприятния за мен случай.“

— Да, напълно разбирам, господарю мой — съгласи се тя с тих и кротък тон. После се поклони вдървено. — Сега ще ме извините ли, лорд Килрун? Или ще поискате още нещо?

— Нищо, освен твоята компания довечера на трапезата.

— Както желаете, господарю — промълви тя, обърна се и тръгна надолу по стълбата, а хрътката я последва.

Някакъв шум долу е двора я накара да спре. Видя, че пускат един ездач да влезе в главната кула. Конят му се бе запенил и запъхтял, а страните му се издуваха и хлътваха от изтощение. Лу залая. Сибил се пресегна и постави ръка върху кучето. Погледна Ролф — по лицето му се четеше разбиране. Дали този човек не носеше вест от баща ѝ?

Мъжът бързо се изкачи по външната стълба и се приближи до Ролф. Сега Сибил успя да забележи, че бе още юноша, на не повече от петнадесет-шестнадесет години. Той подшушна нещо на Ролф. В отговор той само поклати тъмната си глава, лицето му замръзна, кожата му се обтегна. Когато момчето довърши съобщението си, то се обърна и заслиза надолу. Ролф също се запъти натам, но после спря, промени решението си и се върна при вътрешната стълба, където бе застанала Сибил.

— Хората ми все още не са открили лейди Дувеса. Деклан пристигна да ме информира, че по всяка вероятност твоят баща е напуснал страната — после добави малко по-сурово: — Къде би могъл да отиде Деран в Англия? В кое от своите имения? Отговаряй!

— Нямам представа къде е баща ми, господарю Килрун. Той има много замъци.

— Може би ще е по-добре да помислиш по този въпрос, лейди. Колкото по-скоро го намеря, толкова по-скоро ще започна да преговарям с него.

Сибил прецени, че тези думи са разумни, но дали нямаше да предаде баща си, да го изложи на риск, ако му отговори? Ако Хю

Фицджералд не бе отишъл в Лондон, тогава бе твърде възможно да се е отправил към любимото си имение — голямата къща в Дорсет.

— Е, какво ще кажеш?

— Не знам, господарю.

— Но дори и да знаеше, пак нямаше да кажеш, а? Е, така да бъде, лейди — като каза това, Ролф се завъртя на токовете на ботушите си и я остави сама, а резките му думи продължиха да отекват в ушите ѝ.

ОСМА ГЛАВА

Салонът бе толкова просторен, че ако пожелаеше, домакинът можеше да покани в него стотина души, както това бе ставало много пъти. Тази вечер обаче той бе приютил по-малка компания. Вместо огромните маси, подпрени на дървени магарета и наредени от двете страни по пода, сега бе направено място за музикантите, които свиреха нежна мелодия, докато се нареждаше главната маса, издигната високо върху подиум. Зад и под масата бе поставена нова облицовка от тръстика. Вместо обикновените дървени съдове за пиене, сега върху бяла покривка от най-фин ирландски лен бяха наредени изящни сребърни чаши, украсени с различни по големина скъпоценни камъни.

Студеният каменен под бе покрит с килим — нещо, което се срещаше само в най-богатите домове. Беше много голям и стар — може би на няколкостотин години, но състоянието му бе отлично. Дядото на Ролф бе купил този сарацински килим от един французин, който се бил върнал от кръстоносните походи с няколко прекрасни екземпляра за своя дом. Различни нюанси на червено, златисто, синьо и кремаво се преплитаха в сложни шарки с нежна красота.

Няколко газени лампи бяха окачени заедно със стотици свещи, които къпеха стаята в златист блясък.

Край високата маса бяха насядали Ролф, брат му, Олиф и гостите — капитан Арман дьо Бер и двама от неговите офицери. По нареждане на Ролф всички те бяха облечени така, сякаш не присъстваха на обикновена вечеря, а на дворцов прием.

— Mon ami^[1], каква е причината за тази изискана обстановка? — попита Арман. — Не че имам нещо напротив, нали разбираш, но изглежда си си създал доста главоболия само заради мен и моите хора — тъмнокафявите му очи бързо огледаха салона и забелязаха новите гоблени, закачени върху каменните стени, изящните чинии, поставени пред тях, нежния мирис на ароматните свещи, нахлул в ноздрите му, когато вдъхна дълбоко. За какво е всичко това? Или по-скоро за кого? Естествено, не заради него и офицерите му. От години насам той беше приеман най-радушно в дома на своя приятел, но нито едно от

предишните му гостувания не можеше да се сравни с тържествеността на тази вечер. До ушите му бяха достигнали шушуканията за някаква красива пленница, която Ролф държал здраво заключена зад стените на замъка. Това озадачи Арман — защо му трябва на Ролф да държи жена в плен?

Ролф протегна ръка и даде знак на един прислужник, че иска още вино. Слугата побърза да изпълни желанието му, а след това допълни и останалите чаши по масата.

— Mon cher^[2] Арман, бъдете търпелив. Имам изненада за вас — каза Ролф загадъчно и добави: — Не съм забравил, че обичате изненадите.

Арман сви рамене.

— Oui^[3] — после отпи от рубинената течност, наслаждавайки се на вкуса. — Отлично.

Ролф наклони глава.

— Би трябвало, защото е от онова, което донесе при последното си посещение.

Арман се ухили.

— О, да, пратката, предназначена за Негово Величество краля на Англия. Спомням си.

Сибил застана пред салона, послуша се и се огледа. Безпокойство помрачи мислите ѝ. Хлад премина по гърба ѝ като докосване на ледени пръсти. Само след няколко мига тя щеше да застане лице в лице с мъжа, когото мразеше, мъжа, чието име дори, събуждаше у нея толкова силно отвращение, че имаше чувството, че ще се пръсне от насъбралия се гняв. Но именно от този гняв тя черпеше сили сега, когато се готвеше да влезе. Не трябваше да забравя, че тя е жертвата. Той можеше да владее положението, но не и нея, можеше да притежава тялото ѝ, но тя трябваше да запази властта над собствения си разум.

Сибил сложи невъзмутимата маска на безразличието и влезе в салона.

— Elle est magnifique!^[4] — възкликна Арман, като прикова оценяващия поглед на мъж към входа на салона.

Сибил бавно крачеше към подиума, а до нея пристъпяше Лу. Гордата ѝ осанка не убягна от погледа на господаря на замъка, който

седеше мълчаливо и наблюдаваше въздействието на нейната поява върху гостите.

Арман подаде ръка, за да я заведе до стола ѝ, поставен между него и Ролф. „Sacre mere^[5], та тази жена е изключителна“ — помисли си той. Хареса му модела на роклята ѝ, макар че бе по модата отпреди двадесетина години. Вместо да прибере косата си във воал, тя я бе оставила да се развява свободно и да пада чак до коленете ѝ. Само една тънка златна диадема я вдигаше нагоре и откриваше лицето ѝ. Той изгаряше от желание да се пресегне и да я докосне, за да провери дали е също толкова мека, както кожената обшивка на роклята около врата и китките.

„Този нюанс на виненочервено кадифе придава на кожата ѝ нежен кремав тен“ — помисли си Ролф. Сякаш разкъсван от болка, той стисна юмрук под масата. Прииска му се да прекара длан по цялата ширина на гладката плът, която се показваше над дълбоко изрязаното деколте на роклята, да почувства топлината и ударите на пулса ѝ. Не беше нужно да види очите на останалите, за да разбере, че те си представяха как би изглеждала без кожата и кадифето, всъщност представяха си усещането за кожа и кадифе при допира с тази плът. В тялото му се надигна мъчителна болка.

— Вино, лейди Сибил? — предложи Бран в желанието си да я окуражи и да ѝ покаже своите приятелски намерения. Това бе импулс, на който той се поддаде, като си припомни едно друго лице, осветено само от една свещ. Очите бяха също така сини, но с различен оттенък и не по-малко предизвикателни.

Сибил извърна глава и видя по-младия и по-благороден господар на замъка.

— Да — отвърна тя и зачака да ѝ напълни чашата, като не спираше да мисли. Фактът, че всички тези мъжки очи бяха приковани в нея, малко я смущаваше. Дали те знаеха защо е тук? Тя бе свикнала да бъде център на внимание. Като домакиня по време на вечерите, давани от баща ѝ в чест на краля или други лордове, откакто навърши четиринадесет, тя се бе подготвила за критичните погледи на хората от нейната среда. Но какво бе това тук? Да бъде единствената жена на официална трапеза, бе роля, която никога преди не бе играла, тъй като обикновено присъстваше и някоя друга дама — дъщеря или съпруга на лорд.

— Благодаря — отвърна скромно тя, когато Бран подаде чашата на Арман, а той на нея и ръката му едва докосна нейната. Мислите ѝ се върнаха към Ролф. Дали не се опитва да я унижи? Какво ли ставаше в неговото загадъчно съзнание?

— Може би ще се погрижите да ни представите този прекрасен ангел, mon ami? — каза Арман, ухилен до уши.

Ролф, който до този момент внимателно разглеждаше съдържанието на своята чаша, трябваше да изпълни задълженията си по запознаването. Той хвърли кос поглед към приятеля си. Тъмните мигли, които прикриваха взора му, докато седеше замислен, сега се вдигнаха и разкриха очите му — леденозелени, изпъстрени с тъмносиво.

— Лейди Сибил, капитан Арман Мишел дьо Бер, неговия първи офицер Жан-Марк де Мейн и корабния лекар, виконт Хенри Монблан. Арман, Жан-Марк, Хенри, позволете да ви представя лейди Сибил Фицджералд, дъщеря на графа на Деран.

Арман взе ръката на Сибил в своята и нежно я поздрави с топлината на своите устни върху кожата ѝ. Лекото докосване на мустаците и брадата му я погъделичка.

— Enchante^[6], скъпа госпожице. Във Франция дори твърдят, че английските рози са несравнимо най-красивите и са много търсени и ценени от хората, които имат късмет да притежават това великолепно цвете.

Сибил се усмихна на галантността на французина и възрази:

— Казват обаче, че само най-добрите умеят да поддържат цветовете им разцъфнали, защото имат много бодливи тръни, а и грижите, които те изискват, са повече, отколкото някои могат да поемат.

— О, скъпа госпожице, какво са тръните и малко грижи, ако човек желае да има нещо, което ще цъфти единствено за него?

Бран се чудеше дали Арман знае, че навлиза в опасни води. Капитанът бе така запленил от благородството и красотата на лейди Сибил, че не забелязваше неодобрителния поглед на Ролф. Бран се съмняваше, че брат му съзнава колко много се издава, като непрекъснато поглежда крадешком към Сибил. Досега не бе го виждал да се държи по този начин към никоя друга жена. Жаждата, която

съзираше в зелените му очи, разкриваше много повече от временно увлечение по лейди Сибил.

Тази вечер Ролф наистина приличаше на вълк, чийто ненаситен взор следеше обекта на неговите желания. Това не бе студения поглед на хищника, който се приближава и напада, за да убие, не, това бе дебнеш поглед, който не обещава никаква милост, никакво отстъпление. Той предупреждаваше всички останали да стоят далеч от неговата собственост. Погледът на Ролф — разгорещен и възбуден — бе в състояние да изпепели розата.

В салона влязоха слуги. Сайобан вървеше най-отзад, за да ги наглежда и напътства. Както в най-заможните домове на Англия, Франция или Ирландия, те започнаха да нареждат най-отбрани ястия пред главната маса. Първо донесоха току-що уловена съомга, задушена с вино. При други случаи Сайобан не би сервираше това, защото се считаше за твърде обикновено за пред гости, но тя знаеше, че е любимият ордьовър на капитана. Следваше богат избор от пилешки пайове с необикновени украси върху корите и всяка една различна от останалите. Когато всички блюда бяха вдигнати, внесоха основното ястие — печено сърнешко месо, а после и печено свинско.

Сибил си взе по едно дебело парче от всичко. Ролф и другите мъже също опитаха от храните под акомпанимента на музикантите, които свиреха мелодии, извиращи от ирландската душа — ту весели, ту тъжни.

По време на яденето се водеха леки разговори. Това бе начин да се убие времето. Арман се възползваше максимално добре от мястото си до Сибил. През повечето време Ролф стоеше умълчан и наблюдаваше. Забеляза, че и Бран, и Арман не постигаха кой знае какъв успех в разговорите си със Сибил.

Той небрежно отхвърли ужасяващата мисъл, че изпитва ревност. Нелепо! Та нали като студенти много пъти си бяха прехвърляли жени един на друг. Нали и двамата се бяха наслаждавали на очарованието на Етен в леглото? Набоде парче сърнешко с двузъбата си вилица и започна бавно да го дъвче, съсредоточен върху вкуса му, вместо върху жената до него.

Музикантите прекъснаха за момент песента, тъй като в стаята влезе възрастен мъж и седна на стол, приготвен специално за него. Лицето му излъчваше спокойствие и сила. Беше облечен в бели дрехи

от ирландска вълна и лен. Косата му — дълга и все още гъста — падаше чак, до наглед крехките му рамене. Тъмни вежди бяха надвиснали над мастиленочерните му очи.

Той се обърна към Ролф с някакъв въпрос на ирландски. Като получи желанието отговор, започна своя разказ сладкодумно и убедително. За да го разбират всички, заговори на английски, така както му бе наредил господарят. Гостите прекратиха разговорите и заслушаха изцяло погълнати от приказките за хора и чудовища, дракони и кралици, крале и пленници, любов и омраза, алчност и отчаяние. Но една от тях накара Ролф да се намръщи. Това бе древна легенда за могъщ крал, който заловил една чародейка с намерението да я използва както си пожелае, но после се оказал в плен на нейното обаяние и вместо да властва над нея, попаднал под влиянието на магията ѝ.

— Престани, Тадж — отсече Ролф.

Разказвачът млъкна.

— Кой е този? — обърна се Сибил към Бран.

Бран преглътна сладкиша, които ядеше и избърса ръце в бродираната салфетка.

— Тадж, милостива госпожице.

— Какво означава това на моя език? — попита тя и се опита да изговори името.

— Тимоти. Харесват ли ти неговите истории?

— Да, напомнят ми за французина музикант, когото майка ми наемаше, за да ни развлича със своите саги за рицари и дами, за чест и храброст.

— Ние наричаме Тадж *seanchai*, което означава разказвач — продължи Бран.

— А той пътува ли от замък на замък?

— Не — започна Бран, но плътният глас на Ролф го прекъсна.

— Той е *ollamh* — поет, член на *Aosdana*.

Сибил за пръв път тази вечер пожела да погледне към Ролф.

— Което значи...? — подкани го тя с приятния си мелодичен глас.

— Член на обществото на литераторите, лейди, които са били втори след нашите древни крале. Те са хората, които пишат нашата история — хората, които се грижат децата на Ирландия никога да не

забравят собственото си наследство. Тадж е едновременно главен поет и разказвач за нашия дом. Той е важен член на домакинството ни, защото освен всичко друго се грижи и за *duanaire* на семейството.

Бран забеляза озадачения ѝ поглед и отгатна въпроса, който тя като че ли не искаше да отправи към брат му.

— Всяко семейство има нещо, което на вашия език би се наричало „похвална книга“, която се използва за записване на семейната история. Вашите поети музиканти разказват приказки за други хора. Целта на нашите разказвачи е да създадат личен архив за синовете и дъщерите, които ще дойдат след нас, за да могат те да споделят и спомените, и радостите. Това е начин да запазим живо всичко онова, което някога е съществувало, но би могло да изчезне някой ден. И така човек никога не се отдалечава твърде много от своите предшественици, защото техният живот ни позволява да разберем какви надежди можем да храним и по този начин, може би, да успеем и да се поучим от тях.

Сибил протегна ръка и докосна ръката на Бран, без да се поколебае.

— Негово величество крал Едуард поръча да се напише историята на семейство Фицджералд като подарък за баща ми. Много хубава книга, която татко безкрайно цени — от просълзените ѝ сини очи бликаше тъга. Спомни си вечерите, прекарани в голямата библиотека, където се пазеха бащините ѝ документи и купищата ценни книги — съкровището на майка ѝ, което по-късно тя наследи. С любов си припомни за допира до плътните пергаментови страници и рисунките, изобразяващи рицари и дами.

— Може би ще пожелаете да видите какво съдържа нашата колекция от книги, лейди? — предложи Ролф и сам се изненада от този жест.

Сибил се смути от щедростта на неговата постъпка. Реши да не поставя под съмнение подбудите му и затова отвърна почти шепнешком:

— Да, господарю.

Очите ѝ потърсиха неговите. Нескритото желание, което откри в тях, я накара да потръпне. С една ръка той подаваше подаръка, но с другата, тя чувстваше, бе готов да смъкне маската на доброто възпитание и да сложи край на преструвките за една изискана вечер. А

може би и тя искаше точно това — никакви преструвки, никакви изтънчени обноски, никакви маски, зад които да се крият.

Но това нямаше да осигури свободата ѝ. И точно по тази причина тя трябваше да се преструва, да се присъедини към фалшивия маскарад на чувствата и да показва едно лице на благосклонно съгласие, а в същото време да крие истинските си намеренията.

— Ще наредя на Тадж утре да ти донесе всичко, което поискаш да видиш. Сигурно ще ти бъде от полза да узнаеш колко много ние, ирландците, ценим своето наследство.

— Както желаете, господарю — каза тя въздържано.

Ролф се изненада от спокойния ѝ отговор. Той бе изрекъл последните думи с пълната увереност, че ще получи гневен ответ от нейна страна, затова остана слисан от реакцията ѝ.

— Вече е късно — рече той. — Предлагам да се оттеглим, тъй като утре рано сутринта ще имаме работа — после бутна назад масивния инкрустиран дървен стол и протегна ръка. — Госпожице?

Сибил бавно се изправи и постави ръка върху неговата.

Другите също наставаха, мълчаливо пожелания за лека нощ.

Сибил отново почувства, че се изчервява. Не бе помисляла, че Ролф лично ще я изпрати до стаята ѝ. Лу, преситен от обилното количество остатъци от трапезата, които Ролф и Сибил му хвърляха, се повлече покорно зад двамата нагоре по голямото стълбище.

Най-накрая стигнаха до вратата на господарската стая. Сърцето на Сибил заби по-силно. Дали той отново щеше да се опита да наложи плътските си желания над нея? Тя застана неподвижно. Не знаеше как да тълкува изражението на лицето му.

Ролф долови безпокойството на Сибил. Широка му уста се изкриви в подобие на усмивка. Вдигна ръка, показалецът му поглади извивката на бузата и пълничката ѝ долна устна, а после лениво продължи да кръжи надолу по дължината на тънката ѝ шия, докато стигна до меката плът, показана над деколтето на роклята. Там пръстът му закриволичи още по-бавно, плъзна се по наклона на гърдите ѝ — нагоре, после надолу, докосна кожата около пазвата, преди да се спусне право под роклята и да почувства лекото потрепване на нейното дишане.

Тиха въздишка се отрони от устните ѝ и ръката му се усмири. Отдръпна я и без да продума просто се пресегна и отвори вратата,

изчака я да влезе, а после здраво я залости зад нея.

Сибил се облегна на вратата и опря длани о дървото, за да си поеме дъх.

„Каква игра играе той?“ — чудеше се тя. Бе очаквала ново нападение, бе се приготвила да се бори още веднъж. Но той не бе изрекъл нито дума, а бе оставил ръката да говори вместо него. Но какво ли каза тя? Света Майко, мислеше си Сибил, докато се отдалечаваше от вратата и се опитваше да развърже връзките отзад на роклята. Бе я накарал да се почувства, сякаш бе омагьосана само от едно докосване. Начинът, по който той се обличаше, самият цвят на дрехата му още повече подчертаваше неговата власт. Наконтени в ярките си дрехи, останалите мъже приличаха на пауни. А Ролф носеше черно, без ни едно цветно петънце.

Магьосник. Сигурно е точно такъв, реши тя, като се измъкна от кадифената рокля и я захвърли върху един стол. Иначе, защо ще се разтреперва от неговото докосване? Той бе нейн враг. „Мой враг“ — повтаряше си тя като молитва отново и отново, докато се вмъкваше в леглото.

Косата ѝ ги обгърна, телата им се сплетоха. Той пхна ръце между кичурите и задържа лицето ѝ неподвижно, после принуди устните ѝ да утолят ненаситното му желание. Тя го изненада с почти равностойното си участие в този еротичен дуел. Езикът ѝ примамливо докосна неговия, преди да отстъпи и лекичко да се отдръпне. Топлите ѝ устни пробягаха по лицето му и оставиха нежните си отпечатыци по бузите и по вдлъбнатините на врата му. Езикът ѝ очерта трапчинката на брадичката му, преди да се върне за нова бърза атака в горещата му уста. Ръцете ѝ се плъзнаха по гърдите му и нежно го задържаха. Той се отпусна и я остави да прави каквото поиска.

Тя се усмихна като чародейка и с дясната си ръка поглади тъмните вълна косми, покрили гърдите му. Прокара диря надолу-нагоре по плоския корем и отново се върна там, където плътта му очакваше нейното докосване. Пръстите ѝ сръчно погалиха мъжките му зърна, уловиха отклика му и бавно се завъртяха в кръг. Дишането му се учести.

Езикът ѝ премина там, където пръстите се бяха отдръпнали и това го накара да поеме въздух още по-дълбоко. Опита се да сграбчи главата ѝ, но тя бързо се извърна, хвана силната тънка ръка, поднесе я до устните си, целуна грубата длан и я обсипа с нежни милувки. Езикът ѝ се стрелна навън и опари палеца с дръзките си ласки, а после се заувива поред около всеки пръст, като го засмукваше навътре, дарявайки го щедро с вниманието си.

— Магьосница — глухо прошепна той.

Тя отново се усмихна.

Намести се леко до него, плъзна се покрай дългото му стройно тяло и се надвеси над кръста му, а медната ѝ коса се спусна като копринена завеса и с невидими вериги го окова в плен. Едва доловимо разтърсване на главата ѝ раздвижи вълните и те започнаха да гаят самото сърце на силната му мъжественост. И когато тя още повече приближи лицето си, гордото копие на тялото му се изправи...

Ролф се пробуди изведнъж. Капчици пот блестяха по тялото му, дишането му бе неравномерно.

Отметна ядосано кожата и скочи от леглото. Очите му огледаха хоризонта, ноздрите му вдъхнаха упойващия мирис на океана. Нощният пролетен хлад накара голата му кожа да настръхне. Вятърът развя косите му върху очите и по раменете. Той нетърпеливо ги приглади назад.

Прекуси стоята и си наля голяма чаша вино от една кехлибарена бутилка. Изпи я набързо и усети как топлината на питието опари гърлото му. Помисли си, че ако сега Арман можеше да го види, щеше да каже, че се държи като истински селянин. И все пак сега той имаше нужда от вино, за да изтрие образа ѝ от съзнанието си, да пропъди очарованието ѝ от своите сънища. Но дори и след няколко чаши споменът за тялото ѝ — топло, копнеещо, обещаващо наслада — все още го преследваше.

Внезапно крехкото венецианско стъкло, здраво стиснато в ръката му, изпраща...

— По дяволите! — изруга той. Сграбчи каната до себе си, плисна водата в един малък леген и мушна ръката си в ледената течност. Пресегна се, взе парче ленено платно и го уви около окървавената си ръка.

До зори имаше поне още час, а в празното легло нямаше какво да го стопли.

Може би ще успее да накара Арман да пояздят по брега в този ранен час или по-добре да нареди да донесат соколите и да отидат на лов? Трябва да направи нещо, реши той. Тялото му искаше да се освободи от спиралата на напрежението, която го притискаше като в затвор.

---

[1] Mon ami (фр.) — Приятелю. — Б.пр. ↑

[2] Mon cher (фр.) — Скъпи мой. — Б.пр. ↑

[3] Oui (фр.) — Да. — Б.пр. ↑

[4] Elle est magnifique! (фр.) — Тя е прекрасна! — Б.пр. ↑

[5] Sacre mere (фр.) — Света майко. — Б.пр. ↑

[6] Enchante (фр.) — Очарован съм. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Какво идеше да прави сега?

Клер бе изпаднала в мрачно настроение, докато крачеше напред-назад из стаята си, дългите ѝ плитки се мятаха насам-натам.

Този въпрос я терзаеше. Наистина, какво да прави? Нещо. Каквото и да е. Трябва да помисли.

Да мисли. Та нали само това правеше от няколко дни насам. Тя бе олицетворение на енергичност, а не на такова безцелно мотаене. Беше ѝ наредено да не напуска замъка без охрана. Тя, която толкова обичаше свободата си, сега бе истинска затворница, копнееща да получи поне временен отдых от зорките очи, вечно бдящи над нея.

Каменният перваз на прозореца мамеше неспокойното ѝ тяло. Събра коленете си нагоре, подпря брадичка върху тях и се загледа навън в зелените поля, простиращи се долу. Но вместо хората, изцяло погълнати от своите задължения, виждаше единствено мъж, среден на ръст, с гъста рошава коса, тъмна като дълбините на ада, силна решителна брадичка, присвити котешки очи под черните вежди — очи, твърде властни за издълженото му лице. Колкото и да се мъчеше да се противопостави, не можеше да оспори въздействието на тези очи върху нея. Сякаш мъжът бе надникнал в душата ѝ и завинаги бе прогорил незаличима следа.

Бе твърдо решена да устои, да не позволи тези меланхолични промени на настроението да я отклонят от онова, което бе задължена да направи. Да действа! Трябваше отново да се заеме с нещо, вместо да разреши съдбата ѝ да бъде предопределяна от волята на други.

Скочи от мястото си върху перваза. Вече знаеше как трябва да постъпи сега.

Шум откъм двора я накара веднага да спре. Писъкът идеше от една ловна птица — черен сокол. Как ѝ се искаше да е на лов със сестрите си и с баща си и да се чувства уверена и спокойна, че всичко е наред в нейния свят.

Сърдитият крясък на птицата отново прикова вниманието ѝ върху това същество. Качулката веднага изчезна, великолепните

златисти очи временно избледняха и станаха невидими.

Буца заседна в гърлото на Клер.

Наистина ли бе сравнила очите му с котешки? Не, осъзна тя, те бяха също като на сокола — златисти, наблюдателни, дълбоки.

Ядосано пропъди натрапчивата представа за сливането на мъжа и птицата. Отиде при малката си масичка и седна. Пред нея стояха няколко пергаментови листа, перото — току-що подострено, мастилото — приготвено. Дългът бе взискателен и строг господар. Ех, как не ѝ се щеше да пише тази бележка до баща си, за да го уведоми за събитията от последните дни.

Потопи перото и започна неуверено да съчинява посланието, отлагано твърде дълго.

Когато свърши, поръси писмото с пясък, после изтърси остатъка, сгъна грижливо пергаментовите листове и покапа восък отвън върху прегъвката. Постави личния си печат върху него и стана от стола. В този момент влезе сестра ѝ. Винаги засмяното ѝ лице сега беше бледо, а сините ѝ очи — тъжни.

— Сър Джон е долу, Клер. Чака ни.

Клер кимна. Изражението ѝ бе съдържано, държанието ѝ — напълно различно от поведението на онова щастливо дете, което беше само до преди седмица. Мушна ръка в дланта на близначката си, прегърна я и плътно я притисна до себе си.

— Вестоносецът също ли е долу?

— Да — отвърна Одри. Гласът ѝ издаваше напрежение. — Осигурен е съответния канал за предаване на писмото, колкото може по-скоро. Сър Джон е уредил всичко. Хайде, ела да отидем при него — той може да ни даде мъдър съвет какво да правим по-нататък.

— Ще ми се да имахме войска от стотина рицари и да знаехме кой е дръзнал да отвлече сестра ни. Тогава с радост бих надянала доспехи, бих оглавяла тази войска и бих предизвикала негодника, който отмъкна Сибил от нас! — детинският глас на Клер бе придобил известна студенина.

Тези думи нанесоха още един удар върху кротката по природа Одри, която и без друго бе разтърсена до дъното на душата си от всичко, случило се напоследък.

— О, Клер, шегуваш се, нали?

— Изобщо не се шегувам, Одри — отвърна Клер. — Готова съм да направя всичко, за да върна сестра ни от когото и да било — тонът ѝ бе решителен като пронизващ удар с кама.

— Моля се тя да е добре и да ни я върнат скоро — продължи Одри, леко намръщена заради яростните, войнствени думи на сестра си. — Нашият свещеник всеки ден отслужва специална литургия за тази цел.

— Всичко това е много хубаво, Одри — рече Клер, — но никаква литургия не би могла да върне сестра ни. Това може да стане само с действие, а не с думи.

Одри ахна учудено. Знаеше, че Клер не споделя дълбоките ѝ религиозни чувства, но не разбираше липсата на уважение към църквата от страна на другата близначка. Колко различни ставаха тя и Клер с всеки изминат ден! Тези смутни времена обтягаха необикновената връзка помежду им и рушаха спойката в семейството.

— Всичко е в божиите ръце, сестро. Не трябва да забравяме, че той ще се вслуша в нашите...

— Помогни си сам, и Бог ще ти помогне, Одри — Клер осъзна, че може би е прекалено рязка със сестра си, и добави по-меко: — Хайде, Одри, ела да отидем при добрия сър Джон и да видим, дали знае какво да предприемем, за да помогнем на Сибил.

Като пресуши до дъно огромната халба бира, прошареният стар войн хвърли бесен поглед към прислужницата, която се въртеше около него.

— По дяволите, жено, разкарай се!

Изплашеното момиче побягна при тази груба заповед и едва не се блъсна в Одри и Клер, които точно тогава влизаха в големия салон.

С опакото на ръката сър Джон Стендиш избърса пияната от устата си и се изправи, като видя двете близначки. Сър Джон, главният ординарец на Деранския граф, посветен в делата на своя господар, не можеше да се отърси от чувството за вина, което гризеше душата му. Кореше се, че не е бил, където трябва в нощта на сватбеното тържество. Кой би повярвал, че някой ще посмее да замисли подобно нападение над дома на Фицджералд? Обикновено замъкът се охраняваше от много войници, но този път необмисленият план на

самия граф бе намалил броя на стражите. Сър Джон бе придружил графа до лодката, която го прехвърли заедно с лейди Дувеса през Ирландско море. Беше ги изпроводил благополучно до бреговете на Корнуол, а после веднага се бе върнал в Ирландия.

Сър Джон разсъждаваше наум върху събитията, войнският му опит подсказваше, че има нещо странно около това „отвлечане“. Съмнения нахлуваха в главата му. „Предателство.“ Дълги години се бе доверявал на интуицията си, особено когато животът му бе зависил от нея, и сега тя отново изплува на преден план. Той разсеяно опипа камата си отстрани.

— Бог да ви дава добро здраве — избоботи той, като зърна близначките.

— И на вас, сър Джон.

— Какви новини ни носите, сър Джон? — Клер се помъчи тона ѝ да прозвучи заповеднически.

— Моят вестоносец очаква писмото ви, лейди Клер — по даден знак от сър Джон един младеж, облечен в ливрея на слуга на Деранския граф, пристъпи напред, за да вземе съобщението. После грижливо го прибра в една кожена торба, която също носеше личния герб на Деран — лебед и мечка. — Измислен е начин, който ще осигури занасянето на съобщението до баща ви колкото може по-бързо — сър Джон знаеше, че следващите му думи щяха да бъдат твърде тежки за близначките поради привързаността им към по-голямата сестра. — И двете трябва да се подготвите да отпътувате от тук час по-скоро. Ние ще се погрижим за всичко, първо трябва да ви отведем на сигурно място в именията на господаря в Англия.

— Без Сибил? — изненада се Клер.

— Нищо не можете да направите, ако стоите тук, господарке. Трябва да се вземат мерки за вашата безопасност, а това може да се осъществи единствено зад надеждните стени на бащината ви крепост.

— Нали и тук бяхме зад надеждни стени, сър Джон — напомни му Клер, — а те се оказаха безполезни.

Лицето на стария войн бе набръчкано от грижите, които неговата служба му стоварваше. Срамът мъчително тегнеше на плещите му.

— Провалих се с вашата сестра, господарке. Не мога да си позволя подобен неуспех и с вас. Трябва да заминем. Моля да се

погрижете за вашата прислуга и да съберете всичко необходимо за пътуването.

Клер забеляза мъката, изписана по лицето му и осъзна, че той наистина се чувстваше изцяло отговорен за случилото се в замъка. Постави ръка върху рамото му, защото знаеше, че ако бе възможно, сър Джон с радост би дал живота си за Сибил или за тях. Разбираше, че неговия дълг към баща им изискваше да се погрижи за безопасността на останалите му деца.

Одри наблюдаваше сменящите се чувства по лицето на Клер и веднага отгатна, че напускането на Ирландия и изоставянето на Сибил за нея означаваше да се признае за победена. Обаче всички знаеха, че ако останат, онзи, който е отвлякъл сестра им, можеше да се опита да нападне и тях. Думите на сър Джон бяха мъдри. Трябваше да се върнат в Англия при баща си и да потърсят безопасността, която той можеше да им осигури с могъщото си присъствие.

Гласът на Одри внесе необходимото спокойствие.

— Ще бъдем готови да тръгнем, щом съмне, сър Джон. Уведомен ли сте къде е нашият баща?

— Той се отправи към Лондон, а после смяташе да замине за Грейууд, господарке.

Клер се нареди да каже нещо, но шум отвън я накара да спре.

— Сър Джон, госпожици, моля за извинение — рече един млад оръженосец, който влачеше някакъв дребен мъж в салона. — Изглежда, този човек може да даде сведения за изчезването на лейди Сибил.

Ръката на сър Джон моментално се върна към малката кама, а с другата даде знак да доведат човека до подиума.

Клер позна, че това бе един от селяните, които живеяха в имението. Бе наистина дребен, дори не среден на ръст, с мазна коса полепнала по челото. Миришеше на земя и вкиснало вино.

Човекът направи някакво подобие на поклон и се опита да се усмихне, като показва изпочупените си жълти зъби.

— Знаеш ли нещо, което може да ни помогне? — попита сър Джон. Искаше му се колкото може по-скоро да отпрати този тип от големия салон. „Има дебнещия поглед на невестулка“ — помисли си той, като гледаше как очите на мъжа поглъщат жадно разкоша на салона. — Говори!

— Простете, господарю — рече мъжът с ласкателен тон.

Сър Джон дори не се опита да поправи невярното обръщение към него — толкова нетърпелив бе да узнае дали човекът действително знае нещо за изчезването на Сибил, затова отново го подкани грубо:

— Говори!

— Видях ездачи същата нощ, когато изчезна лейди Сибил.

— Ездачи? — извикаха едновременно Клер и сър Джон, а Одри стисна ръката на сестра си обнадеждена.

— Да — потвърди човекът.

— Как се казваш? — попита сър Джон.

— Емонд.

— Знаеш ли откъде бяха нападателите, Емонд?

— Ирландци бяха, милостиви господарю.

— Сър Джон, глупако! — изръмжа той. — Какво искаш да кажеш — ирландци?

— Не бяха нормандци, сър. Не бяха тукашни, май отдалече идеха, това можах да разбера. Никой тук не се облича вече така, пък и кой ли ти говори сега стария език?

— Галски ли?

— Да, милостиви... сър Джон.

— Къде ги видя?

— Яздеха през нивята — тъпчеха реколтата, така беше. Моята булка работи в кухните. И нека се радва, че има работа, щото пет гърла храним.

— Говори каквото те питам, човече — сръза го сър Джон.

— Бях тръгнал към замъка да я прибера след сватбата, луната светеше ярко и гледам — няколко ездача, същински дяволи излезли от пъкъла — приказват на стария език и носят нещо увито в кожа. Скрих се аз, докато отминаха.

— А някакви лица видя ли?

— Само водача им. Дявол беше, казвам ви — прекръсти се мъжът, като изрече тези думи.

— Би ли го познал, ако го видиш пак?

— Да, ще го позная, сър Джон.

— И каква ще е ползата от това, сър Джон? — намеси се Клер. — Щом като не знаем никакво име, което да свържем с това лице?

— Не ги знам кои бяха, господарке, ама ако го видя още веднъж, веднага ще го позная — яздеше тъмносив кон и носеше вълчи дрехи.

— Вълчи дрехи? — попита сър Джон с нарастващо любопитство.

— Да, имаше наметка от вълчи кожи и като премина покрай мен, видях златна гривна на китката му, а на нея имаше глава на вълк.

Сър Джон подозрително присви очи.

— Ти май доста си видял от твоето скривалище?

— Нали ви казах, имаше пълнолуние. Те се зададоха на конете си. Като видях, че не са тукашни, взех, та се скрих зад едно дърво, за да не ме видят.

Тревожни бръчки набраздиха лицето на сър Джон, докато размишляваше върху думите на Емонд. Клер щракна с пръсти.

— Одри, спомняш ли си последния път, когато обядвахме с лейди Дувеса? Тогава тя работеше над един гоблен.

Одри кимна.

— А помниш ли модела? Беше вълча глава, нали?

— Да. Каза, че е за рождения ден на братовчед й.

Сър Джон Стендиш въздъхна дълбоко, а лицето му придоби посуров вид, като се досети какво значи всичко това.

— Вълка от Килрун е взел сестра ви — рече той мрачно. — Мили боже, баща ви никога не е помислял...

— За какво говорите, сър Джон? — запита Клер. — Какво общо има баща ми с тази работа?

— Графът на Килрун е известен също под името Вълка, господарке. То идва от неговия герб, емблемата, която използва той, както и останалите от семейството му.

— Но каква връзка има това със Сибил и лейди Дувеса?

Без да обръща внимание на въпроса на господарката си, сър Джон грубо попита Емонд:

— Ти защо не дойде да кажеш по-рано?

— Не знаех, че лейди Сибил я няма. След оная нощ булката легна болна. Чак вчера чух в село, че хората приказват, разпитват. Отде да знаех, че мога да помогна?

— Изведи го от тук, Лонгфорд.

— Слушам — отвърна по-младият и помъкна човека след себе си, при което той започна да се съпротивлява.

— Ами наградата...

Подозренията на сър Джон още повече се засилиха от тона в гласа на селянина. Тъмнокафявите му очи се присвиха и огледаха критично човека пред него.

— Един момент, моля — рече той и повика Лонгфорд да се приближи към него. После извади няколко сребърни монети от кесията на кръста си, подаде ги на оръженосеца и му пошушна нещо, без да сваля очи от Емонд.

Лонгфорд рязко кимна с русата си глава, за да покаже, че е разбрал заръката на сър Джон, а после изведе от стаята Емонд, който здраво стискаше сребърните монети.

Клер наблюдаваше сцената с интерес и реши, че сега е моментът отново да зададе въпроса си.

— Сър Джон, ще бъдете ли така добър да ми отговорите най-сетне. Какво общо има Вълка от Килрун със сестра ми, с лейди Дувеса и с баща ми? И от къде на къде този човек ще отвлеча сестра ми?

— Това може да ви каже единствено графът, твоят баща, господарке.

— А вие не можете ли, сър Джон? — попита Одри.

— Той не иска, сестро, това е разликата — заяви Клер, а сините й очи потъмняха от надигащата се у нея ярост. — Ще изпратите ли отряд мъже при този лорд, за да върнат Сибил?

— Не, господарке, ще продължа да действам както преди.

Гняв заклоочи в гласа на момичето.

— Страх те е от този ирландски лорд, нали? — извика Клер прибързано.

— Не ме е страх от никого, освен от Бог и може би от баща ти, лейди Клер — тъжно заяви сър Джон, а тонът му издаваше мъката не само от създалото се положение, но и от тези остри думи, изречени от момичето, което обичаше като родна дъщеря. — С радост бих жертвал живота си заради вашата сестра, ако знаех, че така ще успея да помогна. Но едва ли ще има някаква полза. Имах известни подозрения, когато ти ми описа мъжа, нахлул в стаята на сестра ти. И сега те се потвърдиха. Моят господар Деран трябва да бъде уведомен, а вас двете трябва да пазим. Килрун държи оръжието, с което може да нанесе удар на баща ви, но не мога да бъда сигурен дали няма да се опита да заздравя своята власт, като плени и вас, млади дами, ако реши, че това ще допринесе за осъществяване на целите му. Да не мислите, че не

сменя да отида до замъка му и да прибера сестра ви? Но, струва ми се, едно нападение няма да я върне, нито пък двубой на живот и смърт.

— Той дали ще причини зло на Сибил? — попита Одри и стисна ръката на Клер още по-силно. — Или може би се страхувате, че вече е напълно изгубена за нас?

Очите на Клер потъмняха от яд и отчаяние.

— Не! — извика тя в стремежа си да отхвърли опасенията на сестра си.

— Ако е искал да я убива, щеше да стори това още тук. Не — продължи сър Джон, а в гласа му се четеше истински ужас, — аз съм твърдо убеден, че графът я държи като заложница с определена цел.

— И каква може да е тя? — поинтересува се Клер.

— Това ще ви обясни моят господар Деран, ако пожелае.

— Значи ти знаеш нещо? Защо не искаш да ни го кажеш? — продължи да настоява Клер.

— Дал съм обет на вашия баща, госпожице. Не трябва да разкривам нищо във връзка с личните му дела. Хайде, трябва да се подготвяме за път.

— Не мислите ли, че малко пари могат да накарат килрунския граф да освободи сестра ни? — попита Одри с надежда в гласа.

— Не. Ако му изпратите скъпоценности и злато, няма да постигнете нищо. Когато господарят ми ви обясни всичко, ще разберете, защо човек като графа не би рискувал живота си заради пари.

Малко по-късно замъкът Деран потъна в сън. Охраната около имението беше подсилена почти двойно и сър Джон бе наредил на мъжете да си отварят очите на четири. Двама допълнителни стражи бяха поставени пред стаята на близнаците.

Вътре момичетата се бяха свили на пашкул в леглото си, а балдахинът около кревата ги обгръщаше в мрак. Сънят още не ги бе оборил.

— Проклети неща! — изсъска Клер и бутна встрани една от тежките бродирани завеси. — Света Дево, не мога да дишам!

Одри се бе проснала по очи и наблюдаваше сестра си, но скочи и подреди възглавниците така, че да се облегне на тях, после протегна

слабичката си ръка и отметна заплетените руси къдрици, които скриваха Клер от погледа ѝ.

— Успокой се, сестро.

Клер отблъсна с рамо ръката, която я утешаваше, извъртя се в леглото и застана с лице към Одри. Сините ѝ очи се спряха върху спокойното изражение на близначката и гладко сплетена коса, наблюдаваше уравновесения ѝ маниер. „Прилича на ангел, а аз сигурно приличам на някое куче, излязло от ада.“

— Какво те тревожи толкова много?

— Твърде важни неща, за да говоря за тях, скъпа Одри.

— Не само отвличането на Сибил, нали?

Двете се спогледаха — тайните, които всяка от тях пазеше, намаляваха способността им да проникват взаимно в сърцата си.

Клер облегна глава на рамото на Одри. Липсваше ѝ близостта. Тя сега сякаш ѝ се изплъзваше. Одри ѝ отвърна с крепка прегръдка и прошепна:

— Кажи ми, моля те. Знам, че сънят ти бе неспокоен.

Клер се опита да избегне въпроса ѝ и отвърна:

— Сър Джон не ни е казал цялата истина. Той има някаква представа, защо онзи човек е отвлякъл Сибил от нас. Имаме право да знаем истината.

— Без съмнение, Клер. Но сър Джон вероятно има важна причина да крие истината от нашите уши. Може би това е някаква тънка политическа маневра, в която участва и кралят, и дългът на сър Джон изисква от него да не нарушава своята клетва.

— Възможно е. И все пак усещам, че това не е отговора.

— Какво те тормози, Клер?

Клер рязко се изтръгна от прегръдката на сестра си, вдигна колене нагоре и подпря брадичката си на тях, а златните вълни на косата скриха лицето ѝ. Пое дълбоко въздух и като разбра, че повече няма да може да заобикаля въпроса на Одри, въздъхна:

— Нищо.

— Това не е вярно и ти много добре го знаеш. Да не би да те е страх, че ще се разделиш с Уилям?

— О, той е още момченце, Одри — подигравателно изсумтя Клер. Вслуша се в отегчения тон на собствения си глас. Само преди дни Уилям бе обекта, върху който тя упражняваше още неуверените си

женски хитрости. А сега всичко това ѝ се струваше детинско губене на време. Просто бе пофлиртувала малко, както бе видяла, че правят други момичета на нейната възраст. Съвсем безобидно. Ей така, за забавление. Сякаш бе минала цяла вечност от тогава.

— Тогава какво? Кой?

„Наистина кой — помисли си Клер. — Кой беше той?“ Бе си задавала този въпрос всеки път, когато се сетеше за него. Той не бе илюзия, защото помнеше допира на яките му ръце до нейните ръце и върху устните ѝ, силата на стройното му тяло, притиснато до нейното.

— Един от мъжете онази вечер — призна тя. Говореше тихо и произнасяше думите с мъка.

— Един от похитителите на Сибил? — възкликна Одри.

Клер извърна глава и се вгледа право в ококорените очи на сестра си.

— Да. Неразумно е, немислимо е дори — продума тя, — и все пак изпитвам някакво необяснимо влечение към него. Можеш ли да разбереш това? — в гласа ѝ се таеше надежда, че сестра ѝ ще успее да открие смисъл в безсмисленото.

Одри можа само да сграбчи ръката ѝ ида я стисне окуражително.

— Може би ще е по-добре, ако той остане само едно привидение за теб, мила сестро — промълви тя, а очите ѝ блестяха от неизплакани сълзи. Тя отново се мушна под чаршафите. — Трябва добре да отпочинем преди пътуването, защото бъди сигурна, че сър Джон ще ни накара доста да побързаме.

— Лека нощ, Одри.

— И на теб също, Клер.

След като Одри най-после заспа, Клер продължи да седи в леглото, заслушана в равномерното ѝ дишане. Тя остана будна и започна да прехвърля в съзнанието си събитията от последните няколко дни, като напразно се опитваше да внесе някакъв ред в безредието. Постепенно умората я надви и тя също заспа, макар че дори сънят не ѝ предостави истинска утеха. Той бе нарушаван от неспокойни видения, в които я преследваше същество, превръщащо се от човек в птица, в котка, в кон и отново в човек. Клер се сепна и се пробуди, видя жълтите отблясъци на изгряващото слънце и разбра, че трябва да остави съня за някоя по-спокойна нощ.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Хю Фицджералд застава пред отворената врата на спалнята си и загледа жената, седнала вътре с наведена глава. Светлината от двукрилия прозорец галеше черните кичури, прибрани само в една дебела плитка. Зелената панделка, вплетена в нея, подходдаше на семплата вълнена рокля, с която бе облечена.

— *Mavoureen dheelish* — каза той и влезе в стаята.

Като чу тези нежни думи, Дувеса вдигна глава от ръкоделието си и го пусна на пода, без да я е грижа какво ще стане с него. Интересуваше я единствено спокойствието в силните ръце, които я зовяха.

Хю обгърна крехкото ѝ тяло в прегръдките си.

— Правилно ли го казах? — прошепна той.

— Да, любов моя — гласът ѝ бе ласкава милувка.

— Дувеса, ти винаги ще бъдеш „моята прекрасна любима“, защото рискувах много, за да те спечеля — говореше той, докато развързваше панделката и разпускаше косите ѝ.

Дувеса още по-силно обви ръце около тънкия кръст на съпруга си.

— Мислиш, че не знам? А аз не съм ли правила жертви? — тя вдигна глава и погледна Хю право в лицето. Светлите ѝ зеленикавокафяви очи гледаха невинно, прямо, искрено. — И още веднъж с радост бих ги направила, за да се омъжа за теб. Добър или лош — друг начин нямаше.

Хю обхвана малкото кръгло лице в огромните си войнски шепи и се взря в лицето на любимата жена.

— Трудно беше за теб, Дувеса, знам. Да напуснеш Ирландия и дома си, да разиграваш този фарс, за да се отървеш от венчилото с мъжа, избран за теб от твоя братовчед... А да не мислиш, че на мен ми харесваше да изпълнявам ролята на негодника в цялата тази пиеса? — разпалено говореше той. — Не, но бих я изиграл още стотици пъти, любов моя, ако това е начинът, по който мога да те имам до мен в леглото си. Сега сме благополучно венчани — продължи той. — Никой

не може да оспори, нито да отрече нашия съюз. Та нали самият Кентърбърийски архиепископ извърши службата? Нали присъстваха Негово Величество кралят, заедно с кралицата? Боже мой! — възкликна той. — Колкото и противна да ми е Елизабет Уудвил, все пак тя е сериозен свидетел.

— Аз пък бих заменила твоя Едуард и целия му двор за твоите деца.

В гласа на Хю се прокрадна тъжна нотка:

— И аз, Дувеса — сините му очи потъмняха, — но се налагаше да оставя дъщерите си в Ирландия. Ако те бяха дошли, тогава нямаше, защо да се преструваме. Твърде много ценно време щеше да се изгуби. По този начин, стига твоят братовчед да не изпрати да ги разпитват, те няма да узнаят нищо и ще бъдат в безопасност.

— И все пак...

— Все пак бих предпочел да са тук, ако е възможно.

— А не можем ли да уредим да ги доведат?

— Да — рече той и я целуна по челото. — Време е да ги уведоим за женитбата на баща им и да изкажат своите уважения към неговата невеста. Ще проводя пратеник още днес, по-късно — Хю придърпа Дувеса в обятията си и се отправи с нея към покритото с балдахин легло.

Защо ли Бог бе така благосклонен към него, чудеше се той. Бе имал щастието да обича и да вземе за съпруги две красиви, любящи жени. Имаше три дъщери, с които се гордееше изключително много, неговият крал бе благосклонен към него...

Мислите му постепенно се разсейваха, докато пускаше Дувеса върху широкото легло. Изправи се, съблече жакета си и го хвърли небрежно на пода. Наведе се, свали панталоните, а после и ризата си.

Очите на Дувеса жадно поглъщаха тялото му. Тя също се чудеше, защо Бог бе отредил такъв късмет точно за нея. Беше омъжена за човека, който ѝ бе по сърце, и сега той стоеше пред нея с цялото великолепие на мъжката си красота. Какво би правила с онзи неопитен младеж, който Ролф ѝ бе избрал? Ето, това беше мъжът на нейните мечти.

Беше над среден на ръст, със слабо, но мускулесто тяло и широки плещи. Слънчевата светлина разпръскваше златисти отблясъци по тъмната му, червеникаворуса коса, която се къдреше

плътно около главата му. Гъстите косъмчета, покрили широките му гърди, се събираха надолу в кълбо, от което израстваше неговата мъжественост.

Тя се замисли за своята дойка Матилда, която неведнъж ѝ бе повтаряла, че истинските дами не получават нищо от неизбежното съвкупяване със съпрузите си, освен, може би, някое бебе. Беше я предупредила още, че един по-възрастен мъж не е способен да изпълнява съпружеските си задължения така както по-младият.

„Мила ми Матилда, та ти изобщо не си била права — разсъждаваше дръзко Дувеса. — Хю ми доставя най-голямата радост, която някога съм познавала. А колкото до неговата възраст... на следващия си рожден ден Хю щеше да навърши тридесет и осем. Подобре опитен жребец, способен да дарява и подхранва наслади, отколкото едно необучено младо конче, изгарящо от желание да вземе каквото му се полага. Отец Джефри сигурно би ме накарал да произнеса десет молитви заради тези нечестиви, похотливи мисли за Хю“ — усмихна се на себе си тя.

Дувеса развърза връвчиците, които придържаха роклята ѝ, и отстъпи пред желанията на своя съпруг, като го придърпа и приближи устни към неговите. „Заради теб, любов моя — мислеше си тя, — аз се отказах от родината си, а ако някога се наложи, с радост ще дам и живота си. Моля се само никога да не се разкаеш, защото и аз никога няма да съжалявам за своя избор. Света Майко, мили Боже, безкрайно съм ви благодарна за този най-върховен дар — любовта на Хю Фицджералд.“

Устните на Хю проправиха пътека от бузата до вдлъбнатината на шията ѝ и се потопиха в плътта, показана над отвореното деколте. Той вкуси от тази плът, усети как зърната ѝ набъбват от желание, докато устата му жадно я поглъщаше. Резкият отклик на наслада го накара да потръпне възбудено. Преметна роклята над кръста ѝ, почувствал, че не може да са въздържи, докато напълно я съблече. Ръцете му леко докоснаха бедрата ѝ и те се разтвориха в очакване.

— Хю! — стенеше Дувеса, а пръстите ѝ се впираха в раменете му. — Хю...

— Да, скъпа — отвърна той, — ей сега — и намести тялото си върху нейното, а после се остави на бързия ритъм. Неговият необуздан ликуващ вик се сля с нейните задъхани възторжени възклицания.

Дувеса лежеше в прегръдките на съпруга си с глава, облегната на лявата му ръка. Тя залепи закачлива целувка върху показалеца му и погъделичка opakото на ръката му с език, като се мъчеше да докосне всяка една луничка върху нея.

Хю повдигна брадичката ѝ, за да посрещне устните му, които се спуснаха надолу и обхванаха нейните във властна целувка.

— Страхувам се, че сме пропуснали вечерята, господарю мой — каза Дувеса, като се галеше в тялото му, извиваше се и се протягаше като доволна, добре гледана котка.

— Вярно — усмихна се лукаво той.

Дувеса се извърна в леглото с лице към него, гърдите ѝ опряха неговите, мушна тънкия си крак между неговите и почувства доказателството за неговата страст — възбудено, твърдо, опряно о тялото ѝ.

— Да ти донеса ли нещо? — попита тя.

— Може би ще трябва, иначе ще е наложи да ти дам още един урок по съпружески задължения.

Дувеса бързо го целуна още веднъж, преди да се отдели от тялото му и да се изправи. Вдигна разхвърляните им дрехи, преметна ги грижливо върху стола и прибра изпуснатото ръкоделие. Погледна модела и се усмихна — представляваше техните два герба, обединени в един. Върховете на пръстите ѝ докоснаха повдигнатите цветове, прелестна усмивка озари лицето ѝ. Това щеше да е подарък за Хю по случай рождения му ден, знак на надежда за бъдещите им деца. Така ѝ се искаше да има бебе от Хю. Човек с неговото положение и богатство има нужда от син наследник, както и тя. Нейните имоти в Ирландия налагаха това. Едната ѝ ръка се плъзна по плоския ѝ корем. Всеки ден отправяше молитви за дете и искаше Светата Майка да ѝ помогне.

Палава усмивка разкри белите ѝ зъби — едва ли причината ще бъде, че не са се опитвали достатъчно, призна си тя и хвърли бегъл поглед към русия мъж, който лежеше с притворени очи, леко задрямал, без да го е грижа, че е гол.

Дувеса нахлузи една риза от най-фин лен, завърза връзките ѝ под гърдите си и усети как платът докосва чувствителните ѝ зърна. Това я

накара да си припомни със сладостна болка за удоволствието, което ѝ доставяха устните на Хю върху нейната плът.

Докато пъхаше ръце в робата от зелено кадифе, обшита с мека боброва кожа, си спомни завистливите погледи на някои от английските дами в двореца. После докосна широката златна гривна на дясната си ръка. Хю може да е спал с някои от тези изискани жени, но се бе оженил за нея. Тя носеше неговото име, споделяше леглото му, дома му, живота му. А също и неговата вина, когато Ролф открие истината, помисли тя мрачно.

Дувеса се измъкна през вратата и се отправи към задните стълби, които водеха право към долните етажи и кухнята на огромната господарска къща. И докато слизаше по извитата стълба, изведнъж я прониза силно безпокойство — как ли ще постъпи Ролф, когато установи, че я няма?

Когато пристигна последното писмо от Ролф, в което я уведомяваше, че смята да уреди женитбата ѝ с лорд Лоркан, Дувеса се бе почувствала като в капан. Тя обичаше споя властен братовчед и го уважаваше като свой настойник. Но любовта ѝ към нейния съсед — могъщия английски лорд — бе по-силна. Тя познаваше разбиранията на Ролф — той никога не би ѝ позволил да се омъжи за един кралски шериф — символ на английското господство, нито пък нейният свещеник би се осмелил да се противопостави на графа и да изпълни церемонията, за да я свърже с англичанина.

Дувеса знаеше, че Хю бе намислил да поиска ръката ѝ и се страхуваше, че Ролф ще я отмъкне и затвори в собствената си крепост, затова бе помолила Хю да намери друго разрешение. Идеята му бе съвсем проста — да я отвлече, после да избягат в Англия за сватбената церемония и чак тогава да уведомят Ролф. В своето отчаяние и страх да не изгуби Хю, тя се бе съгласила с този план.

Сега, след като вече изпитваше могъщата сила на плътската любов с Хю, след като споделяше най-съкровениите му мечти и откриваше огромния му интелект, Дувеса осъзна, че би направила всичко, за да го притежава, и дори ако той бе пожелал, щеше да стане негова любовница. Ще трябва да накара Ролф да разбере какво значи този съюз за нея, защото тя нямаше никакво намерение да се отказва от Хю. Внезапно я озари блестяща идея. Нейната заварена дъщеря Сибил. Тя може да се окаже силен съюзник в тази битка. Сибил обича баща ѝ

и освен това двете с нея са близки. Тя би могла да стане гласа на разума за Ролф. Той не би могъл да манипулира Сибил, реши Дувеса, докато влизаше в кухнята и се усмихваше на готвачката.

— Какво ще обичате, графиньо? — попита готвачката и избърса едрите си ръце в престилката, по която и без това вече имаше доста петна. Тя бе простодушна селянка, горда, че работи при човек като лорд Деран и ревниво пазеше своята територия, защото съзнаваше, че обикновено на този пост назначаваха мъже, а сега не знаеше какво да мисли за младата чужденка, която господарят ѝ бе взел за жена. Досега службата ѝ бе съвсем сигурна и никак не ѝ се щеше да я изгуби.

— Бих искала нещо за мен и съпруга ми — отвърна Дувеса.

— Да изпратя ли прислугата?

— Не — нареди Дувеса, — няма да е нужно. Сама ще отнеса храната. Какво имате готово?

Дувеса се изчерви под многозначителния, разбиращ поглед на готвачката.

— Сирене, овнешки бут и пушена шунка, господарко.

— Шунка, струва ми се — каза Дувеса, докато търсеше поднос. Намери един и го постави пред жената. — Дебели парчета, моля, и малко от това сирене.

Докато режеше шунката, готвачката наблюдаваше как графинята избира ябълки от една купчина и си взима един още горещ хляб. Не бе нужно да си много умен, за да разбереш по порумениялото, щастливо и сияещо лице на ирландската, защо господарите бяха пропуснали вечерята.

Дувеса натрупа всичко върху подноса и си избра едно голямо, сочно парче шунка.

— Великолепно — каза тя и погледна към овнешкото.

— Ще искате ли и от това?

Дувеса поклати глава.

— Не. Точно сега, не. Но моят съпруг, господарят, ми е казвал, че правите прекрасно агнешко задушено. Много бих искала да го опитам — каза тя и вдигна подноса.

Готвачката я изчака да излезе и веднага грабна бута — започна да го кълца на парчета, прибави моркови, лук. Беше се досетила, че хора с такъв голям апетит няма да се задоволят само с едно ядене.

Докато се качваше нагоре по стълбите към стаята им, Дувеса отново се замисли за Сибил. Съжаляваше, че не ѝ се бе доверила, а се бе подчинила на желанието на Хю да пази в тайна любовта си и техните планове. Представи си Сибил и Ролф — да, наистина щяха да бъдат хубава двойка.

— Не!

Болезненият вик проехтя с всичка сила в просторната господарска къща и прокълтя в ушите на Дувеса. Тя се втурна към съпруга си и в бързината изпусна подноса насред коридора.

Пергаментът бе смачкан в стиснатия юмрук на Хю, лицето му бе изкривено от ярост едновременно към графа на Килрун и към самия себе си.

— Този ирландски кучи син! — изруга той на глас, тъкмо когато Дувеса нахълта задъхана в стаята.

— Хю! За бога, какво се е случило? — попита тя и изтича до него. Никога преди не бе виждала съпруга си толкова ядосан. Това я изплаши. Постави ръка върху свития му юмрук и почувства напрежението му.

— Наредено ми е да ви предам това, господарю. То е от баща ми.

Дувеса се озърна и чак сега забеляза, че не бяха сами в стаята. Един младеж, още почти момче, целия покрит със спечена кал и мръсотия, стоеше неуверено пред нея, вперил поглед в пода. Дувеса забеляза как по лицето му избиват червени петна, когато осъзна какво бе прекъснал. Тя се изправи с целия си ръст — бе висока като мъж, дори повече — и повтори въпроса си.

— Прочети това — отвърна Хю лаконично и пусна листовете.

Дувеса се подчини, а Хю взе другото запечатано писмо от вестоносеца.

Графът прегледа бегло краткото послание. Кодираното съобщение бе нахвърляно набързо от сър Джон, който го уведомяваше, че дъщерите му са вече на път за Грейууд, с цел да се осигури тяхната безопасност.

Като вдигна поглед от бележката, той изглеждаше състарен. Дувеса и момъкът потрепераха боязливо. Вместо разгорещения любовник отпреди малко, сега виждаше друг човек — човек, чието

лице изразяваше хладнокръвна ярост. Това бе мъж, способен да убива без страх и колебание.

Дувеса отново потръпна.

Тя препречете писмото от Клер — Сибил бе отвлечена.

— Слез долу — заповяда Хю на младежа. — Изкъпи се и хапни нещо — погледът му премина по мръсните дрехи. — Погрижи се да вземеш отнякъде чисто облекло. По-късно тази вечер ще отидеш в Лондон да отнесеш на краля писмо от мен. Върви — завърши той и освободи младежа, като кимна рязко с глава.

Пратеникът се подчини и остави уморената си въздишка за по-късно, като тръгна надолу по стълбите, за да не би господарят му да чуе.

— Какво казва сър Джон, любов моя? — попита Дувеса и предпазливо се приближи към Хю.

— Пише, че твоят братовчед, Ролф Далеј, е отвел Сибил в замъка си като заложница — отговори той и отпусна рамене, смазан от мъка. — Господи, наистина не съм допускар, че ще има наглостта да извърши подобно нещо, Дувеса — обърна се Хю и в очите му жената прочете страх, но не за себе си, а за своята любима дъщеря. — Ти познаваш братовчед си добре. Мислиш ли, че би причинил зло на Сибил?

Преди да отговори, Дувеса се поколеба за миг. Да, познаваше братовчед си. И двамата с Хю бяха подценили реакцията на Ролф и сега Сибил плащаше за това.

— Ролф е много горд човек, Хю, също като теб — каза тя и усети как той рязко си пое дъх, мускулите на лицето му се обтегнаха, ноздрите му се разшириха. — Той не е от онези, които прощават или забравят лесно. Майка му беше от Уелс, от кралски род. Прадедите на баща му са били крале на Ирландия. Семейството му има дълбоки корени и те са част от него. Той спазва стриктно закони, които другите са изоставили отдавна.

— Какви закони?

— Брехонските — отвърна тя. — Едно време, преди християнството, преди да дойдат нормандците, ние сме си имали наши, собствени правила. Ролф се придържа към древните обичаи. Той просто търси възмездие, което вярва, че се полага на нашето семейство.

— Като краде детето ми, така ли?

— Той смята, че си ме отвлякъл насила, господарю мой. Сибил е *enechlawn* — цената на честта, която трябва да се плати — сълзи бликнаха от очите на Дувеса, в сърцето ѝ се надигна чувство за вина и тя тихо промълви: — Прости ми, господарю мой.

— За какво?

Дувеса вдигна дългите мигли на светлокафявите си очи и го погледна.

— За това, че не предвидих реакцията на моя братовчед. Трябваше да се досетя.

Хю прекоси стаята, грабна я в обятията си и притисна лицето ѝ до рамото си.

— Не е твоя вината, скъпа. Само аз съм виновен.

— Не! Хю, никога не съм помисляла...

— Нито пък аз, Дувеса — каза той.

Хю я притискаше все по-силно, докато мисълта за отмъщение се бореше с чувството му за вина. Неговата гордост от най-голямата му дъщеря нямаше граници. Будният ум, изключителната интелигентност на Сибил му осигуряваха събеседник и приятел, на който можеше да се довери. Хю разчиташе на Сибил и на нейното мнение по-често, отколкото смееше да признае. Сега съзнаваше собственото си върховно безразсъдство, задето не бе помислил за всички последици от постъпките си. И през ум не му бе минавало, че този Вълк от Килрун ще замисли и изпълни такъв смел, пък макар и пагубен ход. Бе решен на всичко, за да вземе прекрасната Дувеса за жена, и нито за миг не се бе замислял за усложненията, които щяха да последват брака му с нея. Кой би помислил, че ирландецът ще се окаже толкова дързък? Естествено, не и той, призна Хю пред себе си. Вината болезнено се надигаше в душата му, разгръщаше се, проправяше си път и злобно впиваше зъби в сърцето му. Заради неговите деяния, сега дъщеря му трябваше да отговаря! Но не за дълго, ей богу, мислеше Хю. Защото ще вдигне на оръжие всичките си верни хора, ще тръгне към Ирландия и ще смаже мъжа, осмелил се да му отнеме Сибил.

Последните думи се забиваха в мозъка му като остри гвоздеи: „Да му отнеме Сибил. Да обладае Сибил.“ Мили боже! Дали този човек наистина е обладал дъщеря му?

— Дувеса — попита той, като едва успяваше да овладее страха и гнева си, — смяташ ли, че вече е спал с дъщеря ми? — не можа да произнесе думата „изнасилил“, която разяждаше като язва душата му.

— Негово право е да го извърши, ако реши, че и с мен някой е постъпил по същия начин — отвърна тя, защото знаеше, че не би могла да намали чувството си за вина, нито пък да облекчи мъките на съпруга си.

— Тогава с него е свършено — заяви Хю с леден тон. Погледна изпомачканите чаршафи върху леглото — доказателство за бурните часове на наслада, прекарани с прелестната Дувеса. Внезапно изпита отвращение. Собственото му удоволствие бе купено с цената на честта на дъщеря му. Сибил, първородната му рожба, неговата любимка, обречена да послужи за... „Стига!“ — възкликна той в себе си. Трябваше да пропъди образите, които се явяваха в съзнанието му. Въображението му рисуваше грозни картини, в които обичаната от него дъщеря е използвана като най-обикновена уличница за задоволяване на бруталната похот на мъжа. Не, по-добре да замени тези мисли с някакъв план за отмъщение. Няма да има благородна борба. Хю се усмихна безмилостно — този ирландски лорд скъпо ще му плати. Преди да го довърши, ще накара това копеле да моли за смъртта си. И той наистина ще се моли да умре, закле се Хю наум, докато измисляше хиляди начини да накара някого да мечтае за прегръдката на смъртта, като за желано облекчение след мъките на живота.

— Моите момичета скоро ще пристигнат — рече той и отмести вкопчените в него ръце на Дувеса. — Погрижи се за необходимите приготовления.

Дувеса гледаше как Хю се отдалечава от нея, изважда една след друга дрехи от скрина до леглото и се облича бързо и сръчно — сякаш надяваше невидима броня.

— Хю, трябва да поговорим.

— Защо?

Дувеса се вторачи в него.

— За да решим какво да правим.

— Вече знам какво трябва да направя.

— Хю, но ти не можеш...

Той спря до вратата.

— Мога и ще направя точно това, което смятам, че е нужно, за да освободя дъщеря си.

Дувеса изтича до него и сграбчи ръката му.

— Може би трябва да се върна в Ирландия, да обясня всичко на Ролф и да го помоля да освободи Сибил.

Хю хвана китката ѝ и внимателно, но енергично я отблъсна, сякаш не можеше да търпи онази, която му напомня причината за неговото нещастие.

— Няма да правиш нищо подобно, Дувеса — заяви той хладно. — Съдбата му е решена от собствените му постъпки. Сега ти си моя жена и ще се държиш като такава.

Думите му я нараниха дълбоко. Тя го изпрати с поглед — зад сдържаното му отношение към нея прозираше мъката, която преживяваше в този миг.

Хю лежеше буден и не можеше да намери утеха в съня. Усещаше тялото на жена си, долавяше мириса ѝ. Щеше му се да потъне в плътските наслади, да се потопи така дълбоко в страстите на тялото, че да намери поне няколко мига отдих. Но гордостта го възпираше. Гордостта и съзнанието за вина. Колкото и да искаше да погребее спомените си с дела, струваше му се, че не е способен на това. Как би могъл да търси, макар и временно, успокоение в плътското, когато дъщеря му е пленница? И да знае, че може би в същия момент, когато достига до екстаз, може би и Ролф Далей влива семето на своя род в утробата на собствената му рожба.

Писмото му до Едуард вече пътуваше към Лондон. Неговият крал не би му отказал. И все пак една мъчителна мисъл го гризеше непрекъснато: ами ако Едуард отхвърли молбата му? Знаеше, че Едуард Плантаджанет вече не е онзи крал отпреди. Деран си спомни разгрома след похода срещу Франция. Беше оскърбен и заедно с Глочестър, брата на краля, не бяха приели цената, предложена от френския крал, за да се откажат от войната. Спомни си, че Едуард не бе останал доволен. Тогава влиянието на алчната Уудвил бе твърде силно. Деран обичаше своя крал, не беше сигурен дали той го харесва. И все пак предаността на Хю бе доказана през годините. Но какво ще прави, ако Едуард отхвърли неговия зов за помощ? Има ли друг избор?

Дувеса изгаряше от желание да притегли Хю в обятията си, да му окаже подкрепата, която знаеше, че му е нужна. На два пъти понечи да протегне ръка към него — и двата пъти я отдръпна. Когато той влезе в стаята, тя се бе направила на заспала. Струваше ѝ се по-лесно да се преструва, отколкото да се наложи да понесе гнева му. Заслуша се в дишането му и разбра, че той, също като нея, бе съвсем буден. Сякаш по средата на леглото бе прекарана линия, която и двамата не смееха да прекосят. Страхуваше се, че ще я отблъсне, страхуваше се дори да заговори, да не би гласът ѝ да му напомни за Ирландия. В същото време обаче ѝ липсваше удовлетворението, спокойната сила на прегръдката на Хю.

Ролф, мислеше си тя с горчивина, защо не остави нещата така? Защо продължи това безумие? Хю ѝ бе забранил да се свързва с Килрун, а тя не виждаше никаква друга алтернатива. Ако Хю се върне в Ирландия и поиска да отмъсти на Ролф, последиците можеше да се окажат пагубни. Би могло да му се случи нещо, а тя не желаше да рискува да изгуби съпруга си. Макар да бе длъжна да се подчинява на заповедите му, бе убедена, че в този случай трябва да се противопостави. Трябва да намери начин да изпрати съобщение на Ролф, за да му каже, че вече е графиня на Деран, и да обясни, защо бяха постъпили така. Той трябва да разбере и да освободи лейди Сибил. А ако е опетнил честта ѝ, ще се наложи да го накара да я обезщети по някакъв начин. Дувеса бе сигурна, че само пари няма да са достатъчни. Съпругът ѝ ще поиска нещо повече от обикновеното. Може би ще трябва да намекне на Ролф, че би било най-разумно да вземе Сибил за жена.

Дувеса тайничко се усмихна. Знаеше, че ако Сибил е споделила леглото с Ролф, тя самата ще настоява за брак. Не би имала друг избор. Сутринта ще обясни на съпруга си, че една дама от нейната свита желае да се върне в Ирландия. Естествено, Хю ще трябва да я изпрати със свита. Писмото до Ролф ще бъде изпратено чрез жената, на която може да се довери.

Дувеса се обърна успокоено на една страна. Очите ѝ потърсиха Хю в мрака. Широкият му гръб бе пред нея. Забеляза тънките

драскотини от ноктите си по раменете му, заедно с белезите от многобройни битки.

„Вие с Ролф си приличате повече, отколкото можете да си представите, любов моя. Две страни на едно и също лице. Няма да позволя да се унищожите един друг. Трябва да има и друг изход.“

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бе изминала една седмица от вечерята — седмица, през която Сибил проверяваше границите на малкото отпусната ѝ свобода. Знаеше обаче, че каквото и да направи, където и да отиде, навсякъде я следяха. Бдителни очи винаги бяха наблизко и непрекъснато ѝ напомняха, че за нея няма спасение, че няма начин да се върне в своя свят.

Вратата на стаята ѝ вече не се заключваше. Прислужницата ѝ донасяше закуската, помагаше ѝ да си избере дрехи, а после се усмихваше почтително и я оставяше сама. През онази първа сутрин Сибил се бе отправила надолу по широкото стълбище, като внимателно се оглеждаше, да не би да има някакъв знак, който да ѝ забранява да слиза, да ѝ указва, че трябва да се върне. Но като не видя нищо подобно, тя продължи. С предания Лу до себе си тя се разходи из дома на своя похитител, погледа как домашните прислужници изпълняват ежедневните си задачи и установи, че ѝ харесва добре подреденото домакинство, където работата се извършваше с възможно най-малко суетня.

Вместо да я зяпат глупашки или похотливо, както бе очаквала, тези хора я посрещнаха с приветливи усмивки, кимане с глава, топли погледи, кротко прошепнати слова. И макар да не разбираше галски, тя долавяше искрената дружелюбност зад техните думи.

На втория ден бе потърсила Тадж. Той я разведе из библиотеката, където се съхраняваше историята на рода Далеи, заедно с най-различни ръкописи, събирани от членове на семейството. Сибил разгледа няколко от книгите и нежно докосна ярко илюстрираните страници на една от тях. Очевидно при изработката ѝ бяха вложени огромен труд и любов. Цветовете изпъкваха от картините, приковаваха погледа, привличаха читателя към тайните чудеса, съдържащи се в нея. Една рисунка на дракон изглеждаше така истинска, че сякаш Сибил чувстваше как огненият дъх на това същество изгаря ръката ѝ.

Сибил сподели възхищението си с Тадж, който я наблюдаваше внимателно и бе забелязал огромното въздействие на творбите на

художника върху нея, затова реши да ѝ покаже още един том. Взе един златен ключ от писалището и отключи кожената корица. Положи книгата върху високата маса и покани Сибил да седне на тапицирания стол пред нея, за да може да я разгледа по-добре.

Сибил разгърна дебелия, ръчно орнаментирана корица и започна да разглежда изкусно изрисуваните картини. Ахна от удоволствие пред истинската красота, която ѝ разкриваше всяка следваща страница.

Тадж я гледаше мълчаливо и чакаше реакцията, която знаеше, че ще се появи, когато младата жена стигне до няколко точно определени илюстрации. Възрастният човек не издаваше намеренията си, освен когато господарят му го накара, и все пак не можеше да пропусне такава възможност. Ролф най-добре съзнаваше кои са най-съществените рисунки в тази книга.

Като зърна изображенията, богати на детайли и багри, Сибил стисна устни. Те представляваха жена и звяр, сами на уединена полянка сред гора. Жената беше млада, косата ѝ падаше като плътна завеса около крехкото ѝ тяло. Беше облечена в ефирна бяла рокля. Очите ѝ издаваха страх — само на няколко крачки от нея стоеше настръхнал вълк — огромно ужасяващо същество. На следващата рисунка жената протягаше ръка, вълкът колебливо се приближаваше. Последната илюстрация показваше жената, коленичила, положила главата на звяра в скута си, косата ѝ паднала върху врата му като верига, а лявата ѝ ръка гали козината му.

Сибил затвори книгата със замах. Благодари на стареца и забеляза известна развеселеност и нежност в уморените му очи.

— Винаги сте добре дошли тук, лейди Сибил — рече той и я потупа по ръката.

— Благодаря за любезността, Тадж, но не и за избора ви на книги.

Киселият ѝ тон го накара да се усмихне.

— Така да бъде — съгласи се той, а после посочи една лавица с повече токове. — Това са книгите, които моят господар донесе от Франция. Може би те ще ви харесат повече.

— Възможно е — каза тя, — макар че бих предпочела да науча още за вашите обичаи.

Тадж кимна одобрително, а набразденото му лице сякаш се усмихна.

— Мое задължение е да ви насоча, господарке.

— Много ще се радвам — отвърна тя. — А ще ме научите ли малко на ирландски?

— Да.

— Добре.

— Кога искате да започнем?

— Скоро — каза тя и се отправи към вратата. Желанието ѝ да научи езика се породило по две причини: скука и любопитство. Ако се съсредоточи върху галския речник, това ще ѝ помогне да насочи съзнанието си към някакво активно занимание, а след като бе господарка на ирландски имения — макар че по тези места никой не говореше галски — това щеше да бъде истинска гордост за нея.

Любопитството я тласкаше извън замъка и малко по-късно същия ден тя подробно разучи централната част на крепостта. Беше доста просторна и обезпечаваше много хора, които си осигуряваха храната там. Видя три момичета, които носеха огромни хлябове от пекарната в кухненските помещения. Една по-възрастна жена мъкнеше дървени ведре с мляко, а друга — с бира. Пълничко тригодишно дете гонеше едно котенце на черни и бели петна, което се закова на място, когато се оказа пред страховития поглед на Лу.

Сибил се наведе да спаси котето и го вдигна пред лицето си. Една малка лапичка замахна и я перна по носа. Сибил се усмихна печално и погали меката козинка. Усети, че детето я дърпа за полата и протяга ръчички.

Тя коленичи и се доближи до красивото лице на момченцето.

— Пейдриг — извика някой от отсрещната врата.

Сибил подаде котето на детето и докосна меката му червеникава коса. То изтича при майка си, която стоеше и чакаше, а Сибил го последва.

Жената се усмихна широко. Сибил си помисли, че е доста хубавка — лицето ѝ излъчваше земна красота и здраве. Държеше на ръце още едно червенокосо дете — момиченце.

— Добър ден, господарке — продума жената на английски.

— Дал бог добро — отговори Сибил. — Хубави деца имаш.

— Да — съгласи се жената и отстъпи встрани, за да покаже, че госпожицата може да влезе, ако пожелае.

Сибил се поколеба за миг, после отхвърли моментното си стеснение и прекрачи прага на къщата. Вътре бе обзаведено с обикновени дървени мебели: грубо издялани маса и столове, каменна камина, в която гореше торф, а над него къкреше гърне с ядене. Край едната стена върху дървени подпорки бе издигнато широко легло, а до него имаше друго, по-малко креватче.

— Желаете ли нещо, господарке?

Сибил благодари и отказа. Жената наля малко мляко за котето в една груба дървена съдинка и я постави пред камината. Сибил се обърна към нея и я попита на каква служба е в замъка.

— Шивачка съм, господарке — отговори жената и подаде на сина си купа с гъста яхния от сърнешко месо. Той започна да яде с апетит и доста шумно.

— Покажи ми някои от твоите работи — помоли я Сибил.

Жената остави детето върху малкото легло, отвори един дървен скрин и извади няколко парчета плат. Имаше какво ли не — изящна бродерия, изработена с въображение и талант, детска ризка и панталонки, рокличка за кръщение на момиченце. Последната дреха беше мъжка от бледо кремав лен, ушита с идеално равни бодове. Сибил внимателно я разгледа. Никой лондонски майстор не би могъл да направи по-прекрасна риза.

— Ти работиш наистина великолепно — похвали я Сибил с тих глас, като прекарваше ръце по златните конци, с които бяха украсени ръкавите.

— Благодаря — отвърна жената и взе на ръце момиченцето, защото се бе разплакало. Развърза връзките на вълнената си рокля и освободи налетите си с мляко гърди, после приближи детето до себе си.

Сибил гледаше детето и жената като хипнотизирана. Благородните дами обикновено наемаха такива майки кърмачки, за да не се обвързват с нуждите на децата. Но връзката на тази жена с нейното бебе, изглежда, им доставяше взаимна радост, а не някакво усилие, наложено от принудата. Детето бе доволно и сучеше щастливо, а майка му пееше тихо и монотонно. Сибил забеляза, че жената не изпитва никакъв срам. Как ли се чувства всяка жена, когато бебето черпи жизнени сокове от нейната плът, чудеше се тя. Неусетно си представи как тя самата седи пред огъня, а Алис се навежда и поставя

малко дете в отворените ѝ обятия. Косата на детето бе тъмна. Това я изненада. Изведнъж тя видя, че върху гърдта ѝ вече не лежеше малка бебешка главичка, това беше мъж, а езикът му галеше болезнено набъбналото зърно.

Пареща руменина обля бузите ѝ и тя се завъртя, все още стиснала ризата в ръцете си.

Баща ѝ би я харесал, мина ѝ през ума, докато се опитваше да подреди мислите си. Тъкмо се канеше да попита колко струва, когато се сети, че няма никакви пари, за да я купи.

— За сватбата на моя господар Ролф съм я приготвила — обади се тихият глас зад гърба ѝ.

„За него!“ — помисли Сибил. Никога ли няма да избяга от него, поне за миг?

— Сватбата? — попита тя с нисък глас. Думите на шивачката проникнаха в съзнанието ѝ чак сега.

— Да — потвърди жената и сведе очи, когато Сибил се обърна и я погледна.

„Разбира се, тя знае коя съм аз — разсъждаваше Сибил, — но се страхува да говори за това.“

— Кога ще се жени Килрун?

— Когато открие подходяща жена — отговори Олиф, изпълнил рамката на вратата с мускулестата си снага.

Когато той влезе, Сибил отстъпи назад. Детето изтича към едрия мъж, залепи се за огромния му крак и го прегърна.

— А подходящата жена сигурно няма да има думата при избора, така ли? — запита Сибил без изненада в гласа, като съдеше по последните постъпки на мъжа, за когото говореха.

— Винаги има избор, господарке.

Сибил присви устни с горчивина.

— Ако наистина смятате така, значи не познавате света, Олиф.

Олиф разбра малко със закъснение, че май не трябваше да споменава за избор, след като очевидно тази жена нямаше никакъв. Почувства се ужасно смутен и побърза да смени темата. Протегна яката си ръка надолу, вдигна детето високо във въздуха, сложи го на рамо, бързо прекоси стаята и застана до жената на леглото.

— Много се радвам, че сте се запознали със семейството ми, лейди Сибил — ухили се той и обгърна раменете на съпругата си.

Сибил ги погледна изненадано.

Олиф се обърна към жена си и остави сина си на земята.

— Грания, не си ли казала на лейди Сибил коя си?

— Аз...

— Просто нямаше кога да каже — прекъсна я Сибил.

— Да, Олиф, така е. Лейди Сибил влезе само няколко минутки преди дъщеря ни да поиска да яде — продължи Грания, а очите ѝ преливаха от любов.

Щастлив и горд, Олиф се усмихна на детето, заспало в ръцете на майка си.

— Това е моят син Ниал — разроши той косата на момченцето, — а дъщеря ми се казва Шиниад — широката усмивка бе запазил за жената, която наричаше Грания.

Сибил забеляза, че очевидната разлика във възрастта им нямаше никакво значение за тях. Олиф спокойно можеше да ѝ бъде баща. И все пак това, изглежда, не ги смущаваше.

Олиф си спомни, че трябваше да предаде съобщение.

— Етен ви търсеше, господарке.

— Къде е тя?

— Чака ви отвън.

Сибил се сбогува и остави мъжа и жената, които без тя да забележи, си размениха многозначителни погледи. Като излезе навън, слънцето вече се беше скрило зад сгъстяващите се облаци и бе захладняло. Етен говореше с жената, която малко преди това Сибил бе видяла да носи мляко. Даваше ѝ нещо от една кожена торбичка на кръста си и ѝ обясняваше какво да прави с него.

— Олиф каза, че си ме търсила — обърна се Сибил към Етен, когато тя се освободи.

— Да, господарке. Как си?

Сибил се усмихна, но сините ѝ очи, останаха премрежени, сякаш се стараеше да не разкрива чувствата си прекалено много.

— Добре съм, Етен, доколкото това е възможно — Етен вплете ръка в нейната.

— Искаш ли да хапнем заедно?

Сибил огледа набързо двора и потърси с поглед дома на Етен. Забеляза само конюшните, готварницата, складовите помещения, къщата на Олиф и една малка кочина за прасета и пилета, които ровеха

и си търсеха храна. По-нататм беше помещението за рицарите и кошарата за овце, залепена до конюшните.

— Аз живея зад стената.

— Тогава, страхувам се, ще трябва да ти откажа — сдържано отклони поканата Сибил.

Етен забеляза разочарованието, изписано по лицето ѝ, и за да се увери в причината за него, продължи:

— Господарят е разрешил.

— А не мисли ли, че ще се опитам да избягам?

Етен посочи два коня, а до тях — двама въоръжени мъже, които стояха и чакаха.

— Охрана? — попита Сибил.

— Той го прави с добри намерения.

— Да, вярно — замисли се Сибил. — Къде е Килрун?

— С капитан Дьо Бер.

Сибил прекара ръка по хълбока на кобилата, после потърка с пръсти ноздрите ѝ. Много обичаше конете и според нея Килрун притежаваше превъзходни животни, особено ако се съдеше по тази двойка. Кафявата им козина лъщеше дори и в такъв облачен ден.

Мъжете помогнаха на Етен и Сибил да се качат на конете и всички заедно се отправиха към портите на централната кула, а Лу подтичваше покрай тях.

— Каква работа има той с французина?

— Съдружници са, каквито бяха и бащите им — обясни тихо Етен.

— Съдружници?

— Да, в търговията.

— Търговията? — повтори като ехо Сибил, но после си спомни думите на Сайобан за покойния граф. Аристократите не се занимаваха с търговия — оставяха тази работа за класата на търговците.

Силният лай на Лу им подсказа, че наоколо има други хора. Спряха, за да пуснат покрай тях една каруца, натоварена с вълна, отправила се към неравния път, който водеше към брега. Сибил зърна огромния плавателен съд, закотвен малко по-навътре в морето. На пясъка седяха мъже и чакаха пристигането на по-малките лодки, за да ги разтоварят. Други водеха няколко коня към плажа и носеха кафез с птици.

— Може ли да слезем долу?

Етен се замисли дали това бе разумно.

— Защо не? — вдигна тя рамене. — И от там можем да стигнем до моята къща — добави тя и подкара коня си след каруцата надолу по склона. Като я подминаха, двете жени пришпориха конете си напред, а зад копитата хвърчеше пясък, докато препускаха в галоп по брега. Лу лаеше радостно, а мъжете спираха работата си, за да гледат как двете жени яздят тези расови коне.

Ролф ръководеше товаренето на вълната, застанал до един от своите работници, който пък отмяташе всеки денк срещу цифрата в един тефтер. Всичко трябваше стриктно да се опише, тъй като той превозваше не само собствените си стоки, а и продукцията на свободните селяни, които живееха в земите му, както и товари на други лордове. Никой нямаше причина да се съмнява в точността на неговите списъци. Добре знаеше значението на това, което превозваше, и колко много се търсят ирландските произведения на пазара. Ирландската вълна и лен с еднаква алчност се разграбваха и от италианските, и от фламанските търговци, ирландските коне и соколи също се ценяха високо.

Техните стоки щяха да се разменят за неща, от които неговите хора имаха нужда — жито, сол, желязо, дори вино, подправки, които придаваха вкус или запазваха храната им, коприна, която обличаше богатите, най-разнообразни кожи, които им осигуряваха топлина, бижута, които ги радваха или демонстрираха охолство с тях. Търговията даваше на Ирландия предимствата, необходими да запази независимостта си.

Кучешкият лай и тропотът на конските копита отвлякоха Ролф от работата му. Той усети стягане в слабините, като разпозна единия от ездачите — Сибил приближаваше към тях. След онази вечеря той я беше избягвал и предпочиташе да се потопи в работа, изискваща пълно съсредоточаване. Всяка вечер се прибираше изтощен в стаята си. Всяка вечер натрапчивите съновидения отново се явяваха, тормозеха съня му и разкъсваха нощта на неравни интервали.

— Господи! — изруга той тихо. — Тя няма право да изглежда толкова красива, толкова горда.

Също както Етен, Сибил яздеше възседнала коня, уверена и сигурна. Плътна наметка, обшита с кожи, скриваше косите и тялото ѝ

от погледа му. Лу се втурна нетърпелив през пясъка и се хвърли да поздрави господаря си.

Сибил наблюдаваше мъжа и хрътката. Ролф се наведе, опря коляно на земята и започна да говори на Лу с нисък, дрезгав глас. После вдигна мигли и тя почувства силата на ледения му сиво-зелен поглед.

„Дали ще каже нещо?“ — питаше се Сибил и стискаше здраво юздите, а конят риеше пясъка с копито.

Когато Ролф заговори, думите му бяха отправени към Етен. Каза й нещо на галски и така изключваше Сибил от разговора. Макар и да не разбираше нищо, тя позна, че е недоволен от нейното присъствие там.

Етен го слушаше със сериозен вид, докато най-накрая Сибил се намеси:

— Господарю, вината е моя. Аз накарах Етен да ме доведе тук.

— Така ли? — вдигна той гъстите си вежди.

— Да! — вирна тя брадичка още по-високо. Зелените очи срещнаха сините. Всеки преценяваше другия, никой не отстъпваше.

— *Tiarna* — извика мъжът до Ролф, нетърпелив да продължат работата.

Ролф отклони вниманието си към писаря. Прокара ръка през черната си разрошена от вятъра коса и обърна гръб на дамите, за да им покаже, че срещата между тях е приключила.

Сибил разгледа каменната къща. Имаше изглед към океана. Беше чиста, уютна, добре обзаведена с разнообразни скъпи и луксозни предмети: гравирана гарафа за вино, легло, постлано с красиви меки чаршафи, вместо с груба, домашнотъкана покривка. На един стол бе праметната пелерина от бяло кадифе, общита по края с боброви кожи.

— Харесва ли ти? — попита Етен, докато наливаше вино за Сибил и халба бира за себе си.

Сибил кимна.

— Прелестна е.

— Подарък от Арман.

— От капитан Дьо Бер?

— Да, и виното, което ще пиеш е от него — продължи тя усмихнато.

— Направил е отличен избор.

— Арман много го обича. Аз предпочитам пиво.

— Всъщност — призна Сибил — и аз.

Етен се разсмя с плътен, звучен глас.

— Господарке, вие сте пълна с изненади.

Сибил отпиваше по малко от виното и с удоволствие похапваше от ястието, приготвено от Етен — пъстърва, подправена с бадеми и сметана.

Тя се доверяваше на собствения си инстинкт, който ѝ внушаваше някаква близост с тази ирландка. Етен, също като лейди Дувеса, притежаваше кротка сила. Именно затова Сибил се държеше непринудено в нейно присъствие и се осмели да попита:

— Френският капитан добър приятел ли е?

— Дори интимен, бих казала — обясни Етен. — Той е мой любовник.

Сибил сведе очи и се замисли над думите ѝ. Сигурно не може да си позволи да се омъжи за Етен и има нужда от пари. Ще се погрижи баща ѝ да бъде достатъчно щедър. Ами ако все пак нямат намерение да се женят? Как да постави въпроса?

— Какво те тревожи, Сибил? — попита Етен, като остави официалния тон.

Сибил вдиша глава. Сините ѝ очи пламтяха от любопитство.

— Вие с капитана... смятате ли да се ожените?

Етен се подвоуми за миг, преди да отговори.

— Не е старало дума за брак — призна тя.

— Ами ако той те изостави.

— Той и без това ще замине.

— Не — поясни Сибил, — нямам предвид само докато трае едно пътуване.

— Арман е свободен да идва и да си отива, когато пожелае, така както и аз имам правото да му кажа дали да остане, или да си върви.

— Обичаш ли го?

— Арман владее едно от най-съкровенията кътчета в душата ми и винаги ще има място за него. Но въпреки това не изпитвам към него

онази любов, която ще ме накара да страдам вечно, ако някога не се завърне при мен.

— А той обича ли те?

— Да, по свой начин. Както го обичам и аз. Много сме близки, но все пак не сме разменили душите си.

— Да размените душите си? — повтори Сибил. Озадаченият ѝ вид накара Етен да се ухили.

— Това значи да се превърнеш в част от живота на другия дотолкова, че да го разбираш напълно. Това се случва много рядко. Малко хора достигат такава степен на любовта — Етен си наля още една чаша пиво. Харесваше ледения му вкус. — Ние с Арман споделяме телата си и удоволствията. И това ни стига.

Сибил направо каза каквото си мислеше:

— Думите ти звучат странно, изречени от устата на жена.

— Може би защото говоря искрено...

— Да. Изобщо не се преструваш, Етен. Ти си прекалено пряма.

— И майка ми казва така — усмихна се тя. — Усещам, че думите ми те притесняват.

— Просто жените, които познавам, не говорят така за плътските неща.

— Може би те никога не са изпитвали удоволствието от мъжката прегръдка.

— Две дами от моята свита са омъжени.

— Те говорили ли са ти? Подготвили ли са те за първото ти сношение?

„Сношение“ — повтори наум Сибил. Какъв странен начин за изразяване?

— Госпожа Джудит ми обясни някои неща, когато се годих за пръв път. Тогава бях на четиринадесет.

— Била си сгодена? — учуди се Етен. — И все още ли си?

— Не — промълви тихо Сибил и с нежност си спомни за младежа, който щеше да стане нейн съпруг.

— Какво се случи?

— Той умря.

— Как?

— Мечът, предназначен за по-младия брат на краля, Ричард, застигнал по грешка Пайър.

— А ти познаваше ли своя годеник? — попита Етен, защото знаеше, че аристократите обикновено уреждаха сватбите, без дори момичето и момчето да са се виждали някога.

— Пайър беше син на братовчед на баща ми — тъжна, изпълнена с любов, усмивка пробяга по устните ѝ, когато Сибил си спомни за младия мъж. — Той бе поверен на грижите на баща ми и двамата много се обичахме. Сигурна съм, че бракът ни щеше да е сполучлив.

Все още помнеше какъв тежък удар ѝ бе нанесен, когато графът на Деран ѝ изпрати съобщение за трагичната, макар и героична, смърт на Пайър де Марвин. Край на неговите леки закачки. Нямаше вече да очаква с нетърпение проявите на неговата духовитост или да споделя мечтите и надеждите му. А колкото до думите на Етен — нямаше никакво разменяне на души. И все пак тя вярваше, че двамата щяха да бъдат щастливи. Тя щеше да е доволна, а не е ли точно това основната цел на брака в нейния свят? Сливането на интересите, без съмнение, тежеше повече от някакви си романтични идеи за душите. Душите бяха единствено за Бога.

— На колко години беше, когато го загуби?

— На шестнадесет. Сватбата ни щеше да е след три месеца.

— Ти си дъщеря на богат, влиятелен човек. След този случай не са ли уреждали други споразумения за женитба?

Сибил се усмихна.

— О, наистина имаше и други. Баща ми реши, че е най-добре да ми предложи друга партия. Този път беше един шотландски лорд.

— И какво стана с него?

Усмивката се превърна в кисела гримаса, а думите ѝ се изпълниха с иронична развеселеност:

— Изглежда, бе пропуснал да спомене пред баща ми за една малка пречка — неговата любовница — очите на Сибил искряха. — Тя бе вдовица, останала под неговата закрила. Вече му беше родила едно дете и скоро щеше да го дари с още едно. Когато братята ѝ научили за преговорите му с моя баща, те остро се противопоставили и той решил, че може би ще е по-добре да се омъжи за любовницата си — разсмя се тя. — Иначе нейните братя щели да го накълцат на малки парченца и да нахранят с него кучетата си. Постъпил е разумно, като се имат предвид обстоятелствата.

Етен се присъедини към нейния смях, но след малко спря, пресегна се и стисна ръката на Сибил.

— Не си имала късмет.

— Да, може би е така. Но успях да го извъртя в своя полза — в гласа ѝ прозвуча прагматична нотка.

— Как?

— Като се договорих с баща ми, че ще ми позволи сама да си избира съпруг — отвърна гордо тя. — Ако непременно трябва да се омъжа, тогава бих предпочела лично аз да определя за кого.

— И той ти позволи?

— Да.

— Сигурно Деран много те уважава.

— Има ми доверие. Знае, че ще взема мъж, който най-много ще подхожда на мен, на моето положение, на задълженията ми.

— Ами страстта?

— Какво искаш да кажеш?

— В твоя живот няма ли място за такива чувства?

— А каква ще ми е ползата от тях? — попита Сибил с пренебрежение.

— Значи между теб и твоя Пайър не е имало никакво увлечение или плам? — зачуди се Етен.

Сибил се замисли, преди да отговори.

— Подхождахме си. Освен това страстите не са ли отредени само за мъжете?

— Разбира се, че не.

Сибил се почувства малко неудобно.

— Ти изпитваш ли такава страст, когато легнеш с някого?

— Естествено — гордо заяви Етен, — иначе не бих го правила. Споделянето на страстта е талант. Ако не се дарява без задръжки и от двамата, тя губи своя аромат — Етен наблюдаваше борбата на чувства по лицето на Сибил. Младата жена се мъчеше да схване думите ѝ, но установяваше, че са в разрез с всичко, на което я бяха учили.

— Ела — подкани я Етен и взе пелерината си, — трябва да се връщаме в замъка.

През малкото прозорче Сибил забеляза, че небето се бе смрачило. Наближаваше нова буря.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Вечерята бе приключила, и този късен час повечето от обитателите на замъка бяха потърсили покоя на стаите си за през нощта, докато ожесточените ветрове и проливният дъжд шибаха каменните стени.

Сибил бавно крачеше из стаята си. Докато се хранеха на масата, не ѝ се бе удала никаква възможност да говори насаме с Арман дьо Бер — той или бе погълнат от компанията на Етен, или пък Ролф насочваше голяма част от разговорите си към него.

Капитанът трябва да ѝ помогне. Ще му обясни, че е пленница и че би могла да го направи богат, ако ѝ съдейства да избяга. Трябва да се намери начин.

Застана пред яркия огън и хвърли едно малко дръвце в пламъците. Беше ѝ студено и за това държеше ръцете си, протегнати към топлината. Страхът пъплеше в кръвта ѝ. Пое дълбоко успокояваща глътка въздух. Нощта вече преваляше. Трябва да направи нещо веднага, иначе всичко ще бъде загубено.

Ролф разбра, че няма да успее да заспи, и вместо да остане пленник на леглото си, предпочете да работи. Седна пред малкото писалище в стаята си и започна да преглежда отчетите от пътуването. Всичко беше наред — един списък за Арман и копие за собствения му архив. От това пътуване трябваше да получат добра печалба. Зимата беше тежка и трябваха пари, за да издържа хората си, да направи някои ремонти и да купи всичко необходимо, за да преживеят по-нататък. Взе *Aruia* — дебела сметководна книга — личните му домакински разходи. Беше доволен, че не бе пропилял напълно дните си като студент в Парижкия университет. Старият граф го напътстваше, че „човек никога не трябва да се отнася небрежно към хората и имотите, които са му поверени“ и тази негова мисъл за отговорностите бе пуснала дълбоки корени в съзнанието му. Ролф приемаше задълженията си сериозно и знаеше, че някои дори го смятаха за прекалено предпазлив.

Беше му в природата да се разпорежда, да проверява дали е получил онова, за което плаща, да има надмощие над всички. Много лордове бяха само бегло запознати със сметките си и прехвърляха това като задача на някой писар или управител на имение, стига да им се осигурява всичко необходимо.

Ролф имаше доверие на своите хора — той просто никога не забравяше кой беше отговорен за благоденствието на неговото семейство и народа му. Килрун — това беше той.

Като приключи с преглеждането на друг документ, Ролф се пресегна и взе една тънка восъчна пръчица, после я запали и покапа няколко капки върху листа. Сви ръка в юмрук и я обърна, за да нагласи печата от пръстена си върху пергаментата. Вълчатата глава го зяпна втренчено. Около врата ѝ имаше надпис:

GLACAIM — АЗ ВЗЕМАМ — АЗ ПРИЕМАМ.

Последната купчинка документи, които прочете, бяха свързани с имуществото на майка му в Уелс. И двамата ѝ братя бяха починали, както и техните деца. Малкият замък сега бе поверен на неговите грижи. Налагаше се в най-скоро време лично да го разгледа. Би могъл да изпрати Бран. Тази идея го наведе и на други мисли за брат му. Знаеше, че Бран не одобрява постъпката му. Той имаше по-меко сърце от неговото. Ролф признаваше това. И искаше да бъде така колкото е възможно по-дълго. Желанието му да се държи като закрилник на по-малкия си брат се пораждаше от собствената му болка след всичко отвратително, с което е бил принуден да се сблъска през живота си. Докато е жив, няма да забрави касапницата през онзи ужасяващ ден, когато бе открил труповете на родителите си.

Ролф потрепери и се насили да мисли за нещо друго. *Angiall* — заложилицата. Тя все не излизаше от ума му. Подпря глава и започна да масажира между очите заострения си нос. Виждаше я възседнала коня с такава високомерна осанка, сякаш бе кралица Мав от легендите, или пък седнала на масата за вечеря с малко тъжни очи, които му напомняха на скръбната Деидре. Сега, когато се сетеше за Сибил, винаги изпитваше страстен копнеж. Притвори очи и позволи на въображението си да изключи напълно черната истина на нощта. Тя стои пред него, вятърът леко увива косите около тялото ѝ, усмихва се

мило, нежно, а очите ѝ са тъмни и дълбоки. Тя стои, чака, предвкузва приближаването му, лицето ѝ сияе от пламенен възторг.

Само трябва да протегне ръка...

И какво? Да улови въздуха?

Ниското ръмжене на едно от кучетата го върна към действителността. Забеляза, че животното дращи и души около вратата. Какво ли го тревожеше?

Ролф взе меча си и тръгна към вратата. Отмести животното назад и се ослуша. Не се чуваше нищо, но все пак вълнението на кучето показваше, че има някой отвън в коридора.

Отвори широката врата полека, за да не вдига излишен шум. В коридора цареше почти пълен мрак, ако не се смятаха трепкащата светлина, която стенните свещници пръскаха наоколо.

Докато се взираше да види някакво движение, очите му бързо се приспособиха към тъмнината. Внезапно проблеснало пламъче привлече погледа му — беше там, на стълбите, и бавно се спускаше надолу. Силует на жена с куче. Едва успяваше да различи очертанията ѝ, тя се придържаше плътно до сянката покрай стената и само свещта в ръката ѝ грееше ярко.

Беше Сибил, следвана от Лу. Дали смяташе да излезе от замъка? Нима не разбираше, че никога няма да успее да се промъкне покрай стражите? Ролф присви очи. Доколкото се виждаше, тя не бе облечена за пътуване, а за сън. Дългата ѝ роба се влачеше отзад и метеше витата стълба. Той махна с ръка на кучето зад себе си да стои мирно и да мълчи, после притвори вратата на стаята си и тръгна по коридора, като внимателно следеше с поглед грациозната походка на жената.

Тя се отправи към по-малката гостна на долния етаж до големия салон, стаята, в която спеше Арман, може би заедно с Етен.

Какво правеше лейди Сибил!

Арман току-що бе задрямал, спокойно обвил ръце около тялото на красивата ирландка в леглото си. Етен бе съвършената любовница, затова трябваше да съхрани в сърцето си връзката с нея. Тази вечер имаше нужда да притисне плътно до себе си пищните ѝ форми, да се наслади изцяло на удоволствията от любовната им игра до нейния

великолепен завършек. Със сутрешния отлив капитанът щеше да отплава за Франция.

Лекото почукване по вратата едва достигна до слуха му. Насили се да отвори очи и се ослуша. Звукът долетя отново, по-настойчив и силен отпреди.

Внимателно се освободи от прегръдката на Етен, но тя се пробуди. Очите ѝ бързо се ориентираха и видяха пръста, който той бе поставил на устните си, за да ѝ даде знак да мълчи.

Грабна захвърлените панталони и ги нахлузи, а отгоре наметна бяла риза, без да я завързва. Камата, която оставяше до леглото си, вече беше в ръката му. Накрая дръпна завеските около леглото, за да скрие Етен от погледа на посетителя.

Пристъпи предпазливо към вратата.

— Капитан Дьо Бер, буден ли сте?

Разпозна ниския глас — беше лейди Сибил Фицджералд.

Отвори вратата и застана на прага.

— Какво ще обичате, лейди?

— Да ми отделите малко време, капитане — отвърна тя на френски. После припряно се озърна наляво и надясно. — Може ли да вляза? Искам да говоря с вас насаме.

Силно смутен, Арман отстъпи встрани, а жената и нейният постоянен спътник — вечно бдящото куче пазач — влязоха в стаята.

— Лейди — започна Арман, като мушна камата в канията и я постави върху един сандък, — не е правилно да влизате тук.

— Oui, знам — съгласи се тя и започна да се разхожда из стаята, здраво склучила ръце. Спря се, внезапно осъзнала колко дръзка бе замислената от нея измама, която се канеше да поиска от него. Но убеждението, че се държи противно на цялото си предишно възпитание, сега някак губеше значение. Бягството от този кошмар трябваше да стои на преден план в съзнанието ѝ. — Баща ми е граф на Деран.

— Oui, лейди.

— Той се ползва с изключително благоразположение от страна на краля и е много богат и влиятелен. Ако ме върнете при него, ще бъдете възнаграден така, както никога не сте мечтали — Сибил стоеше спокойно срещу него, докато излагаше своя план.

— Вие ми предлагате да изменя на своя партньор?

— Като спечелите благоволението на баща ми, няма да имате нужда от партньор — рече тя убедително. — Помислете за това. Деран ще бъде щедър, обещавам ви! — тя наклони глава и му хвърли кос поглед. — Не желаете ли собствен кораб? Или може би два? Това може да се уреди.

Арман мълчеше, сякаш обмисляше предложението ѝ.

— Сигурна ли сте, че можете да говорите от името на баща си?

Сибил се обърна към него. Очите ѝ гледаха предизвикателно.

— Monsieur^[1], няма причина да се съмнявате в думите ми. Каквото и да поискате, уверявам ви, че баща ми ще го направи, ако то е в негова власт. А тя се простира доста далеч. Той ще изпълни всяко обещание, което аз ви дам.

Арман се приближи към нея, вперил поглед в бледата плът, която се откриваше над деколтето на робата. Спря, протегна ръка и докосна леко нежната ѝ шия. Чудеше се колко ли далеч бе готова да стигне тази англичанка, за да получи свободата си. Дали щеше да се моли? Дали щеше да предложи крайната, най-висока цена за нея?

Скрита зад балдахина на леглото, Етен слушаше разговора. Познанията ѝ по френски бяха ограничени, но успяваше да следи думите им достатъчно добре, за да разбере, че Сибил му предлага подкуп. Стана ѝ ясно, че графинята няма пълна представа кой е Арман. Тя искрено вярваше, че му прави предложение, което той не може да си позволи да отхвърли.

Сибил отново заговори, но гласът ѝ бе малко пресипнал.

— Какво ще кажете?

Арман стоеше изправен, съвсем близо до нея. Вдигна ръка и поглади брадата си, сякаш размишляваше.

— Това ли е всичко, което можете да ми предложите?

Сибил вдигна глава едва доловимо, а гласът ѝ стана по-хладен и твърд.

— Не е ли достатъчно?

Кафявите очи на Арман заблестяха. Тази игра започваше да му харесва.

— Не сте ли забравили нещо важно?

— Какво още желаете срещу вашите услуги?

— Без съмнение, вие искате нещо повече от услуги, милостива госпожице, не е ли така? Карате ме да продам приятелството си.

— Аз пък го възприемам като смяна на влиятелни покровители. Моят баща може да направи за вас много повече от Килрун. Англия е по-крупен търговски партньор. Освен това и аз имам свои собствени имения в тази страна. Вашите услуги ще бъдат заплатени доста скъпо.

— Както и моята лоялност — добави кротко той.

— Какво ще искате в замяна?

— Представете си, че пожелае нежното ви тяло в леглото си през остатъка от нощта, *cherie*? — прошепна той в ухото ѝ, като отметна разпуснатите ѝ коси.

Сибил настръхна.

— Махнете ръката си! — заповяда тя.

Арман се подчини. Тя обърна лице срещу него и опря длан в гърдите му.

— Аз не съм курва на никого, *monsieur*!

— Нито пък аз, госпожице — сграбчи той ръката ѝ, като видя, че се кани да си тръгне. Пусна я чак когато чу, че хрътката започна да ръмжи.

— Аз не... — започна тя, но той веднага я прекъсна и възрази:

— Карате ме да продам своята лоялност към партньора за някакви си жалки монети и за няколко мили думи в моя полза — подигравателна усмивка преобрази лицето му. — Ех вие, *Anglais*^[2], всичко свеждате до пари, *n'est-ce pas*^[3]? Даже и кралят ви е за продан — продължи той презрително. — Е, да, но аз не съм, *ma chere*. Ролф Далей е мой приятел. Аз не търгувам с чувствата си. И не бих го направил, дори да бяхме партньори само в работата. *Sacre mere*, прадедите ми биха ме заплюли.

— Простете ми — само промълви Сибил и излезе от стаята заедно с кучето.

Етен отгърна завеските. Бе увила тялото си с ленен чаршаф.

— Какво щеше да правиш, ако се бе съгласила да изпълни последното ти желание?

Арман се усмихна и докато вървеше към леглото, разсъблече дрехите си. Наведе се, целуна леко разтворените ѝ устни и я обърна по гръб върху леглото.

— Нямаше никаква вероятност точно лейди Сибил да постъпи така, *mon coeur*^[4] — той притисна Етен в обятията си. — За да се освободи, тя би предложила всичко друго, но не и гордостта си.

— Така е — тихо прошепна Етен. — Сибил Фицджералд е готова да плати всякаква цена за свободата си, но само ако се спазват нейните условия. За нищо на света не би сключила сделка с тялото си.

— А ти? — попита я той и лекичко я целуна по челото.

— Само ако свободата ми е вече осигурена — отвърна тя практично, — иначе човек може да даде, а в замяна да не получи нищо — тя нежно прекара длани по гладките му гърди и повтори пътя им с устните си. — Сибил обаче не би го направила дори и тогава. Нито пък Ролф, ако ролите са разменени.

Арман се изкиска при тази мисъл.

— Много си права, *cherie* — потвърди той и започна да ѝ разказва един случай с Ролф от студентските години: — И когато *contesse*^[5] казала, че ще го възнагради щедро за по-нататъшните му услуги, Ролф рязко скочил и напуснал леглото ѝ. Но, хайде, стига сме говорили за тях, *ma chere* — той сви рамене. — Остават ни само още няколко часа. Нека ги използваме разумно.

Ролф проследи Сибил в тъмнината и изчака, докато влезе в стаята си. Въпреки че бе обзет от неочакван яд и ревност, той прецени, че не бе стояла дълго. Предположи, че се е опитвала да го подкупи, за да ѝ помогне да избяга и да се измъкне от неговата власт. Усмихна се злобно. Беше сигурен, че не е успяла, иначе щеше да има по-весело изражение на лицето. А вместо това бе забелязал примирение и известна тъга. И сега Ролф се мъчеше да се пребори с вътрешния си импулс да отиде и да я успокои, защото този импулс значеше отстъпление — за него, не за нея. Тя не трябва да знае, че той... че той, какво? Искане да я вземе в обятията си, да погали това непоколебимо лице, да целуне тези пленителни устни.

Ролф рязко удари с длани студената стена зад гърба си, няколко пъти пое въздух бавно и дълбоко, сви устни, стисна зъби. Проклетата му опърничава англичанка! За сетен път трябва да ѝ покаже кой тук има по-силна воля!

Самодоволна усмивка се разля по лицето му.

По-скоро тя ще научи думата *maistir*^[6], отколкото да се остави да го изиграе, защото в този дом наистина може да съществува само един господар — Ролф Далей.

-
- [1] Monsieur (фр.) — Господине. — Б.пр. ↑
  - [2] Anglais (фр.) — Англичани. — Б.пр. ↑
  - [3] N'est-ce pas (фр.) — Нали така? — Б.пр. ↑
  - [4] Mon coeur (фр.) — Сърце мое. — Б.пр. ↑
  - [5] Contesse (фр.) — Графинята. — Б.пр. ↑
  - [6] Maistir (келтски) — Господар. — Б.ел.кор. ↑

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сибил седеше привела рамене напред, загледана в пламъците на огъня и се опитваше да се пребори с потискащото униние, което я завладяваше като пъплещ облак. Арман бе отхвърлил предложението ѝ. Очите ѝ се наляха със сълзи — горчиви и парещи. Стичаха се по лицето ѝ, а тя машинално ги бършеше. Печалният, скръбен вой на вятъра и пликането на дъжда сякаш откликваха на настроението ѝ.

Какво ѝ предлагаше бъдещето, щом веднъж се освободи от този затвор на отчаянието? Какъв ли живот я чакаше? Тя търсеше отговора, но откриваше само въпроси.

Внезапно чу, че резето на масивната врата се плъзга назад. Сепна се, изправи се, дъхът ѝ спря в гърлото. Дали Арман бе променил решението си?

Надеждата, очакването изчезнаха моментално и се смениха със сковаващ страх. Пред нея стоеше не Арман, а Ролф. Лу, който досега бе в краката ѝ, се изправи и се подчини на командата на своя господар.

Ролф безшумно затвори след себе си и те останаха сами. Облегна се на вратата и присви зелените си очи. Погледът му поглъщаше силуета на Сибил, който се очертаваше на фона на огъня — роклята ѝ от лен и дантели с цвят на слонова кост смело разкриваше прелестните ѝ форми, осветени от пламъците зад нея. Тя сякаш дори не съзнаваше как изглежда и какво издава всяко нейно движение. Силното повдигане и спускане на гръдния ѝ кош при всяка глътка въздух привлече вниманието му към пищната извивка на гърдите. Косата ѝ блестеше като златна, превърнала се в огнен ореол от светлина.

Ролф знаеше, че тя се мъчи да отгатне намеренията му. Някак си усещаше, че е така. Ресниците ѝ се спуснаха и скриха очите ѝ от него.

— Сибил — името ѝ, изречено с дрезгав шепот, прекоси стаята и достигна до нея.

Клепките ѝ се вдигнаха, нейният взор се сля с неговия. Очакваше да види гняв в дълбините на студените му зелени очи, но не откри нищо подобно и това я обърка. Какво да прави? Нямаше накъде да

бяга. А и какво ли би постигнала, ако наистина се втурне навън. Той просто ще я догони и ще я довлече обратно. Нямаше никакъв смисъл.

Потърси очите му отново, този път успокоена и доволна — не, това не бе точната дума — по-скоро бе примирена с неизбежността на своето положение.

— Сибил. Отдай, ми се. Пречупи волята си — промълви той, като пристъпваше към нея внимателно, предпазливо. После бавно се завъртя около нея. Преценяваше. Тя усети нежната милувка на дланта му, която се плъзна по меките вълни на косата ѝ от главата до леката извивка на задницата ѝ, докато накрая я обхвана в шепа под медните къдрици. Сибил неволно потрепери. След малко почувства едва доловимия допир на пръстите му по плата върху краката си. Плавното движение на ръката му от талията до коляното накара възбуждащото пулсиране на тялото ѝ да започне да тупти още по-неравномерно.

Стисна зъби. Трябва да си наложи да не мисли за всичко това, защото само ако се съсредоточи върху нещо друго, щеше да успее да запази свободата. Да обладае тялото ѝ бе едно, но съвсем друго — да обладае духа ѝ. Напразно се мъчеше да насочи вниманието си към най-обикновени въпроси — тазгодишната реколта, каква ще бъде цената на вълната, какви ремонти трябва да се извършат в имението ѝ. Сестрите ѝ — какво ли правеха те? Клер. Одри. „Съсредоточи се!“ — настойчиво си повтаряше тя наум. Не трябваше да мисли за пръстите, които развързваха копринените връзки на роклята и откриваха плътта под нея. Движенията спряха. Очите ѝ, затворени до този миг, потрепнаха и се отвориха. Той пак беше зад нея, поставил силните си ръце на раменете ѝ, и мълвеше в ухото ѝ думи на галски — неясен шепот, принадлежащ на нощта, на мрака, който ги обгръщаше, докато огънят гаснеше.

Косата ѝ бе отметната на една страна, шията и раменете ѝ се оголиха. Чу как той пое дълбоко дъх, а от гърдите ѝ се изтръгна тиха въздишка — топлите му устни докосваха кожата ѝ. Роклята ѝ се смъкна още по-надолу и за миг я впримчи в меката си прегръдка, преди той да я съблече докрай. Ръцете му обхванаха кръста ѝ в своето удивително пътуване от раменете към гръбнака ѝ. Нежни целувки погалиха плещите ѝ, прокараха пътека надолу по гърба и завършиха с интимна милувка накрая, когато той коленичи и долепи устни до двете

полукълба. С протегната ръка Ролф прекара показалец от коляното до петата и внимателно обиколи глезена ѝ.

Когато се изправи, робата му бе вече на пода върху нощницата ѝ. Те стояха разсъблечени, допрени един до друг. Топлината на едрото му тяло проникваше в нея. Тъмните косми на гърдите му търкаха рамото ѝ, здравите мускули на бедрата му и нарастващото доказателство за неговата страст изгаряха плътта ѝ. Широките му длани плъзнаха покрай корема ѝ нагоре и обгърнаха нежните ѝ гърди. Ритъмът на палците върху зърната ѝ я накара да прехапе устни, за да сподави сладостния стон, който се надигаше в нея.

— Предай се, Сибил, отстъпи — шепнеше той увещания до ухото ѝ, като лекичко го хапеше, а после очертаваше с език.

Равномерното му дишане се променяше. Тя усещаше разширяването на гръдния му кош, чуваше дълбокото издишване, долавяше леко стържещия му звук.

— Отдай ми се — изръмжа той страстно.

Когато Ролф се осмели да я докосне отново, дишането на Сибил се учести — лявата му ръка се спускаше под гръдта ѝ надолу по меката кожа на корема, накрая стигна златистокафявите къдри между бедрата и нежно започна да ги гали.

Краката ѝ се подкосиха, докато неговата длан се плъзна отгоре, но все още не се опита да проникне. После той хвана дясната ѝ ръка в своята, обърна се, полека заотстъпва назад и я поведе към издигнатото легло.

— Ела — прошепна той. — Сега.

Сибил го последва. Беше като замаяна. Изгубила контрол над себе си, тя се мушна в леглото. Затвори очи и зачака следващия му ход.

Той остана прав край леглото. Погледът му обхождаше тялото ѝ и я възбуждаше още повече.

Тя наблюдаваше бавните чувствени движения на ръцете му, докато отмятат косите от лицето му и после нарочно се връщат обратно върху раменете и гърдите му чак до бедрата.

След това той легна до нея, сплете пръсти с нейните и целуна китката ѝ. После продължи своя набег нагоре към вътрешната страна на лакътя, езикът му се стрелна навън и я поглади с няколко бързи движения. Устата му бе до нейната — увещаваше я, убеждаваше я да се отдаде на чувствата, които той събуждаше. Целувката му стана по-

дълбока, по-силна, по-страстна. Той вдигна глава, но тя стисна в шепа гъстата, дълга до раменете грива и придърпа устните му обратно към своите, защото, макар да съзнаваше колко опасно бе това, тя изпита необходимост от допира с него, от завладяващата му сила.

Сибил усети, че я облива топлина, макар че огънят гаснеше и в стаята ставаше по-студено. Какво правеше той с нея? Тя не трябваше да позволи да се случи това, но какво ѝ ставаше? Струваше ѝ се, че устните и ръцете на Ролф са навсякъде по тялото ѝ, че напълно отнемат въздуха ѝ. Чувствата превземаха разума ѝ. Тя се поддаваше на всяко ново усещане, сякаш бе напълно изгубила контрол. Изкачваше хълмове, спускаше се в долини. Отпусна глава на възглавницата и се остави усещанията да я заливат като вълни, които се разбиват в скалист бряг. И когато вече мислеше, че не ще издържи повече, изригна нов взрив от светлина — тялото на Ролф проникна в нейното, избухна и унищожи цялата ѝ енергия.

Мракът скри тържествуващата усмивка на Ролф. Екстазът е омайващо питие — щом веднъж го опиташ, вечно жадуваш за него. Тази вечер тя беше негова изцяло. Завладяването ѝ бе напълно завършено.

Но все пак нещо го човъркаше — какво от това, че си я покорил? Ролф пренебрегна острото бодване на блуждаещите мисли и се съсредоточи върху нежното ѝ тяло, като плъзгаше ръка по деликатната извивка на гръбнака и прекарваше пръсти по изящното бедро.

Усети как тя се сепна и се отдръпна при неговия допир.

Сибил потрепери от отвращение. О, мили боже, мислеше тя, как можах да се предам така на един мъж и особено на този? Сякаш някой я бе омагьосал и бе станала сляпа за всичко, в което вярваше, че е правилно. Той я бе накарал да го последва там, където преди с презрение би отказала да отиде. Изкусните му ръце и устни изтъкваха магия с невероятна красота върху чувствителната ѝ кожа, а гласът му проникваше в съзнанието ѝ и я прелъстяваше с непреодолимото си обаяние.

И все пак не можеше да отрече, че бе изпитала удоволствието, за което Етен ѝ бе говорила. Сякаш умираше за миг и после отново се раждаше, толкова силно бе чувството. Той притежаваше власт над нея и от мисълта за това в устата ѝ горчеше.

Надяваше се, че е заспал и помръдва просто несъзнателно. Затова реши, че ще може да се измъкне от леглото — мястото, което пазеше спомена за нейния срам, първия път — наложен против волята ѝ, а при втория — сама се бе предала на магията на този чародеец и бе забравила, че той е нейният тъмничар, пазача на свободата ѝ. Не си бе представяла дори, че ще извърши всичко това спокойно, а ето че сега го бе направила, пронизвана от нажеженото острие на страстта, от което кръвта ѝ кипваше. Дали и баща ѝ не бе открил същия буен плам, толкова жарък, че да жигосва душата?

Тази мисъл я потресе и изплаши. Баща ѝ бе мъж в разцвета на силите си, вдовец и водеше улегнал живот, също както и Сибил. Това неприсъщо отстъпление пред безразсъдството на плътските желания беше само моментно и тя щеше да го изтрие от паметта си, от живота си. Хю Фицджералд бе твърде разумен, твърде опитен човек, кален в битки войник, за да се остави една погрешна стъпка да го понесе към царството на забраненото. А тя бе дъщеря на баща си и водеше друга борба. Тя трябва да запази твърда воля, иначе ще се погуби завинаги.

Сибил излезе от леглото. Ролф се преструваше, че спи, но внимателно я съзерцаваше, докато прекосява стаята с грациозна походка. Беше взела една малка кожа от леглото, и я бе увила около себе си, за да прикрие голотата, доколкото бе възможно.

— Къде отиваш, Сибил? — попита той, като се понадигна, облегна се на резбованата табла на кревата и отметна назад от лицето си влажните кичури коса.

Тя се сепна и спря. Извърна глава.

— До тоалетната.

Той скръсти яките си ръце зад главата и тя още по-ясно долови играта на мускулите по гръдния му кош. Очите ѝ видимо се разшириха, когато забележа червените резки, кръстосващи тялото му. Следи от нокти — от нейните нокти. Яркочервено доказателство за необузданата ѝ загуба на контрол. По леката усмивчица на лицето му отгатна, че той съзнава неудобството, което тя изпитваше. Съзнаваше го и се радваше. Сибил изпъна гръб. Тя не е кротко мишле, създадено единствено за удоволствие на тази котка. Бе опитала стръвта, но виждаше капана. Вече ще бъде много внимателна.

— Донеси ми чаша вино — нареди спокойно той, но забележа явното ѝ презрение. Разбра, че ѝ се иска да запрати думите обратно в

лицето му, заедно с някоя унищожителна забележка. Но щеше ли да посмее? Сините ѝ очи отразяваха бушуващата в душата ѝ битка. Почти усещаше натиска, който тя се мъчеше да упражни върху устните си, за да останат затворени. Лекото разширяване на ноздрите издаваше гнева ѝ. Ръцете ѝ се свиха в юмруци. — Сега — каза той.

Тя отиде до малката маса, където бяха поставени чаша и шише. Как щеше да налее и да задържи кожата около тялото си? Това беше невъзможно. И той много добре го знаеше. „Невежо животно — беснееше тя наум. — Как смее да се наслаждава на моето неудобство и смущение?“

Като продължаваше да стиска кожата с една ръка, с другата успя да налее виното. Чашата беше от сребро, обкована със ситни скъпоценни камъни. Беше изработена специално за любовници — широка и дълбока, за да пият двама от нея. Напълни я почти до ръба и стрелна с поглед мъжа в леглото.

Обърна се и тръгна към него.

Ролф протегна ръка, вперил взор в очите ѝ и не забеляза едва доловимото движение, с което Сибил преобърна чашата и плисна съдържанието ѝ по голите му гърди и по чаршафите.

— Виното ви подарю — тя пусна чашата на пода и се въртна на пета.

Но Ролф реагира веднага — сграбчи я за косата и я дръпна така, че тя падна върху него и започна да се бори, но напразно.

— Оближи го! — изрева той.

Сибил се ококори ужасена.

— Какво?

Зелените очи на Ролф святкаха.

— Нали чу, госпожице! Подчинявай се!

Като видя, че тя не помръдва, той натисна главата ѝ към гърдите си. Меките черни косми погъделичкаха носа ѝ. Долови смесения мирис на мъж и вино. Пръстите му я притиснаха още малко. Не толкова, че да я заболи, но достатъчно, за да усети натиска им.

— Хайде — простена той.

Езикът на Сибил се плъзна между устните ѝ и улови мъничките струйки вино и смесения вкус на грозде и сол. Усети ускореното биене на сърцето му, докато обикаляше около плоското мъжко зърно на гърдите му и го бръсваше лекичко с език. То веднага се превърна в

твърда пъпка. „Дали всички мъже реагират така?“ — зачуди се тя, но веднага отхвърли тази мисъл като нещо непристойно.

Повдигна бавно глава и забеляза израза на лицето му. Ръката му вече не я държеше в плен. Очите му бяха потъмнели, почти невидими през процепите под надвисналите мигли.

— Стига — промърмори той дрезгаво.

Тя престана, отдръпна се от него и се изправи, а кожата падна. Когато се нахвана да я вдигне отново, пръстите му стиснаха китката ѝ.

— Недей!

Сибил разбра, че той се опитва да се овладее, защото нейния допир заплашваше самообладанието му.

Тя предизвикателно напусна леглото, без да се възползва от нещо, с което да се прикрие, и без да поглежда назад, тръгна право към вратата на гардеробната. Няколко минути по-късно Сибил се върна в спалнята. Предполагаше, че той е там и я чака, готов да я накара отново да играе ролята на негова любовница. Огледа стаята. Беше си отишъл. Останала бе само чашата, която все още се въргалаше на пода, и чаршафите — разбъркани и обагрени в червено от виното, сякаш върху леглото току-що бе приключила истинска вакханалия.

На вратата рязко се почука и влезе Сайобан. Като видя втрещеното изражение върху преbledнaлото лице на Сибил, тя се наведе и ѝ подаде захвърлената върху пода нощница. Бъркотията по леглото не убягна от опитното ѝ око, носът ѝ разпозна разнасящия се аромат на любов и вино. Тя отвори кепенците. Бурята бе спряла и отвън нахлу свежият щипец въздух, примесен с дъх на сол от океана.

— Господарят ме помоли да ви покана при него, когато приключите със закуската, госпожице — рече тихо Сайобан, докато оправяше стаята и сваляше мръсните чаршафи от леглото.

Тогава влязоха три прислужнички: едната носеше закуската, а другите две — кофи с гореща вода.

— Защо ме вика? — попита Сибил и захапа сочния ароматен пай с месо.

— Не зная, господарке. Той само ми заръча да ви предам, че желае да отидете при него тази сутрин.

Сибил поклати глава объркана и изпи на големи глътки халбата бира. Сега пък какво ли искаше?

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Наистина, какво ли, питаше се Сибил, докато слизаше по стълбището към големия салон. Като влезе, видя, че Ролф седи на една маса с Арман и Бран и тъкмо приключваха със закуската.

Щом я зърнаха, всички станаха на крака. Ролф протегна ръка. Присви зелените си очи и обгърна с поглед нежното ѝ тяло. Беше облечена скромно в тъмносиня вълнена рокля.

— Добро утро, скъпа лейди — поздрави я той с добре познатия ѝ дълбок, ласкав тон.

— И на вас, господарю мой — отвърна Сибил и прие ръката му, а той я поведе към стола до него, който Бран току-що бе освободил и се бе преместил на друг. Докато Ролф я гледаше, усещаше как по бузите ѝ избива руменина. Очите му горяха с дръзка прелъстителност. Кожата ѝ пламтеше там, където я бе докоснал. Тя потръпна, като си спомни чувствата, изпитани в нейната стая само преди няколко часа. По никакъв начин той дори не намекваше за това в разговора си с останалите, но все пак някак си то присъстваше там, неизречено, между тях двамата. Нещо осезаемо — нещо съвсем определено, което сякаш трептеше във въздуха.

— Съжалявам, че се налага да пожелаете сбогом на нашия скъп приятел Арман — каза Ролф и ѝ предложи вино с подправки. Усмивката, с която ѝ поднесе сребърната чаша и я постави в ръцете ѝ, я накара отново да се изчерви и да си припомни друга чаша с вино.

Брандъф забеляза внезапната червенина, заляла лицето на Сибил и предположи, че има нещо по-дълбоко между двамата. Познаваше се по треперенето на ръцете ѝ, докато поемеше чашата от брат му и по дяволитите пламъчета в очите на Ролф, когато нарочно постави едрата си длан върху нейната и лекичко погали пръстите ѝ.

Сибил бързо отдръпна ръката си и стисна чашата, за да успокои нервите си, които щяха да ѝ изневерят при допира с него.

— Във Франция ли се връщате? — обърна се тя към Арман на родния му език.

— Oui, милостива госпожице — поклати той глава пленително.

— И то с доста богат товар, а, mon ami? — намеси се Ролф.

— Mais certainement^[1], Ролф. И двамата ще изкараме тлъстичка печалба от тази сделка.

— Двамата с лейди Сибил ще дойдем да те изпратим — заяви Ролф.

Сибил ококори очи. Понечи да възрази, но после се отказа. Да го вземат дяволите! Сигурна бе, че знае за посещението ѝ при Арман. И сега искаше да я принуди да присъства на заминаването, без тя самата да участва в него.

— Благодаря ви, господарю — започна тя, — но все пак смятам, че трябва да ви от...

— Да откажете? — довърши той думата вместо нея. — Глупости, скъпа лейди. Въздухът ще ви подейства добре.

В неумолимия му поглед и решителното изражение на лицето му Сибил прочете, че в никакъв случай няма да ѝ разреши да пропусне това събитие, затова тя предпочете временно да се покори.

— Както желаете, милостиви господарю Килрун.

— Разбира се — промърмори той така, че да го чуе само тя.

Сибил гледаше как корабът все повече и повече се отдалечава и се превръща в малка точица сред океана. С Ролф останаха сами на плажа, тъй като Брандъф и още няколко мъже, които ги придружаваха, бяха изпратени да си вървят.

Вятърът духна назад наметката от главата ѝ и откри косите ѝ. Тя приглади немирните кичури, които щяха да изскочат от сплетения венец над челото.

Ролф си спомни косата ѝ разпусната, разпиляна в ръцете му, върху устните му.

Дълго време останаха смълчани. Сибил продължи да се взира в океана, приковала очи напред в хоризонта.

— Не биваше да опитваш.

Сибил рязко се извърна.

— Казал ти е! — погледна го гневно тя.

Устните на Ролф се изкривиха в подобие на усмивка.

— Не. Арман никога не би го направил.

— Тогава откъде знаеш?

— Видях те. И те познавам така, както познавам себе си.

Тези думи я разтревожиха — ами ако наистина е вярно? Дали може да разгадава характера ѝ и най-съкровените ѝ мисли? Глупости, смъмри се тя. Това бе само предлог да я обърка още повече.

— Можеш само да се гордееш със своя приятел. Той не приема дори един доста приличен подкуп.

— Май ще трябва да ти разкажа нещо за произхода на Арман.

Ролф я заведе до една оголена скала, Сибил седна, а той остана прав.

— Напразно щеше да опитваш, каквато и да е сумата. Арман е третият син на маркиз д'Антар. Той е от стар род, уважаван и достатъчно богат, тъй че няма нужда от твоята щедрост — Ролф забеляза как лицето ѝ побледнява, докато думите му проникваха в съзнанието ѝ.

Чувстваше се като пионка върху шахматна дъска по време на игра. Той имаше един ход преднина. Изправи гръб и рече само:

— Моите почитания, господарю.

Без съмнение, той грижливо бе пазил в тайна сведенията, които можеха да ѝ попречат да стане за смях. Обработваше я много изкусно и направляваше хода на играта. Беше опитен пълководец и тя като дъщеря на един от най-изтъкнатите английски войни умееше да цени това качество и да му се възхищава. Това ѝ се стори смешно. Власт! Наистина, той бе господар, призна тя. Да, човек, свикнал да командва, да властва — не можа да се сдържи и се разсмя.

— Какво толкова смешно намирате тук, госпожице?

Тя извърна лице към него, а сиво-сините ѝ очи сияеха от непонятни за него чувства.

— Колко много ми напомняте моя баща.

Лицето на Ролф придоби сурово изражение.

— Това не е комплимент, лейди Сибил.

— О, господарю мой, не е вярно. Вашата ловкост като стратег е почти равна на уменията на баща ми. Когато вие двамата най-сетне се изправите един срещу друг, това ще бъде изключителна среща.

Нейният начин на мислене го обърка. Смяташе, че я познава така добре, както познава себе си, но в следващия миг тя извършваше нещо съвсем необичайно, което то изкарваше от равновесие. Именно затова

Сибил никога не биваше да забележи, нито да се досети дори, че притежава загадъчната способност да нарушава душевния му мир.

Непрекъснатият ѝ смях започна да го дразни. Сграбчи я за раменете и я взе в прегръдката си. Устните му докоснаха нейните с дива мощ и вляха своята сила. С рязко движение разпусна косите ѝ, вплете ръце между кичурите и я прикова към себе си, като се мъчеше да изгори плътта ѝ с устни.

Неговата страст се предаде на Сибил и у нея се надигна същото силно чувство. Нещо в съзнанието ѝ повтаряше, че върши глупост, но тя отхвърли угризенията си, отдаде се на великолепните мигове в силните му ръце и отвърна на целувките му. Кръвта бушуваше във вените ѝ, а съзнанието ѝ ритмично отмерваше възбудените удари на сърцето ѝ. Сякаш бе пред прага на нещо ново, красиво... до мига, в който Ролф рязко се отскубна от ръцете, обвити около врата му.

Той пое дълбоко глътка въздух — бореше се с почти непреодолимото желание да я грабне отново, да я хвърли на пясъка, да отметне полите ѝ и още там, на място, да я възседне и да я обуздае, докато това чувство го напусне. Какво имаше у тази жена, което така разпалваше огъня в слабините му и го караше да забрави всякаква предпазливост?

— Не можеш да избягаш, лейди! Постарай се добре да запомниш това. Вече си моя.

Сибил приглади косата си отново и вирна високо брадичка:

— Аз съм Сибил Фицджералд, господарю мой, и ти също се постарай да запомниш това! — заяви тя гордо.

Ролф хвана с ръце упоритата брадичка.

— Ти принадлежиш на Вълка и вече си белязана, моя лейди — после плъзна ръце нагоре, за да поглади страните ѝ, а от пръстите му струеше огън. — Ти си моя! Сега! И завинаги!

---

[1] Mais certainement (фр.) — Разбира се. — Б. пр. ↑

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Над Дорсет се изсипваше пороен дъжд. Дувеса стоеше пред широкия прозорец, който гледаше към градината, и чакаше. Само преди минути бе пристигнал ездач, за да донесе вестта, че дъщерите на Хю са на няколко мили от замъка. Хю бе отишъл да посети свои съседи и да се опита да разреши някакъв спор за границите на имотите им. Дувеса бе изпратила един от прислугата да го доведе.

Дъждът поутихна. Сега валеше по-кротко, по-спокойно. Приличаше повече на тихото ръмжене на ирландските дъждове, с които беше свикнала. Измина почти цял час, откакто нареди на слугата да открие Хю и най-сетне той се появи. Дувеса го гледаше как слиза от запенения, задъхан кон, сигурна, че от нейната удобна позиция може да го наблюдава, без той да я забележи. Копнееше да се спусне към Хю, да обвие ръце около него и да го помоли да сложи край на тези хладни отношения. Но гордостта я възпираше. Гордостта и увереността, че с подобна постъпка не би спечелила благоразположението му.

Избърса една сълза, търкулнала се по бузата ѝ, без да сваля очи от него, докато той рязко даваше нареждания на слугите. Скоро Хю се отправи с бързи крачки към къщата.

Малко преди това графинята бе заръчала на една от прислужниците да приготви нещо топло за ядене и пиене, когато съпругът ѝ се прибере. Дувеса се тревожеше за неговото здраве, тъй като той работеше непрестанно по подготовката на план за връщане на дъщеря си. Не се сещаше да си легне до късно вечерта, а сутрин ставаше рано. Краткият му сън бе неспокоен, също както и нейния.

Затръшването на входната врата извести влизането на Хю в къщата. Тя отиде в коридора и завари съпруга си още докато сваляше вълнената наметка и шапката от боброва кожа. После ги хвърли на чакащия до него прислужник.

Дувеса забеляза дъждовните капчици, полепнали по гъстата му коса, които я бяха накъдрили. Ако я пипнеше, щеше да е много мека,

как жадуваше да вплете пръсти в копринените златисточервени къдри, във великолепните влажни кичури, както правеше, когато се любеха.

Тази представа събуди у нея спомени с невероятна красота от време, отредено единствено за тях двамата, когато отдаваха един на друг и сърцата, и телата си.

Хю се обърна. Първото нещо, което съзряха очите му бе лицето на неговата жена. Божичко, та той имаше нужда от нейната нежност сега, веднага. Само трябваше да се пресегне, да постави ръка на бялата ѝ кожа...

Но не можеше.

Дувеса заговори първа и наруши неловкото мълчание, което тегнеше помежду им.

— Господарю мой, моля да ме последвате. Поръчала съм да приготвят ядене.

На езика му беше да откаже, но после размисли.

— Както заповядате, мадам — отвърна той кратко и я последва към трапезарията.

Храната го чакаше на масата, наредена само за един. Седна, а Дувеса започна да му сервира. Когато приключи се настани до него и си наля чаша вино. Наблюдаваше съпруга си внимателно и отпиваше полака, като с мъка си налагаше да не протегне ръка и да стисне неговата. Засега не смееше да го доближи повече. Тъга изпълни сърцето ѝ. Бръчките от напрежението още повече се бяха врязали в лицето на Хю.

Той се хранеше мълчаливо, без да издава намеренията си. Щеше му се да сподели с нея бремето на вината и все пак сърце не му даваше да стовари още повече мъка върху крехките ѝ плещи. Това беше негов проблем и той щеше да го решава сам.

Но защо отговорът на Едуард се бавеше толкова много? Досега трябваше да е получил известие от своя крал. Мислите му станаха погневни и той удари с юмрук по масата. Дувеса се стресна.

— Хю?

— Извинявай — промълви той едва чуто, а мускулите на лицето му замръзнаха в усилието да сдържи безумната си ярост.

Силно чукане по вратата ги накара да се обърнат. Влезе някакъв мъж, прогизнал до кости, с изпоцапани дрехи. По скъпия килим покапа вода и кал, когато коленичи, за да предаде съобщението.

— Милостиви господарю Деран — задъхано започна той, — сър Джон нареди да ви предам, че дъщерите ви пристигат. Ще бъдат тук всеки момент — мъжът спря отново да си поеме дъх. — С тях всичко е наред.

Хю стана и изпусна салфетката в сребърната чиния.

Мъжът също се изправи, забеляза петната, които бе направил по килима и се отмести неспокойно. Бе сигурен, че господарят му ще се разгневи, но Хю мина покрай него, без да обърне внимание на килима.

— Милостива господарке, искрено съжалявам за сторената беля — започна да се извинява мъжът, като очакваше, че тя ще започне да му се кара.

— Не се безпокой, това няма никакво значение. Ще се почисти и ще се оправи. Ти носиш на мен и моя съпруг и господар много радостна вест. Сега иди да се освежиш. Няма съмнение, че си пътувал дълго.

Мъжът се поклони и излезе от стаята, като си повтаряше, че е имал голям късмет, задето толкова много грижи се бяха струпали на главите на господаря и господарката, защото иначе не би могъл да си представи, че грешката му щеше да бъде простена. Той обожаваше Хю Фицджералд. Искаше му се да прилича на него колкото може повече и да има такава спокойна и благородна съпруга като лейди Дувеса. Но това бе твърде много, за да се надява, че ще се сбъдне.

Дувеса чакаше заедно със съпруга си в коридора пред отворената врата. Двамата се взираха мълчаливо и се ослушваха да чуят тропот на конски копита или на каруца, тъй като не знаеха какъв превоз бе предпочел сър Джон, за да докара близначките при тях.

Най-сетне до слуха им долетя чаткането на приближаващи се коне и видяха как групичката ездачи се отправят към конюшнията. Хю се спусна надолу по малките стъпала пред къщата, без да обръща внимание на непрестанния дъжд.

Както обикновено, Клер вървеше напред, а Одри я следваше с по-умерена крачка. Не дочака някой да ѝ помогне, а направо скочи от коня, с развети поли, и се втурна към отворените обятия на баща си. Той силно я притисна в прегръдката си. Там тя се чувстваше на сигурно и безопасно място. Одри се присъедини към тях само миг по-късно.

Дувеса наблюдаваше трогателната сцена. От погледа ѝ не убягнаха сълзите, блеснали в очите на съпруга ѝ. Те издаваха чувства, които в други случаи той успяваше да прикрие. Сега той явно показваше колко много обича децата си и му беше все едно кой го гледа. Имаше някаква кротка нежност в начина, по който прегръщаше момичетата, която красноречиво говореше за вътрешната сила на този човек.

Клер вдигна глава и забеляза жената на прага. Разпозна в нея лейди Дувеса О'Нийл и се зачуди какво ли прави тя в дома на баща ѝ.

— Татко, защо лейди Дувеса е тук, в твоята къща, вместо в собствения си замък в Ирландия?

— Защото сега това е нейния дом — отвърна той, прегърнал с две ръце дъщерите си.

— Нейният дом? — възкликна Одри объркана.

— Да — повтори Хю, — тя е моя законна съпруга.

— Съпруга? — повториха близначките в хор.

— Тя е законната графиня и вашата нова майка.

Клер вдигна очи към баща си.

— И причина за отвлечането на Сибил! — отсече тя решително.

— Хайде да влезем вътре и ще се опитам да ви обясня всичко.

— Да, татко, аз... ние много ще се радваме.

Хю се обърна към сър Джон:

— Искам незабавно да говоря с вас. Изчакайте ме в библиотеката.

Сър Джон кимна и Хю поведе момичетата към къщата.

Дувеса се чувстваше неловко, но се постара да скрие това от съпруга си и двете му дъщери. Докато тримата влизаха, тя се отдръпна встрани.

— Ще се погрижа да ви донесат нещо за хапване след дългия път — каза Дувеса още по-смутена от враждебния блясък в сините очи на Клер.

Одри, която беше голям дипломат, усети, че Дувеса е стъписана и затова обви ръка около кръста ѝ и съчувствено рече:

— Благодаря, belle-mere^[1]. Ще ти бъдем искрено благодарни, тъй като днес много бързахме, за да стигнем имението на татко преди мръкване. Много съм гладна, а също и Клер. Ще имаш ли нещо против, ако отделя малко време да се пооправя и освежа.

Дувеса се усмихна, прегърна доведената си дъщеря и каза:

— Разбира се, че не. Това е твоя дом. Моля, не се чувствай притеснена заради мен.

Одри я целуна по бузата.

— Хайде, Клер. Татко трябва да говори със сър Джон. Ела да се изкъпем и преоблечем преди вечеря.

Клер, която до този момент мълчаливо бе наблюдавала тази сцена, не отвърна нищо, а се понесе нагоре по стълбите и повлече Одри след себе си.

В библиотеката Хю си наля бренди и го изпи на един дъх. Благодареше на милостивия Бог, че близначките са здрави. Сега ще трябва да им обясни истинската причина за отвличането на тяхната сестра от Вълка. По дяволите, къде се бави отговорът на Едуард?

— Господарю? — каза сър Джон.

— Влез — покани го Хю и наля още едно бренди за себе си и едно за сър Джон, — имаш ли други новини за моята Сибил?

Сър Джон приведе леко глава и пресуши отличното бренди на един дъх.

— Не, господарю. Но е съвсем сигурно, че тя е в ръцете на Ролф Далей. И имам известни подозрения, че един селянин от имението е помогнал по някакъв начин за това дело.

— Един от наемателите на земя? — попита Хю, изпълнен с недоверие.

— Да, имаше нещо неискрено в него, затова съм го поставил под наблюдение.

— И какво те накара да го заподозреш?

— Поведението му и... инстинкт, господарю. Като войник, човек се научава кога да му се доверява. Нали точно инстинктът е спасявал живота и на двама ни.

— Така е — съгласи се Хю.

— Е, зададох му само няколко въпроса и той все пак се препъна в един от тях.

— Кой точно?

— Мъжът каза, че е успял да види похитителите на лейди Сибил, защото луната била пълна... — сър Джон замълча за миг. — Но в

онази нощ нямаше луна. Не е могъл да ги огледа чак толкова добре, че да може да ги опише подробно пред мен.

— А защо не измъкна истината от него?

— Реших, че ще е по-разумно да изчакам, господарю. Вече знаех кой държи в плен дъщеря ви. Трябваше да разбера дали този човек ще се свърже отново с Вълка от Килрун, преди да пусна пружината на своя капан. Имайте ми доверие — следят го много отблизо.

— А той разбра ли за твоите подозрения?

— Не, господарю. Получи си възнаграждението и си отиде.

— Възнаграждение? — изрева Хю разярено.

— Да, за сведенията, които ни даде.

Хю удари с юмрук по масата. Шишето с бренди се разтресе.

— Платил си на тази отрепка за сведенията?

— Да, господарю. Налагаше се да се приспи бдителността му и да си помисли, че вярваме на неговата история.

— Но ако се докаже, че по някакъв начин е помогнал за отвлечането на дъщеря ми, ще искам специално наказание за него — гласът на Хю беше безмилостен.

— Няма да е трудно да се уреди това, господарю Деран, но ако питате мене, с успех мога да се обзаложа, че хората на вашата дъщеря с радост ще ви отърват от това неприятно задължение. Всички в замъка Деран много обичат лейди Сибил. А ирландците не понасят предателите. Ще се разправят с него както трябва, уверявам ви в това.

— Много добре.

— Негово Височество отговори ли вече на молбата ви за помощ?

— Не, Едуард е сметнал за уместно да отложи отговора си. Но ако в най-скоро време не получа известия от него, ще се отправя към Ирландия със или без негово съгласие.

Сър Джон забеляза нескритата болка в тъмносините очи на Хю. Толкова време бе ординарец на своя господар, че вече почти не помнеше от колко години служи при него, но никога досега не го бе виждал толкова нещастен и отчаян, дори и на бойното поле, когато противникът значително ги бе превъзхождал. Сякаш сега Хю нямаше време или желание да прикрива мъката си, крайната си безпомощност. Сигурно това ограничаване на действията заради политическата неизвестност бе истински ад за един толкова енергичен човек, а може би беше и опасно.

— Дали ще бъде разумно? — попита той.

— В този момент ми е все едно — отвърна Хю. — Животът на дъщеря ми е заложен на карта.

— Тогава да се надяваме, че Негово Величество ще изпрати своя отговор по-скоро.

— Успя ли да осигуриш информация за крепостта на Килрун?

— Да, господарю. Не е много, но е по-добре от нищо — от износения си кафяв жакет сър Джон извади парче агнешка кожа, върху което бе начертана в общи линии местността около замъка на Ролф. — Погледнете тук, господарю — продължи той и показва една точка на картата. — Мястото е добре укрепено. Килрун е издигнал замъка си върху скалите и това му осигурява изгодна позиция, може да види всеки, който се приближава. Обърнат е с гръб към океана, което пък му дава възможност да се оттегли лесно, ако се наложи.

— А какво ще кажеш, ако се приближим по вода, вместо по суша?

Сър Джон поклати глава.

— Няма никакъв смисъл. Неговите селяни са фанатично предани на своя господар. Освен това от своята височина може да види дали се задава голяма войска от всяка посока. Това е непревземаема крепост, господарю. Фактически той притежава пълен контрол над целия район.

— Да го вземат мътните! — изруга Хю, а мускулите на лицето му се изопнаха още повече. Думите му бяха пропити от ледена ярост. — Ролф Далей ще проклиня деня, в който се е изпречил на пътя ми.

— Нашият баща е женен! — възкликна Одри, когато двете с Клер влязоха в усамотението на своята стая.

— Да — каза Клер, докато чевръсто сваляше мръсните си дрехи и накрая остана само по една фина ленена риза. — Как го разбираш това?

— Как да го разбирам? — зачуди се Одри и прибави своите одежди към нарастващата купчина. После провери топлината на водата в дървеното корито и влезе в него.

— Откога нашият баща е решил да пази в тайна своя брак, особено от собствените си дъщери и наследнички? — възмути се Клер.

— Сигурно е имал някакви причини.

— Изглежда, наистина е така, Одри, и все пак те питам, защо? Той обикновено не постъпва така — Клер развърза двете дебели плитки и започна да разресва косите си, сплетени от вятъра и дъжда. — Ако бе казал на някого, това щеше да е Сибил, но се обзалагам, че тя не е знаела нищо — тя се изправи и вдигна ленената си долна дреха, за да избърше с нея остатъците от кал по лицето си. — Наше право е да присъстваме на сватбата на баща ни — произнесе тя важно. — Значи сигурно е имало нещо нередно.

Одри наведе глава и изплакна благовонния сапун от косата си. Погледна Клер, която седна в другото корито, същото като нейното.

— Мислиш ли, че Дувеса обича татко?

Клер килна насапунисаната си глава на една страна и прокара пръсти през пияната.

— Не знам, Одри — тя изплакна косата си, като я поливаше с вода от една малка кофичка. — Но знам, че тя е силно замесена в онова, което се случи със сестра ни — Клер се изправи и изплакна цялото си тяло с друга кофа топла вода. Излезе от коритото и отиде при Одри пред камината, където огънят сгря кожата ѝ. Започна рязко да разтърква тялото си с меката ленена кърпа.

— Искам да знам защо — заяви тя — и няма да се успокоя, докато не получа отговор на своите въпроси.

Дувеса седеше пред малкото писалище в спалнята си. В ръката си държеше писмото, което бе написала до своя братовчед, за да му обясни постъпките си и причините за тях. Освен това то съдържаше молба да освободи лейди Сибил и да ѝ позволи да се завърне при баща си в Англия. Дувеса препрочете написаното с надеждата, че думите ѝ ще променят отношението на братовчед ѝ. Трябваше да накара Ролф да разбере, да осъзнае дълбокото чувство, което тя хранеше към своя английски съпруг. Потопи перото в мастилницата и прибави още една допълнителна молба. Трудно ѝ беше да я изрази с думи, защото знаеше, че тя засяга честта и на Ролф, и на лейди Сибил. Ако жената, която държеше в плен, не успееше да си осигури подходящ брак, тя искаше от Ролф да я обезщети по някакъв начин. Разбирателството трябваше да възтържествува, тъй като сега всички бяха обвързани чрез нейния брачен съюз. Родовите връзки вече се разширяваха и

включваха новото й семейство, трябваше да напомни на Ролф, че лейди Сибил всъщност е и негова роднина. Може би подобна тактика бе в състояние да подейства на чувствата му. Без съмнение, струваше си поне да опита.

На вратата тихичко се потропа. Дувеса незабавно пхна листовете под една книга с рицарски любовни поеми, която бе открила сред вещите на съпруга си.

— Влезте — извика тя.

Една дребна жена, само няколко години по-възрастна от лейди Дувеса, влезе в стаята, леко преви коляно в поклон и се обърна към своята господарка:

— Искали сте да ме видите, графиньо?

— Да — прошепна лейди Дувеса със заговорнически тон — Искам да направите нещо за мен.

— На вашите услуги, мадам. Чакам нарежданията ви.

— Добре — Дувеса завъртя глава и извади листовете. Сгъна ги грижливо и постави печата си върху тях. — Трябва да занесеш това писмо на моя братовчед, графа на Килрун.

— Добре, но как ще му го отнеса?

— О, моля да ме извиниш — каза Дувеса, като й подаваше писмото. — Това трябва да се пази в тайна и да му се предаде лично. Никой друг не бива да узнае — тя изчака жената да кимне в знак, че разбира, и после продължи: — Ти ще се върнеш в Ирландия веднага щом моят съпруг уреди пътуването ти.

— Значи да ви изоставя, господарке?

— Точно така. Аз те моля да направиш това в името на спокойствието и сигурността на семейството ми.

— За мен е дълг и чест да ви се подчиня. Но все пак...

— Задачата, която ти възлагам, Изолт, не е лесна, знам — призна Дувеса — и съм безкрайно огорчена, че се налага да държа това в тайна от моя съпруг, но така трябва да бъде. В моя план ти си човекът, който ще допринесе за възцаряването на мир между враждуващите страни в семейството ми. Аз не мога да се върна в Ирландия, за да се срещна с братовчед си лично. Но това писмо ще му каже всичко вместо мен. Ще обясниш на съпруга ми, че желаш да се върнеш в Ирландия, защото твоето семейство много ти липсва и не можеш да стоиш повече тук.

Изолт кимна, че е съгласна, макар че не бързаше да се връща в родината си, защото службата ѝ при Дувеса беше приятна и тя искрено обичаше господарката си. Наистина, семейството ѝ липсваше, но не чак толкова, че да изостави лейди Дувеса. Тя бе една от петте дъщери, и то най-малката, на един от рицарите на покойния баща на Дувеса и затова знаеше, че ако навремето не се беше присъединила към домакинството на лейди Дувеса, животът ѝ щеше да бъде далеч по-лош. Изолт бе благовъзпитана и кротка, но там не я очакваше изгоден брак, нямаше определена зестра, която да примамва някой мъж да ѝ направи предложение. Беше ѝ писано да бъде компаньонка на дама и, честно казано, това ѝ харесваше.

— Ще отидеш в моето имение и ще помолиш отец Джофри да ти осигури придружител до замък на братовчед ми Килрун. Там има пари за пътуването ти, защото ще трябва да използваш бързи коне, вместо карета. Знаеш къде държат парите за извънредни домакински разходи, ще трябва да вземеш от тях. Би трябвало да ти стигнат — Дувеса прегърна жената. — Благодаря ти, Изолт. Когато всичко това свърши, ще те повикам отново при мен — графинята стисна приятелски ръката на жената. — Ще имам нужда от свои хора до себе си.

— Всичко ще бъде както го желаете, графиньо — успокои я тихо Изолт.

— Добре. Сега иди и събери багажа си за пътуването.

Жената се обърна и тръгна да излиза с писмото в ръка.

— Почакай — спря я Дувеса, — трябва да ми изпратиш вест веднага щом ти се удаде възможност. Трябва да знам как е реагирал Ролф на моята молба. Обещай ми!

— Да, госпожо — поклони се леко жената. — Ще сторя всичко така, както ми наредихте.

— *Go mbeannai Dia Dhuit* — благослови я Дувеса.

Изолт спря до вратата и заговори едва чуто, тъй като не бе сигурна дали изобщо е уместно да повдига този въпрос.

— Господарке, съжалявате ли за постъпката си? — според нея връзката между лейди Дувеса и нейния лорд Деран беше бурна и романтична. Самата дързост и непреодолима любов. Та нима самата тя не бе изпитвала влечение към момчешки красивия граф? Но очите му

не виждаха никой друг, освен нейната господарка, което Изолт смяташе за наистина прекрасно.

При този въпрос Дувеса погледна компаньонката си право в очите.

— Съжалявам единствено за последиците от моята постъпка, стоварили се върху заварената ми дъщеря. Да отрека, би значело да се откажа от любовта си към Хю, а не бих направила това до сетния си дъх.

---

[1] Belle-mere (фр.) — Мащеха. — Б.пр. ↑

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Клер и Одри седяха на масата и чакаха баща си и неговата съпруга. Разменяха си неспокойни погледи и се чудеха, какво ли ще им донесе предстоящата среща. Бяха се изкъпали, починали, преоблекли и разговаряха за онова, което следваше да се случи.

Едно селско момиче, временно назначено на служба, подаваше час по час глава през отворената врата и нетърпеливо поглеждаше кога ще се зададат графът и графинята, което бе знак, че трябва да започне да сервира. Тя добре разбираше, че ако това бе по-официален прием, щеше да има един или дори няколко пажа, които да вършат възложената ѝ работа. Но по настояване на графа, тъй като той рядко беше в дома си, правилата бяха по-свободни и се наемаха допълнителни работници.

— Защо ли се бавят толкова? — попита Клер, като сучеше ръце и подръпваше пръстена на кутрето си. — Стоим тук от цели двадесет минути.

Одри се усмихна спокойно.

— Само малко повече от пет минути, Клер.

Клер я погледна начумерено.

— Сигурна ли си? Наистина ми се стори много повече — тя бутна назад широкия стол и си наля още една чаша вино с подправки. — Май ще се наложи да изпратя някой прислужник да види, защо се бавят.

— Няма да е нужно, дъще — долетя откъм вратата плътният глас на Хю Фицджералд. Той въведе за ръка Дувеса О'Нийл Фицджералд, графиня на Деран.

Специално за случая Дувеса бе сметнала за необходимо да облече нещо, което да напомня коя е и от какъв род произхожда. Вместо обикновените дрехи, които носеше преди малко, тази вечер тя бе избрала копринена рокля в наситен виненочервен цвят, украсена с хермелин. На шията, ушите и пръстите ѝ блестяха рубините на семейство О'Нийл. Те изпъкваха на фона на кожата ѝ като капки кръв,

уловени в чашки от злато. Гъстата ѝ коса бе прибрана назад със златна диадема и се спускаше по гърба ѝ на разкошни вълни чак до коленете.

Хю усмихнато поведе Дувеса към мястото ѝ на масата. Неговата съпруга беше горда и това ѝ отиваше. Според него нито една древна ирландска кралица не бе притежавала такава красота и изисканост. Хю смяташе, че името ѝ също ѝ подхожда, защото на ирландски то означаваше „тъмна красавица“. Тя стисна ръката му, преди да го пусне, и той усети напрежението ѝ.

Хю нареди на навъртащата се наоколо прислужница да започнат.

— След като ни сервират и останем насаме, ще поговорим.

Всички на масата останаха смълчани, докато момичето на име Друцилия редеше пред тях блюда, отрупани с храна. В едното имаше печен заек, от друго се показаха няколко тлъстички петли, поръсени с подправки и полети с вино, в трети поднос пък бяха поставени различни видове риба. Край купа смокини се нареди голям съд с орехи, лешници и фъстъци. Дебело парче сирене с ябълки по края запълваше друга чиния. В две глинени кани бяха сипани напитките — бира и фламандско вино. Полираната маса в трапезарията се изпълни.

Хю направи знак на Друцилия да ги остави сами, щеше да я извика, когато им потрябва. Тя се поклони и излезе заднишком през вратата.

Всички започнаха да се хранят. На масата се възцари пълно мълчание, ако не се смятаха откъслечните вежливи покани: „Още едно късче от петела, моля“, „Би ли ми подада сиренето, ако обичаш“, „Ще желаете ли смокиня?“, „Още една порция риба?“ — любезни, учтиви общи фрази, които прикриваха кипящото напрежение.

Най-сетне Хю избърса плътните си устни с ленена кърпа, общита накрая с дантела. После бутна чинията си настрана.

— Искяхте обяснение за случилото се — започна той, като присви очи и погледна проникателно дъщерите си, но те дори не трепнаха. После извърна глава към жена си, пресегна се, взе ръката ѝ в своята и я доближи до устните си. — Лейди Дувеса и аз се влюбихме. При нормални обстоятелства щях да се свържа с нейния родител или настойник и да направя нужните приготовления за уреждане на брачното споразумение. Обаче нейният братовчед, графът на Килрун, имаше други планове за нея. Той не би дал съгласието си тя да се омъжи за англичанин — лицето на Хю придоби изражението на човек,

който, веднъж взел решение, остава твърд и непреклонен. — Чрез моя план смятах да спестя на съпругата си излишни усложнения — продължи той. — Едно отвличане щеше напълно да я освободи от вина. Нито за миг не съм помислял, че Ролф Далей ще реши да...

— Да обърне собствената ти стратегия срещу теб самия, татко — подигравателно подметна Клер.

Лицето на Хю придоби по-строг вид, а устните му се превърнаха в зловещ щрих върху него.

— Не, Клер, не съм предполагал, че той ще поеме такъв риск. Смяташ ли, че бих изложил на опасност някое от децата си, ако подобно нещо беше минало през ума ми — повиши той тон, изпълнен с мъка. — Да не мислиш, че не изпитвам угризения, задето заради собствените си постъпки изгубих моята Сибил? — той удари с юмрук по масата и чашите и чиниите задрънчаха.

— Толкова ли нямаше търпение да легнеш с тази дама, та не помисли за нищо друго? — укори го гневно Клер.

Хю скочи от стола, но Дувеса го сграбчи за ръката и проплака умолително:

— Недей, Хю, моля те!

— Пусни ме, Дувеса! — извика той и се изправи срещу дъщеря си с неумолимо лице. — Нагло момиче! Как смееш да съдиш баща си? Веднага се извини на моята съпруга!

Клер се обърна към лейди Дувеса:

— Най-смирено моля за извинение. Не исках да изразя неуважение към вас — рече тя и стрелна баща си с предизвикателен поглед.

— Знам, че не искахте да ме обидите, Клер. Всички ние сме доста разстроени от отвличането на сестра ви. И може би заради болката, езикът ни е малко по-остричък — успокои я Дувеса, макар че сърцето ѝ се късаше, като гледаше колко много страдат всички. — Може би аз съм виновна донякъде, защото не помислих предварително, че моят братовчед Ролф би отишъл толкова далеч, при упражняването на своята власт като глава на нашия род — тя потърси с поглед лицето на съпруга си. — Бяхме решили да се оженим, без да може да се поставят никакви пречки пред нашия съюз за в бъдеще и за тази цел трябваше да се венчаем в Англия, а вашият крал да бъде

свидетел. Ето, толкова просто, но и толкова сложно е всичко — тя замълча и отпи глътка вино, за да накваси пресъхналите си устни.

Хю забеляза този жест и преглътна с мъка. Неговият гняв към Клер бе резултат от собственото му чувство за вина. Дори и сега той желаше съпругата си с всепоглъщаща страст, която се задълбочаваше и засилваше с всеки изминат ден. Самотата, която го бе обзела, заради отказа от блажената наслада от тялото ѝ, разяждаше душата му до болка. Като войн той познаваше въздържанието, знаеше какво значи да искаш, но да потискаш желанието си и да се успокояваш с други развлечения. Но тази болка от самоограничението след съвсем скорошните сладостни удоволствия бе по-силна откогато и да било. Тя можеше да се сравни единствено с чувството му за вина, след отвлечането на дъщеря му.

— Никога не сме помисляли дори, че като отвърнем на повика на любовта, ще навредим на някой друг. Нито Хю, нито аз сме го желали. Повярвайте ни.

Одри скочи от мястото си и обви ръце около крехките рамене на Дувеса.

— Скъпа господарке и майко, никой не може да те вини, задето си следвала повелята на сърцето си — тя целуна Дувеса по бузата. После се хвърли към Хю, за да потърси силата на бащината прегръдка. Вдигна към него очи, изпълнени с надежда. — Негова милост ще ти помогне в твоя опит за връщане на сестра ни, нали?

— Очаквам отговора му на моето писмо, скъпа дъще — отвърна Хю и силно я прегърна. Колко различни бяха двете момичета, макар да са сестри, помисли си той. Одри бе мила, нежна, съчувствена, спокойна и кротка по душа, но не такава бе неговата пламенна Клер, която беше буйна и пряма, безцеремонна, но и великодушна. Винаги му бе чудно как е възможно да създаде три толкова различни момичета като своите дъщери.

— Негово Величество кралят ще удовлетвори ли твоята молба? — попита Клер.

— Трябва — отвърна Хю. И все пак в сърцето си бе убеден, че при неговия крал не съществува никакво „трябва“, освен ако то не е изгодно за самия него. — Не се безпокойте, ще върнем Сибил. Ако се наложи, ще вдигна на крак собствените си войски.

— И ще го съсечеш негодника — разгореци се Клер, — макар че бързата смърт е твърде малко наказание за него.

— Не бой се, Клер. Когато този килрунски вълк падне в ръцете ми, ще проклина деня, в който е посегнал на моята плът и кръв.

Дувеса долови злобата в тона на своя съпруг и мислено се помоли планът ѝ да се осъществи.

Вечерята отдавна бе приключила и близначките си бяха легнали. Дувеса крачеше напред-назад из спалнята си. Предстоеше ѝ да съобщи на Хю за пътуването на нейната лейди Изолт и да пусне в действие своя план. Но той бе решил да говори с ординареца си и още не се беше качил горе. Тя нервно потри ръце. Вече нямаше връщане назад. Каквото ще да става! Добро или лошо, тя трябваше да го осъществи!

До лакътя на Хю стоеше почти пресушена бутилка вино. Заедно със сър Джон бяха съставили планове как да върнат дъщеря му. Обичайното спокойствие на Хю при подготовката за битка се превърна в нервна напрегнатост, когато обсъждаше това нападение. Винаги бистрият му ум, сега бе замъглен от съмнения относно безопасността на дъщеря му. А обикновено той беше хладнокръвният водач в битки и умееше да прецени всяка ситуация по най-изгодния за краля и войската начин.

Чу, че вратата на библиотеката се отваря. На прага застана Дувеса и надникна вътре.

— Заповядай, Дувеса — каза тихо той.

— Налага се да разговарям с вас, съпруге мой.

Хю придърпа един стол.

— Седни. Говори — рече той уморено.

Погледът на Дувеса се плъзна към празното шише, когато той се наведе към нея, я лъхна миризма на вино. Съпругът ѝ не пиеше просто така, за да прави нещо. Той водеше умерен живот. Или поне така беше преди. Дувеса копнееше да притисне красивата му глава към гърдите си и да го увери, че всичко ще се оправи и равновесието в техния живот ще се възстанови. Тя примижа, за да преглътне сълзите, които напиреха и щяха да разкрият съкровенията ѝ чувства. Трябваше да се

задоволява единствено със спомените си, докато разногласията между тях се изглаждат и съпругът ѝ отново се завърне в сигурното убежище на нейната любов, както и тя да намери покой в прегръдките му.

— Една от моите придворни дами — Изолт — желае да се завърне в Ирландия, господарю. Казах ѝ, че ще удовлетворите молбата ѝ и ще ѝ осигурите придружител.

Хю притвори сините си очи, гъстите, къси червеникавокафяви ресници се открийоха на фона на кожата му. Той събра длани и допря върховете на пръстите си, Дувеса жадуваше да погали нежните златисти косъмчета, които бяха осеяли опакото на ръцете му, и да докосне с език бледите лунички, с които природата го бе дарила. Нито Клер, нито Одри бяха наследили тази черта, само Сибил, но не в такава степен, че да придобие цвета на неговата кожа.

— Ще изпълня волята ви, моя лейди. Кажете ѝ да се приготви за отпътуване утре призори. Ще съобщя на сър Джон, за да направи нужните приготовления.

Хю се наклони да стане, но точно в този момент вратата рязко се отвори и се появи сър Джон.

— Простете, господарю, но писмото, което очаквате, току-що пристигна.

Хю пое дебелия свитък с английския кралски печат отгоре и разчупи восъка. Очите му бързо преминаха по редовете. Кръвта от лицето му постепенно се отдръпна, а после яростта отново възвърна цвета му.

— Проклет да си Нед! Мътните да те вземат дано! — изкрещя Хю, без да се замисля, че думите му може да се възприемат като изменнически от нечий уши. Но той не беше в състояние да се тревожи за подобни дреболии. Захвърли листовите на бюрото и пое дълбоко въздух.

— Какво пише твоят крал, любов моя?

Хю извърна глава към нея — изражението му бе ужасяващо. И преди го бе виждала ядосан, но този път яростта му бе примесена с унижението, което изпитваше върху себе си.

— Вземи. Прочети приятелските му думи — презрително просъска той, взе листовите и ги захвърли към нея. — Чети на глас, та да може и сър Джон да чуе колко много ме обича моят крал, на когото служих вярно през всичките тези дълги години. Чети — продължи той

с дрезгав, дразнещ тон — и виж на какво благоразположение се радва Деранският граф, от страна на своя верен господар.

Дувеса вдигна пергаментата и зачете на глас посланието, написано лично от ръката на Едуард IV.

Скъпи лорд Деран,

С мъка на сърцето трябва да ти съобща, че след внимателно обмисляне на ситуацията реших да отхвърля молбата ти за изпращане на войски както кралски, така и онези, които са под твоя зависимост.

Да се нагърбваме с подобни разходи, само заради една личност е истинско безумие. Разбирам мъката, която вероятно изпитваш, тъй като лейди Сибил е дете, с което всеки баща би се гордял. И все пак онова, което искаш да направя заради нея, може да се окаже във вреда на Англия. Не можем да позволим подобно разточителство, защото организирането на военен поход толкова далеч в пределите на Ирландия би значело да се изложи на опасност животът на твърде много хора.

Говорил съм с моите съветници по този въпрос и вече съм взел решение. Разрешавам ти да преговаряш за нейното освобождаване и ако желает, мога да ти предложа посредник, но не мога да ти дам съгласието си да поведеш войски в една враждебна акция срещу този ирландец.

Трябва да знаеш, Хю, че щях да ти съдействам, ако не бях Едуард, крал на Англия. Но сега съм длъжен да мисля преди всичко за това, както и за твоя живот, скъпи приятелю. Ето защо, с кралски указ ти забранявам да свикваш свои хора и да извършваш каквото и да било нападение над килрунската крепост. Освен това си освободен от поста кралски шериф. В случай, че установя нарушаване на моята заповед, твоята титла, както и имуществото ти, ще бъдат иззети в полза на Короната. Ти и цялото ти семейство ще станете политически затворници.

Това може да ти се стори жестоко, приятелю, но чувствам, че ако не постъпя по този начин, ти ще се

втурнеш към Ирландия да търсиш този граф на Килрун. Нашата страна не може да подкрепя по-нататъшни политически борби в този момент. Трябва да разбереш, Хю.

Моята кралица и аз ще се молим това положение да се оправи по най-добрия за тебе начин.

— Да се оправи! — извика Хю. — Божичко, как може Едуард да е толкова коравосърдечен? — той смъкна от ръката си един пръстен с несравнима красота — сапфир, вграден в масивна чашка от преплетени златни нишки, и ядно го запрати през стаята. Пръстенът отскочи от стената и падна на пода. — Пикая на твоята любезност, милостиви ми кралю!

Хю склучи здраво ръце и наведе глава — той бе човек, обладан от най-дълбока скръб, разкъсван от верността си към краля и любовта към дъщеря си, раздиран между гнева и болката, че мъжът, на когото бе отдавал цялата си преданост, бе способен да му измени. Беше се опасявал, че Едуард няма да го подкрепи нито с пари, нито с хора, да — беше го очаквал. Но да му каже, че не може да предприеме собствена спасителна кампания заради дъщеря си и че ще бъде лишен от имущество, ако избере този път — това бе рана, която никога не бе помислял, че Нед е способен да му нанесе. Пръстенът, който така злобно изтръгна от пръста си, че чак се поряза, му бе даден преди години от Едуард като символ на неговото благоразположение и открита любов.

Сърцето на Дувеса се раздираше от болка, като гледаше любимият мъж, обзет от такива силни терзания. Тя се зарече, че ще разкъса на малки парченца красивото, на младини лице, на Едуард заради страданията, които причиняваше на любимия ѝ съпруг.

— Какво ще правите, господарю? — попита сър Джон.

Хю се изправи. Сините му очи отразяваха мъчителното решение, което трябваше да вземе.

— Да правя? — учуди се той, прегракнал от възмущение. — Да правя — повтори той уморено, — ще направя каквото трябва, за да предпазя останалата част от семейството си от Лондонската кула, сър Джон. Ще отстъпя пред молбата на моя крал, но нека бъде проклет,

задето ми забранява да помогна на най-голямата си дъщеря — пръстите му се свиха в юмруци. — Едуард е страхливец и ме кара да се превърна в безсилна сянка на неговия страх. Затова и заради Сибил аз прекратявам службата си за каузата на Йорк.

— Трябва да съобщим на близначките — обади се Дувеса.

— Да — съгласи се Хю.

— Господарю — започна сър Джон, — ако искате, мога да поведе отряд мъже към замъка на Вълка и да направя опит за спасяване на лейди Сибил така, както бяхме планирали. Може да е трудно, но ще се опитаме да я освободим. Подборът на хората оставете на мен.

Хю стисна рамото на своя верен ординарец.

— Благодаря ти, приятелю, за смелостта, която ми вдъхваш, но колкото и да ми се иска да кажа „да“ на твоето предложение, не мога да изложа на опасност твоя живот и имущество, както и живота и собствеността на хората, които ще събереш.

— Господарю мой, това не е излагане на опасност. С радост ще то направя. Вие, без съмнение, знаете това, нали?

— Да, сър Джон, зная, но Едуард ми е вързал ръцете, защото всички, които ми помогнат, ще бъдат обречени. Не, не мога да искам или да ти позволя това да се случи. Искрено ти благодаря за предложението, макар добре да разбираш колко е рисковано. Не, аз трябва да преговарям с този човек, колкото и да ми е неприятна дори и мисълта за сделка с него. Ако иска справедливост за някакво си въображаемо деяние, тогава ще трябва да се изправи срещу мен или да залепи на челото си позорния печат на малодушието. Ще му пиша и ще му предложи каквото пожелае, за да откупя моята Сибил. Ако това не го задоволява, ще му дам възможност да се бие с мен заради нея.

— Не, Хю — извика Дувеса.

— Ако няма друг начин да върна дъщеря си, ще го направя. Налага се. А сега нека се оттеглим горе и да разкажем всичко на Клер и Одри.

— Но преди това, господарю мой, трябва да дадете указания на сър Джон за заминаването на моята дама.

Внезапно по лицето на Хю се изписа отегчение, което сякаш начаса изцеди и последните му сили. Той даде няколко кратки наставления на сър Джон и остави подробностите в опитните му ръце.

В очите на Дувеса ясно се четеше желанието да помогне, но Хю се отказа от нейната подкрепа и отвори вратата, зад която спяха близначките.

— Клер, Одри — повика ги той съвсем тихо, за да не ги стресне.
Двете момичета веднага се събудиха.

— Татко? — възкликнаха те в хор.

— Да, деца. Трябва да говоря с вас.

Те седнаха в леглото и загледаха обезпокоено баща си.

— Да не си получил вест от Негово Величество?

— Да, получих — призна Хю.

— Е, и? — попита Одри.

— Забранено ми е да се опитвам да я освободя със сила. Нямам право да накарам никой от моите подчинени да дойде под моя флаг и да се присъедини към мен за спасяването ѝ. Нито пък ще ми се отпуснат пари или войска от страна на краля, макар че, ако трябва да говоря искрено, не съм очаквал подкрепа от него. Онова, което действително очаквах, бе предаността, която ми се полага като един от приближените на Едуард. Но това ми бе отказано.

— И сега какво ще правиш, татко? — запитва Одри.

— Ще направя всичко, което е по силите ми. Имай ми доверие — Хю си каза наум, че всъщност няма никаква представа, какво ще предприеме, но се надяваше, че все някак ще избави дъщеря си от плен. Трябваше, защото залогът бе твърде висок.

Двете момичета се сгушиха в обятията на баща си. Дувеса се почувства изолирана. Само Одри осъзна, че са я пренебрегнали, когато погледна към нея и в огромните ѝ кафяви очи видя отразена цялата мъка, която тегнеше над всички тях.

Дувеса тихичко се измъкна през вратата и остави Хю при децата му. Сълзите, които бе съдържала, сега свободно се стичаха по гладките ѝ страни. Любовта би трябвало да носи само радост, но вече бе започнала да вярва, че с нея идват и болката, и страданията и трябва да се плати прекалено висока цена.

„Сибил — молеше се тя, — дано да си опитомила Вълка, да си смекчила сърцето и волята му, иначе всички ние сме загубени.“

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сибил се протегна, изви тяло, вдигна ръце високо над главата си и вдъхна свежия хладен въздух. Слънцето грееше през прозорците. Тя се сгуши още по-навътре в разкоша на пухкавото легло, наслаждавайки се на допира на меките чаршафи до голата си кожа. Никога пред това не бе спала гола, а сега това ѝ се струваше съвсем естествено и не намираще нищо нередно.

Гласовете, долитащи откъм двора, ѝ попречиха да заспи отново. Пресегна се, взе брокатената кадифена роба от долния край на леглото и се наметна с нея, докато ставаше. Отиде до прозореца, замижа срещу необикновено ярката слънчева светлина и надникна навън.

Видя, че двама от конярите извеждат по един кон и позна, че това бяха жребците на Брандъф и Ролф. Олиф плесна леко един младеж и му се скара за нещо. После в полезрението ѝ се появи момче със сокол на ръката си, следвано от още едно, което също носеше птица.

Явно щяха да ходят на лов със соколи. Излизаха да се забавляват тази сутрин. Какво не би дала да може да полети през хълмовете на гърба на един сигурен кон и да ловува, да се радва на прекрасния вкус на свободата. Понякога се чувстваше също като пленените птици — като нечия собственост, предназначена за определена цел...

Ролф се мярна пред погледа ѝ и до слуха ѝ долетя плътния му глас. Графът беше гологлав, слънцето блестеше в черната му, дълга до раменете, коса и я обливаше с топлите си тонове. Този ден се бе облякъл в наситенозелено — цвета на гората при здрач. Придружаваше го Бран, надянал жарките цветове на слънцето върху стройното си тяло.

Като гледаше дрехите му, нещо ѝ дойде наум и по лицето ѝ се разля широка усмивка. Трябва ли? Може ли? Смее ли? Да, струваше си да поеме този риск. Беше ѝ все едно какво ще си мисли Ролф. Тя ще го направи. В този момент изобщо не я беше грижа, че постъпката ѝ ще се изтълкува като скандална. Тя бе надживяла всичко това.

Все още усмихната, тя отвори вратата на стаята си и повика младата прислужница Мари, която тъкмо минаваше. Обясни ѝ, че иска

Сайобан да дойде при нея. Мари кимна, тя говореше само галски, но като чу името на Сайобан, забърза да изпълни нареждането на Сибил.

Бе изминал час, откакто Ролф и Бран напуснаха замъка и тръгнаха на лов. Спряха за малко да починат, да отморят конете и да пийнат студена вода от меха.

Бран разсеяно си припомни, че имаше повече от месец, близо два, поправи се той, откакто лейди Сибил бе станала част от тяхното домакинство. През това време бе забелязал леки промени в поведението на брат си и дамата. Често улавяше погледите, които всеки от тях приковаваше към другия, когато мислеше, че не го наблюдават. Лейди Сибил вече не се отнасяше със страх и предпазливост. В гордите ѝ очи проблясваше обич към хората и земята. А когато от време на време Сибил спираше съсредоточен поглед върху Ролф, Бран виждаше вгълбения израз на лицето ѝ — някакво несъзнателно възхищение. В зелените очи на Ролф пък съзираше уважение и нещо още по-дълбоко. Това беше поглед, изпълнен с копнеж, който граничеше с всепоглъщащото. И от двамата струеше силно обвързващо чувство. Според Бран, никой от двамата не съзнаваше властта, която всеки от тях имаше над другия. Той знаеше, че брат му би се изсмял на подобно твърдение, както и благородната дама, но нарастващата сила на чувствата между тях бе тема на доста разговори между обитателите на замъка.

Бран погледна косо брат си. Ролф тихичко говореше на любимата си птица и хвалеше крилатото същество с галювен глас.

Но Ролф не бе забравил за брат си напълно, както смяташе Бран. Без да вдига очи, той попита:

— Какво те тормози, Бран? Изглеждаш така, сякаш си много далеч от тук.

— Май наистина не бях тук — призна той.

— Надявам се, че някоя жена владее ума ти.

— В известен смисъл, да — усмихна се Бран.

— В какъв смисъл? — поинтересува се Ролф.

— Това си е моя работа, братко — отвърна той.

Ролф рязко го стрелна с поглед.

— Май е време да помислим за някоя кандидатка, щом като кръвта ти е започнала да кипи.

— Нямай грижа за това, Ролф, щом като титлата и имотите са твои, следователно е твое и задължението да осигуриш наследници на Килрун.

— Но докато стане това, ти, скъпи ми братко, си мой наследник. Все пак, ако не искаш постоянна връзка, тогава бихме могли да ти намерим някоя любовница.

— Много съм ти благодарен, но мисля, че съм способен и сам да си намеря женска компания — сръза го Брандъф.

— Има ли вече жена, която да е пленила ума ти? — продължи Ролф. — Само ми кажи и ще уредя всичко.

Мислите на Бран се зареяха към едно неясно видение — момиче, изтъкано от дързост и нежност, от плът и огън, което владееше въображението му. И все пак не можеше да назове името на детето жена със златистите коси, чийто образ го зовеше. Ролф нямаше да го разбере. А понякога и той самият не се разбираше.

— Не — излъга той нарочно, — няма жена, която да е наистина достойна.

— Племенницата на Гленгардън е млада и с приятна външност. Мога да говоря...

— Щом смяташ, че е чак толкова хубава, защо не я вземеш за себе си? — изрече Бран с унищожителен тон.

— Няма да ми подхожда — отвърна Ролф. — Пък и ние говорехме за твоята, а не за моята женитба.

— Не, братко, ти заговори за моя бъдещ брак, не аз.

— Като глава на семейството, за мен е важно да знам за кого ще се ожениш. Не можеш да решаващ сам, Бран.

— Не съм дете, та да ме напътстваш и принуждаваш.

— Не съм и помислял, че си дете — заяви Ролф и прехвърли приятелски ръка през крехките рамене на брат си. В негово лице виждаше себе си, какъвто бе навремето. Макар и да ги делиха шест години, Ролф често си мислеше, че те бяха двадесетина или дори повече. По своя житейски опит и светоглед, той бе много по-стар и, за жалост, по-мъдър. Имаше само един начин да остави земните грижи да минават покрай нето незабелязано и това се случваше единствено в миговете, когато държеше лейди Сибил в обятията си и търсеше

сладостното убежище на нейната плът. Тогава се чувстваше така прероден, така подмладен, както никога не бе предполагал. Дали това не бе просто заблуда, плод на фантазията му? Възможно ли бе една жена, при това неопитна, да го държи в плен? Дали щеше вечно да му осигурява тихия пристан, от който до онази нощ дори не подозираше, че е имал нужда? — Вдовицата на покойния лорд Дормът също е свободна — върна се Ролф на предишната тема. — Той бе доста по-стар от нея и макар да нямаха деца, имам основания да мисля, че вината не бе нейна — Ролф замълча за миг и продължи: — Тя е само на петнадесет, привлекателна и с мил нрав.

— Вземи я за себе си — извика пак Бран.

— Тя не е онова, което искам.

— Какво, или по-точно, кого искаш ти? — запита Бран, надигна меха и отпи още една глътка, после избърса устни с опакото на ръката си. — Кажй каква трябва да е жената, която би избрал за своя графиня, Ролф?

Ролф взе меха от ръката на Бран и отпи. После пое дълбоко въздух и замислено каза:

— Горда. Умна. Одухотворена. С произход, достоен за бъдещия граф на Килрун — той подпря брадичка между палеца и показалеца си. — Страстна жена, с дълбоки чувства. Чак когато открия такова рядко съкровище, ще бъда доволен.

Брандъф зяпна. Нима брат му не разбираше, че току-що бе описал лейди Сибил? Идеалната половинка за Вълка...

В този миг един мъж от свитата на Ролф извика:

— Господарю, към нас приближават ездаци.

Ролф незабавно скочи на крака, стиснал в ръката си малка кама. Бран също се приготви, а мъжете около тях обтегнаха лъковете.

Откъм гребена на хълма се зададоха трима конници. Ролф веднага разпозна плещестата фигура на огромния Олиф и лицето на още един от своите приближени. После се взря в лицето на третия и дъхът му спря. Коса като мед, погалан от слънцето малък нос и нежни бузи, осеяни със златни лунички — само един човек притежаваше тази красота. Това беше лейди Сибил.

— Лейди Сибил — повтори Бран мислите на брат си.

— Май наистина е тя.

Конете дойдоха до мястото, където беше спряла свитата на Ролф. Олиф се бе захилил до уши. Сибил се усмихваше, леко наклонила глава.

Ролф прибра оръжието си и пристъпи към запъхтяната кобила на Сибил. Сграбчи юздата ѝ и я задържа, докато с другата ръка гладеше шията на животното.

— Какво е това? — попита той и очите му се превърнаха в два зелени процепа, докато оглеждаше костюма на Сибил. Конят, който бе възседнала, принадлежеше на брат му и Ролф го позна. Очевидно дамата бе нахлула в покоите на Бран и си бе позволила да вземе най-различни дрехи. Дебелият вълнен жакет, който би стигнал едва до кръста на брат му, се спускаше доста под стройните бедра на Сибил. Краката ѝ бяха обути с кожени ботуши до над прасците. Снежнбяла ленена риза бе пристегната високо горе, но все пак не можеше да скрие прелестната ѝ шия от неговия взор.

— Мислех, че е съвсем очевидно, дори и за вас, господарю мой. Искам да дойда с вас на лов.

Бран се изсмя с глас.

Ролф му метна презрителен поглед.

— Наистина ли? — попита той.

— Да. Тази сутрин ви видях заедно с брат ви и ми се прииска да се присъединя към вас. И тъй като вие не се сетихте да ме поканите, аз сама се възползвах от възможността.

Ролф се обърна към Олиф и му поиска обяснение. Олиф прочисти гърлото си и заговори както всички останали на английски, за да разбира и тя.

— Лейди Сибил ме помоли да я придружа, господарю мой, защото знаеше, че няма да одобрите, ако тръгне сама по тези непознати места.

Ролф и Сибил едновременно извърнаха очи към Олиф, който така изкусно бе изразил с думи това леко изопачаване на истината.

— Добре — обърна се Ролф отново към Сибил, — нека бъде както вие желаете, милостива госпожице.

— Имате ли птица и за мен? — попита тя.

— Ето, милостива господарке — предложи Бран, — вземете моята — той взе дългопашатия сокол от едно момче и го постави върху облечената в ръкавица ръка на графинята.

Тя прекара ръка по тъмните пера на птицата и нежно я погали.

— Великолепна!

— Наистина — прошепна Ролф, но очите му не гледаха сокола.

Ролф се метна на Фергал и повика своя силен късоопашат сокол. После махна парченцето кожа, което закриваше очите на птицата и я пусна да лети. Сибил направи същото и двамата поеха напред след тях.

Бран и Олиф се спогледаха, като видяха как Ролф и Сибил се понесоха един до друг, а останалите ги последваха. Бран отново се качи на коня си — лъскав черен жребец — и се обърна към Олиф на техния роден език:

— Ти разбираш ли нещо?

— Божичко, момче, знам ли? — отвърна той, поспря и замислено поглади гъстата си брада. — Когато ме повикаха и ми казаха, че лейди Сибил иска да отиде на лов със соколи, се изненадах много. А пък като се появи облечена, доколкото разбирам, с твоите дрехи, право да ти кажа, вече не знаех какво да мисля. Беше твърдо решила да тръгне. Каквото и да й кажех, едва ли щях да я разубедя — той погледна Бран озадачено. — Човек малко трудно може да разбере отношенията, които съществуват между брат ти и дамата. Възприемам я като господарка на замъка и като такава трябва да я уважавам и да изпълнявам желанията ѝ, ако това е по силите ми.

— А как смяташ ще реагира нашият народ, ако тя стане някога графиня?

— Мислиш ли, че има такава вероятност?

Златистокафявите очи на Бран горяха от най-искрена загриженост.

— Да, Олиф, така мисля. А ти какво ще кажеш?

— Хората много обичат брат ти, господарю, както и теб. И единственото, което желаят, е и двамата да сте доволни и родът на вашите прадеди да продължи, както това е ставало от незапомнени времена досега. И на двамата желаят да ви споходи онази легендарна любов, която съществуваше между вашите родители. Макар че лейди Сибил има нормандски произход и е чужда на нашите нрави, лично аз с радост бих я приел, ако тя дарява с щастие моя господар Ролф. А ти би ли насърчил този съюз?

Бран се наведе и потупа непокорния си кон по шията.

— Да, бих го подкрепил и точно така ще направя — той дръпна юздите и накара животното да се изправи на задните си крака. — Хайде да отидем при тях, да видим какво ни носи този ден.

Чувстваше се изпълнена с живот, бликаща от енергия, щастлива. Колко странно, че използваше именно тези думи, за да опише душевното си състояние в този момент. Но беше вярно. Тя чу как собственият ѝ звънлив смях непринудено отекна при една остроумна забележка на Ролф за неговата птица и нейния късмет. През двата часа, откакто Сибил се бе присъединила към лова, торбите с улова се издуха. Върху коня на един от придружаващите ги мъже бе праметнат елен, повален от бързата ръка на Ролф само с една-единствена стрела.

— Почивка, господарю — предложи тя.

Ролф спря коня си. Забеляза поруменелите бузи на Сибил и огромното задоволство, което озаряваше сиво-сините ѝ очи. Погледна с възхищение дългите бедра, които се очертаваха под плата на прилепналата ѝ дреха. Изведнъж се улови, че страстно желае тези крака, които така плътно се спускаха по страните на коня, да бяха обвити около собствените му бедра. Тя вдъхна дълбоко, жакетът се разтвори и той зърна прекрасните форми отдолу. Бледокремавият лен, опънат по тялото ѝ, му разкри пълнотата на гърдата ѝ. В главата му нахлуха спомени за допира на нейната кожа до неговата и го изпълниха с болезнен копнеж. Никоя друга не го бе обърквала така с женския си чар. Преди успяваше да намери временно успокоение на плътта и после лесно да забрави всичко. А сега тази изгаряща топлина искаше все повече и повече от огъня, който я поддържаше, и това бе напълно ново, непознато за него чувство.

Ролф се заслуша, докато тя разпитваше Олиф за някакво животно. Дори тембърът на гласа ѝ му действаше успокоително. И освен това тя не говореше празни приказки.

Измина по-малко от три четвърти час, преди да прекратят лова. Ролф и Сибил язدهа един до друг, а конете им вече пристъпваха с по-умерена крачка. Стигнаха покрайнините на едно селце.

— Искам да оставя конете да починат малко. А може би ще намерим нещо по-силно от вода, за да утолим жаждата си. Нали не възразяваш? — изненада я неговия въпрос.

— Не, мой господарю Килрун — примижа тя.

— Тогава ще поостанем малко тук. Олиф!

— Да, господарю? — отзова се той и се приближи на коня си към Ролф.

— Избързай към селото и съобщи, че ще се отбием при тях.

— Слушам, господарю — отвърна той и препусна напред. Само след минути уличките на малкото селище гъмжаха от народ.

Сибил наблюдаваше Ролф. Към него се приближиха селяни, които изкарваха прехраната си от тази земя. Тя забеляза искрената радост по лицата на хората, които веднага го наобиколиха и се мъчеха да привлекат вниманието му, докато той слизаше от коня. Няколко жени му показаха децата си, като в същото време хвърляха любопитни погледи към Сибил и бърбреха неспирно на галски. Една-две от тях дори посочиха към нея. Ролф се усмихна широко. Сибил се чудеше какво ли точно си говорят. Тя хвърли бегъл поглед наоколо. Малките каменни къщи изглеждаха добре поддържани, хората бяха спретнати, чисти и, очевидно, добре нахранени. Докато Сибил гледаше Ролф и насъбралата се около него тълпа, Бран се доближи до нея.

— Изглежда, хората доста обичат брат ти.

— Това изненадва ли те? — попита Бран, докато слизаше от коня, за да поеме чашата бира, която му предлагаша.

Сибил се изчерви при тази забележка и вирна брадичка.

— Нямаше откъде да науча, че неговият народ го приема така радушно.

Бран промърмори нещо на галски към момчето, което държеше чашата, и то хукна да изпълни поръчката му. След малко се върна с купичка сладка медовина за Сибил.

Тя прие подадената ѝ напитка и изказа благодарност на езика на момчето, доколкото можа. Лицето му разцъфна в широка усмивка, която разкри един липсващ преден зъб. Тя поседя мълчаливо няколко минути, просто загледана в Ролф и селяните. В погледите им нямаше горчивата жлъч на потиснати хора, нито пък се четеше страх. Бяха такива, каквито бог ги бе създал — мъже и жени, а не наплашени същества, които се ужасяват от своя господар. Килрун се разхождаше сред тях спокойно и уверено. Сибил съзнаваше, че твърде често за хората, които обитаваха господарски земи, не се полагаха толкова грижи. Някои гладуваха заради реколтата, други бяха третирани почти

като глупави товарни животни, освен това знаеше, че някои господари спазваха стария нормандски обичай на *droit de seigneur*^[1], при който селските девици биваха отвеждани в леглото на лорда, за да може той да се наслади на въвеждането им в женствеността, независимо дали те го желаят или не. Техните чувства рядко се взимаха под внимание.

Що за човек бе той, щом като събуждаше такава дълбока обич у своите приближени и у народа?

Следващата постъпка на Ролф я изненада още повече. Той взе една от торбите, в която имаше птици и няколко превъзходни заека. После нареди на Олиф да докара убития елен. Даде дивеча на един старец и му каза нещо на галски. Посочи наоколо с едно широко движение на ръката, което включваше и Сибил. Старецът целуна дланта на своя господар и като се облегна тежко на издяланата си тояжка, се приближи към младата жена и заговори с много бих глас, почти шепнешком. Сибил погледна към Бран да ѝ преведе.

— Той казва, че ви благодари от името на своето семейство и всички жители на скромното им селище — обясни Бран и изчака, докато мъжът каза още нещо и отново замълча. — Той иска да знаеш, че ще бъдеш в молитвите на селяните заради своята щедрост. — Бран забеляза озадачения ѝ вид и поясни: — Заради храната. Ролф иска да им я даде, за да допълни запасите им.

Тогава ѝ стана ясно, че той им подарява и елена.

— Забранено ли е да убиват това животно?

— Не, не точно забранено — отговори Бран. — Това е традиция и те я спазват. Килрун никога не би позволил хората му да гладуват, но въпреки това те възприемат елена като собственост на техния граф — той се усмихна и в този миг Сибил съзря едно друго лице — побезгрижно и не чак толкова цинично. — Винаги когато е възможно, те получават елена на Килрун. Нямаме проблеми с браконieri по тези места.

— Кажи им, моля те, че на драго сърце им даряваме храната — каза тя и след малко усети сбръчканите устни на стареца, долепени до гладката кожа на дланта ѝ. После чу, че хихика гърлено и с тих глас шепне нещо на Бран, който едва сдържаше смеха си.

— Какво казва той? — поиска да узнае Сибил.

— Не мисля, че наистина желаете да чуете думите му, милостива госпожице.

— Кажи ми все пак.

Бран се опита да прикрие усмивката си.

— Той смята, че ти и Килрун ще имате прекрасни деца. От боговете се раждат богове. Някои от хората на Ролф напразно се страхуваха за бъдещето. Ти, без съмнение, си *ben charrthach* — любимата жена.

Сибил бе стъписана от думите на стареца.

— Моля те, кажи му, че греши — нареди тя.

— Сигурна ли си?

Изражението ѝ бе непреклонно.

— Няма никакво съмнение.

Бран предаде нейните думи на стареца. Той вдигна очи и впи пронизателен поглед в лицето на Сибил. Тя му отвърна със същия остър поглед. Той каза още нещо на Бран, после се обърна и сковано се отдалечи.

— Не ви вярва, милостива госпожице. Майка му е била ясновидка. Понякога и той е ощастливяван от този божи дар.

Ясновидка! Ако в Англия заявиш подобно нещо, биха те обвинили в ерес или магьосничество. Но, призна пред себе си Сибил, тук, в това диво, но красиво място, то сякаш бе част от него. Това беше свят, различен от нейния, където легендите предхождат действителността, където строгите църковни канони се смесват с една по-стара религия, която включва в себе си природните стихии и приема за верни някои неща, които не могат да се докажат.

Но тя бе склонна да разсъждава практично и отхвърли твърдението на стареца, вместо да започне да се кръсти без нужда. Да върви по дяволите ясновидството им.

— Той греши — повтори тя.

— Така да бъде — съгласи се Бран, но в себе си вярваше на всичко казано от стареца.

Когато се върна, я чакаше топла баня. И Сайобан.

— Господарке, виждам, че планът ви се осъществи. Оправдаха ли се надеждите ви?

— Да.

— Добре ли се забавлявахте? — продължи Сайобан, която само можеше да си представи какво е било въздействието на лейди Сибил, облечена в старите дрехи на Бран, върху лорд Ролф.

— Да, наистина се забавлявах, може би за пръв път от доста време насам.

— И все пак, като че ли нещо те тревожи, господарке? — продължи старата жена, като забеляза леката бръчка на челото на Сибил.

Графинята вдигна плитката си над главата, завърза я на кок и мушна в нея златна фиба, за да придържа тежката коса нагоре.

— Да, онова, което видях днес и което ми казаха. Несъответствието между онова, в което бях убедена и истината.

— И какво е то, госпожице? — погледна я Сайобан.

Сибил не можа да отговори, защото в този момент чуха лекичко потропване по вратата. Сайобан тръгна натам да отвори, но изведнъж покрай нея профуча огромно куче и се затича право към Сибил. Това беше Лу, когото бяха затворили в друга част на замъка, след като тя излезе.

Кучето се разлая радостно и като се изправи на задни крака, за да близне лицето ѝ, едва не я повали на земята със силата на своя поздрав.

Сайобан дръпна каишката му и го накара да слезе долу.

— Май съм ти липсвала, а зверче? — закачливо рече Сибил, докато галеше дебелия му врат. — Да не мислиш, че съм те забравила? — гълчеше го тя нежно и се пресегна към една ленена торба, която беше донесла със себе си. Отвори я, извади един бут и го сложи на камъните пред огъня. — Хайде, яж сега — нареди тя кротко и го загледа, докато Лу изпълняваше командата ѝ. После се обърна към Сайобан. — Рекох си, че готвачката може и да търси това месо, но реших, че горкичкият Лу, затворен цял ден в замъка, заслужава специално угощение.

Сайобан се усмихна едва забележимо. Щом като може да обича звяра, дали не може да заобича и господаря му?

Сибил се върна към предишния въпрос на Сайобан.

— Казвали са ми, че в тази част на Ирландия, далеч от обсега на кралската власт, животът е труден и суров, че има много бедност и че към хората се отнасят жестоко, но в действителност днес не видях

нищо подобно. И, честно казано, земите на Килрун са по-добре поддържани, отколкото много други в Англия. Неговите хора изглеждат доволни и щастливи.

Сайобан ѝ помогна да смъкне мъжките дрехи.

— А хората, които живеяха в твоето имение, бяха ли тормозени?

— Разбира се, че не — отвърна Сибил.

— Тогава защо предполагате, че ирландците ще се отнасят зле към собствения си народ? — Сайобан прикова пронизателен поглед към нея. — Или може би щеше да ти е по-лесно да го мразиш, ако го смяташе за чудовище?

Сибил пое дълбоко въздух.

— Не разбирам какво искаш да кажеш?

— Е, нека да бъде твоето — примири се Сайобан и вторачи прозорлив поглед в нея. — Той е мъж, господарке, също, както и ти си жена. Ни повече, ни по-малко — тя събра дрехите и излезе от стаята.

Сибил отпусна уморените си мускули в горещата вода. Приятно ѝ бе да усеща как се плъзга и плиска покрай тялото ѝ. Насапуниса се и си припомни поведението на Ролф в селото. Колкото и да се стараеше, установи, че не може насила да пропъди тези образи. Помъчи се да се съсредоточи върху нещо друго, но скоро пак усети, че непокорните ѝ мисли се връщат отново и отново към него като силни, натрапчиви сънища. Думите на Сайобан безмълвно отекваха в съзнанието ѝ. Наистина, по-лесно би било да го мрази, ако той беше чудовище. Но как можеше да отрече истинността на видяното със собствените ѝ очи? Той умееше да изпитва човешка топлина, любезност, състрадателност. Как ли се съчетаваше всичко това у човека, който бе способен така силно да мрази, който можеше да бъде хладен и пресметлив, способен на тъмни страсти и похот?

Смътни спомени ѝ връщаха представата за него, прегърнал детенце в обятията си, дългите му пръсти галят хълбоците на коня ѝ, меката слънчева светлина грее и се отразява в очите му и ги кара да искрят с блясъка на шлифовани скъпоценни камъни.

И после, щом притвореше очи, го виждаше отново върху едрия сив жребец — язди и издава команди на висок глас, слял се в едно с животното, ниско наведен над шията на мощния звяр, докато прескачат една изпредила се скала. Мълния от истинско блаженство я прониза,

като си спомни своите чувства тогава. Срамуваше се да помисли, че в онзи момент бе готова да го последва с радост, където и да я отведе.

„Проклет да е! — извика тя наум. — Защо не беше просто същество от подземното царство? Защо трябваше да го вижда така многолик? Не беше честно!“

Нито пък нейното пленничество, продължи да разсъждава тя. Не можеше да си позволи да го възприема като мъж, различен от онзи, когото бе видяла в него при първата им среща — похитител, нейн собственик. Каквото и да направи той, тя не бива да забравя греховете му, защото я грозеше опасност, ако изхвърли от съзнанието си всичко, което се бе случило, и го види такъв, какъвто е. Какво бе казала Сайобан? Мъж за нея?

Никога.

---

[1] Droit de seigneur(фр.) — Правото на господаря. — Б.пр. ↑

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ролф крачеше из стаята си. Умът му бе завладян единствено от образа на Сибил, препускаща към тях, облечена в мъжки одежди, или възседнала коня си, като приема почитанията на старейшината на селото.

Усмихна се, като си припомни шушуканията на селските жени във връзка с неговия избор. Дори начина, по който се бе облякла, не промени мнението им, че е подходяща. Това го озадачаваше. Обикновено те се отнасяха към чуждите с нужната гостоприемност, но все пак вежливостта им бе примесена с известна предпазливост. В нея имаше нещо, което допаднаше на неговия народ, някаква вътрешна топлина и сърдечност. Бе го забелязал и в усмивката, с която дари момъка, когато ѝ поднасяше питието, и в начина, по който се изчерви от приказките на стареца. Една от жените бе изрекла думата *alainn* — красива. Наистина, точно красива бе думата, която и той би използвал, за да я опише.

Жаждата му за мъст се бе уталожила донякъде и сега се чудеше как е могъл до такава степен да изгуби своята решимост. Твърде лесно беше да забрави всичко, щом като сега единственото му отчаяно желание бе да я отведе в леглото си, да потъне в топлината на тялото ѝ и да не мисли, че е дъщеря на негов враг. Но тя беше тук с определена цел и той трябва да се придържа непоколебимо към своя план, колкото и да му се искаше, до болка дори, да промени намеренията си.

Вечерята преминаваше тихо и спокойно. На масата седяха само Ролф, Бран и Сибил. Големият салон бе обгърнат от сенки, тъй като цялата светлина бе насочена към трапезата. Няколко музиканти с арфи се бяха наредили от едната страна долу до масата, вместо горе в по-малката галерия за оркестъра и свиреха тъжна мелодия, напълно подходяща за мрачното настроение на тримата.

Всеки от тях умело поддържаше мълчанието, като проговаряше само в случай на необходимост. Непринудената атмосфера от

предишните часове на деня сякаш се бе изпарила с течение на времето.

„Все едно, че сме на погребение — мислеше Ролф, — както седим тук и дори не се опитваме да си говорим.“

— Свирете нещо друго, по-весело и забавно! — извика той към музикантите.

Единият от тях спря да дърпа струните на арфата и взе флейта. Изсвири няколко тона, докато налучка някаква жизнерадостна мелодийка. Останалите се поддадоха на смяната на темпото и скоро флейтистът ги поведе в ритъма на по-бърза, по-игрива музика и дори прикани лорд Бран да присъедини своя глас към песента им.

— С ваше позволение, братко?

Ролф приведе глава и кимна в знак на съгласие.

Брандъф си избра една лютня и се включи в оркестъра. Подрънка малко на струните, за да изпробва тоновете ѝ, остана доволен и започна да свири. След това с приятния си тенор запя жива песничка на галски.

Макар че думите не бяха ясни за Сибил, душата ѝ откликна на звученето им и на умелото използване на онзи естествен инструмент, с който той бе надарен от природата.

Когато свърши, тя изрази одобрението си с шумно ръкопляскане. Бран направи церемониален поклон към масата.

— Харесва ли ти гласът му? — попита Ролф.

— Да, много ми харесва, господарю мой Килрун.

— Бран притежава благословения дар на древните. Наследил го е от нашата майка, която беше от Уелс. Аз обаче нямам такъв талант.

Сибил се обърна към него.

— Нито пък аз — довери му се тя. — Гласът ми е горе-долу добър. Но затова пък сестрите ми имат талант също като майка ни — съвсем предвидливо тя пропусна да спомене, че баща ѝ също се слави с прекрасен глас, макар и да го показваше рядко. — Сопраното на Клер доставя радост на всички, които я слушат — тя си припомни наум регистъра и звученето на нейния глас и установи, че великолепно би се съчетал с гласа на Бран.

Ритъмът на музиката отново се смени. Ролф разпозна basse dance^[1], който бе станал известен чрез Бургундския двор. Изправи се и протегна ръка.

— Милостива госпожице? — попита той, почти сигурен, че тя ще каже не.

Сибил се поколеба. Трябва ли да откаже? Да, трябва, казваше й разумът, но тя се подчини.

Ръка за ръка двамата прекосиха каменния под и застанаха пред музикантите, обгърнати от мрака на залата. Ролф я поведе в леките, плавни стъпки на танца, който и двамата изпълняваха отлично. От един танц неизбежно преминаваха към друг, докато тя му показваше стъпките на английските дворцови танци. Сибил не обръщаше внимание на ускорените удари на пулса си, когато Ролф постави ръка върху нейната и после се наведе ниско, а дъхът му премина по дълбокото деколте на взетата на заем рокля. Пръстите му я грабнаха през кръста и я повдигнаха леко над пода, сякаш тежестта ѝ не представляваше нищо за него. Тя вдъхна аромата на свежест и чистота, който се излъчваше от него. Това върна мислите ѝ назад, към празненството в замъка Деран по време на последната нощ преди Богоявление. Тогава бе танцувала с един друг кралски шериф, който вонеше на вмирисана риба, стояла твърде дълго на открито. За щастие, Сибил бе взела ленената си кърпичка, обилно наръсена с любимия ѝ парфюм.

И още нещо ѝ дойде наум — същата вечер лейди Дувеса и баща ѝ танцуваха заедно. Сега, като си припомняше онова празненство, Сибил виждаше лицата им озарени от стотиците ярки свещи. Баща ѝ пошушва нещо на Дувеса, тя му се усмихва, а огромните ѝ светлокафяви очи блестят от споделено щастие. Защо Сибил не бе обърнала по-голямо внимание на това? Може би защото онзи джентълмен точно в същия мит я бе настъпил по обувката от шевро и болката я бе принудила да прекрати танца.

Навлязоха в още по-бързо темпо, което я върна към действителността: Ролф се усмихна, пусна ръката ѝ и пристъпи встрани. Сред инструментите на музикантите имаше един, чието звучене не бе чувала никога, макар да знаеше, че съществува и че шотландците също много го харесват. Пронизителният звук на гайдата изпълваше цялото помещение.

Сибил спря да погледа Ролф и Бран как танцуват под звуците на гайдата. Когато свършиха, и двамата нададоха силен вик, който отекна

в салона и стресна господарските кучета. После братята се потупаха по гърбовете.

Сибил отиде до масата и наля по една чаша бира за всеки. Обърна се и им кимна с протегнати ръце и сърдечна усмивка на уста.

И на двамата им хрумна мисълта, че лейди Сибил се чувства добре на това място, очите ѝ сияеха с топъл, гостоприемнен поглед, който примамваше към уюта на дома и вдъхваше спокойствие.

Бран и Ролф с охота поеха халбите от ръцете ѝ и под акомпанимента на музикантите, които продължаваха да свирят приятни мелодии, изпиха питието на големи глътки.

Спокойната атмосфера на вечерта бе рязко нарушена от внезапната поява на Олиф, който носеше голяма кожена торба в огромната си ръка.

— Господарю — поклони се той, — моля да ми простите, че нахълтвам така.

Ролф, преизпълнен от щастие, каквото отдавна не го бе спохождало, развеселено попита:

— Какво не е наред, та идваш сега?

— Току-що пристигна пратеник от Англия, господарю.

При тези думи над всички събрани в стаята надвисна тягостно очакване. Очите на Сибил зърнаха отличителния фамилен герб върху торбата — беше от Деран, от баща ѝ. Сърцето ѝ подскочи.

Сковаващ мраз обгърна Бран и разруши предишното му настроение. Той прокле съдбата, която бе докарала вестносеца, тъкмо когато може би се зараждаше нещо между брат му и дамата.

— Къде е пратеникът? — попита Килрун, като рязко махна с ръка, за да отпрати музикантите. Те се разбързаха да излязат колкото може по-скоро.

— Чака отвън, господарю.

— Кажи му да влезе тук. Ще видя какво има да казва графът на Деран.

— На вашите услуги, господарю — отвърна Олиф, излезе от залата и се върна заедно с един младеж, който изглеждаше доста уморен.

Ролф постави своята халба на масата и взе торбата от ръцете на Олиф, отвори я, захвърли кожата и тя тупна тежко на пода. В ръката си държеше дебел свитък листове с восъчния печат на деранския граф

върху тях. Ролф го разчупи, отдалечи се от останалите и застана пред буйния огън, за да прочете писмото, стиснал челюсти твърдо и решително. Лицето му остана неумолимо. Четеше страниците полека, без да бърза, и поглъщаше всичко написано по редовете и между тях.

Сибил разтревожено следеше изражението му и търсеше знак, по който да разгадае неговата реакция на писмото. Но не откриваше никакво пропукване на непроницаемата броня на лицето му. Какво ли ставаше в тъмните дебри на съзнанието му? Какво ли съобщаваше баща ѝ? Изгаряше от желание да изтича до Килрун, да изтръгне листовите от ръката му и сама да види какво пише в тях. Пръстите ѝ сграбчиха полата ѝ и неспокойно я задърпаха.

Ролф приключи с четенето. За миг остана безмълвен, взрян в пламъците. После се изправи с изпънати назад рамене. Обърна се. Лека усмивчица играеше по устните му, едната му вежда бе вдигната едва забележимо над студените, леко присвити зелени очи.

Сибил втренчи поглед в него, омагьосана от силата на тези очи, от мрачната маска, която бе надянал на лицето си.

— Графът на Деран иска — той наблегна на думата — да върна дъщеря му лейди Сибил. Наглостта на твоя баща ме удивлява, госпожице. Той иска! Боже мили! — Ролф се усмихна лукаво. — Твоят родител отправя страстна молба да бъдеш освободена при условията, които той поставя — Ролф вдигна писмото високо в дясната си ръка. — Изглежда, графът е готов да даде обезщетението, което според него е достатъчно. Наистина предлага кралски откуп за теб, скъпа лейди. Твоята свобода срещу имения, скъпоценности, злато.

— Мога ли вече да прочета писмото, господарю мой Килрун?

— Моля, заповядайте — отвърна той.

Сибил се приближи към него. Страх и вълнение бушуваха в гърдите ѝ. Най-сетне вест от Деран — надежда за освобождаване от мъчителния плен.

Тя прикова очи към протегнатата ръка с документа. Побиха я тръпки на чувствено блаженство. Тази силна ръка стискаше болката и насладата, надеждата и отчаянието, утехата и порицанието. Дали ще успее да вземе писмото, без да докосне плътта му?

Сибил протегна малката си длан. Върховете на пръстите му допряха ръката ѝ за по-малко от миг, преди тя да се отдръпне. Краката

й се подкосиха. Трябваше да седне, за да прочете писмото. Бран успя вярно да разгадае търсеция й поглед и веднага й предложи стол.

Сибил с благодарност се отпусна, лекичко му се усмихва и зачете:

Драги лорд Килрун,

Моята най-голяма дъщеря се намира във Вашия замък. Бих желал тя да се върне благополучно при мен. Определете цената и ще Ви бъде изплатена, каквато и да е тя. Парите нямат никакво значение. Каквато и форма на заплащане да изберете — земя, скъпоценности, благородни метали — желанието Ви ще бъде удовлетворено.

Що се отнася до разпратата Ви с мен, не намесвайте дъщеря ми. Тя е невинна. А ако търсите кръвно отмъщение, тогава проявете нужната храброст да се срещнете в двубой с мен. Без никаква подкрепа. Без никакви многобройни войски. Спорът ще се решава единствено между вас и мен.

Сибил така бе погълната от думите на баща си, че не чу кога Ролф бе застанал зад нея. Изведнъж усети ръцете му от двете страни на главата си. Те галеха меката й коса. После той се наведе и зашепна на ухото й слова, предназначени само за нея.

— Невинна — провлачено рече той. — Деран е толкова уверен в това. Кръвно отмъщение — думите отново се отрониха от устните му бавно, сякаш проверяваше звученето на някакъв непознат израз. — Дали той подозира, скъпа лейди, че ти вече не притежаваш „невинност“ и че кръвната жертва вече е направена? От теб!

Сибил пребледня, като слушаше тихия му шепот, който шибаше наранената й душа като камшик. Тя също заговори едва чуто, с тъга в гласа:

— Баща ми е войн, милостиви господарю. Познавам го добре — той винаги внимателно обмисля всички факти, с които разполага — тя преглътна и притвори очи, изпълнени с влага. — Така е, уверена съм, че той всъщност знае — свела глава, тя мълчаливо признаваше своя позор.

Пръстите на Ролф едва забележимо стиснаха раменете ѝ.

— Представи си, че поискам неговия живот в замяна. Дали с готовност ще се жертва заради теб? — попита той.

Сибил несъзнателно отвърна на галещите движения на ръцете му и повдигна глава.

— Да, господарю. Ще се жертва. Но ти няма да поискаш това.

Пръстите на Ролф веднага спряха.

— Откъде знаеш? — прошепна гой.

Сибил леко извърна глава.

— Изпълнението на подобно желание в действителност няма да ти донесе нужното удовлетворение, скъпи лорд Килрун.

Ролф коленичи до нея — искаше да вижда лицето ѝ при следващия си въпрос.

— Защо си толкова уверена, Сибил?

Как можеше да му обясни, че това бе някакво вътрешно чувство. Тя просто знаеше, без да има особено основание.

— Не, няма да постигнеш удовлетворение чрез този акт. Иначе, защо щях да съм тук сега? Ти щеше да се спуснеш да преследваш баща ми и никога нямаше дори да помислиш за мен. Жертвата от негова страна би обезсмислила крайната ти цел. Победата би дошла твърде скоро, но ще бъде лишена от съдържание. Ти не би се задоволил с бързата му смърт.

— Кой е казал, че ще бъде бърза?

Сибил кръстоса поглед с графа — сиво-сини очи се срещнаха със зелени.

— Ти.

— Толкова ли си сигурна?

Тъжното изражение на лицето ѝ се смени с полуязвителна, полузакачлива усмивка.

— Няма съмнение, че е така, господарю. Ако пожелаете смъртта на един толкова храбър противник, какъвто е баща ми, знам, че ще го направите така, както подобава на положението му. Вашата собствена чест ще изисква това.

Разбрала е всичко, помисли си той изненадан. Вдигна ръце и обхвана лицето ѝ в дланта си.

— Какъв ще бъде вашия отговор, господарю? — попита тя и спусна клепачи, за да прикрие страха си.

— Не се споменава нищо за моята братовчедка лейди Дувеса. Странно, не смяташ ли?

Сибил се замисли.

— Може би Деран е пожелал така.

— Но не и аз. И освен това, аз съм измислил играта. Аз съм определил правилата ѝ. Единствено аз — той се изправи, застана отново зад нея и зашепна в ухото ѝ: — Само си представи, моя лейди, че бях отговорил, че приемам саможертвата му. Какво щеше да направиш?

— Щях да те накарам да промениш решението си, господарю мой.

Не бяха нужни повече обяснения. Ролф веднага разбра какво щеше да му предложи — нейната гордост и нейното тяло щяха доброволно да бъдат отдадени, заради живота на баща ѝ. В този момент той завиждаше на Деран, защото бе обичан толкова силно, че жена като Сибил бе готова да пристъпи собствените си възвишени принципи.

Ролф се обърна към пратеника, който стърчеше прав и заедно с Олиф и Бран безмълвно наблюдаваше цялата сцена.

— Предай на господаря си, че не мога да сключвам сделка с него. Поне докато върне онова, което принадлежи на Ирландия. Разбра ли момче?

Момчето, облечено в униформените дрехи на Деран, кимна с глава. Престраши се и се реши да изпълни заръката на сър Джон.

— Мога ли да отнеса писмо от лейди Сибил до нейния баща, почитаемия граф Деран?

— Не, не може! Можеш само да му съобщиш, че дамата е добре и е в прекрасно здраве, както съвсем ясно виждаш.

Ролф отново сложи ръце върху косата ѝ, започна бавно да я гали и остави младежа сам да тълкува този жест. Момчето забеляза непринудената фамилиарност, с която графът на Килрун милваше лейди Сибил. Подобни ласки се позволяваха обикновено само на член от семейството или на собствения съпруг. Този човек не бе нито едното, нито другото и все пак се осмеляваше да се държи интимно.

Робин съзнаваше, че сега той е очите и ушите на своя господар и че онова, което трябва да му се съобщи, ще нанесе болезнена рана върху непоклатимата гордост на деранския граф. Разстройваше се, като

гледаше как този ирландец си позволява такива волности с неговата господарка. Идваше му да измъкне меча и да поиска възмездие заради своя господар. Но знаеше, че не може да постъпи така, защото беше зад стените на килрунската крепост — доста неблагоприятна позиция, за да се впусне в подобно безразсъдно отмъщение. По-добре да сдържа езика и гнева си, иначе няма да допринесе нищо добро за лорд Деран и дъщеря му.

Присвитите зелени очи на Ролф забелязаха противоречивите чувства по простодушното лице на момчето. То все още не се беше научило да ги крие преди битка, за да не може противникът му да ги отгатне лесно и така да открие слабото му място.

— Милостива господарке! — дръзко се обърна Робин към Сибил.

Тя усети натиска от притиснатите към шията ѝ пръсти на Ролф, преди той да се отдалечи от нея, за да напълни отново празната си чаша. Тя стана от стола, наложи на лицето си най-прелестната усмивка и се обърна към пратеника:

— Предай на баща ми и сестрите ми само това — че съм добре и ги обичам, както, надявам се, и те ме обичат — тя стисна ръката му, а момчето коленичи и я целуна, възхитено от смелостта ѝ. — Кажи им... — Сибил замълча за миг. — Кажи им, че от сърце желая отново да се съберем. И дано Бог даде това да стане по-скоро.

— Ще изпълня вашата заръка, милостива лейди Сибил.

— Иди си мирно, здрав и читав, и нека Бог да те благослови.

— Дано Всевишният да бди над вас и да ви пази, господарке.

— Погрижете се да бъде нахранен и му дайте подслон за през нощта — нареди Ролф. — Ще го изпратим да си върви сутринта.

— Слушам, господарю — каза Олиф рязко. — Хайде, момче — побутна той младежа с едрата си ръка.

Бран се обърна към Ролф стих и кротък глас:

— Какво пише Деран?

— Прочети сам — сопна се брат му.

Бран отиде при Сибил, която все още стискаше листовите в крехката си длан. С върха на левия си показалец тя бавно проследи очертанията на разчупения восъчен печат. Интересно, какво ли става в главата ѝ сега, чудеше се той. Мислите ѝ сякаш бяха обърнати навътре и тя беше някъде далеч-далеч. Очите на Ролф също бяха белязани с

тъга. Взаимодействието между двамата не убягна от погледа на Бран. Нямото общуване между тях, изключващо всички други, бе истински затрогващо. И очевидно.

„По дяволите!“ — изруга той сърдито наум. Нямаше ли изход за Сибил и брат му от това положение? Какво ли щеше да стане с техния живот? И с близостта помежду им, която бе доловил преди малко, докато танцуваха щастливо прегърнати?

Бран забеляза как погледът ѝ пробяга покрай него, когато се наведе да вземе писмото от ръката ѝ. Очите ѝ сега бяха отправени към брат му. Сякаш тя се опитваше да погълне, да запечата в съзнанието си всеки детайл. В сиво-сините глъбини не прозираше никаква омраза.

Точно тогава Ролф се извърна едва забележимо и неговият взор улови погледа на Сибил.

Дъхът на Бран секна, когато той видя светкавиците в погледите, които си размениха. *Tine chreasa* — мълниеносен огън, помисли си той. И наистина, искрите между тях сякаш свистяха в мрака на нощта.

Когато момчето излезе, Сибил пак бе седнала, но сега отново се изправи, горда и смълчана. Поклони се дълбоко на Ролф и напусна стаята. И всичко това, без да изрече и дума.

Бран бе объркан, но, доколкото разбираше, брат му явно не споделяше същите чувства. Присвитите очи на килрунския граф проследиха дамата, докато излизаше от залата, после той изпусна тежка въздишка и ръката му полека се сви в юмрук.

— Какво смяташ да правиш? — попита Бран, след като прочете писмото на Хю Фицджералд.

Ролф прекара ръка през черните си коси.

— Каквото трябва — отвърна той просто.

— Може би...

— Не тази вечер, братко. Мили боже, не тази вечер — Ролф го прониза с поглед, който разкри на Бран, че графът не е толкова сляп и глух за чувствата на Сибил, колкото се опитваше да покаже. В зелените очи на Вълка от Килрун ясно личеше разкаяние. Разкаяние и уважение.

Бран стисна рамото му с разбиране и топлота.

— Нека бъде твоята, Ролф.

Ролф се усмихна накриво.

— Де да можех да бъда сигурен в това.

[1] Basse dance (фр.) — Бавен салонен танц, особено популярен през 15-ти и началото на 16-ти век. — Б.ел.кор. ↑

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Не разбираше, защо е толкова неспокойна. Или, призна тя пред себе си, може би разбираше. Ролф! Щом затвореше очи си спомняше милувките на неговите пръсти, докато галеха косата ѝ, докато се спускаха по гърба ѝ, докато я държаха през кръста, докато...

Отказ! Мислите ѝ се насочиха към тази дума и всичко, което означаваше тя. Беше ѝ отказана връзката със семейството, с приятелите, с именията — цялата ѝ свобода. Бе лишена от всичко.

Ами онова, от което тя самата се опитваше да се откаже? Леглото, в което лежеше сега, пазеше твърде ярки спомени, за да може така лесно да ги пропъди. Тук тялото ѝ бе научило дребните тайни на сливането на мъжа с жената, на отдаването и на получаването.

Сибил се сгуши още по-навътре в топлите завивки с надеждата, че образите, натрупани в съзнанието ѝ, ще престанат да я измъчват. Да, тя ще използва отказа от всичко, за да отхвърли мислите, които като остри ками пронизваха часовете на безсъница. И все пак каква бе тази физическа болка, която завладяваше плътта ѝ, която я стягаше и извиваше, докато накрая се превърнеше в истинска потребност, кипяща вътре в нея. Е, добре, а после? Наистина какво?

Стана от леглото. Знаеше какво да направи, къде да отиде. Прикри голотата си с кадифената нощна роба и здраво завърза плетения колан около кръста си. Взе един единичен свещник и даде знак на Лу да мълчи, като видя, че той се размърда.

Отвори вратата на стаята си и тръгна да търси онази сила, на която се подчиняваше, но отказваше да назове. Тя я приканваше. Сибил се поддаде.

В стаята на Ролф не се виждаше никаква друга светлинка, освен отблясъците на тихия огън, който гореше в камината. Сега той жадуваше за нощта, приемаше я със същата готовност, с каквато би приел жена, и търсеше в нея покой от спомените, впримчили

съзнанието му, които му връщаха представата за чувствената наслада в обятията на една-единствена жена.

Притвори очи. Дишането му се учести. Дори в най-съкровения кътчета на душата си не можеше да открие ясно решение, а само ново съживяване на страстта, която изцяло го поглъщаше, щом тя бе някъде наблизо.

Ролф вдигна глава на една страна. Бе доловил слабото посърцване на вратата към неговите покои. Ококори очи и застана нащрек. Тази вечер кучетата не бяха в стаята му и нямаше никакво оръжие.

Някой влезе и плавно се понесе през гъстия мрак, в който бе потънала стаята му. Той продължи да седи и да чака.

Предположи, че Брандъф може да се появи, за да говорят за исканията на Деран. Но вместо това нощта непогрешимо разкри пред него формите на жена — Сибил!

Тя се приближи и той видя очите ѝ — ясни и спокойни. Сибил примижа веднъж и лекичко духна свещта в ръката си. После я пусна на пода и тя остана да лежи там, върху малкото чердже като забравен съюзник.

Изведнъж Сибил почти изцяло са потопи в тъмнина, но все пак успя да различи стройното тяло на Ролф, отпуснато върху кожения стол. Пухкаво килимче бе метнато върху седалката му, за да предпазва голата му плът от студената кожа. Тя коленичи, постави ръка върху бедрото му и веднага почувства как мускулите му се стегнаха. Дланта ѝ смело се плъзна покрай коляното и го очерта. Пръстите ѝ преминаваха нагоре-надолу и поглаждаха меките косми по кожата. Тя опря бузата си и я потърка нежно там, където току-що ръката ѝ бе прокарала огнена диря.

Ролф ѝ позволи да продължи, а дишането му ставаше все по-неравномерно. Дали това не беше илюзия, измама на нощта? Може би просто си въобразяваше, че тя е при него сега и по собствено желание прави онова, за което само бе мечтал? Нейната копринена плитка, сляла се с кадифето на дрехата ѝ, докосваше прасеца му и събуждаше непознати досега усещания. Тялото му се напрегна, кръвта му закипя. Той целият се изпълни с очакване.

Най-сетне, като не можеше повече да изтърпи тази пасивна роля, той се подпря на стола и се изправи, а златните му гривни блеснаха

като излети върху загорялата кожа на китките му. Сибил бе в краката му, извила глава леко назад, докато погледът ѝ бавно се вдигаше от краката към гърдите и още по-нагоре към сънните му очи. По устните ѝ играеше усмивка — прелестна и мила. Той протегна към нея ръка с обърната нагоре длан. Тя постави своята върху нея. Той я придърпа и изправи на крака. Със свободната си ръка Сибил развърза колана, който придържаше робата ѝ. Ролф ѝ помогна да я свали и разкри голото тяло под нея.

Наведе глава, устните му потърсиха нейните с безмерна нежност, езикът му очерта контурите им, лекичко ги близна и Ролф започна нежно да ги хапе.

Ръцете му я притиснаха по-плътно, устата му се сля по-силно с нейната, търсейки още по-свободен израз на чувствата. Грабваше я бързо, претърсваше всяко нейно кътче, учеше нея, учеше и себе си, откриваше насладата, която такава целувка можеше да достави.

За Сибил тя също бе едно пътуване, проникване в най-интимните кътчета на тялото ѝ. В нея напираше непреодолим копнеж по щастието, с което я даряваше тази взаимност. Тя тръпнеше цяла и в това съединяване на плътта предвкушаше едно още по-мощно преливане. Нямахше никакво колебание, никакви задръжки.

Ролф плавно я вдигна в мускулестите си ръце и я понесе към широкото легло, което ги очакваше.

Господар и господарка, затворник и тъмничар престанаха да съществуват, докато оковите на страстта едновременно ги стягаха и освобождаваха. Изведнъж всичко се превърна в сън и действителност, мрак и светлина, робство и свобода.

Когато се събуди, беше сам.

Стисна очи, за да пропъди чувството за мъчителна загуба. В представите си беше все още с нея, все още отдаден на удоволствията, които откриваха заедно. С дълбочината на своя отклик на ласките му, тя се бе докоснала не само до тялото, но и до душата му. Неподправеният възторг, примесен с изненада в сияещите ѝ очи, го възбуждаше до полуда. Споделената любов го караше да се чувства помъжествен, по-силен отвсякога. Бе опиянен, чувстваше се безсмъртен,

сякаш бе подвластен на някаква могъща, невероятна магия. Именно тази мощ, тази магия не искаше никога да изгуби.

И няма да изгуби нито нея, нито Сибил.

Деран ще получи желания от него отговор.

В стаята ѝ имаше едно скъпо венецианско стъкло, което служеше за огледало. Сибил се взря в образа си. Пръстите ѝ проследиха подпухналите контури на наранените от целувки устни. В отражението се виждаше нейното лице и все пак не беше то. Имаше нещо коренно различно — кожата бе същата, но нейният плам я караше да се черви, очите като че бяха обладани от някакво тайно познание, което им придаваше вътрешен огън и още по-голяма дълбина.

Тялото я болеше, но едновременно с това бе изпълнено с нова енергия.

Сибил остави огледалото и отиде до прозореца, скръсти ръце и се замисли. Какво ще прави сега? Сама бе предизвикала събитията от изминалата нощ. Не можеше да вини своя господар — похитител. Бе го потърсила, тласкана от потребност — толкова мощна, че бе извън всякакъв контрол. Тази неназована, неразгадана още частица от нея я плашеше. Този копнеж да съедини плътта си с Ролф се усилваше все повече и повече. Дори само напускането на леглото му тази сутрин изискваше повече сила, отколкото притежаваше. Искаше ѝ се да се излежава, да повтори споделените милувки, които я омайваха и караха тялото ѝ да ликува от страст.

Сълзи се стичаха по бузите ѝ. Връзката между тях се подхранваше от собствената ѝ воля, която я подтикваше и принуждаваше да търси утеха. Но все пак бе намерила трудно постижимата сила да напусне стаята му — това светилище на нощта. А какво би станало с нея, когато се върне отново и открие, че прегръдката на Вълка е толкова могъща, че не може да се откъсне от нея?

Сърцето ѝ се разкъсваше от противоречия. Трябва да избяга, преди да установи, че не може, преди да установи, че дори не желае, преди несъзнателно да разкрие своята тайна.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

— Сибил Фицджералд е мъртва!

Бран слушаше потресен. Дали брат му не бе изгубил разсъдъка си напълно?

— Ролф, знаеш, че това не е вярно.

Зелените очи отправиха кос поглед към Бран.

— Разбира се, че знам. Обаче Деран не знае.

— Надявам се, че не си забравил неговия пратеник, Ролф?

Килрун обърна взор и слух към бурния грохот на разбиващите се вълни на океана. Тази сутрин водите бушуваха и блъскаха бреговете с особена ярост. Точно това го наведе на мисълта, че тук може да се крие изхода за разрешаване на неговата дилема. Начин да задържи лейди Сибил в своя замък и в същото време да задоволи исканията на баща ѝ. Забеляза недоверието в очите на Бран, там бе отразено изумление, породено от неговото предложение. Нима той самият не смяташе този план за безумен? Безсънието и твърде живите спомени помрачаваха ума му, отчаянието болезнено раздираше сърцето му.

— Той ще отнесе съобщение, че трябва да размисля върху предложението на Деран и че ще изпратя отговор не по-рано от месец.

— А какво ще стане с нашата братовчедка Дувеса — първопричината за всичко това?

— Не съм забравил Дувеса.

— Тогава какво смяташ да правиш, когато Деран чуе тази налудничава история за смъртта на дъщеря си? Помислял ли си каква ще бъде неговата реакция? Идвало ли ти е наум как ще постъпи той с Дувеса? — питаше Бран развълнувано и крачеше напред-назад по каменния парапет.

— Да, много съм мислил за това. Имай ми доверие.

— А как ще обясниш тази внезапна и случайна смърт?

Ролф отново се вгледа в приборя.

— Понякога стават нещастни случаи — рече той, без да трепне.
— Била е отчаяна и е потърсила спасение в смъртта. Деран може никога да не научи истината. И не е нужно.

— А какво ще правим с лейди Сибил?

— Тя ще остане тук.

— Ролф, освободи я — посъветва го Бран. — Избави я от този затвор, преди да си започнал да съжеляваш за това.

— Ти не разбираш нищо, Бран. За мен вече няма избавление.

— Толкова ли много обичаш тази жена?

Ролф отметна кичурите, паднали върху очите му и облегна гръб на стената.

— Дали я обичам? Не знам. Знам само, че я искам и желая, че ми е нужна. Ето, това изпитвам към нея.

— А тя какво изпитва? Няма ли да се съобразиш с нейните чувства? В нейния живот има и други хора, на които държи. Или може би искаш да я направиш своя *cetmuint*?

Ролф се замисли върху думите на брат си. Брак? Със Сибил? И тя да стане негова законна съпруга? Да вземе най-голямата дъщеря на английския граф Деран за своя графиня? А неговата братовчедка да бъде държанка? Не! Първо трябва да възтържествува справедливостта!

А удоволствията? Не можеше да отрече, че сега това бе основна причина да държи тази жена при себе си.

Килрунският граф прониза с поглед своя по-малък брат. Бран започваше твърде много да се тревожи по този въпрос. Ролф нямаше нужда от неговото мъмрене. Да, сега беше моментът да го изпрати да се погрижи за онази работа в Уелс. Може пък уелската природа да му се отрази добре.

Пратеникът на Деран стоеше с коня си при конюшната и наблюдаваше оживлението, което кипеше наоколо. Огледа разположението на стражите и запомни техния числен състав. Не можеше да прибави нищо повече към картата на сър Джон, освен някои подробности от вътрешната уредба. Нямаше как да се влезе или излезе от този замък, ако господарят му не пожелаеше това. Крепостта беше наистина яка и непревземаема.

Младежът дочу шум откъм предните порти. Огромните дъбови врати се отвориха — очевидно на запитването на пазача бе даден утвърдителен отговор. Той погледна натам и видя групичката, която

влезе във вътрешния двор. Кафявите му очи се опулиха от изненада, когато разпозна дамата и нейната охрана.

Робин отстъпи назад в сянката на конюшната и дръпна коня си заедно с него. Престори се, че иска да провери подковата на животното, но всъщност крадешком следеше жената, докато тя слизаше от коня си. Олиф я поздрави радушно и я посрещна твърде приятелски.

Това беше Изолт, придворната дама на деранската графиня. Сър Джон, който ги очакваше в замъка Деран, я бе изпратил в имението на О'Нийл по молба на графинята. Като причина за завръщането ѝ в Ирландия бе изтъкната нейната носталгия по близките и дома ѝ, но на Робин му се видя странно, че тя идва тук, в замъка на Килрун, точно в този момент.

— Какво ви води насам? — попита Олиф.

— Нося писмо за килрунския граф от неговата многоуважаема братовчедка, лейди Дувеса О'Нийл. То е адресирано лично до него — отвърна Изолт и пое дълбоко въздух. — Пътят бе дълъг и съм доста изморена. Може ли да видя графа сега, за да му предам веднага поздравите от неговата братовчедка?

— Последвай ме, а аз ще побързам да го открия. Той ще посрещне вестите от лейди Дувеса с най-голямо нетърпение. Добре ли е тя? — Олиф изглеждаше малко обезпокоен. Страхуваше се да не би жената да отговори, че братовчедката на господаря е зле.

— Чувства се отлично. Тя има смелостта и подкрепата на своя род зад себе си и няма да им измени.

— Хайде, ела да влезем вътре.

Робин не можеше да разбере какво точно казват, тъй като те говореха на онази странна смесица от звуци, която предполагаше, че е галски език. Но все пак успя да долови имената на графинята и на Килрун. Сега той бързаше да тръгне, за да стигне при сър Джон и да му предаде информацията колкото може по-скоро. Беше създадена специална организация за честа смяна на бързи коне, за да може да осъществи прехода, без да се налага да забавя ход или да спира. Той потупа кожената торба, провесена от едната му страна. В нея беше отговора, който огромният Олиф му бе предал тази сутрин и отчасти му бе казано какво пише в него. Пратеникът сложи ръкавиците си и се метна на коня. Нямаше време за губене.

Въведоха Изолт в стаята, която служеше за библиотека. Тадж седеше на бюрото си и четеше един илюстриран ръкопис от преди сто години. Когато жената влезе, той вдигна глава и леко се усмихна, а после продължи заниманията си. Тя се настани на едно малко, покрито с бродиран плат, столче. Клепачите ѝ бяха натежали от безсъние. Вратата се отвори и Изолт очакваше да види високата, внушителна фигура на красивия Вълк от Килрун. Вместо него влезе жена, средна на ръст, облечена в рокля, която бе малко демодирана, но много добре подчертаваше извивките на крехкото ѝ, стройно тяло.

— Извинете, не знаех, че Тадж е зает — каза тя на английски и погледна към стареца да преведе думите на ирландски, защото смяташе, че непознатата не я е разбрала.

— Аз чакам Килрун, милостива госпожице — отвърна Изолт също на английски.

Сибил огледа жената по-внимателно. Беше облечена простичко, без разточителството и разкоша на официалните одежди. Носеше добре ушита вълнена рокля във виненочервен цвят, който ѝ отиваше, и подходящи за дрехата ѝ пантофки. Косата бе скрита под шапка, която покриваше главата ѝ. Изведнъж Сибил я разпозна. Тази млада жена живееше в дома на Дувеса. Беше я виждала веднъж в крепостта О'Нийл, а може би и в замъка Деран.

— Вие не сте ли една от дамите, които служат при лейди Дувеса О'Нийл?

Изолт кимна с глава, без да каже нищо.

Тадж ги наблюдаваше мълчаливо и забеляза любопитството, с което Сибил гледаше посетителката. Англичанката добре успяваше да сдържи желанието си да я разпита.

Сибил беше дошла за своя урок по галски. Тя се оказа възприемчива ученичка, изпълнена с готовност да изучи ирландския език и чуждите за нея нрави и начин на живот. Всеки ден тя прекарваше част от времето си в тази стая, като преглеждаше текстове, учеше думи, за да добие правилна интонация, четеше и превеждаше ръкописи. Задаваше въпроси и караше Тадж да се усмихва на бързината, с която се справяше. Той я напътстваше както всеки друг ученик и все пак у нея имаше нещо особено, което го караше да я

обича повече от другите, и искаше непременно да види напредък в обучението ѝ. Тя някак си му напомняше лейди Бриана. Не външно или с поведението си — това бе просто някаква неясна прилика, която той дори не можеше да назове с думи. Може би тайната бе в силата на духа и всеотдайното сърце.

— Предлагам да проведем урока си в голямата зала, госпожице. Тази жена е дошла при графа по работа.

— Както желаете — съгласи се Сибил. После се обърна към дамата и я попита: — Как е лейди Дувеса?

Изолт не бе сигурна какво трябва да отговори и рече само:

— По-добре не би могла да бъде, милостива госпожице.

При този прям и недвусмислен отговор, Сибил започна да кърши ръце обезсърчено.

— Тя още ли е с моя... с деранския граф?

Погледът на Изолт проникна дълбоко в разтревожените ѝ очи.

— Да.

Поради някаква незнайна причина тази жена не желаше да даде никакви допълнителни сведения. Сибил погледна бегло встрани и видя, че Тадж бе застанал край отворената врата и я чакаше.

Сибил устоя на силното си желание да накара жената да ѝ каже всичко, което знаеше, защото бе сигурна, че щеше да бъде напълно безполезно. Тази дама твърдо бе решила да мълчи.

Сибил се обърна, излезе от стаята и видя високата фигура на мъж, застанал до вратата. Тадж бе изчезнал, а неговото място сега беше заел графът на Килрун. Тя зяпна от учудване, преглътна и прекара език по пресъхналите си устни. Гореща руменина обля бузите ѝ и я сгря цялата, като си припомни вкуса на неговата плът. Ресниците ѝ се спуснаха за миг, докато се овладее. Събра цялото си спокойствие, за да покаже благоприличното държание, което подобаваше на дъщеря на могъщ благородник. С вирната брадичка и гордо изправена глава, тя напусна стаята, без да обръща внимание на нежната прелъстителност на тези дяволски зелени очи, на тези силни ръце, на това стройно здраво тяло, прикрито зад най-обикновени одежди. Не беше нужно да парадират със своето положение чрез скъпи дрехи. За разлика от други благородници, които блестяха и заслепяваха с труфилата си, независимо какъв бе случаят, Ролф винаги се обличаше

непретенциозно. И въпреки това човек никога не можеше да сбърка неговия знатен произход.

Тя тръгна към Тадж, но не се въздържа и още един път погледна крадешком назад. Ролф не беше там. Успя да види само затворената врата.

Дълбока въздишка се изтръгна от устните ѝ. Нима малкото, което искаше, бе толкова голям грях? Да копнее за забранения плод? Страстно да жадува за вкуса на познанието, което води единствено към силна покруса? Тя осъзна, че единствените окови, които сега я гнетят, се намират в собствената ѝ душа. Скоро тяхното разчупване щеше да стане невъзможно, ако не предприеме нещо. Едничката ѝ надежда беше Бран. Беше забелязала известна загриженост по лицето му. Той трябва да ѝ помогне.

Изолт застана до входа на стаята на страховития килрунски вълк. Винаги си бе представяла, че един ирландски принц трябва да изглежда точно така. Защо ли не беше тя пленница на мъж като него! Изобщо нямаше да се тревожи, дали някой ще се опита да я откупи.

— Носите ми вест от моята братовчедка? — попита той на ирландски.

— Да, господарю — отговори му тя на същия език, бръкна в наметката си, която бе свалила още при влизането, и от един скрит джоб извади писмото, написано от Дувеса за Ролф. Подаде го на графа.

— Ще го прочета насаме — заяви той.

Жената се поклони ниско.

— Както желаете, господарю.

— Сигурно сте уморена от дългото пътуване. Ще ви се предостави стая и ще ви донесат храна. Сайобан ще се погрижи за всичко. Хайде, вървете сега — отпрати я той, а тя неохотно си тръгна и остави мъжа сам заедно с писмото.

Ролф разчупи печата. В ръцете си най-после държеше така дълго търсените отговори.

Скъпи мой Ролф,

Не е лесно да изразя върху листа, точно как се чувствам и всичко, което се случи от последната ни среща насам, но ще се опитам.

Знам как са се развили събитията във връзка с лейди Сибил и най-искрено те моля да се откажеш от това безумно отмъщение.

Много сгрехих, като не те уведомих по-рано за намеренията си, но трябва да разбереш, че това не е нещо, което можех или щях да променя. Трябва да ми повярваш, че постъпих така, защото бях сигурна, че нямам друг избор.

Знам, че беше решил да ме омъжиш за лорд Лоркан, защото си бил убеден, че така ще е най-добре и за мен, и за моето имущество. Осъзнавам какво тежко бреме е легнало върху плещите ти, както и огромната ти отговорност за нашето семейство. Ти не си човек, който ще отстъпи пред своя дълг. Това е наистина похвално, скъпи ми братовчеде. За теб семейството стои над всичко. И така трябва да бъде, щом като си глава на нашия род. Все пак твоето решение не можеше да ме радва, тъй като бях срещнала друг и той бе завладял сърцето и спечелил любовта ми.

Може би се питаш, защо не поисках благословията ти за този брачен съюз.

Това, мили мой братовчеде, щеше да представлява край на връзката ми с Хю Фицджералд. Не можех да рискувам да се случи подобно нещо.

Твоите чувства към англо-нормандците са ми добре известни. Имайки предвид този факт, не можех да позволя да научиш, че съм се влюбила в мъж, който представлява краля на Англия тук, в нашата страна.

И след като знаех, че ти ще се противопоставиш на евентуалната ни женитба, моят съпруг и аз съставихме план, при който всякаква намеса от твоя страна или от страна на някой друг щеше да се окаже невъзможна. Ние бяхме венчани от английския архиепископ, а кралят на Англия ни бе главен свидетел, заедно с още няколко благородници от неговата свита. Сега никой не може да каже, че не сме се събрали чрез съответната церемония и най-подходящи свидетели.

Обичам човека, за когото съм се омъжила. Трябва да ми повярваш, че без него за мен няма причина да остана на този свят. Той притежава всички качества, които бих желала да има моят съпруг.

Хю и аз сме заедно и няма да се разделим. Каквото и да направиш, няма да ни откъснеш един от друг. Но продължителното задържане на лейди Сибил ще разруши семейството, защото досега вече би трябвало да си разбрал, че чрез моята женитба с баща ѝ, тя се е превърнала в част и от твоето семейство. Сега и нейната чест трябва да е твоя грижа.

Ролф вдигна очи от писмото, за да размисли върху написаното от Дувеса. То беше на галски и в него две думи се открояваха на листа като нажежени главни, думи, които като нож се врязваха в сърцето му и го разтърсваха целия. Братовчедка му споменаваше за *derbfine* — семейството, тази свещена връзка, която го беше тласнала към неговата постъпка. И по-нататък тя говореше за Сибил като за част от *indfine* — общото, голямото семейство. Ех, колко е находчива е тази Дувеса, помисли той, как се е сетила да използва срещу него точно онова, което той уважава най-много, онова, в което вярва най-силно, и за да оправдае своите действия, се бе възползвала от същото средство, с което самият той си бе послужил.

Ролф се върна отново към писмото и продължи да чете:

Съпругът ми и аз дори не сме помисляли, че ти ще избързаш толкова много с решението си да спасяваш достойнството на рода. Нито пък можехме да предположим, че заради това ще положиш началото на верига от събития, които ще доведат до такава ужасна бъркотия и неприятности. Като казвам това, не искам да хвърля вината изцяло върху теб, мили мой братовчедо и попечителю, защото ти просто си се подчинил на повелята на собствените си принципи. Не, аз изцяло трябва да споделя отговорността с теб и този факт тегне твърде силно върху мен и върху съпруга ми.

Лейди Сибил сега е моя дъщеря. Баща ѝ много я обича. Умолявам те да прецениш, какво си направил и да се подготвиш за съответно обезщетение.

Трудно ми е да пиша за всичко това, но се налага. Ако (аз чувствам, че отговорът ще бъде утвърдителен) вече си отвел дамата в леглото си и си я лишил от онова, което принадлежи на бъдещия ѝ законен съпруг, тогава трябва да я обезщетиш възможно най-добре.

Това е единствения начин да се избегне кръвопролитие, от което толкова много се страхувам в случай, че ти и моят съпруг се срещнете. То трябва да се предотврати на всяка цена.

Моля те, Ролф, най-настойчиво те умолявам да отстъпиш и да разрешиш този спор по мирен начин. Искам твоите уверения, че няма да има по-нататъшни действия с цел отмъщение.

Сърцето ме боли, като гледам как двамата най-обичани от мен мъже са разделени от този конфликт. Трябва да спестиш на всички ни страданията, които само могат да се увеличат, ако продължиш всичко това. Моля те, или изпрати Сибил у дома, или се ожени за нея. Друг избор не може да има, надявам се, че намираш това за напълно разумно, нали?

Сибил заслужава много повече уважение, а не да бъде просто една пионка в тази игра. В нейно лице ще откриеш най-подходящата жена за съпруга. Само това би могло да изгладя недоразуменията между нашите семейства. Няма ли да направиш тази стъпка? Няма ли да омекнеш?

Не ме принуждавай отново да избирам между съпруг и братовчед, защото, без съмнение, вече си разбрал къде трябва да бъда аз и кого трябва да следвам.

Вече не можем да се върнем назад. Пред нас е само бъдещето. Изходът от това положение е в твоите ръце.

Не е нужно да изпращаш отговор по Изолт. По твоите постъпки ще разбере как смяташ да оправиш нещата.

Моля те да направиш верния избор, Ролф. Нашето щастие до голяма степен зависи от това.

О, мили Боже! Това писмо от Дувеса се врязваше в душата му със силата на меч, забит право в сърцето, раздираше я и я оголваше. Мъка стягаше гърдите му. Цялото му същество се разпадаше и кървеше. Пред очите му играеха единствено думите, че Сибил сега е част от неговото семейство, от неговия род — чрез женитбата на братовчедка му и бащата на Сибил. Той съвсем не бе взел Дувеса, за да я използва като лека жена, годна само да запълва откраднатите мигове. Не, той бе предпочел да я направи своя графиня, своя законна съпруга. Горчива мисъл прободеше съзнанието на Ролф — та и той не би постъпил по-различно, ако ролите бяха разменени. А ето че сега, за да отмъсти за честта, той я бе отнел от жената, за която вече също трябваше да отговаря.

Сега тази мъст горчеше в устата му. Ролф смачка листовите и ги захвърли на другия край на стаята. Един ням вик „Не!“ разцепваше съзнанието му. Закри лице с ръцете си и почувства мокрите следи, набраздили скулите му. Сълзи. Това не беше се случвало от нощта, в която родителите му загинаха.

Само с няколко добре подбрани думи върху хартията, неговата братовчедка бе успяла да превърне в пепел гордостта му и съзнанието му за цел и смисъл на живота.

Какво щеше да прави сега?

Сибил знаеше какво трябва да направи и пусна в действие своя план. Когато приключи урокът ѝ при Тадж, тя изпрати съобщение на Бран, в което написа, че би желала да пояде покрай брега и питаше дали той би я придружил, тъй като се налага да обсъдят един въпрос.

След малко го намери в двора готов, с оседлани коне. Веднага излязоха през портите и като пришпориха конете в бърз, игрив галоп, се отправиха към океана. След като изминаха така няколко мили, Сибил дръпна юздите на своя кон и даде знак, че иска да спрат.

Бран, който беше голям джентълмен, ѝ помогна.

От дългата ѝ плитка се бяха измъкнали няколко немирни кичура. Тя спокойно ги вплете отново, за да не изглежда толкова разрошена.

— Вярвам, ще ми простиш, ако пооправя малко косата си?

Той се усмихна пленително и каза:

— Разбира се, господарке. Направете каквото трябва.

— Ела — повика го тя с ръка. — Седни до мен, моля те.

Бран изпълни молбата ѝ, избра си място върху пясъка и се загледа в далечния хоризонт. Досещаше се, че тя умишлено се бави, за да спечели време, и очевидно се мъчеше да се успокои, за да започне разговора.

Но как да повдигне въпроса — размишляваше тя. Може ли човек направо да изтърси, че му трябва помощ, и да очаква след това, че братът на онзи, който я е пленил, ще се трогне от нейните молби? Кое ѝ даваше право да се надява, че нейните доводи ще надделеят над връзките с родния му брат? И все пак трябва да опита, иначе няма никаква надежда.

— Брандъф, прося за вашето снизхождение и няколко мига внимание във връзка с един много належащ за мен проблем. Умолявам ви да не казвате нищо, преди да съм свършила. Имам ли честната ви дума?

Златистокафявите му очи я погледнаха прочувствено.

— Ще изпълня волята ви, лейди Сибил.

— Благодаря — промълви тя тихо.

Откъде ли да започне?

Сибил реши да говори направо по същество, защото разбираше, че не може повече да протака, и рече:

— Необходима ми е вашата помощ — Сибил не можеше повече да седи, трябваше да се движи, за да успокои нервите си. Стана и започна да крачи по пясъка. После изведнъж се завъртя и застана с лице към него. — Вие имате добро сърце, господарю мой...

— Наричайте ме Бран, *mas e do thoile*.

Тя си преведе наум неговото „ако обичате“ и отвърна:

— Както желаш. Вече те познавам. Иначе не бих посмяла да се обърна към теб от страх, че молбата ми ще бъде чута от неотзивчиви уши. Бих искала да изпълниш желанието ми и да ми помогнеш да напусна това място.

Тя махна с ръка, за да го накара да замълчи.

— Знам, че това е едно искане, което може би още докато го изричам, е обречено да бъде отхвърлено. Но чувствам, че в името на моето щастие, както и на щастието на брат ти, съм длъжна да потърся твоята помощ — сълзи бликнаха от очите ѝ, но това не бяха сълзите на слабия или страхливия, а на твърдия човек, достигнал до предела на силите си и осъзнал този факт.

— Не може да има истинско разрешение на този проблем, ако не се махна от тук. Кръвопролитие то трябва да се предотврати — с всеки изминат миг на Сибил ѝ ставаше все по-студено. Тя обгърна тялото си с ръце. — А едва ли е нужно да ти обяснявам що за човек е Ролф. В него има нещо... — тук тя се поколеба и се замисли доколко трябва да разкрива своите бурни чувства. Реши да рискува и призна. — В него съществува някаква скрита сила, която много лесно привлича хората. Той командва и властва, дори без да го съзнава. И това е част от него също както цвета на косата или на очите му.

Тя отново замълча и отиде до края на брега, където се разбиваха вълните. Загледа се в тях — те прииждаха и се отдръпваха, напред и назад, неумолимо. Водата неизбежно беше там и постоянно оказваше своето въздействие върху пясъка. Как сега да обясни на Бран, че брат му е също като прибор. Че човек можеше да бъде впримчен в страховитото притегляне на неговата личност и че също като океана това би могло да се окаже фатално за нечия душа, без тя да има никаква друга вина, освен факта, че просто съществува.

Бран стана от пясъка, отиде при нея и ѝ предложи да се приюти в обятията му. Сибил прие поканата му със същата любезност, с каквато ѝ бе направена. Отпусна се в ръцете му и потърси утеха от този мъж. Той се опитваше да разбере думите ѝ, да проумее отчаянието, което прозираше в гласа ѝ. Едно беше ясно — тя не се страхуваше за физическата си безопасност.

— Бран, едничкото нещо, което искам от тебе, е да ме изпратиш невредима при сигурната защита на баща ми, за да се сложи край на това положение. Ще се погрижа да не се случи нищо лошо на твоето семейство. Гарантирам, че няма да има никакви последици от страна на баща ми. Ти само ми помогни да се освободя от тук.

Бран продължаваше да я държи в прегръдката си и започна да я гали по главата, осъзнал, че сега тя му бе толкова скъпа и близка, сякаш бяха кръвни роднини.

— Ще ти дам отговор довечера. Ела — поведе я той към конете, — ще се върнем в крепостта и след вечеря ще ти съобщя какво решение съм взел.

— Да даде Бог то да е най-разумното.

Не беше нужно Бран сам да търси брат си, защото още щом се върнаха, няколко души му казаха, че Ролф поръчал, ако го видят, да му предадат да отиде в покоите на господаря.

Той изпрати Сибил до стаята ѝ, целуна я нежно по бузата и отиде при Ролф.

— Искал си да ме видиш, братко? — каза Бран, когато влезе при него.

Лицето на Ролф бе строго и доста бледно. Той посочи един стол.

— Днес пристигна още един пратеник.

— От кого?

— От нашата братовчедка, лейди Дувеса, графиня на Деран — продума тихо Ролф.

Бран скочи от мястото си.

— Графиня на Деран? — изуми се той.

— Истина е — заяви Ролф, вдигнал едната си черна вежда. — Каква изненада, а? — той също се изправи. — Май нашата мила братовчедка е голям инат.

— Тя се е омъжила за своя похитител!

— Тя с готовност е станала съучастник в собственото си отвлечане. Изглежда, обича този мъж и е решила да го вземе за свой законен съпруг.

Бран се опитваше да осъзнае думите на Ролф. Ледени тръпки го побиха, когато проумя последиците от всичко това.

— Значи отвлечането на лейди Сибил е било напразно?

— Май наистина е така, а братко?

— Ще имаш огромен *eneshlann*^[1], Ролф. Деран ще поиска...

— Нищо няма да поиска! — прекъсна го Ролф.

Бран го погледна озадачено.

— Защо мислиш така? Знаеш колко много цени той най-голямата си дъщеря. Сега си морално задължен да изпълниш молбата му.

— Говориш така, сякаш смяташ, че ще му я върна.

— Разбира се, че ще я върнеш — въздъхна Бран.

— Изобщо не се разбира, братко — обърна се Ролф и пристъпи към Бран. — Не съм ли ти казвал вече, че тя е моя?

Бран виждаше, че Ролф говори съвсем сериозно и има намерение да пренебрегне онова, което трябва да извърши и което е правилно. „Боже мой — каза си той, — Ролф все още предпочита да не мисли за истинската причина, поради която не може да я пусне.“

— Бран, не се тревожи за това, то е моя грижа. А ти си имаш други работи, които те засягат повече.

— Какви например?

— Земите на нашата майка в Уелс.

— Е, и?

— Трябва лично да се прегледат. Днес съм уредил всичко. Един кораб ще тръгне от тук след два дни.

— Значи искаш да ме прогониш от тук? — обвини го Бран.

— Да те прогоня? — изсмя се Ролф. — Разбира се, че не. Просто вече е време да поемеш задълженията си във връзка със земите, които нашата майка ти завеща.

— Точно сега ли трябва? — златистокафявите очи на Бран се присвиха подозрително.

— Смятам, че е разумно.

Бран замълча и се замисли.

— Нека бъде волята ти, Килрун — усмихна се той.

— Какво? Нямах възражения, а мили братко? — прониза го Ролф с поглед.

— Биха били напразни. Ти и без това ще постигнеш своето. То е твое право, щом като си Килрун. Моето противопоставяне би ли променило решението ти? — Бран килна глава на една страна и погледна въпросително. — Едва ли.

— Ще очаквам да ми пратиш вест веднага, щом като пристигнеш. Можеш сам да си избереш кой да те придружава — Ролф отиде до бюрото си, отвори едно чекмедже и потърси документите и описа на имуществото. Най-отпред върху бюрото се виждаше писмото от Дувеса, което не бе дал на Бран да прочете.

Това разпали любопитството на по-малкия брат и той твърдо реши лично да види какво бе написала тяхната братовчедка. Пристъпи

напред към бюрото и докато Ролф се бе обърнал, мушна бележката в джоба си.

— Искам да прочетеш това, Бран — каза Ролф и се завъртя с лице към брат си. — Ако имаш някакви въпроси преди заминаването си, можем да ги обсъдим.

Брандъф пое дебелията счетоводна книга и купчината документи, които пхна в кожената обвивка.

Някой почука на вратата и попречи на по-нататъшния им разговор. Влезе Сайобан със съобщение за Ролф.

— Чиракът на златаря пристигна и донесе известие за вас, господарю. Каза да ви предам, че вашата поръчка е изпълнена и че когато ви е удобно, можете да отидете, за да видите дали сте искали точно това.

— Кажи на момчето, че ще бъде там малко по-късно.

— Поръчал си нещо при златаря? — попита Бран, когато Сайобан ги остави сами.

Ролф се усмихна загадъчно.

— Да. Знак на уважение към един човек — той не пожела да каже нищо повече.

— Ами Дувеса? Не трябва ли да й дадем *tinal*?

Ролф разбираше, че брат му имаше предвид обичая, при който приятелите на младоженката дават сватбен подарък на младоженеца. Той служеше като допълнение към зестрата на булката, а тъй като Дувеса нямаше близки приятели, тогава тяхно задължение беше, при нормални обстоятелства, да се погрижат за това. Но Ролф също така осъзнаваше, че когато една жена се омъжи извън своя род, тогава младоженецът изплащаше възнаграждение на нейния баща или както бе в този случай — на най-близкия роднина — мъж, който има права на настойник. Това се наричаше *linnskra* и обикновено се състоеше от движимо имущество.

— Мислиш ли, че Деран ще зачете нашите обичаи?

— Тъй като те не са негови и по всяка вероятност дори не знае за тях, сигурно няма — отвърна Ролф. — Но все пак това не е извинение за нас да не уважаваме собствените си нрави.

— А ти наистина ли вярваш, че той ще приеме нещо? Връщането на дъщеря му ще бъде първата крачка.

— Не! — изкрещя Ролф и стовари юмрук върху малката масичка, която му служеше за бюро. — Сибил е моя. Не искам да чувам повече за това ясно ли е?

„Божичко, Бран — питаше се той, — да не мислиш, че все още не разбирам какво съм извършил? И онова, което вече не мога да върна назад?“

Бран кимна с глава и излезе, забързан към своята стая, за да успее да прочете писмото от Дувеса, преди Ролф да открие, че то липсва.

Прочете съдържанието му със свито сърце и взе решение — трябва непременно да каже на лейди Сибил какво пише в него.

Бран знаеше, че Ролф управлява своите владения като кралски пфалцграф — беше човек, свикнал сам да ръководи, сам да господства, според собствените си правила и разпоредби. Ето такъв беше Ролф. Обаче Бран вярваше, че дори и неговият обожаван брат трябва да се преклони пред нещо по-висше от собствената му воля. Всеки достоен мъж би трябвало да се научи, че съществува достойнство по-висше от неговото.

Бран се бе изправил пред една дилема с дълбоки и трайни последствия. Сибил го бе помолила за помощ. Да ѝ съдейства, значеше да измами доверието на своя брат, на своя род, на своя граф. За да спаси една болка, трябваше да причини друга и като извърши това, да рискува да изгуби положението си, дома си и което е още по-важно — любовта на брат си.

„О, Боже! — обърна се той към Всевишния. — Как да постъпя? Какъвто и избор да направя, ще загубя.“ Бран удари с юмрук по орнаментирания дървен стълб на кревата така силно, че нарани ръката си, но пренебрегна физическата болка, защото душевната бе по-силна.

„Дано брат ми намери сили да ми прости онова, което съм длъжен да извърша. И аз имам чест и доблест като него и трябва да направя каквото сметна, че е правилно.“

Един временен престой при уелските му роднини може да се окаже доста благоразумно решение. Не се самозалъгваше, че взаимоотношенията с брат му няма да бъдат разстроени от деня, в който задейства своя план. И въпреки това той ще поеме риска заради всички тях, но най-вече заради Ролф и лейди Сибил.

Дай боже това да не е грешка, която да доведе до разруха, вместо до възкресение.

---

[1] Enechlann (келтски) — Цена на честта. — Б.ел.кор. ↑

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Според мен няма съмнение, че носиш в себе си *comharba*, наследника — с тези думи Етен приключи прегледа и изми ръцете си в топлата вода.

Сибил оправи отново дрехите си и седна на леглото.

— И аз така мислех — продума тя със съвсем тих глас. — През последните два месеца не беше идвало лунарното ми време.

— Като научи новината, ще бъде извън себе си от радост.

Сибил постави ръка на рамото на Етен.

— Закълни ми се, че никога няма да му кажеш.

Знахарката я погледна обезпокоено.

— Какво значи тази молба? Само след няколко месеца няма да има нужда от никакви приказки. Той ще може и сам да види.

Сибил реши да се довери на Етен.

— Трябва да се махна от тук.

Етен седна до нея на леглото.

— Мисля, че Вълка по никакъв начин няма да позволи това да се случи.

— Той не бива да узнава.

— Никога няма да успееш да избягаш от тук, без господарят да разбере. Както вече ти е известно, никога няма да ти позволят да се отдалечиш, ако не си под надзора на някой негов доверен човек.

— Знам, че е така — съгласи се Сибил. — И все пак имам основание да вярвам, че съм открила човека, който ще ми помогне.

— Тогава по-добре не ми казвай нищо, защото моята лоялност към лорд Ролф ме задължава да му кажа.

Сибил облиза устни, преди да продължи.

— Знам, че ти и Ро... Килрун сте били близки.

— Това е вече минало.

— Но има значение сега, Етен — Сибил взе ръката ѝ в своята. — Почувствах, че между нас съществува здрава връзка, дори ако щеш, приятелство.

— И аз то усетих.

— Трудно ми е да изрека думите, но независимо от това, за да можеш да ме разбереш, ще трябва да се помъча да ти обясня. Веднъж ти спомена за някаква всепоглъщаща нужда от определен човек, съединяване на плът и дух...

— И сега ти си изпитала това с моя господар Ролф, така ли?

— Не мога да го отрека, Етен, вярно е — потвърди Сибил. „Де да можех“ — добави тя наум и продължи. — Честността ме възпира да търся утеха в една лъжа.

— Тогава, защо искаш да се откажеш?

— Защото в тази връзка виждам единствено болка — моята болка. Страхувам се, че ще се слея с него и ще изгубя себе си. Че Сибил Фицджералд ще престане да съществува, защото съдбата, която ми бе наложена, не ми предостави никакво свободно право на избор — тя стана от леглото, отиде към прозореца и седна на каменния перваз с лице към Етен. — В Ролф има нещо, на което не мога да устоя. Това е в разрез с цялото ми възпитание, с всичко, преживяно досега. Да остана тук, би значело да се оплета в неговите мрежи — тя започна да си играе с един кичур и да го увива около пръстите си. — Трябва да ти призная, че дори сама потърсих леглото му.

Етен забеляза какво усилие струваха на Сибил тези простички думи. За Етен никога не е било срамно да се стреми да удовлетвори желанието си и да се възползва от случая. Но в изражението на Сибил ясно се четеше смущението и мъката, причинени от това, което е извършила. Тя беше горда жена, хваната в капан, който я разкъсваше, който накърняваше чувството ѝ за приличие и съзнанието за собственото ѝ аз.

— Искаш ли да ти дам отвара, която ще те освободи от бебето? — това предложение бе против убежденията на Етен в този случай, но тя предполагаше, че без детето Сибил ще може по-лесно да контролира своята съдба.

Сибил рязко вдигна глава, а ръцете ѝ начаса обгърнаха корема, сякаш искаха до го защитят и да предпазят нероденото дете от всякакво зло.

— Не. Никога. Детето не е виновно. То е напълно невинно.

Етен пристъпи към нея, взе я в прегръдките си и започна да я утешава. Сега вече знаеше какво ще направи, какво трябва да направи и прошепна:

— Ще ти помогна, Сибил.

— Знам, че поставям тежко бреме върху плещите ти, като те карам да извършиш нещо, с което не си съгласна. С думи не може да се изрази онова, което си ми дала. И все пак не желая да се излагаш на опасност от страна на Килрун.

— Не се тревожи за мен. Ще се оправя.

— И няма да кажеш за детето? — попита Сибил.

— Той има право да знае. Бебето е и негово.

— Съзнавам това — кимна Сибил, — но ако той узнае, не мислиш ли, че ще направи всичко, което е по силите му, а те са достатъчни, за да ме задържи? Затова никой не трябва да знае.

— Майка ми се досеща.

— Да, забелязала е, че напоследък исках по-особени храни — усмихна се Сибил срамежливо. — Бях я помолила за някои ястия, които обикновено не се сервират. Забелязала е и че сутрин ми прилошава.

— Това няма да продължи дълго, струва ми се — каза Етен. — А какво ще стане, като се прибереш при своето семейство? Замисляла ли си се как ще реагират те, като се върнеш и коремът ти започне да расте от незаконното дете на твоя похитител? Как ли ще те посрещнат — с любов или с порицание?

— Да, и за това съм помислила. Баща ми ще ме приеме и ще се примири с моето решение.

— Сигурна ли си, господарке?

— Няма никакво съмнение. Уверена съм в любовта му към мен.

— Надявам се, че няма да съжаляваш — Етен отмести ръцете си от Сибил и отиде да налее по една чаша ароматно вино. После се върна със сребърния бокал в ръка и го подаде на Сибил. — Ти ще бъдеш отхвърлена от обществото.

Сибил вдигна чашата и я пресуши до дъно.

— Никога не съм се стремяла към празните, лекомислени развлечения на английския двор. Всъщност баща ми ме е предпазил от грубостта, с която човек може да се сблъска там, като винаги е настоявал аз и сестрите ми да си стоим у дома колкото може повече. Така че, както виждаш, да бъда лишена от присъствието си в двореца, за мен изобщо не е никаква беда.

— А какво ще стане с бебето?

— Как какво?

— След като го родиш, ще можеш ли да му осигуриш подходящи условия на живот?

— А ти смяташ ли, че ще изоставя детето си?

— Не. Ти не си способна на това, Сибил. Обаче то непрекъснато ще ти напомня за своя баща. Много жени в твоето положение биха се погрижили за детето от разстояние, като го обезпечат материално.

— Да се откажа от него? И да го дам на някого за отглеждане?

— Много често такава е участието на извънбрачните деца.

— Ти би ли постъпила така?

Етен се усмихна явно развеселена.

— У нас, в Ирландия, ние не виним едно дете заради обстоятелствата около раждането му. Тук всяко новородено има право на наследство независимо как е заченато. Детето просто се приема от обществото. Струва ми се, че всичко е значително по-лесно, отколкото при вас.

— Може би си права. Не знам — Сибил отново опипа корема си и продължи. — Само едно знам — няма да се отрека от своята рожба. Тя е част от моята плът и след като имам собствени имения, това дете ще бъде мой наследник.

— И наследник на баща си също така.

Сибил предпочете да не обръща внимание на тази забележка. Лу стана от мястото си край огъня и наострил уши, тръгна с леки стъпки към вратата.

Сибил разбра, че някой идва. Тя прекоси стаята и отвори широко. Там стоеше Бран.

— Заповядайте, милостиви господарю.

Бран прекрачи прага и потупа Лу по главата. Хрътката отвърна на милувката на мъжа, като близна широката му слаба длан. Сибил затвори след него.

В стаята бе сумрачно и Бран не забеляза Етен.

— Дошъл съм да ти дам отговор.

В този момент Етен се обади:

— Може би ще предпочетете да ви оставя сами?

— Етен? — изненада се Бран.

— Да, милостиви господарю Брандъф, тя знае за моите намерения да избягам и ще ми помогне.

Бран хвърли озадачен поглед към Етен. Известни му бяха чувствата й към брат му и нейната всеотдайна преданост към Килрун.

— В такъв случай, значи и тримата ще участваме в заговора. Добре, така да бъде — примирено рече той. — Брат ми сам ми предостави средството, чрез което ще можем да заминем от тук. След два дни аз ще трябва да замина с кораб за Уелс, за да ръководя някаква работа, свързана със семейните имоти. Ще успеем някак си да те вкараме тайничко на борда.

— С моя помощ това ще стане лесно — предложи услугите си Етен.

— Ще измисля нещо, за да отпратя Ролф някъде другаде, та да можем да осъществим намеренията си.

— Няма да се наложи — обади се Етен. — Разчитайте на мен, аз ще уредя всичко — в светлосините й очи искреше радост от бързо скроения план. — Лейди Сибил и аз ще си разменим дрехите. Същата сутрин аз ще вляза в крепостта, а тя ще излезе с теб.

Бран поглади брадичката си.

— Може и да стане — после плъзна поглед по високата *suaia* на русата жена. — Но ти си съвсем различна и на ръст, и по цвят на косата.

— Една наметка ще скрие разликите. Никой няма да обърне внимание, защото те ще очакват да видят мен.

— Добре. Решено.

— Сигурна ли си? — Бран нежно погали Етен по гладката буза.

Тя му отправи усмивка, притвори очи за миг и се отпусна върху ръката му.

— Не се тревожи за мен. Едва ли моята постъпка ще нарани най-силно Килрун.

Бран се усмихна кисело.

— Мислиш, че не го съзнавам? Известно време няма да се върна в Ирландия.

Сибил сграбчи ръката му и я целуна. Сълзи на благодарност мокреха нежната му длан.

— Благодаря ти — успя да промълви тя, защото знаеше, че всичко друго би било излишно.

— Има още нещо, за което трябва да се спомене. Днес Килрун получи вест от лейди Дувеса.

Сибил кимна.

— Тъкмо отивах на урок при Тадж, когато видях, че нейната придворна дама пристигна. И какво имаше да съобщи?

Сега Бран бе доволен, задето бе взел писмото и го бе прочел. То още повече затвърди решимостта му да върне Сибил на семейството ѝ. Любовта на Дувеса бе затрогваща и го развълнува дълбоко. Стига толкова омраза между двете семейства. След като вече бяха свързани чрез брачен съюз, не бива да се допускат повече разногласия.

— Уведомява ни, че се е омъжила за твоя баща.

— Те са се венчали? — ахна Сибил.

— Да, така изглежда.

— Знаех си, че моят баща не би навредил на дамата — Сибил почувства, че любовта ѝ към Деран и вярата в него отново се бяха върнали. Наля си още една чаша вино и рече с ирония в гласа: — Да пием за неоцененото чувство за справедливост на лорд Килрун!

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Най-сетне Робин се добра до крайната цел за пътуването си и навлезе в добре охраняваните земи на Деран. Бързо метна юздите на своя уморен, залепен от препускане кон към един коняр, който чакаше наблизко и изтича право в големия салон, където завари сър Джон, седнал пред огромната камина. Пред него беше поставена малка масичка, отрупана с карти и документи. Старият войн го погледна въпросително.

— Какъв отговор носиш? — изрева той и хвърли дебелия пергаментов лист, в който се беше зачел. Облегна се назад в стола и зачака младежът да се приближи към нето.

Робин забеляза дълбоките бръчки, които грижите бяха врязани в лицето на неговия господар.

— Видя ли лейди Сибил?

Робин пое дълбоко дъх.

— Да, сър Джон — въздъхна той и се отпусна в стола, който сър Джон му посочи. Слугинята, която се навърташе наоколо, бе изпратена да му донесе халба бира. — Изглеждаше в отлично здраве и явно добре гледана, доколкото можах да преценя.

Прислужницата му подаде жалбата пенливо пиво и той отпи.

— А що се отнася до отговора — продължи Робин, като избърса устни с ръкава на вълнената си дреха, — не смятам, че нашият господар, графът, ще остане много доволен.

— Защо? — попита сър Джон с дрезгав глас.

— Казаха ми, че лорд Килрун е намислил да задържи лейди Сибил като зложница, докато вземе решение. А това ще стане след не повече от месец.

— По дяволите! — изруга уморено сър Джон.

— Но не е само това — добави пратеникът и отпи още една огромна глътка от питието си.

— Какво?

— Случи се нещо доста любопитно, докато бях там. Тъкмо когато се канех да си тръгвам, в замъка пристигна друг пратеник. Това

беше личната придворна дама на графинята.

Сър Джон вдигна недоумяващо рунтавите си вежди.

— Сигурен ли си?

— Да — отвърна Робин, — напълно съм уверен, че това беше тя. Наблюдавах я тайно, за да не разбере, че там има човек от дома на Деран.

— Значи излиза, че графинята се е свързала със своя братовчед, независимо от строгата заповед на господаря — сър Джон замислено потърка брадичката си.

— Какво ще правите? — попита Робин и даде знак да му напълнят чашата отново.

— Графът трябва да знае.

— Ще заминем ли за Англия веднага, или ще наредите да продължа нататък сам?

— Ще тръгнем утре сутрин. Корабът на графа ни очаква в Дъблин — сър Джон отпи наведнъж повече от половината питие в чашата си. — А тази вечер имаме една недовършена работа, за която трябва да се погрижим.

Точно тогава влезе един от стражите.

— Сър Джон, постъпихме със затворника така, както заповядахте.

— Много добре — каза той с лукава усмивка, — ще отида при него след малко.

Мъжът се завъртя на токовете на ботушите си и излезе. Лицето на сър Джон изглеждаше сурово на меката светлина в стаята. Робин бе виждал това изражение и преди. То не вещаеше нищо добро за човека, към когото бе отправено.

— Моят господар, графът, няма да бъде никак доволен, че не може да се постигне споразумение относно дъщеря му — каза той и отпи остатъка от отличното ирландско уиски в чашата си. — Не, изобщо няма да е доволен — повтори той и отново прекара ръка по небръснатата си брада. После стана от мястото си и освободи Робин. — Почини си добре, защото утре заминаваме за Англия.

В зандана цареше мрак. Само една факла осветяваше пътя на сър Джон.

Пазачът показва една килия, потънала в пълна тъмнина.

— Там вътре е.

— Проговори ли вече?

— Не, сър Джон. Не е казал ни думица, освен дето продължава да разправя, че бил невинен.

— Това не ме изненадва. Отвори вратата.

Тъмничарят изпълни заповедта и сър Джон влезе в усойната килия. Не бе използвана дълго и миришеше на застояло.

— Е, Емонд, успя ли да помислиш над това, което си извършил?
— попита сър Джон и вдигна факлата високо.

Пламъкът освети хитрото лице на мъжа, който беше дал сведения за отвличането на лейди Сибил. Очите го заболяха от блясъка на огъня и той стисна клепачи. Беше държан там почти цял ден без храна, вода и светлина. Беше слушал звуците на дребните космати същества, с които съжителстваше в килията. Сега трепереше от студа и влагата и вече нямаше търпение да излезе.

— Ще ви кажа всичко, каквото искате, господарю.

— Ти само ми кажи каква беше твоята роля в отвличането на лейди Сибил Фицджералд?

— Знаете моята роля, ваше благородие. Нали ви казах какво стана оная нощ.

Сър Джон даде знак на пазача и затворникът веднага се оказа прикован във вериги към стената.

— Вече започвам да губя и малкото търпение, което ми е останало. Говори!

Емонд долови яростта в гласа на стария войн и се разтрепери.

— Не разбирам какво искате от мен?

Сър Джон извади камата си от канията и нежно я поглади.

— О, не, смятам, че много добре разбираш.

— Но какво не е наред? — гласът на Емонд се превърна в скимтене — пискливо и сподавено. — Не ти ли казах още миналия път каквото искаше? Какво, за бога, се опитваш да направиш с мен? Че не съм ли аз един благочестив човечец?

— Хич не ме е еня какъв си ти, добри ми човече. Само искам да знам какво е твоето участие в цялата работа.

Емонд разбра, че не може да чака никаква милост от сър Джон и затова реши да се опита да се спазари за освобождаването си. Беше

готов на всичко, само да избяга от суровия поглед, който всяваше страх у него.

Преди той да успее да проговори, сър Джон се приближи и опря острието между краката му. Върхът на камата поглади интимните му части и притисна с цялата си тежест оскъдната му мъжественост. Емонд притаи дъх, като осъзна грозящата го опасност.

— Не, недей. Моля ти се — захленчи той от страх. Воднистите му очи се наляха със сълзи.

Сър Джон се усмихна.

— Тогава кажи онова, което искам да знам.

— Аз... аз... Килрунският граф ме принуди да изпълня нарежданията му. Рече, че ще убие и мен, и семейството ми, ако не му помогна да осъществи планове си. Честна дума, така беше.

Сър Джон се съмняваше дали тая отрепка разбира значението на думата честност.

— Платиха ли ти нещо за тази „помощ“?

Емонд отново усети притискането на камата.

— Кълна се в честта си, не съм...

— Тогава защо не ми каза веднага, след като той си замина?

— Ужасно ме беше страх от Вълка, ето това е.

— Това ли е истината?

— О, да, разбира се — успя да се поусмихне Емонд, защото помисли, че сър Джон бе започнал да му вярва.

— Значи си глупак — сръза го старият войн. — По-скоро трябваше да се страхуваш от ординареца на графа на Деран.

— Килрун ме накара!

— Ти си лъжец — саркастично се изсмя сър Джон и го зашлеви през лицето.

— Не, истината ви казвам. Аз съм верен на господаря си.

— Имаме доказателства за противното.

— Кой ме е обвинил? — попита Емонд уплашено.

Сър Джон щракна с пръсти. На вратата на килията се появи съпругата на Емонд.

— Този мъж — посочи той разтреперания човек — е твоят съпруг, нали?

— Да — отвърна тя.

— Тогава му кажи каквото каза на мен.

Жената пристъпи напред и погледна право в лицето на мъжа, когото беше наричала свой съпруг почти двадесет години — двадесет години, третирана като същество, създадено единствено за негово удоволствие и разтуха, без ни една добра дума или ласка, освен когато на него му се бе искало. Тя бе търпяла заради децата си и ако се наложеше, би търпяла до края на живота си. Но не можеше да позволи той да се облагодетелства, като причинява зло на онази, която винаги се бе отнасяла към нея с голяма добрина.

— Похвали ми се — каза тя, — че бил получил пари от сделка с благородниците. Питам го кой ще вземе да дава пари на такъв като него. А той ми вика да си гледам работата — когато жената пристъпи по-близо до светлината на факлата в ръката на пазача, по лицето ѝ, приятно и миловидно навремето, още можеха да се забележат поизбледнели синини. — Той рече — продължи тя, — че Вълка бил щедър и според него цялата работа била голям майтап, защото се надявал да получи пари и от лорд Деран.

— Я млъквай, глупава патка такава!

Сър Джон перна Емонд с опакото на ръката, главата му се блъсна в стената и ударът го зашемети за миг.

— Истината ли говори тя? — изсумтя с отвращение сър Джон, но нямаше нужда от отговор. — Глупакът си ти, щом си си помислил, че ще предадеш своя господар и после ще ти се размине. Думите на тази жена още веднъж доказват вината ти. Тъпако, ти сам се издаде онази нощ, когато ни разказа за отвличането.

Сър Джон отвърна лице от Емонд и кротко се обърна към жената:

— Кажи на моя слуга да те изпрати здрава и читава до дома ти. А за храбростта си ще бъдеш щедро възнаградена.

Тя вдигна глава.

— Няма защо да ми се плаща за това. Ако взема пари, задето съм говорила против този негодник, значи, че и аз ще съм като него. Не, аз не съм го извършила за пари, а заради добрината и грижите на моята господарка към мен — после тъжно добави: — И дано така успея да освободя децата си от влиянието на един изменник. Тя заплю затворника в лицето: — Свиня! Сега съм принудена да избягам от тук, от родното си място, за да не бъдат децата ми очернени от твоето предателство.

— Къде ще отидеш? — попита я сър Джон.

— Имам семейство, сестра в Корк. Тя ще ме приеме.

— Няма ли да помислиш още веднъж по въпроса за парите?

Тя се усмихна и гордо поклати глава.

— Не, благодаря — после се обърна и тръгна да си върви, без дори да погледне своя съпруг.

— Не ме изоставяй! — проплака Емонд.

— Млък! — изкрещя сър Джон. — А сега ще кажеш ли истината?

— Тя е лъжкиня! Не ѝ вярвайте!

— Напротив, вярвам ѝ. Говори!

— Казах ви вече — ухили се той престорено, от страх, че ще пострада от постъпките си. — Вълка ме накара.

— Значи продължаваш да разправяш същата история?

— Но това е истината.

— Истината е нещо, което не познаваш. И затова скъпо ще си платиш.

— Не, вие трябва да ми повярвате.

Смехът на сър Джон изпълни тясното помещение, отрази се в стените и прокълнтя страховито.

— Трябва ли? Ако беше достатъчно смел, щеше да бъдеш пощаден.

Острата кама се плъзна по простите дрехи на затворника, проряза плата и оголи тялото му.

Емонд ококори очи, вцепенен от ужас, като забеляза безстрастното изражение на сър Джон и усети хладната стомана, опряна в плътта му. Във въздуха се понесе смрад от човешки изпражнения, пронизителните писъци на Емонд отекнаха в килията.

Сър Джон пое подадения му парцал, избърса следите от кръв по камата и я мушна отново в канията.

— Какво да го правим сега? — попита пазачът.

Сър Джон погледна мъжа, повесен на веригите от стената.

— Махнете тази гадна мърша от очите ми. Ще го обесим. Ще оставим трупа му на гаргите да напомня каква съдба очаква изменниците — сър Джон дочу цвърчене на плъхове. — Изчакайте до сутринта. Тогава ще го обесим. Дай ми меча си.

Пазачът му го подаде и сър Джон пхна върха му в пламъка на факлата. След това се обърна към нещастника. Разнесе се остър мирис на изгоряло месо.

Сър Джон постави още веднъж острието в огъня, избърса го и го върна на пазача.

— Не искам да умре, преди да изпълним останалата част от присъдата.

— Слушам, сър Джон. Всичко ще бъде както наредите.

— Добре — старият войн затвори вратата и килията отново потъна в пълен мрак. — Умирам от глад. Хайде да отидем да вечеряме.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Ролф държеше гривната в ръка, преценяваше тежестта ѝ, разглеждаше майсторската изработка и накрая остана доволен, че накитът е точно такъв, какъвто бе желал.

— Щом щракне върху китката на притежателя ѝ, сама се заключва, господарю, и ако нямате ключ, не може да се свали, без да я повредите — заяви гордо златарят. Той знаеше, че господарят му е много взискателен човек и сега изпитваше оправдано задоволство от тази необикновена златна гривна — по-малка от другите, които бе изработил преди години за рождения ден на господаря като подарък от родителите му.

— Много ме зарадва, защото гривната е точно каквато исках да бъде и смятам, че ще зарадва и човека, който ще я получи — от вътрешния джоб на пелерината си Ролф извади шепа монети, увити в парче ленен плат, и с ослепителна усмивка ги хвърли на златаря.

Той прибра възнаграждението си и го преброи. Остана безкрайно зарадван, като видя допълнителното заплащане, което Ролф бе прибавил над първоначално уговорената сума.

— Това е за добре свършената работа и то в такъв кратък срок. Добрата работа заслужава добро възнаграждение — Ролф вдигна накита към светлината. — Съвършено — изрече той с плътния си глас.

Златарят леко се поклони.

— Както винаги, за мен е удоволствие да служа на познавач като вас, господарю — той огледа малката си работилничка. — Има ли нещо друго, което може да ви заинтересува?

Погледът на Ролф се спря на два изящни свещника. Взе единия и разгледа фигурите, изсечени в златото.

— Харесват ли ви, господарю?

— Да, можеш ли да добавиш инициали към тях, без да развалиш останалите орнаменти?

Златарят посочи едно местенце върху тях и Ролф кимна.

— Не виждам никакъв проблем, лорд Килрун. Дайте ми инициалите, които желаете да бъдат издълбани, и всичко ще бъде

направено. Тази поръчка също ли трябва да се изпълни бързо?

— Не — отвърна Ролф замислено, — този подарък може да почака.

Той сложи дебелите си кожени ръкавици, постави гривната в кадифена торбичка и пристегна златните връвчици.

В този момент чиракът дойде от другия край на работилницата да покаже на майстора как върви работата му над един накит. Ролф забеляза изкусната изработка и като гледаше огърлицата в ръцете на младежа, му хрумна друга идея.

— Брат ми, лорд Брандъф, има рожден ден след два месеца. Ще поръчам специален подарък.

Чиракът и майсторът слушаха внимателно, докато Ролф обясняваше желания от него модел и преплитането на символите. Едва след като се успокои, че всичко ще бъде направено според исканията му, той напусна работилницата.

— Покровителството на графа на Килрун е важно за нас, нали майстор Абрахам?

Възрастният човек кимна.

— Неговото покровителство и закрила за мен означават повече от прехраната ми, момко — отговори той и разроши косата на момчето. — Те са свободата и живота ми. Тук ми е позволено да работя и да бъда собственик, без да изпитвам никакъв страх.

Златарят придружи момчето обратно до помещението за работа, натоварен със сечива и материали за своя занаят — скъпоценни и полускъпоценни камъни, злато и сребро. Тук Абрахам не се плашеше, че може да бъде разбуден от тълпа, която блъска вратата му, или да трепери, че някой може да се опита да ограби скъпоценностите, които съхраняваше.

— Килрун ме издигна и благодарение на него преуспях. Той ми осигури спокоен пристан в сравнение с това, което наричахме живот във Франция.

— Как се запознахте с него? — попита момчето на френски.

— Направих му една услуга веднъж, когато беше на гости на свои приятели в Париж. А той ми върна жеста, когато по-късно се отби да вземе подаръка за родителите си. Точно тогава един недоволен клиент, който явно нямаше пари да си плати сметката реши, че съм го измамил. Той ме заплаши, а лорд Килрун се намеси и ме защити.

— Постъпил е смело.

— Oui, Бенджамин, много смело — майстор Абрахам извади парче пергамент и започна да скицира модела, който Ролф беше поръчал. Съсхрените му пръсти бързо довършиха резките щрихи. Той спря, погледна и добави още една заврънкулка. — Покани ме да дойда в Ирландия и да преподавам моя занаят, като ми обеща, че ще мога да уредя живота си в неговите земи както ми харесва. И така — продадох работилницата си и заедно със семейството си се преместих в имението на Килрун.

Абрахам се усмихна и мислено благодари на Бога за направения от него мъдър избор. Сега, благодарение на влиянието на графа, той поддържаше клиента от най-различни среди. Имаше няколко много способни чираци — ирландци, но също и французи. Те идваха при него да учат древните начини за изработване на бижута, за превръщане на суровия материал в произведение на изкуството.

Вече беше започнал работата си над украсената със скъпоценни камъни бъчвичка, която щеше да подари на графа в деня на неговата сватба. А според слуховете, които се носеха из селото, този ден не беше далеч. Изчака, докато Бенджамин отиде и продължи своята работа самостоятелно. Тогава от едно заключено шкафче майсторът извади златното изделие, обсипано със скъпоценни камъни. Може би ще е най-добре да го довърши? — помисли си той и се залови за работа.

Ролф погледна над шахматната дъска към партньора си. Сибил играеше добре, на моменти може би малко безразсъдно, но в ходовете ѝ имаше доста смелост. Тази вечер тя излъчваше някакъв блясък, вътрешно сияние, което той не можеше да проумее. Тя беше олицетворение на легенда, израз на най-висш женски чар.

Сибил беше замислена. Знаеше, че ако планът успее, това ще бъде последната ѝ нощ в замъка на Ролф. Чудно защо, изведнъж в сърцето ѝ се прокрадна известна тъга. Не е ли по-добре да задържи самодоволната усмивчица? Но как? Не беше никак лесно. Погледът ѝ все се рееше към мъжа, който бе властвал над съдбата ѝ през последните месеци. Дали ще му липсва нейната компания? Или просто ще се разгневи, задето е осуетила кроежите му за мъст? И защо не

беше ѝ съобщил какво пише братовчедка му — нейната нова майка? Да не би да е смятал, че тя няма да научи какво се е случило?

Дали щеше да му липсва единствено жената, по чието тяло той изпитваше копнеж, или щеше да тъгува за самата Сибил? Дали ще бъде благодарен, че се е отървал от необходимостта да се опълчи срещу нейния могъщ баща?

А какво ще стане с бебето?

Под масата, поставена за тази спокойна партия шах, пръстите на Сибил се плъзнаха неволно към корема, който бе приютил посятото семе. Етен бе казала, че Ролф ще бъде извън себе си от радост. Наистина ли? Сибил нямаше никаква представа дали вече бе станал баща на други деца. Ами ако е така? И какво от това? Дали той би решил, че върховната справедливост се състои в това, дъщерята на английския граф да забременее от него и после да я изостави? Или би я принудил да роди неговото дете, а после да изгони и двамата? Или може би тези зелени очи щяха да засияят от щастие, като разбере, че ще става баща на нейната рожба? Или щяха да се извърнат хладни и чужди? А което е още по-лошо — да заблестят с мрачна светлина равнодушно, но тържествуващо?

Сибил премести своята фигура и забеляза изненадата в тези пленителни очи срещу себе си. Беше го сварила тъкмо когато не внимаваше достатъчно. Той ѝ хвърли такава подкупваща усмивка, че сърцето ѝ заби силно. В душата ѝ вилнееше битка. В лицето на своя похитител тя откриваше мъжа, с когото смяташе, че е възможно да живее в брачен съюз, но това бе най-върховната ирония на съдбата и най-голямото безумие. Ролф не беше като другите познати отпреди мъже, които бяха доволни от своето положение и не преминаваха отвъд границите на грижата за своето благополучие. Те не предизвикваха и никой не ги предизвикваше. Те четяха малко и не задаваха много въпроси. А Ролф правеше и двете, и това му харесваше. Няколко пъти се бе присъединявал към нея, когато с Тадж обсъждаха ирландските обичаи. Разговорите им бяха оживени и остроумни и двамата се забавляваха от вметнатите язвителни забележки.

Ето там се криеше опасността, която тегнеше на сърцето и душата ѝ. В лицето на Ролф тя откриваше мъжа, когото можеше да обича и уважава, който я предизвикваше и я караше да се чувства безкрайно жизнена и изпълнена със съзнанието, че е жена. Утре щеше

да напусне това място и да остави зад себе си чародейната мъжествена сила, която възплащаваше Ролф Далея. Но можеше ли наистина да забрави своя престой тук? Та тя носеше под сърцето си неговата рожба, своята рожба. Това дете беше следствие от тяхното сливане в едно ново същество. Сибил благоговееше пред този магия.

Предполагаше, че трябва да изпитва срам, но за своя изненада не чувстваше нищо подобно. Дори мисълта, че сега, сред своите, ще бъде считана за прокълната, не можеше да разруши тайното щастие, че в утробата ѝ расте нов живот.

Тази вечер бе всичко, което ѝ оставаше. Спокойствието надделя над мрачното ѝ настроение и я обзе някакъв странен душевен мир.

Ролф наблюдаваше как тънките ѝ пръсти местят фигурата върху дъската. Тази вечер ще ѝ подари гривната. Ще отиде при нея по-късно, когато всички заспят. Той се усмихна загадъчно — ясно си представяше Сибил без никакви дрехи — само гривната върху нежната кожа. Кръвта му закипя при тази мисъл.

— Ролф, мога ли да те отклоня от играта за няколко минути, за да прегледаме заедно тези документи? — обади се Бран.

— С твое позволение, Сибил? — поиска разрешение Ролф, а извитата нагоре вежда придаваше малко немирнен вид на красивото му лице.

— Както желаете, господарю — отвърна Сибил и бутна стола си назад.

Точно тогава забеляза движение при вратата на всекидневната. Влезе Етен, каза няколко думи на братята и отиде при нея.

— Реших, че ще е най-добре да ви посетя тази вечер, за да приспя господаря за по-дълго.

Сибил загрижено докосна ръката ѝ.

— Това няма да му навреди, нали?

Етен се усмихна на безпокойството в гласа на Сибил.

— Не. Ще заспи дълбоко и ще се събуди чак когато корабът отпътува. И преди съм използвала подобно приспивателно няколко пъти. Съвсем безопасно е. Само упойва.

— А как смяташ да му го дадеш?

— Брандъф е поръчал специална бутилка вино от избите на Ролф. Едно от любимите френски вина на моите господари. В него ще сипя малко от лекарството.

— Сигурна ли си, че все още искаш да помогнеш? — попита Сибил, като се престори, че проявява интерес към ръкоделието, което Етен използваше като претекст за посещенията си. То бе богато орнаментирано и грееше с ярките си цветове.

— Знаеш отговора на този въпрос — очите на Етен се бяха овлажнили. — Твоето нещастие ме измъчва. То мъчи и господаря, макар че може би той все още не го съзнава. Сърцето ми подсказва, че вие двамата сте частици от една душа и че предците ни са предопределили ти и той да бъдете заедно. Бебето е доказателство за това. Вашият съюз е благословен. Правя всичко това не само заради теб, но и заради него.

Етен обърна глава към Ролф и мълчаливо каза сбогом на всяко чувство, което можеше да съществува между тях от тук нататък. Нейната мъдра майка бе напълно права — Вълка бе срещнал своята женска, само че още не беше признал официално този неизбежен факт. Етен бе убедена, че Ролф, както и Сибил, трябва да се отърсят от оковите на отмъщението. Нищо добро няма да се постигне, когато не съществува избор. И двамата трябва да са свободни. По някаква необяснима ирония на съдбата, това значеше свобода и за самата нея.

— Утре ще дойда рано и ще си сменям дрехите. Постарай се да пристегнеш наметката по-плътено над лицето си, за да не би някой да открие, че сме си разменили ролите този ден.

— Нямам думи да изкажа благодарността си. Ако някога ти потърбва моята помощ, потърси графа на Деран. Изпрати ми вест чрез баща ми.

— Ще запомня това — Етен замълча, после попита: — Ти какво ще правиш? Ще се върнеш ли в имението си в Ирландия?

Сибил се усмихна тъжно.

— Не, мисля, че не. Твърде много неща ми се случиха, за да искам да се върна там сега — тя притвори очи, а ресниците ѝ се спуснаха като ветрило върху нежната кожа. — О, боже, как ми липсва мойт дом! Нощем сънувам, че съм там и се разхождам в градината на майка ми. Но засега ще е по-добре да остана известно време в Англия. Баща ми има здрави крепости там.

— Да, може би това ще е най-разумното решение.

— Така смятам — потвърди Сибил и погледна двамата братя, унесени в разговора. На следващото утро близостта между тях ще бъде

разкъсана. Ако пожелаеше, можеше да предотврати бъдещите събития. Само трябваше да каже на Бран и Етен, че се отказва. Внезапна меланхолия прокара пръсти по изопнатите ѝ нерви. Но нямаше вече връщане назад. Нещата бяха в ход. Трябва да довърши започнатото, без да се замисля за последствията.

На вратата се почука и в стаята влезе прислужницата Майра. Носеше поднос с няколко чаши и бутилка вино. Обърна се на галски към Бран и Вълка. Бран ѝ отвърна нещо, като се опита да флиртува с нея, при което бузите ѝ веднага пламнаха. Момичето обаче на свой ред, подхвърли такава забележка, че по изопнатите скули на Бран изби гъста руменина.

Ролф и Етен се разсмяха.

Сибил се почувства като чужд човек в сърдечната обстановка, която се създаде в стаята, макар че Етен ѝ обясни за какво става дума, след като спряха да се смеят. Това отново ѝ напомни колко много ѝ липсваше нейното семейство. Съвсем скоро, каза си тя, ще може да прегърне сестрите си, баща си, както и втората си майка, която беше на нейната възраст. Всичко тук ще остане само един далечен спомен. И така трябва да бъде, за да може да съхрани някаква надежда за бъдещо щастие. Не след дълго животът тук ще е минало и ще остане минало завинаги.

Ролф отвори бутилката. Докато вземаше чашите с вино за себе си и за Сибил, Етен сръчно изсипа в чашата на Ролф съдържанието на пръстена си.

Всички пиха с удоволствие. Двете жени учтиво отказаха втора чаша и пожелаха лека нощ на братята.

— Значи играта остава недовършена? — попита Ролф.

— Ще остане за друг път — отвърна Сибил.

Ролф кимна, наля си още вино и се върна към разговора си с Бран.

„Играта вече свърши, милостиви ми господарю — размишляваше Сибил, — само че ти още не знаеш това. Шах и мат за мен — каза си тя, после с горда походка се отправи към вратата, погледна го за последен път и запечата в съзнанието си всеки детайл от лицето му.“

Ролф се прозина, докато се мъчеше да свали дрехите си. Не можеше да си обясни, защо се чувства така изморен. Клепачите му тежаха. Примигна два пъти и стисна богато орнаментираната колона на кревата.

Може би ще е по-добре да се откаже от събличането, преди да отиде при Сибил. Щеше да има достатъчно време да се преоблече, след като свърши каквото е намислил.

Той претегли на око тежестта на кадифената торбичка в ръката си. После взе пищно украсения свещник, поставен край леглото му и тръгна по коридора и нагоре по стълбите към стаята ѝ.

Всичко беше потънало в мрак. Ролф се движеше безшумно. Изведнъж установи, че се налага да поспира от време на време, тъй като изтощението, което усещаше, заплашваше да го сломи напълно. Но той отхвърли умората и си наложи да продължи.

Сибил потопи перото в мастилницата и написа думата по средата на пергаментовия лист. Не постави нито неговото, нито своето име. Надяваше се той да разбере, когато го прочете.

Внезапно Лу се разлая. Сибил спря и пхна бележката под възглавницата на леглото си.

Вратата се отвори и тя ахна. Пред нея стоеше Ролф. Етен я бе уверила, че приспивателното ще подейства бързо. Но, очевидно, волята на Ролф бе по-силна, отколкото Етен бе предполагала.

Мили боже, помисли си Ролф, та тя бе като видение, прекрасно създание за наслада на очите. Той пристъпи в стаята и постави свещника до леглото, не можеше да устои на изкушението да вкуси тези мамещи устни. Наведе глава и ги докосна едва-едва в нежна сладостна милувка, сякаш тя беше някакъв безценен, крехък предмет.

Сибил забеляза потрепването на клепачите му, усети вътрешната сила, която го караше все още да стои изправен, независимо от непреодолимата необходимост от сън.

— Какво ви води насам по това време, господарю? Доста съм изморена и ще си легна сама — надяваше се, че тонът ѝ е прозвучал достатъчно рязко и недвусмислено.

Тя отстъпи назад. Искаше поне малко да се отдръпне от него, защото чувстваше топлината на плътта му твърде близо до себе си.

Зелените му очи с дълги мигли бяха достатъчни, за да отслабят твърдата ѝ решимост. Колко по-просто би било да се отпусне върху меките, топли завивки в неговите обятия и да отнесе със себе си великолепни, прелъстителни спомени.

Не.

Всичко свърши. Край.

Ролф я спря и, поставил ръце над лактите ѝ, я задържа неподвижна.

— Имам подарък за теб, моя лейди.

Сибил обърна глава. Ролф ѝ подаваше малка кадифена кесия. Тя я прие предпазливо.

— Отвори я. Не се страхувай — прошепна той в ухото ѝ.

Сибил изпълни желанието му и бръкна в кадифената торбичка. Оттам извади гривна, необикновено красива гривна, точно копие на онази, която Ролф носеше на ръката си. На меката светлина на свещите златото хвърляше отблясъци, а характерните очи на вълка изобразен върху нея — два мънички смарагда — искряха примамливо. Беше прелестна.

С върховете на пръстите си Сибил очерта главата на звяра. Като я разгледа по-внимателно, забеляза разликата между тази и неговата гривна — нейната не беше просто като лента, а бе предвидена да се заключва.

— Протегни ръката си — каза той с нисък, властен глас, който все пак прозвуча с особена нежност.

Сибил се подчини. Усети как той я постави върху китката ѝ и щракна закопчалката. Тя се вторачи в ръката си, сякаш беше някакво чуждо тяло, а не част от нея. Ролф все още я държеше. Той придърпа дланта ѝ към устните си и я обсипа с целувки, преди да я пусне и да залитне назад върху леглото. Падна в него и се предаде на съня.

Сибил не можеше да го остави да лежи така, затова повдигна натежалото му тяло и го постави правилно върху кревата. Свали меките ботуши от ярешка кожа, захвърли ги на пода и седна до него. Ръката ѝ се зарея към скулите му и смело ги погали. Пръстите ѝ се спуснаха надолу към устните, докоснаха ги, за да ги запомни. После тя се наведе, докосна с устни неговите и нежно го целуна. Езикът ѝ очерта трапчинката върху брадичката му. Тя отметна встрани леко разгърдената му риза, а очите ѝ жадно погълнаха разголената под

пръстите ѝ плът. Хвана едната му ръка, задържа я между дланите си и я притисна върху корема си — двете гривни проблясваха една до друга.

— Нашето дете — прошепна Сибил. — Твоето семе поклъна, Ролф. То ще бъде принц и войн, няма съмнение, и нашата кръв ще се смеси в него. Ще бъде отгледан с любов и достойнство. Имай ми доверие, Ролф, господарю мой. Твоята рожба няма да бъде лишена от нищо. Имаш честната дума на Сибил Фицджералд.

Сибил легна, обгърнала Ролф с ръце, положила главата му върху гърдите си. Устните ѝ помилваха гъстата черна коса. През стиснатите ѝ клепки се процедиха сълзи.

— Сбогом, *gra* — прошепна тя, като употреби ирландската дума за „любим“.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Още щом пукна зората, Сибил зачака пристигането на Етен. Тя огледа стаята и въздъхна дълбоко. Свободата беше съвсем близко. Бе отворила прозореца и се бе оставила хладният утринен въздух, пропит от мириса на море, да я обгърне от всички страни. Застана до леглото и се загледа в мъжа. Смълчана и умислена, тя облегна глава на колоната на кревата. В съня си Ролф не изглеждаше така жесток, така далечен. Устните му се бяха извили в лека усмивка. Ръцете ѝ се обвиха около дървото и го прегърнаха, защото не можеше да прегърне него. Дишането му бе дълбоко и равномерно. Забеляза как едрата му ръка се пресегна на сън, сякаш търсеше нещо или някого. После раздвижи пръсти, като че се протягаше, обхващаше, галеше.

Сибил стисна колоната още по-силно, а тялото ѝ плътно прилепна към нея. Дишането ѝ се ускори.

На вратата се почука и тя отпусна ръце встрани.

Влезе Етен. Като видя спящия Ролф в леглото на Сибил, тя ахна изненадано:

— Какво прави Килрун тук?

Сибил я отведе настрани и обясни:

— Снощи дойде да ми донесе подарък — тя протегна лявата си ръка — гривната красеше тънката ѝ китка.

Етен я разгледа и опипа с ръка детайлите на майсторски изработения накит.

— Красива е.

Сибил кимна.

— Бижу, достойно за кралица, бих казала.

— Така е — потвърди Етен или по-скоро добави наум, защото предпочете да запази мнението за себе си. Накит, достоен за графиня на Килрун, за принцеса на Ирландия. Това не беше обикновен подарък, а предоставяне на права, знак за собственост, обвързване. Гривната беше символ на неговата същност, с който той даряваше английската дама. Но сега не беше момента да ѝ обяснява какво значеше това и

какъв бе смисълът му. Лейди Дувеса щеше да види и да разгадае безгласното послание.

— Дай да сплета косата ти на една плитка, за да не може никой да забележи разликата в цвета — предложи Етен, хвана я за раменете, обърна я и чевръсто започна да оформя плитката. — Готово, а сега дрехите — каза тя и смъкна наметалото си, а Сибил свали нощницата и надяна обикновената вълнена рокля, която Етен беше донесла със себе си. Не ѝ беше по мярка, но Етен бе стъкмила подгъва на бърза ръка, като бе забола в кръста няколко украсени със скъпоценни камъни карфици, за да я поскъси малко.

Сибил имаше по-пищен бюст от Етен и остави връзките на корсажа малко по-хлабави. Завъртя се и се наметна с пелерината.

— Как ти се струвам? Ще стане ли? — попита тя.

Качулката бе общита със златиста кожа, а самата наметка беше от дебела мека кафява вълна.

— Прекрасна е, Етен! — възхити се тя. Пръстите ѝ нежно погладиха материята.

— Подарък за теб — обясни Етен и я прегърна. — Хайде ела, трябва да се махаме вече, ако искаме всичко да свърши благополучно.

Двете минаха покрай заспалия мъж на леглото.

Сибил се доближи предпазливо. Беше се уплашила, че той може някак си да се събуди и да я залови тъкмо когато се кани да избяга. Разтреперана, тя внимателно пъкна ръка под възглавницата, за да измъкне почти забравената вече бележка.

— Какво имаш там? — попита Етен.

— Бележка за Килрун. Преди да си отида, трябва да я оставя някъде, където ще я намери.

— Дай ми я. Ще я занеса в стаята му.

Сибил ѝ подаде листа.

— Моля те, не забравяй. Той непременно трябва да го прочете — каза тя настойчиво.

Етен я потупа по ръката.

— Не се тревожи, лейди Сибил, всичко ще бъде изпълнено както ти искаш.

— Да вървим тогава — рече Сибил, без да поглежда назад.

Но когато тя понечи да затвори вратата, Лу проскимтя. Сибил се поколеба, после коленичи и прегърна огромния звяр. Той близна

лицето ѝ и едва не я събори. Внезапно тя се изправи и заяви:

— Лу идва с мен.

— Да не си се побъркала! Той не може да дойде.

— Но трябва. Има начин — настоя Сибил и разясни напълно плана си.

Етен си помисли, че направо е полудяла, но все пак се съгласи.

— Нека бъде волята ти — рече тя и леко завъртя бледосините си очи.

Бран чакаше отвън на стълбите и хвърляше последен поглед към дома, с който се разделяше за известно време, ако не и завинаги. Той прокара ръка по очукания от времето камък. Приятно му беше да го докосва. Дали ще му хареса Уелс? Колко ли време ще трябва да остане там? И какво ли ще стане, когато отведе лейди Сибил при баща ѝ? Най-разумно щеше да бъде да спусне котва и да я изпрати сама на брега в Дорсет. Беше обещал обаче лично да я предаде на Деран. Не можеше просто така да я стовари като ненужен и излишен товар и да я зареже, без да я заведе невредима при семейството ѝ. Това би бил изход от положението за някой страхливец, а той, в края на краищата, беше принц и брат на Килрун. Всички от рода Далей отстояваха позициите си, без да трепнат.

Ами лейди Клер и нейното необикновено лице, което не можеше да заличи от съзнанието си? По всяка вероятност тя беше сгодена. Една такава млада жена, почти дете — цъфтяща, красива, богата — не може да няма кандидати, а споразумението за женитба беше толкова обвързващо, колкото и действителният брак.

Той разтърси глава, за да отхвърли всякакви празни илюзии. Клер Фицджералд бе недостижима за него. Графът на Деран щеше да се погрижи за това. И което е още по-важно, тя сигурно го мразеше заради участието му в отвличането на обичната си сестра. Сега трябваше да съсредоточи вниманието си върху предстоящите задачи — да заведе Сибил при семейството ѝ и да възстанови реда в наследствените имоти в Уелс. Имаше нужда от целия си здрав разум и умения. Той притвори очи, напрегна паметта си, в съзнанието му изплува майка им и сякаш отново чу нейните разкази за живота в родината ѝ. Въпреки всичко обаче той си оставаше чужденец в тези земи, за които пазеше само смътни спомени.

Днес, когато отпътува от тук, Ирландия ще бъде за него част от миналото. Уелс беше неговото бъдеще. Сега ще трябва да отстоява всичко сам, без подкрепата, без силата на своето име, без напътствията на по-големия си брат. Може пък да е за добро. Ролф хвърляше доста плътна сянка. Нужна му беше свобода, за да израсне и неговата толкова могъща. Бъдещето му трябваше да се освободи от миналото.

Съжаляваше, че не може да се сбогува истински с брат си. Нямаше начин и все пак това дълбоко го нараняваше. Изгаряше от желание да обясни, защо бе принуден да постъпи така.

Чу, че вратата зад него се отваря и видя двата силуета, които се приближаваха.

— Готови ли сме? — попита той нетърпелив да отпътува.

Двете жени отново се прегърнаха.

— Запази ме в сърцето си — прошепна Сибил.

Етен я целуна по бузата.

— Бъди щастлива, Сибил. Следвай повелята на сърцето си. Когато му дойде времето, трябва да го направиш.

Сибил я погледна с изненада.

Етен и Бран си стиснаха ръцете. Той се наведе, целуна нежно устните ѝ и промълви:

— Сбогом.

— Нека Бог да ти дава дълъг и ползотворен живот, господарю.

— И на теб, скъпа Етен — отвърна той и заедно със Сибил тръгнаха надолу по външната стълба.

Етен забърза обратно към вътрешността на замъка. Трябваше да изведе Лу тук горе и да го пусне, когато Сибил премине през портите.

Втурна се обратно към своя пост, загледана в Бран и Сибил, докато се качват на конете. Багажът на Бран бе изпратен предварително.

Бран повдигна Сибил върху коня на Етен, доволен, че повечето от работниците вече бяха заети с ежедневната си работа и нямаха време да погледнат към тях.

— Хайде да се махаме — каза той, докато се настаняваше върху седлото. — Отворете портите!

Пазачите побързаха да му се подчинят. После извикаха след тях „Довиждане“ и „На добър път“.

Тъкмо когато прескочиха прага, Бран чу глас отдолу:

— Етен!

Сибил и Бран се вцепениха и спряха конете си. Бран промърмори някакво проклятие под носа си. Това беше Олиф.

— Етен ще дойде на кораба с мен — отвърна Бран вместо нея.

Олиф си помисли, че другият ездач е наистина Етен и заговори на родния си език. Помоли я да се върне по-късно същия ден, защото на жена му ѝ трябвали някакви билкови отвари от запасите ѝ.

Сибил кимна и смушка коня си с надеждата, че постъпва правилно.

— Къде е Вълка? — попита Олиф, успокоен, че Етен ще изпълни молбата му.

— Снощи си казахме сбогом.

Бран видя, че Сибил препусна напред и въздъхна с облекчение.

— Беше в покоите на лейди Сибил, затова реших да не го безпокоя. И ти недей — продължи той с усмивка, без да знае, че говори самата истина.

Олиф се ухили и протегна ръка да стисне рамото на Бран.

— Разбирам. На добър час.

Бран неохотно се подчини и изкара коня си на пътя. Лу тръгна редом с него. Отначало потича възбудено насам-натам покрай коня и го накара да се изправи на задни крака, но после се втурна към Сибил.

Бран овладя жребеца.

— Какво, по дяволите, му става на това куче? — зачуди се Олиф. — Обикновено не прави така, освен ако не е с Килрун или господарката.

— Не си губи времето да мислиш за това същество, Олиф. Не се безпокой, ще видиш, че ще се върне, след като потича малко.

Олиф поклати глава в знак на съгласие.

— Прав сте, лорд Брандъф. Е, хайде, момче, върви. И внимавай къде ще посееш семето си в Уелс. Чувал съм, че там жените могат да изсмучат силите ти както никъде другаде. Това е страна на силите страсти — той потупа задницата на коня и Бран се понесе по пътя към морето.

Сибил чакаше на плажа. Конят ѝ риеше пясъка, а тя нервно свиваше и отпускате юмруци.

Защо ли се бавеше той? Побързай, Брандъф, повтаряше си тя наум. Погледна закотвения кораб и голямата лодка, която ги очакваше.

Чу звука от приближаването на коня и кучето. Дръпна юздите и препусна обратно. След около половин миля ги пресрещна, спря и заповяда на Лу да не мърда, докато Бран се приближи. Кучето ѝ се подчини и легна на пясъка.

— Помислих, че сме разкрити, когато Олиф те заговори — избъбри задъхано Бран. — Откъде разбра как да реагираш?

— Просто налучках. Успях да схвана само няколко думи от онова, което каза.

— Имахме късмет. Хайде, стига сме се бавили, да не би още някой да ни заподозре. И запомни — след като се качим на борда, ти си моя гостенка. Ще уредя всичко с капитана.

— Ще му кажеш ли за промяната на крайната цел на пътуването?

— Не преди да се измъкнем от Ирландия. Няма нужда да му съобщаваме предварително за планираното от мен отклонение от маршрута.

Около час по-късно те вече бяха на палубата, корабът вдигна котва и отплава.

Сибил забеляза, че докато даваше своите нареждания, капитанът я гледа начумерено. В ушите ѝ отекнаха думите, отправени към Бран, когато се качиха.

— Водите жена с вас, а? Не бях предупреден — каза той на английски, което изненада Сибил.

— Но сега вече ти казвам и в такъв случай какво значение има това? — попита Бран.

— Гледайте да стои по-далеч от моряците — предупреди капитанът.

При тези думи Сибил се усмихна и се намеси:

— Кълна ви се капитане, вашият екипаж няма да бъде застрашен от мен.

— Прося извинение, милостива госпожице — отговори той, тъй като усети, че жената говори като аристократка, а не като селска уличница, каквато очакваше да се окаже. Освен това не беше ирландка.

Бран извади една кожена торбичка и я хвърли на капитана.

— Ето, за превозването на дамата.

— Безплатно е, господарю. Това е един от корабите на брат ви.

— Тогава ги вземи като подарък. Дамата е моя гостенка. И никакви въпроси. Ясно ли е? — заяви Бран с властен тон.

— Слушам, господарю — съгласи се капитанът.

Сибил наблюдаваше как Ирландия чезне в мъглата. Най-последно бе свободна. Отметна наметалото си и се остави нежният полъх да гали лицето ѝ. Тогава Бран забеляза гривната на китката ѝ.

— Ролф ли ти даде това? — попита той с тих глас.

— Да, той.

Останаха смълчани още почти четвърт час.

— Няма да забравя дивата красота на твоята родина, Брандъф. Погледни как чезне в мъглата като в приказен сън.

Мрачен сън на душата, продължи Сибил наум, игра на магьосник, превърната в действителност, едновременно привличаща със своето величие, но и опасна. И далеч не облагородена. Дори недружелюбна. Но въпреки това за краткото време, прекарано в тази страна, тя бе завладяла частица от сърцето ѝ. Неканени сълзи наляха сиво-сините очи на младата жена.

Жален писък на морска птица разцепи простора над тях.

„Защо ли се чувствам така, сякаш все още част от мен живее в страната отвъд мъглите? Англия. Трябва да мисля за Англия. Пътувам за Дорсет към моето семейство.“

Към дома. Чудно, защо тези думи имаха така парлив вкус, когато ги изрече на глас.

— Към дома.

Когато Ролф се събуди, беше объркан и изтощен. Надигна се и седна, опрян на резбованата табла на леглото. Скоро се окопити и осъзна, че това не е неговата стая, а на Сибил и той е напълно облечен. С две ръце отметна косата си назад и се помъчи да си припомни защо е там.

И къде е Сибил?

Слънцето се бе издигнало високо в небето и той разбра, че е проспал почти цялата сутрин. А дори може би вече дори преваляше пладнe. Мили боже, отдавна не бе спал така дълбоко. Но защо точно през изминалата нощ?

Брандъф! Брат му трябваше да отплава при отлива рано тази сутрин. Беше пропуснал заминаването му. Проклятие! Трябваше да е там, за да го изпрати.

Стана от леглото и се наплиска с вода от легена. Посегна да вземе меката ленена кърпа, поставена до каната. Обърна се към леглото и се зачуди къде ли е спала лейди Сибил. Не можеше да си спомни нищо друго, освен че бе поставил гривната върху бялата й китка. Останалото бе само мрак и някакъв странен сън. В съзнанието му изплуваха откъслечни картини: Сибил го прегръща, говори му нежно за любов и плаче. Той иска да каже нещо, да разкъса мрака, да й предложи утеха, но не успява да промълви ни дума. Мълчанието го държи в плен на тъмнината...

Налегна го мъка, че е пропуснал отпътуването на брат си. Сега имаше нужда да поязди малко, за да се разведри и притъпи скръбта, която заплашваше да го завладее. Ще намери Сибил и ще изведат конете и кучетата на дълга разходка. Може дори да вземе една голяма кожена торба, да я напълни с разни неща за ядене, за да похапнат някъде извън пределите на замъка.

Обувките. Без тях не може да отиде никъде. Огледа се за ботушите и ги видя захвърлени в долния край на леглото.

Споменът за съня го връхлетя изневиделица и го наведе на истинско откритие, на прозрение. През болезнената празнота, когато безуспешно се опитваше да проговори, дочу думите, които изплуваха в съзнанието му и искаха да се излеят свободно. Преди бе неспособен да ги изрече, но виденията от съня го караха да се примири с онова, което лежеше на сърцето му. Един по-дълбок размисъл за най-съкровениите му чувства, докато бе в капана на безмълвието, го принуждаваше да изрази своето откритие.

Той обичаше лейди Сибил. Бе осъзнал това едва когато си помисли, че вече я е изгубил. Представяше си, че е до нея, но не може да я притисне до себе си, да я види наяве и да изпита отново и отново огромната радост от сливането на своята плът с нейната, което го изпълваше с безкрайно блаженство. И това разбиваше хладнокръвието му. Предчувстваше загубата и реши да не позволява това да се случи. Дори само спомените бяха твърде мъчителни, за да размишлява върху тях.

Нека Хю Фицджералд и всичките войски на Англия, които могат да се съберат, да дойдат пред вратите му. Няма да я отстъпи на никого. И двамата ще останат верни един на друг.

Онова, което й бе казал на плажа, бе съвсем вярно. Сега.

И завинаги.

Тя беше негова. Нямаше връщане назад към предишния им начин на живот нито за нея, нито за него. Съдбите им вече бяха преплетени. Тя няма да бъде просто неговата *sementer* — неговата първа съпруга — не! Сибил щеше да стане *comthigerna*. Рядко някоя жена биваше удостоявана с такава чест.

Бретонският обичай за еднакви права в брака, при които съпругата да бъде равнопоставен господар, бе отпаднал след нормандското нашествие по тези земи. Сега той щеше да го възстанови. Да, неговият народ щеше да знае колко много господарят им цени своята графиня.

Изгарящ от нетърпение да открие Сибил, Ролф излезе от стаята и тръгна да я търси из замъка. Измина цял час, но все още не я бе открил. Започна да се ядосва, като разбра, че всъщност преследва една химера. Още малко и търпението му щеше да се изчерпи, защото всички твърдяха, че не са виждали господарката този ден. Чуваше само отрицателни отговори.

— Олиф — извика той на едрия мъж, който показваше на едно момче как да борава с оръжието.

— Да, господарю?

— Виждал ли си лейди Сибил?

— Не — Олиф избърса потта от лицето си. — Цял ден беше много тихо тук. Отзарана видях само брат ти и Етен.

— Етен?

— Да. Тя излезе заедно с брат ти. Обеща да се върне, за да се срещне с жена ми, но още не е дошла в замъка.

— Глупости! — възкликна Ролф. — Тя е при Сайобан. Видях я да влиза в стаята на майка си, след като събра някакви билки от градината.

Олиф освободи момчето.

— Не може да бъде, господарю. Рано тази сутрин тя напусна замъка заедно с лорд Брандъф. И двамата бяха на коне. Оттогава никой нито е влизал, нито е излизал през портите.

Внезапен страх парна Ролф под лъжичката. Не. Не е възможно да избяга с брат му. Никога. Не сега. Не!

Ролф се втурна в централната кула, като по пътя избута няколко слуги. Те се прилепиха към стената, уплашени от страховития му

поглед и неумолимото изражение на суровото му лице.

Влетя в стаята на Сайобан, като разтвори тежката дъбова врата с такъв замах, че чак пантите ѝ поскърцаха.

— Къде е тя? — изрева той.

Сайобан понечи да отговори на въпроса, но Етен ѝ даде знак да мълчи. Косите на Ролф бяха разрошени, дрехите му — изпомачкани, имаше измъчен вид. Зелените му очи се присвиха така мрачно, че Етен пребледня като платно. Усети как вледеняващият му поглед прониква до мозъка на костите ѝ.

— Отиде си, милостиви господарю Ролф.

Думите ѝ го поразиха като гръм. Лицето му се разкриви в болезнена гримаса. Устните му очертах безмилостна линия върху красивото му лице.

— Ти си ѝ помогнала? — процеди той и пристъпи към Етен, която седеше до майка си и подреждаше някакви билки.

Като прочете мъката в погледа му, тя сведе очи. „Мили Боже — рече си Етен, — той никога няма да забрави това оскърбление.“ Вдигна глава и се изправи.

— Да — отговорът ѝ прозвуча съвсем тихо.

Ръката на Ролф несъзнателно се сви в юмрук. Имаше пълното право да я накаже за тази измяна. Никой не би го укорил. Той вдигна ръка и замахна, сякаш готов да я удари.

Етен зачака удара, но удар не последва.

Вместо това Ролф ѝ обърна гръб, после поспря при вратата. Не си направи труда да я погледне дори, а направо заговори:

— Отивай си. Махни се от тук още днес. Не желая никога вече да видя лицето ти — гласът му бе станал дрезгав от вълнението.

— Милостиви господарю — замоли се Сайобан, уплашена, че ще изгуби детето си.

— Не търси никакво състрадание у мен — сръза я той грубо.

— Знаех, че така ще се случи, майко — сълзите обилно се стичаха по бузите на Етен. — Постъпих, както смятах, че е правилно, господарю мой.

— Ти ме измами! — той поспря за миг. — Измами мен, човека, който винаги е бил твой приятел, твой господар.

Ролф наблегна на последната дума. Очевидно разбираше, че ако тя не се смяташе задължена като негова приятелка и бивша

любовница, той очакваше и изискваше това като нейн господар.

— Брандъф знаеше ли нещо за твоите действия? — гласът му бе изпълнен с тъга.

— Господарю... — започна Етен, но хладнокръвието и увереността я напускаха.

— Да или не? — извика той, като все още избягваше да я погледне.

— Вашият брат е честен човек, който постъпи както повеляваше сърцето му. Той ви обича, господарю, както и всички ние.

— Е, тогава трябва да се считам за голям късметлия, мога само да пожелаая и на моите врагове такова изключително щастие.

— Тя ви е оставила бележка — прошепна Етен едва чуто.

— Къде? — трябваше да прежали цялата си гордост, за да изрече това.

— Оставих я в стаята ви.

Етен отчаяно искаше да се пресегне и да обвие ръце около кръста му, да положи глава върху широкия му гръб, да укроти мъката и болката, да му вдъхне спокойствие по някакъв начин. Но беше твърде късно за разкаяние, когато видя как високата му фигура изчезна от стаята.

Сайобан хвана ръката на дъщеря си, стисна я и каза:

— Ще омекне. Сега просто е много наранен.

Светлосините очи на Етен блестяха от сълзи.

— О, майко, той е Килрун, а ние с Бран засегнахме нещо повече от гордостта му. Не виждаш ли, че сега изпитва омраза? И то напълно основателно.

Сайобан разбираше, че дъщеря ѝ говори истината, и освен това дълбоко в сърцето си бе убедена, че Ролф обича брат си и изпитва добри чувства към дъщеря ѝ.

Сега той беше заслепен от мъката, но след време щеше да види нещата по-ясно. Никой до този момент не беше се изпречвал на пътя му. Човек като Ролф Далей рано или късно щеше да прозре причината за тяхната постъпка и защо Етен и лорд Бран бяха помогнали на лейди Сибил да избяга.

Ролф прескачаше по две стъпала наведнъж, забързан към стаята си. Отвори вратата нетърпеливо и съзря сгънатия пергамент върху широкото легло.

Взе го и го разгърна внимателно. Посланието, написано върху листа, беше простичко, без следа от горчивина или отчаяние. Състоеше се само от една дума, написана на галски лично от Сибил.

Ролф смачка писмото в огромната си шепа и го захвърли върху каменния под, обзет от яд и чувство за безнадеждност.

— Сибил — промълви той тихо, почти шепнешком, с горест в гласа. — Сибил — повтори той, този път малко по-силно. Прониза го острото чувство, че е измамен. В душата му нахлу усещане за загуба. Любовта, която бе готов да даде, бе запратена обратно в лицето му. Бе му отнета възможността да ѝ каже. Беше му отказана обичта, която му се полагаше, която беше негова. Следобедната му среща никога нямаше да се осъществи. Разбити бяха очакванията му за щастие.

Бран.

Изменник — на името, на общественото си положение, на рода, на кръвта.

Болката му се усили. Проклет да е!

Ролф се наведе и вдигна листа от пода. Седна и изглади измачканите му краища. Очите му отново се вгледаха в единствената дума.

Mathair. Прощавам!

Ролф отметна глава назад и извика от мъка, а гласът му отекна в стените на стаята и прокълтя из цялата кула.

— Сибил!

Това бе зов на изтерзана душа, скръбния вопъл на звяр, изгубил своята женска.

ВТОРА ЧАСТ

ВЪЗОБНОВЕНИ НАДЕЖДИ

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Дувеса мислено се поздрави и се усмихна. Според нея нямаше никакво съмнение, че е бременна. Хю отново щеше да стане баща.

Питаше се дали това дете ще я сближи пак с него. Изминалите седмици още повече бяха задълбочили пропастта между тях. Пред околните се правеха на съпруг и съпруга, влюбени един в друг, но въпреки това не общуваха помежду си така както преди. Твърде много сенки помрачаваха отношенията им. Безкрайно ѝ липсваше това общуване — липсваше ѝ топлината на ръцете му, обвити около нея, докато спи, липсваха ѝ разговорите за неговите мечти. Но най-много ѝ липсваше неговия смях, неговото остроумие, шеговитите му забележки.

Нежната ѝ ръка се зарея към неговата половина на леглото. Те все още спяха в една стая, в едно и също широко легло, но въпреки това дори не се докосваха. Тя се плъзна към вдлъбнатината, оставена от неговото тяло, и се намести там, сякаш по този начин можеше да попие частица от Хю.

Дувеса зарови лице в чаршафа върху голямата възглавница, където бе лежала главата на Хю. Долови неговата миризма и това още повече изостри чувството ѝ за самота. „О, Хю, любов моя, не мота да понеса това отчуждение! Сърцето ми се къса, като те гледам така далечен и затворен в себе си“ — мислеше си тя, обзета от меланхолия.

Седна в леглото и дръпна възглавницата върху коленете си. Не само Хю се беше отдръпнал от нея в този дом, Клер все още я отбягваше, тъй като не знаеше какво да очаква от нея. Одри нямаше подобни резерви — бе приела Дувеса радушно и двете се бяха сближили почти веднага. Дувеса искаше да се получи така и с Клер не само заради Хю, но и заради себе си и детето, което щеше да е със същата кръв като близначките. Но как да спечели сърцето на момичето? Какво трябваше да каже, за да накара Клер да разбере колко е силна обичта ѝ към Хю? Толкова силна, че да се реши да рискува всичко най-скъпо за нея. Можеше ли да накара Клер да разбере, че тя иска да ѝ бъде приятелка и че не прави всичко това само заради Хю?

Дувеса дочу гласове през двойния прозорец, оставен отворен, за да влиза лекият ветреца. Скочи от леглото и надзърна навън. Видя съпруга си и заварената си дъщеря, които се връщаха от лов. Хю подаде своя сокол на един от гледачите, пожела довиждане на Клер и се приготви да излезе пак.

Точно тогава той вдигна поглед нагоре и зърна лицето на жена си на прозореца. Дългата ѝ коса беше разпусната и обгръщаше крехките ѝ рамене като наметка от черна коприна. Той кимна рязко за поздрав, дръпна силно юздите и обърна коня си.

Дувеса избърса една отронена сълза. Забеляза учудения поглед, който Клер хвърли към нея, и реши, че днес непременно трябва да се изправи лице в лице с тази неприязън на Клер. Не можеше да издържа повече.

Облече се набързо, отиде в стаята на близначките и зачака. Предполагаше, че Клер ще пожелае да се преоблече след лова. Знаеше, че Одри е заета с молитвите си и ще бъде в малкия параклис зад господарската къща. А съпругът ѝ очевидно имаше да урежда други въпроси, щом като бе излязъл повторно. Това беше нейният шанс.

Клер свали ръкавиците, които я предпазваха от ноктите на птицата. Прекрачи прага на стаята си и видя мащехата си, седнала там, скръстила ръце и я чакаше. Вдъхна дълбоко глътка въздух. Зачуди се какво ли иска ирландката от нея. После пусна ръкавиците върху леглото, наля си малко вода да се поосвежи и си взе една ябълка. Правеше ѝ впечатление, че откакто бяха пристигнали, в стаите им винаги имаше кани със студена вода, пресни плодове, орехи и лешници и овесени питки, каквито се приготвят в Шотландия, оставени върху сребърни подноси, за да могат да си похапват, ако им се прииска, докато четат, бродират или си почиват. А от пазара в селото се донасяха и други най-разнообразни неща за техните килери.

Клер отхапа шумно от ябълката, вперила тъмните си очи в Дувеса.

И двете усещаха враждебността, която трептеше в стаята, и двете искаха да я разсеят. Клер знаеше, че за да вземе баща ѝ Дувеса за своя съпруга, трябва да я е обичал много, защото той нямаше никакви материални облаги от един такъв съюз. В своята страна би могъл да си намери и по-богати жени, да си избере съпруга с още по-благороден произход и повече влияние, дори и някоя от Франция или от другаде.

Той бе човек, който обикновено не се поддаваше на капризи. Положението му в обществото налагаше голяма отговорност. И въпреки това, заради тази жена той бе жертвал всичко, което Клер преди смяташе, че е невъзможно. Но загубата на сестра ѝ заради плановите за отмъщение на друг човек я преследваше непрекъснато и не ѝ позволяваше да приеме така лесно жената на своя баща. Одри я прие без никакви колебания. Клер също би искала да не изпитва такова негодувание срещу нея. Защото дори по време на ездата с баща ѝ тази сутрин бе усетила напрежение. Не говориха нито за неговата женитба, нито за по-голямата ѝ сестра. Между двамата се бе създавала дистанция, която не съществуваше преди. И всичко беше заради нейното отношение към Дувеса. Но как да разруши издигнатата от самата нея стена, без да пожертва собствените си чувства?

Дувеса бе завладяна от безпокойство, без да съзнава, че и двете са еднакво притеснени.

— Клер, трябва да поговоря с теб, ако нямаш нищо против — каза тя с тих, напевен глас.

— Добре — отвърна Клер и седна до Дувеса на дългата дървена скамейка пред празната камина.

По това време на деня нямаше нужда от огън, тъй като навън бе доста приятно — топло и ясно.

— Клер, ще имам дете — заяви Дувеса направо, като мятеше, че споменаването на този факт може да спомогне да се промени отношението на Клер.

Отначало Клер се развълнува. Колко ли доволен бе баща ѝ! Нов живот в рода Фицджералд! Мълчаливо се помоли да бъде момче, да носи името Деран. Колеблива усмивка пробяга по устните ѝ.

— Кога трябва да се роди?

В отговор Дувеса се усмихна с нескрита гордост.

— В началото на следващата година.

— Сигурно Деран е много доволен.

— Още не съм казала на баща ти.

Клер повдигна русите си вежди.

— Тогава защо го казваш на мен?

— Искам да бъдем по-близки, да бъдем част от едно и също семейство — каза съвсем откровено Дувеса, изправи се и продължи:
— През последните години мое семейство бяха единствено синовете

на вуйчо ми. Когато си ходехме на гости, посещенията винаги бяха много кратки. Ролф стана граф още съвсем млад, почти момче, и бе принуден да порасне твърде рано. Той си има много грижи и работа. Нямах щастието да раста заедно със собствен брат или сестра — Дувеса замълча за момент с надеждата, че онова, което щеше да сподели, ще накара Клер да осъзнае какъв късмет има, като се радва на любовта поне на един родител и на сестри. — Бракът на майка ми и баща ми е бил нагласен — свързване на семейства, съчетаване на интереси. Между тях не е имало никаква любов. Баща ми вече е бил влюбен в друга — съпругата на един от неговите васали. Майка ми знаеше и се бе примирила с това. Баща ми загина по време на езда, а на следната година майка ми бе повалена от треска.

Дувеса си спомни красивото, тъжно лице на майка си, която знаеше, че можеше да има единствено името и закрилата на своя съпруг, но не и любовта му.

Клер изпита съчувствие към малкото момиченце Дувеса, което съдбата бе лишила и от майка, и от баща и бе останало без никакви близки роднини. А тя наистина имаше късмет, защото загубата на нейната собствена майка бе компенсирана от любовта на по-голямата ѝ сестра и на Деран.

— Не можеше ли да отидеш да живееш при твоя братовчед Килрун?

— Вероятно бих могла да постъпя така, тъй като Килрун е глава на нашия клан, но все пак бях вътрешно уверена, че трябва да остана в своя дом.

Дувеса поспря и се замисли как точно да построи следващото си изречение. Много добре си спомняше първата среща с Хю. Свенлива и необщителна, тя се бе поколебала дали да приеме поканата, която изискваше нейното присъствие на церемонията по встъпването в длъжност на новия кралски шериф. Но след като размисли, реши, че това е нейно задължение, и изпрати съобщение, че ще отиде.

— Бях на петнадесет, когато се запознах с баща ти, Клер. Той беше човек, който вдъхваше страх, но и уважение.

— Да, той винаги е бил такъв — отзова се Клер на чувствата на Дувеса.

Дувеса не пожела да спомене, че историите, които бе чувала за свирепия и войнствен граф на Деран, я бяха накарали да го смята за

безмилостен човек, който би злоупотребил с властта си, човек безчувствен и неумолим, с твърде високо самомнение.

— Сигурно мислиш, че съм се влюбила в него заради богатството му? Или заради храбростта му като войн? — огромните светлокафяви очи на Дувеса искряха оживени от спомена. — Привлече ме усмивката му — призна просто тя.

— Усмивката му? — примижа учудено Клер.

— Да. Може би съвсем обикновено нещо, но това е истината.

Онази вечер преди толкова време тя седеше до него. Изненада се от откритието, че той не е такъв, какъвто го бе виждала във въображението си. След като ги представиха един на друг, Дувеса постепенно започна да се отпуска и докато траеше вечерята, установи, че се е заслушала в думите му. Тя наблюдаваше лицето му, заинтригувана от оценките му за хора и събития. Той изглеждаше сериозен и въпреки това Дувеса бе успяла да долови чувството му за хумор, което го превръщаше от символ в човек. Строгийт лик се променяше, на негово място бе започнала да открива красивите, почти момчешки черти, които убягваха на повечето хора.

— Хю има много сложен характер. Той е човек на силните страсти. Способен е да съсредоточава енергията си върху предстоящите задачи. Освен това е уважаван и смел, но въпреки това, бих казала, малцина са имали възможността да го видят такъв, какъвто е всъщност. Онази вечер той разкри пред мен частица от своята същност, а в усмивката му аз видях най-безценното богатство, защото, за разлика от другите мъже, Хю се усмихва и с очите си — лицето на Дувеса сияеше от любов. Дори Клер забеляза това. — От онази нощ нататък той не излизаше от мислите ми. Всеки път, когато го видех, го исках все повече и повече. Пред мен той се смееше по-често и показваше своя характер по открито, отколкото пред другите. Смятам, че и аз съм му отворявала със същото. Не беше нужно да се преструва пред мен. А у него прозрях истинската сила — силата на човек, който не се страхува да бъде благороден и мил.

Клер слушаше в захлас списанието на портрета на баща си, което Дувеса правеше.

— Каза ли му какво изпитваш към него?

Дувеса въздъхна.

— Отначало не. Твърде много бяха пречките пред нашето приятелство. Не успях обаче да устоя на всичко, което той ми предлагаше, пък и, струва ми се, той също — на онова, което му предлагаш аз. В началото си казвах, че всъщност ми трябва мъж, който да заеме мястото на баща ми. Но това не беше истина и аз използвах тази лъжа от страх, че Хю ще разбере колко много значи той за мен.

— Но ти искаше ли той да бъде твой баща?

— Никога — въздъхна Дувеса. — Още от първия миг пожелах Хю така, както една жена може да пожелае мъж. Другите възприемаха Хю като граф, войник, боец. Не разбираха, че е толкова чаровен, колкото и самият английски крал.

Единствено Дувеса бе открила слабото място на Хю. Неговата уязвимост се бе разкрила, когато бе заговорил за децата си, за любовта и гордостта му от тях. Това я бе трогнало и засилило чувствата ѝ към него.

— Кога прие тази любов? — попита Клер.

— Още първата вечер, когато го видях, макар че не му признах до миналата година, когато желанието ми да бъда с него стана непреодолимо, а любовта ми — още по-силна. Кратките мигове, прекарани заедно, вече не ми бяха достатъчни.

Дувеса не каза нищо за първата целувка на Хю. Този спомен ѝ бе толкова скъп, че не можеше да го сподели с никого, дори и с дъщеря му. Тогава той се бе усмихнал точно преди да долепи устни до нейните и така плени сърцето ѝ завинаги. Когато с онзи пресипнал от вълнение глас бе прошепнал, че иска устните ѝ, тя му даде много повече, защото той всъщност притежаваше живота ѝ, любовта ѝ до последния ѝ час. Хю се бе оттеглил тъкмо когато тя бе готова да се предаде. И тогава проумя урока, който като дете бе чела на латински от книгата на Рут: „Където отидеш ти, аз ще те последвам...“

— Можеш ли да разбереш какво значи Хю за мен? — Дувеса протегна ръка, сякаш искаше да докосне Клер, но после я отдръпна. — Той често говореше за децата си и любовта си към тях. И когато ходех на гости в замъка Деран, се убеждавах, че тази любов е взаимна. Копнеех да съм част от тази близост, от това родство... Няма ли да смекчиш чувствата си към мен, Клер, заради баща ти... особено сега?

Дувеса отново протегна ръка приятелски, но този път я задържа.

Клер долови нескритите чувства на Дувеса и осъзна, че и тя бе впримчена в тази игра толкова, колкото и всички други. Ясните светлокафяви очи излъчваха любов към баща ѝ и Клер не можеше да отрече истината, че тази жена и нейният баща бяха венчани и че сега тяхното семейство имаше още един член. И макар да разбираше, че Хю Фицджералд и съпругата му имаха известни разногласия, едва ли някой можеше да не забележи, че баща ѝ сякаш поглъщаше с поглед ирландката, дори и когато изобщо не я докосваше. Това наистина бе изпитание за всички и нейната близначка много мъдро бе преценила, че Дувеса бе жената за техния баща. И трябваше ли тя да ги вини, задето са избрали щастието? Любовта в брака не беше нещо обичайно. Нима тя самата не съзнаваше, че ще бъде дадена на мъж, който по всяка вероятност ще е съвсем непознат? Трябваше да е благодарна, че нейният любим баща бе открил в лицето на Дувеса жената, жадуваща да го ощастливи, тази, която го ценеше така високо. И тогава Клер прозря, че самата тя бе дарена с огромен извор на щастие, от който можеше да черпи, за разлика от Дувеса, която е била лишена от сигурност и не е била обградена с любовта на сестри и баща. Погледна Дувеса. Очите ѝ бяха широко отворени и искрени. Реши да им се довери.

— Ще изпълня волята ти, *belle-mere* — прошепна Клер и прегърна Дувеса.

— Благодаря ти, дъще моя.

— Ще кажеш ли на татко?

— Да, довечера ще му съобщя новината, която се надявам, че ще зарадва сърцето му.

— Тогава ще се постарая ние с Одри да се оттеглим по-рано тази вечер, за да можете да споделите чудесната новина насаме.

Дувеса долепи устните си до бузата на момичето.

— Ще ти бъда много благодарна.

— Считай, че всичко е уредено — увери я Клер. После, макар да съзнаваше, че не бива, не можа да се сдържи и попита: — Какво ще кажеш за по-малкия брат? Той беше с Вълка, когато отвякоха сестра ми.

Дувеса внимателно се взря в лицето на Клер, преди да отговори:

— Брандъф има по-мек характер от Ролф. По рождение в него има нещо поетично — Дувеса я наблюдаваше с проникателен поглед.

— Защо се интересуваш от него?

— Просто ей така, без причина, наистина — измънка Клер, започна да се разхожда из стаята и уж си намери работа, като поизпъгна вече оправеното легло, на което спяха с Одри.

Хитра усмивка пробяга по устните на Дувеса.

— Той ще наследи имоти в Уелс.

— В Уелс? — извика учудено Клер, но изведнъж съжали, че в гласа ѝ бе прозвучал искрен интерес.

— Да, лейди Бриана, майката на Ролф и Бран, беше принцеса на тази страна. Тя много добре знаеше, че Ролф ще стане граф на Килрун, и затова искаше по-малкият ѝ син да получи част от нейните земи, за да има и той свой собствен пристан, ако реши да се отдели.

— Значи ще бъде господар на собствени земи?

— Да, ако изобщо може да се твърди, че някой някога е бил господар на имоти в Уелс. И двамата синове са принцове там, макар че Ролф никога не е възнамерявал да получи каквато и да е част от тамошните си земи. Всичко беше за Бран. Време е той да реши, дали иска да напусне Ирландия.

Клер се помъчи да заговори с безразличен тон, но не можа да заблуди Дувеса.

— Къде в Уелс?

— Мисля, че някъде на север.

— На север? Спомням си, че баща ми има имение на границата с Уелс.

— Той има много имения или поне така са ми казвали.

— Да — потвърди Клер. — Деран има и още едно в Йорк, дадено му от Глочестър за извършени услуги.

— Изглежда, предпочита тази къща.

— Тя се намира в земите, които са били наше притежание още от времето, преди Завоевателя да стъпи на тези брегове.

— Наистина ли?

— Да — били са собственост на един наш гасконски прадядо, който се оженил за жена от Нормандия.

Дувеса не разбираше какво толкова изненадващо има в това и отбеляза:

— Говориш за това, сякаш е някакво необичайно събитие.

— Да, така е — усмихна се Клер. — Тя е била дама от двора на Матилда. Много харесвана и уважавана заради красотата си, но останала неомъжена до по-късна възраст. Имала е доста буен нрав и я смятали за кавгаджийка. Да не говорим за слуховете, които се носели, че всъщност не била наистина мома. Лорд Айдън се оженил за нея, за да докаже благоразположението си към своя крал, защото, за разлика от повечето саксонци, той подкрепял дук Уилям, а не Харолд. Той дори приел нейното име. Затова сега фамилията ни е Фицджералд, вместо някакво саксонско име, каквото е било неговото — Клер сви рамене. — То се е изгубило във времето.

— Колко интересно? — каза Дувеса.

— И аз винаги съм мислила така — сподели Клер задоволството на Дувеса. — Във всеки случай двамата са били щастливи и са имали десет деца.

— Е, значи твоят праядо е намерил ключ за укротяване на опърничавата.

— Баща ми се е родил именно тук. Навремето на това място е имало огромен замък. По-късно било заповядано да бъде разрушен от войските на бившата кралица, съпругата на узурпатора Хенри VI.

Дувеса се закле да научи всичко каквото може за потеклото на своя съпруг, за да може да разказва на детето си — по-точно на сина си, поправи се тя — за смесения му произход и историята на техните родове.

— По-нататък ще ми разкажеш ли повече неща за семейството си?

Клер почувства радостна тръпка, като видя, че Дувеса проявява такъв интерес към нейните предци. Самата тя винаги бе намирала техния живот много вълнуващ и бе прекарвала с часове, превеждайки документи, особено за саксонците и за нормандката, която нейният праядо бе взел за жена.

— За мен ще бъде удоволствие, скъпа господарке и майко.

— Добре. Тогава трябва да ми позволиш да ти разкажа историята на моя род и на Ирландия.

Дувеса бе убедена, че по такъв начин ще изкове една здрава връзка, която да я сближи с Клер. Трябваше да гради този мост върху съвсем несигурни брегове, но съчетано с любовта им към Хю, той сигурно щеше да стане много стабилен.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Дувеса бе заръчала, когато Хю се прибере, да го очаква приготвена гореща вана. Тази вечер тя щеше да му съобщи за бебето. За по-голяма интимност бе уредила храната им да се сервира в стаята. А близначките щяха да вечерят сами, както се бяха разбрали с Клер.

Тя крачеше нервно напред-назад из просторната стая и с нетърпение очакваше появата на Хю. Бе усетила лекия вечерен хлад и бе заповядала да запалят огън в камината.

— Дувеса — долетя до нея тихият властен глас на съпруга ѝ.

Дувеса се обърна и видя Хю, застанал на прага на спалнята. Той погледна към ваната и забеляза горещите кълба пара, които се вдигаха нагоре. С радост щеше да се отпусне в нея.

— Приготвила съм банята ви, господарю мой — продума Дувеса и пристъпи, за да свали късата му наметка.

Хю позволи на ръцете ѝ да го докосват — да смъкват дрехите му една по една, докато накрая остана пред нея съвсем гол.

Дувеса затвори очи пред гладките мускули на добре развитото му тяло. Дъхът болезнено заседна в гърлото ѝ. Тя жадуваше да прекара пръсти по всяка гънка на ребрата, по стегнатия корем, да прегърне плоската задница и стройните му бедра. Възможно ли бе той да остане толкова спокоен, когато тя се разкъсваше отвътре, докато гледаше скришом как тялото му потъва във ваната? Дувеса стисна здраво стола, за да намери опора, и пое дълбоко въздух. После взе едно парче плат и го натопи във водата. Извади благоуханен сапун, натърка плата и започна плавно да разтрива гъвкавия гръб, раменете и гърдите му.

Хю беше доволен, че е изцяло покрит от водата, иначе жена му можеше да забележи моменталната физическа реакция на тялото му при нейния допир. Колко ли време вече мина, откакто за последен път бе заравял болезнено пулсиращата си плът в нея? Сега усещаше изопването на своята мъжественост от нейната близост. Бе изпитал това чувство и малко по-рано същия ден, когато бе вдигнал очи към прозореца и я бе видял там с дълга коса, разпиляна по раменете ѝ.

Дали това бе плод на неговото въображение, или тя наистина галеше леко зърната на гърдите му? Дали тя нарочно забавяше движенията на ръцете си и потъркването на кърпата върху кожата му? Той чувстваше ритмичното плъзгане на слабите ѝ ръце нагоре и надолу. Божичко, защо се държеше като някой юноша, заплепен за първи път от прелестите на жена?

Самотни бяха часовете, откакто за последен път бяха заедно. Той жадуваше за спокойствието, което тя му даваше, но още повече се нуждаеше от допира на плътта ѝ, която като самия дъх на живота прииждаше и се отдръпваше от тялото му.

Вдигна дългия си крак върху медения ръб на ваната. С успокояващи движения Дувеса старателно започна да масажира прасеца и продължи да го разтрива нежно с кърпата. Когато ръцете ѝ опипаха пръстите на краката, той леко ахна. Ядоса се на себе си и на реакцията, която тя предизвикваше у него. А щом ръката ѝ улови другия му крак и направи същото с нето, той се сепна. Опря се на задния край на ваната и отвори сините си очи.

Дувеса като че ли не се тревожеше, че роклята ѝ бе опръскана с вода. А каква прекрасна рокля бе облякла! Виждаше набора на корсажа ѝ, който повдигаше гърдите ѝ и ги откриваше наполовина. Издутата ѝ плът го изкушаваше. Дали само си въобразяваше, или те наистина бяха наедрили и станали още по-зрели? Прекара език по внезапно пресъхналите си устни и зачака да види дали тя ще продължи към онази част на тялото му, която бе скрита, но до болка се нуждаеше от малко внимание.

Забеляза усмивката, пробягала по устните ѝ и отново притвори очи.

Изведнъж, без да усети как, той се разтърси и наоколо се разхвърчаха пръски — беше го обляла със студена вода.

— Извинете ме, господарю мой — каза тя, — по грешка съм взела другата кофа.

— Няма значение — излъга той и махна мокрите къдрици от челото си.

— Само исках да намокрят косата ви, за да мога да я измия.

Дувеса изсипа малко балсам върху дланите си и ги разтри една в друга. После бавно поглади главата му с върховете на пръстите си, продължи напред по челото и надолу около шията му. Той въздъхна

дълбоко, видимо ободрен и доволен от облекчението, което му носеше масажът. Тя се наведе и изплакна балсама от тъмнорусите с червеникав оттенък къдрици. Трапчинката отзад на врата му я примамваше и Дувеса без колебание се наведе и постави устните си върху влажната кожа.

Дъхът на Хю замря. Той напразно се мъчеше да се овладее. Застави се да мисли, че Сибил е пленница на друг мъж, който сигурно се е насладил на младата ѝ плът.

— Стига — гласът му прозвуча като ръмжене.

Дувеса пусна парчето плат на земята и му подаде една дълга ленена кърпа. После се обърна с гръб, докато той излезе от ваната, а след това се отправи към вратата и напусна стаята. Само след миг един едър, плещест слуга влезе и изнесе ваната, следван от друг, който вдигна кофите с вода и прибра кърпите.

Хю намъкна сини тесни панталони и бяла риза, като я завърза съвсем хлабаво. След това рязко разтърка гъстата си коса с фино ирландско ленено платно.

Дувеса влезе заедно с Друцила. И двете носеха по един сребърен поднос, отрупан с разнообразни ястия. Графинята нареди на момичето да го сложи върху малка масичка, поставена още следобед пред камината.

— Ще обичате ли нещо друга, милостива господарке?

— Можеш да ни оставиш, Друцила. Благодаря за помощта — каза тихо Дувеса.

Друцила ѝ намигна, без да я е грижа, че това ще се изтълкува като просташки намек. Никак не бе трудно да се разбере какво ще става в тази стая тази вечер. Всеки мъж и жена, па макар и господар, и господарка, бяха подвластни на копнежа, който ги привличаше един към друг. Тя тихичко притвори вратата след себе си.

— Вино, Хю?

Гласът на Дувеса, този нежен, напевен ирландски говор притежаваше способността да преобръща душата му. Той я наблюдаваше, докато тя наля чашата и му я подаде.

— Благодаря, моя лейди — отвърна Хю, а докато поемаше бокала, се стараеше ръцете им да не се докоснат. Исусе, как му се искаше да захвърли проклетото вино на пода, без да се замисля дали ще останат петна, и после, като отметне красивите килимчета,

постлани на пода, да я обладае там, върху дъските, и да утоли изгарящата жажда, дивата отчаяна страст, която тя събуждаше у него.

И колкото и да бе странно, липсваше му нейния смях, радостният му звън, който му позволяваше да разговаря, да споделя. Не беше правил това с никоя друга жена, освен със своята Сибил. Дори с първата си жена не бяха толкова близки. Чувстваше се ограбен без веселието, без въпроси — без загрижеността ѝ. Сякаш бе затворен в невидима клетка. Искаше да се пресегне, да потърси топлота, а знаеше, че не бива... не може. Той напрегна всичките си скрити сили и успя да се отърси от мисълта за нейното горещо, изпълнено с копнеж тяло.

„Дори не желае да го докосна — мислеше си Дувеса. — Дали защото и той изпитва същата потребност и я споделя? И не може да понесе раздялата с всичко, което сме били един за друг?“ Дали ще се изненада, ако разбере, че тя едва се сдържа да не го замоли да я обладае тук, сега, или където и когато той избере? Той бе разкрил пред нея света на чувствената наслада и тя жадуваше отново да усети, че той е част от нея. И дори нещо повече, искаше да почувства, че е част от неговия живот. Тя не се преструваше, само за да запази благоприличие — не, тя искаше да е в състояние да притежава част от същността на Хю. Свързваше ги близостта на душите им и затова тя не можеше да му устои.

Сега трябваше да му съобщи, че от този съюз ще се появи дете — дар божии, заради който тя ще бъде вечно признателна.

— Къде са Одри и Клер?

На Дувеса ѝ беше мъчно, че ѝ е обърнал гръб. „Хю, Хю — молеше се тя, — не се отвръщай от мен.“

— Ще се хранят в своите покои. И двете бяха изморени и пожелаха да вечерят сами.

— Тогава да направим и ние същото, мадам — каза той, преви високата си фигура и се настани в един стол. Захапа сочно парче от еленовия бут и започна да яде мълчаливо.

Това продължи няколко минути. Накрая Дувеса не издържа.

— Хю, трябва да споделя с теб някои неща.

Хю взе чашата си и старателно я напълни още веднъж. Сините му очи се присвиха, устните му се обтегнаха. Постави бокала на

масата и започна разсеяно да опипва шарките, да приближава и отдръпва пръстите си.

Напрежението заплашваше да разруши така трудно постигнатото самообладание, което Дувеса се мъчеше да запази. Тя не можеше повече да съдържа думите си.

— Хю, аз съм бременна.

Той рязко отдръпна ръка от чашата. Погледна жена си и забеляза огромните ѝ очи — влажни и изпълнени със сълзи. Неговото дете! Възлюбената му съпруга носеше в себе си неговата рожба! Последната жена, която бе заченала от него, бе починала заедно с бебето. Можеше ли да понесе подобно нещо да се случи с неговата Дувеса? Фактът бе налице и все пак гордостта му сега воюваше с тревогата.

„Моля те, кажи нещо, Хю! — крещеше безмълвно Дувеса. — Не ме измъчвай! Не стой там така!“

Хю се изправи, бутна стола си назад и отиде до нея. Наведе се, коленичи на един крак и постави широката си длан върху плоския ѝ корем. Почувства единствено меката материя на дрехата от бяло кадифе. Според думите ѝ там вътре тя носеше дете, неговото дете, може би сина му.

— Сигурно ли е?

Дувеса копнееше да постави ръката си върху неговата, но не посмя. Стигаше ѝ и това, че Хю направи първата крачка.

— Да, сигурно е. Бременна съм. То ще се роди по Нова година.

— Съблечи се — изрече той протичко.

Тя примигна, изненадана от това странно желание. Хю стана, пресегна се, хвана я за ръката и я изправи на крака.

— Съблечи се — повтори той с властен глас, изпълнен със загадъчна сила.

Тя развърза страничните връзки на роклята, смъкна я надолу по тялото си и се измъкна от нея. Също толкова чевръсто свали и останалите си дрехи и ги захвърли безредно по пода. Застана пред него съвсем гола. Само косата леко я прикриваше. Хю коленичи отново, отметна гъстата завеса от къдрици и пак постави длан върху атлазената ѝ плът.

Дувеса сведе поглед. Почувства потръпването на корема си, когато на мястото на ръката си той допря устни. Едва не припадна от

това докосване.

— Хю! — промълви тя с напрегнат, умоляващ глас.

И тогава той си отиде, изчезна от стаята със скоростта на войник, отстъпващ в трудна ситуация. Краката ѝ се подкосиха, тя се строполи сломена върху купчината захвърлени дрехи и заплака.

До него стоеше пълна бутилка френско бренди, но той не се решаваше да я докосне, а само седеше неподвижно, с лице към яркия огън. Беше се опитал да прочисти от съзнанието си думите на Дувеса. Затова бе избрал един том за военни операции от времето на Цезар. Виждаше го все още там до стената, където го бе запарил в своята безизходица — отворен, подпрян в необичайно положение.

Стисна юмруци. Колко трудно му бе да я остави, след като тя му съобщи новината! Щеше му се да я грабне на ръце и да я отнесе в леглото, да я увери, че за него тя е по-желана от всякога, че цялото му същество копнее за нея, че дори не може да помисли за по-голям дар от този, който тя му даваше. Искаше му се да изкрещи: „Обичам те!“

Но не можеше. Мракът, който обгръщаше стаята, докато огънят гаснеше, изпълваше и душата му. Сега се радваше, че отново ще става баща, но в същото време се питаше дали пък Бог не се опитваше някак си да го изиграе, като му предоставя възможността още веднъж да посрещне на белия свят плът от своята плът, а едновременно с това отнемаше най-голямата му рожба?

Часовете се точеха едва-едва, а той продължаваше да седи загледал. И за какво, питаше се той. За някакъв знак? Откровение от Бога? То едва ли щеше да дойде.

На следната сутрин Клер го намери отпуснат върху стола с мрачно изражение на лицето. Изненада се, като го видя там. Изглеждаше напълно изтощен и тя си помисли, че е прекарал нощта в своята стая, заедно с жена си, и са отпразнували радостното събитие. Вдигна томчето с кожената подвързия и го подреди обратно на лавицата, но забеляза повредените пергаментови страници.

— Татко — повика го тя тихо и лекичко го разтърси.

Хю се събуди моментално, а ръката му несъзнателно се отмести встрани да потърси оръжието. „Трудно се променят старите навици“ — помисли си той, като отвори очи и видя, че над него стои Клер.

— Добро утро, дъще — изправи се той и протегна схванатите си мускули.

— Добро утро и на теб, татко. Сър Джон току-що пристигна от Ирландия. Очаква те в салона. Сметнах, че ще е най-разумно първо да го нахраня.

— Погрижи се никой да не ни безпокои — Хю се отправи към вратата, но после се обърна. — Той каза ли нещо за Сибил?

Графът знаеше, че ако дъщеря му се бе завърнала, Клер щеше да дойде право при нето и да му съобщи вестта без никакви официалности.

— Не, сестра ми не е с него. Той каза, че иска да говори с теб насаме — Клер не успяваше да прикрие страха в очите си. — Мислиш ли, че известията може да са лоши?

— Не — отговори той глухо.

Хю изпрати Клер да си върви, отиде в салона и там завари своя главен ординарец, който се справяше с апетит с огромна порция свински бут, хляб и една малка кокошка.

Като видя, че Хю влиза, сър Джон се изправи, но господарят му нареди да остане на мястото си. После наля още една халба бира за сър Джон и за себе си.

— Какво успя да научиш?

— Килрунският граф държи дъщеря ти в плен и все още не я е върнал. Изпраща ти това писмо — сър Джон бутна към Хю пергамент, върху който стоеше печата с вълчата глава. — В него, както ме уведомиха, пише, че ще му е необходим още един месец, докато ти изпрати своето решение относно освобождаването на лейди Сибил.

Сър Джон отпи глътка пиво, преди да продължи.

— Той, изглежда, не бърза много. Моят ординарец е разучил как се охранява замъка. Не може нито да се влезе, нито да се излезе без позволенията на Килрун.

— Така и предполагам. Немислимо е да се атакува неговата крепост.

— Да, господарю. Това може да се окаже фатално за лейди Сибил.

— Смяташ ли, че той би...?

— Не, господарю Деран, оставете тази мисъл — посъветва го сър Джон.

Време беше да каже на своя господар, че според докладваното от ординареца му, ирландският лорд е проявявал особено отношение към дъщеря му. А като обясни в какво се е изразявало това особено отношение, щеше да разбие всички надежди на Хю, че между Вълка и дъщеря му не се е случило нищо.

— Робин ми разказа, че Вълка е доста... — не можа да налучка думата сър Джон.

— Какво? — попита Хю.

— Че Килрун се държал със Сибил, все едно че е негова любовница.

— Негова курва? — изрева Хю.

— Да, така се е сторило на момчето. Между двамата е имало интимност, близост. Робин каза, че Килрун се е отнасял с голяма благосклонност и внимание към нея.

Бръчки на напрежение се врязаха дълбоко в лицето на Хю. Той се терзаше от чутото, а не можеше да направи нищо. Сега сър Джон бе уверен, че следващата новина ще помрачи лицето на Деран дори повече.

— Има още две неща, господарю.

— Да?

— Човекът, когото подозирах, наистина е предател.

Очите на Хю се превърнаха в безмилостни сини пламъчета.

— Ликвидирахте ли го?

— Да — потвърди сър Джон и описа случилото се в замъка Деран. Разказа всички подробности, за да даде възможност на Хю да прецени съдбата, която бе отредена на изменника.

— В страдания ли умря?

— Да, милостиви господарю, в страхотни мъки.

Ледена усмивка премина по устните на Хю.

— А другото какво е?

— Когато Робин е бил в крепостта на Килрун, случайно е видял, че пристига един друг пратеник.

— Кой?

— Придворната дама, която придружих до имението на О'Нийл — Изолт.

— Отишла е в крепостта на Килрун?

— Да. Робин е сигурен, че е била там, за да отнесе някакво съобщение, но не може категорично да каже, тъй като, докато е стоял там, те са говорили на ирландски.

Хю се замисли дълбоко върху тази новина. Ако Изолт е била в Ирландия, в замъка на Килрун, значи там я е пратила Дувеса. Не можеше да има някакво друго разумно обяснение. Жена му се бе противопоставила на изричната му заповед и се е свързала с братовчед си.

— Ще ме извините, сър Джон, но трябва да разговарям с графинята. Моля, довършете закуската си. Ще се върна скоро.

Хю грабна бележката от Килрун, излезе от стаята и се отправи по стълбите към горния етаж на къщата. Зави към спалнята, която делиха с Дувеса и тихо влезе. Видя я свита на леглото, с коса, разпиляна върху пухкавата кожена завивка. Лицето ѝ изглеждаше невинно и изпълнено с доверие. Трудно можеше да се повярва, че е жена, познала мъжка ласка, и сега носи в утробата си рожба. В друг момент той би захвърлил изпомачканите си дрехи и би се потопил заедно с нея в уюта на широкото легло. Щеше да я събуди с целувки, да почувства как плътта ѝ се оживява в ръцете му и да чуе възбудените удари на сърцето ѝ, когато докосне с устни пулса на шията ѝ. И щеше да види тези огромни златистокафяви очи как се изпълват с живот от насладата на любовта.

Той седна на леглото и нежно прошепна името ѝ:

— Дувеса.

В просъница тя чу, че я викат. Усети топлината на ръка, която гали лицето ѝ.

Отвори очи. Съпругът ѝ седеше до нея на леглото.

— Хю — името му се отрони от устните ѝ с безкрайна обич.

Дувеса седна, разтърка сънено очи, без да съзнава колко мил се стори този жест на Хю. Забеляза умората по лицето му и изпита силно желание да облекчи всичките му страдания и болки. Без да се замисля, протегна ръка и го погали по бузата.

— Какво има?

Хю се поддаде на удоволствието от миговете, когато се наслаждаваше на нейния допир, докато нежната ѝ длан смело следваше повика на сърцето му. Той не можа да издържи повече, сграбчи ръката ѝ и я отмести.

— Изпратила си известие на Килрун! — Хю отбеляза това като факт и зачака обяснение.

Дувеса не искаше да го лъже.

— Смятах, че може би ще успея да му повлияя.

Хю се възхити на смелостта ѝ. Тя бе застанала открито срещу него, без да извързва поглед, нито да отрича или да се моли за прошка. Това му хареса.

Дувеса отмести поглед към пергамента в ръката му.

— Имаш вест от него?

Хю сви тънките си пръсти около печата и го разчупи. Разгърна бележката и внимателно разучи съдържанието ѝ. Беше кратко. За миг вдигна очи от страницата. После зачете на глас:

Многоуважаеми граф Деран,

Моля да ми дадете срок от един месец, преди да получите отговор на молбата си. Трябва да обмисля условията, които ми предлагате, както и вие да помислите върху моите. Лейди Сибил е добре и в отлично здраве, макар непрекъснато да изразява желание отново да се върне при семейството си.

Накрая бих желал да добавя моите поздравии към лейди Дувеса. Смятам, че чак когато решите да я върнете в Ирландия, ще имаме нещо, върху което да се основава нашата размяна.

Килрун

Хю погледна към Дувеса.

— Трябва да ги е писал преди моето съобщение. Изолт му отнесе писмо от мен, в което му обясних, че сега ти си мой законен съпруг и че лейди Сибил е вече моя дъщеря.

— Мислиш ли, че тези сведения изобщо ще му подействат?

— Мога само да се надявам, Хю.

— А междувременно оня мръсник използва моята Сибил като любовница!

Дувеса сведе глава и заговори, макар всяка дума да се забиваше като нож дълбоко в сърцето ѝ:

— Можете да ме изпратите обратно в Ирландия, господарю мой, ако всичко друго се провали.

— Аз никога не отстъпвам своето, Дувеса. Запомни това добре — каза Хю, стана и напусна стаята.

При тези думи в сърцето ѝ пламна, макар и краткотрайна надежда. Познаваше своя съпруг. Знаеше, че няма да позволи дъщеря му да остане там задълго. Нещо трябва да се промени. Молеше се писмото ѝ да е намерило отклик у Ролф, след като го е прочел. Молеше се в същия този момент той да планира завръщането на лейди Сибил там, където наистина е нейното място. Дали надеждите ѝ щяха да се оправдаят? Или илюзиите, които все още продължаваше да храни, щяха накрая да бъдат разбити, а животът им — безвъзвратно съсипан.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Сибил съзря огромните варовикови скали в далечината. Отиваше си у дома! Колко странно, че все още смяташе това място за свой дом, след като от години не бе живяла там. Може би саксонският ѝ произход е по-силен, отколкото бе предполагала.

Беше преодоляла скорошния си пристъп на *mal de mer*^[1] и сега вече вдъхваше дълбоко свежия морски въздух. Пред Бран твърдеше, че страда от морска болест, за да не се досети той, че е бременна. Сибил подозираше, че ако бе узнал истинската причина за нейното неразположение, той щеше веднага да заповяда на капитана да обърне кораба и да се върнат обратно в Ирландия.

Не че морето беше спокойно, напротив — беше се надигнала внезапна лятна буря и им бе докарала лошо време. Обикновено Сибил се чувстваше добре по море и никога не се поддаваше на леките смущения от пътуването.

Сега, докато плаваха през канала, всичко оставаше зад нея. Гледаше назъбените чукари напред в далечината и си спомни за последния си престой там — преди почти четири години. Това щеше да бъде нейното убежище, тук тя ще може да се възстанови след неотдавнашния душевен смут и да реши какво ще прави в бъдеще. Тук отново ще се присъедини към своето семейство.

Освен това трябва да се изправи пред баща си и да му обясни в какво положение се намира. Това ще е най-трудната ѝ задача. Сибил знаеше, че той я обича. Но все пак бе човек с високо положение сред приближените си. Дали ще я осъди на изгнание в някоя от другите крепости? Дали ще ѝ забрани да общува с близначките?

Сибил стисна здраво перилата на кораба. Защо ли продължаваше да се измъчва с тези въпроси, с тези неясни догадки? Трябва да приеме, че всичко ще се оправи, че Деран няма да я прогони посрамена.

Срам. Смисълът, който влагаше в тази дума, се бе променил през последните месеци. Когато Ролф я облада за първи път, тя се страхуваше, че може да зачене. Но щом като нямаше никакви

последствия, си бе помислила, че е пощадена. Единственият проблем беше позорът, че е загубила девствеността си, с която да дари евентуалния си съпруг.

Сибил се усмихна. Може би думите на Етен започваха да се вкореняват в съзнанието ѝ все повече и повече. Не може да има нещо срамно в нещо, което носи взаимно удоволствие. А тяхното сливане, довело до зачеването на детето в нея, им бе доставило невероятно удоволствие — сладостно, силно изживяване на най-голямата и изключителна наслада, която някога беше изпитвала.

В действителност тя беше преизпълнена единствено от радост. Или — ако посмее да признае дори пред себе си — от гордост, че не е безплодна.

Трябваше ли да се срамува, задето признава, че не изпитва срам?

При тази невероятна мисъл Сибил се разсмя с глас.

Бран се качваше по стълбата откъм долната част на кораба и я видя как стои до парапета с отметната назад глава и се наслаждава на морския въздух. Той знаеше, че е постъпил правилно, като я е довел у дома. Но дори този факт не разсейваше мрачните мисли за брат му и собствения му дом. Когато пристигне в Уелс, ще изпроводи свой пратеник при Ролф, за да му обясни причините, поради които бе постъпил така. Ролф може да се отнесе към тях както пожелае, но Бран се молеше брат му да не го пренебрегне. Дотогава ще е минало известно време и се надяваше, че Ролф ще е поомекнал и ще е склонен да прояви разбиране и да прости. А към тази молитва за помирение той добавяше и надеждата, че може би пък Сибил някак си ще започне да изпитва същото към Ролф. Бе убеден, че англичанката обича силно брат му. Ако ли не, то поне вече не го мрази заради онова, което ѝ е сторил. Разчиташе на способността на Сибил да прощава и обича.

Като чу, че Бран се приближава, Сибил се обърна. Усмивката ѝ беше искрена и чистосърдечна. Тя изпитваше към Бран привързаност и го чувстваше като близък роднина. А освен това му бе много задължена и признателна. Спомни си намръщената физиономия на капитана, когато Бран съвсем нехайно и без никакво предупреждение му съобщи, че ще има промяна на курса. И макар че капитанът попита с привидно спокойствие накъде ще трябва да плават, лицето му се бе изкривило от тревога. А когато Бран му обясни, че крайната цел е

Англия, той преглътна всяка друга забележка, която се канеше да направи.

— Значи това е твоята Англия?

Горди пламъчета проблеснаха в очите на Сибил.

— Да, наричана на времето древната земя Уесекс, родината на крал Алфред.

Корабът плаваше към брега. Бран погледна напред. Сушата се приближаваше все повече.

— Напомня ми за бащиното огнище.

Сибил кимна.

— В известно отношение, може би. Това е страна на контрасти и красота. По-навътре, където е нашата къща Грейууд, има хълмове и гористи местности — тя вдигна вежди и наклони глава. — Близо до Керн Абас има гигантска фигура на мъж, изсечена в скалите на склона. Твърдят, че е била място, където се извършвал някакъв обред за плодородие на народа, живял там преди много години.

— Истински великан, а?

— Да, наистина. Държи в ръката си тояга.

— Колко странно — замисли се той. — Бих желал да го видя някой ден.

— Ще се радвам да ти го покажа.

— Наистина ли вярваш, че това е възможно? — усмихна се той иронично.

Сибил разбра какво имаше предвид. Тя постави ръка върху рамото му, а гривната ѝ проблесна на слънцето.

— Бран, пак повтарям — не е задължително да ме предаваш невинна на баща ми. Тук ще бъда в безопасност. Мога да наема кон или карета и да ме откарат вкъщи.

— Сибил, вече говорихме за това — рече той търпеливо. — Обещах, че ще те отведе до дома ти здрава и читава, и ще го направя. Няма да спорим повече по този въпрос.

В гласа, с който говореше той, Сибил сякаш чуваше Ролф. Не очакваше, че подобно сравнение ще ѝ причини болка, но я заболя.

— Какво ще правиш с кораба?

— Мислил съм за това. Има два варианта — да го изпратя в Уелс с моите сандъци или да ги разтоварят и да ги оставя на съхранение някъде в града, а после да отида до Уелс по суша.

— Аз също мислих — обърна се тя към него. — Смятам, че ще е най-добре да оставиш багажа си на кораба и да го изпратиш по-нататък. А за остатъка от пътуването ти до Уелс ще ти се осигури ескорт.

— Сигурна ли си, че ще може да се уреди?

— Още отпреди ти казах — увери го тя, вирнала властно глава, — че баща ми ще зачете моята дума — после добави: — Ако се наложи, аз лично ще наема охрана за теб.

— Тогава ще наредя на капитана да се отпрати към Уелс, щом като ни свали на брега. И ще се доверя на твоята дума.

Сибил отново погледна към брега.

— Пред нас е Лайм Регис. Там ще можем да намерим коне. Ако яздим по-енергично, ще стигнем до Грейууд много бързо.

Тъкмо тогава капитанът дойде при тях.

— Извинете ме, но вече навлизаме в пристанището.

— Аз ще сляза заедно с дамата, капитане. Бих желал да се погрижите нещата ми да бъдат доставени в Уелс така, както беше наредено.

— Но трябваше да откарам и вас до Уелс — отбеляза капитанът.

— Аз ще дойда там.

— А какво да кажа на брат ви, ако ви се случи нещо. Според плана не беше предвидена смяна на курса.

— Ще ви освободя от всякаква отговорност — увери го Бран.

— Да, но дали и вашият брат — графът — ще го направи? — настоя той.

Златистокафявите очи на Бран помръкнаха от мъка.

— Смятам, че ще бъдеш в пълна безопасност, вярвай ми. Не се тревожи, когато се върнеш с тази вест при брат ми. Ти просто си се подчинявал на заповеди.

Капитанът вдигна рамене и се съгласи с предложението, макар да не го одобряваше. Вълка щеше ужасно да се разгневи, когато научи за отклонението на брат му към Англия. А когато Вълка се разгневи, по-добре хич да не се мяркаш пред очите му, нито да го виждаш или да понесеш яростта му.

— Както обичате, господарю — промърмори той и замислено се почеса по главата. Но все пак се оттегли и ги остави насаме. Жените

винаги бяха само едно излишно бреме на кораба и създаваха неприятности. И тази жена не правеше изключение.

— Ще трябва да ми заемете някои вещи, господарю мой — каза Сибил.

— Какво?

— Мислиш ли, че мога да яздя с тези дрехи? — тя показва одеждите, с които бе напуснала Ирландия. — Доста ги носих и имат нужда от пране. Моля те, намери ми нещо.

Сибил си помисли, че и самата тя не би се отказала от едно цялостно къпане. Изтъркването с грубо парче плат и малко морска вода не беше много приятно. Мечтаеше си за една приятна вана и чисти дрехи.

— Да ходиш на лов със соколи, Сибил, е едно, но съвсем друго е да яздиш сред непознати, облечена в мъжки дрехи. Не мислиш ли, че така може да привлечеш твърде много вниманието на хората върху себе си?

— Не — заговори тя бързо, — прави каквото ти казвам. Ще се чувствам много по-удобно, отколкото в тези дрехи, и ще мога да яздя по-добре.

В отговор тя получи мила усмивка.

— Ще изпълня молбата ти. Хайде, ела да потърсим нещо подходящо от моя гардероб, та да няма излишни подмятания по адрес на красивото момче, което ще ме придружава.

Откакто слязоха от кораба, двамата с Бран яздеха така усилено, че вече задницата я наболяваше, но това бе нищожна цена за нейната свобода. А тя наистина беше свободна. Сибил поглъщаше с поглед красотата на тази земя — от село Лайм Регис до контрастиращите назъбени варовици и плавно заоблените хълмове. Видя един овчар, подкарал стадото си към селото, явно нетърпелив да го продаде. Лу, който тичаше напред, се спусна срещу кучето на овчаря и двете животни се разляяха, но Сибил му заповяда да се върне и той се подчини.

Преминаха покрай няколко диви ябълки и Сибил имаше чувството, че отпива ароматно ябълково вино — ледено и тръпчиво.

Свечери се, но все още бе достатъчно светло, за да продължат. Сибил не искаше да спират за нищо, въпреки че стомахът ѝ вече къркореше. Малко преди това Бран я бе попитал дали не иска да се отбият да похапнат в някой от крайпътните ханове, но тя бе отклонила поканата, защото бързаше да се завърне у дома.

Зарадва се, когато минаха покрай имението на съседа Роузуел Чарлз — значи почти бяха пристигнали. На склона тя дръпна юздите и спря своята послушна бяла кобила.

Бран също спря. Беше доволен от ездата, но се притесняваше от евентуалния завършек на всичко. Имаше известни опасения как би могъл да се отнесе баща ѝ към него, но до този момент ги бе пазил за себе си. Освен това Дувеса сигурно щеше да му бъде съюзник, но дали щеше да има някаква полза от това? А ако Деран реши да си отмъсти на него, кой ли би могъл да ги спре? Фицджералд притежаваше голяма власт и влияние, а той — чужденецът, ирландецът — нямаше никаква.

— Това ли е земята на баща ти?

— Не. Това са владения на най-близкия ни съсед — себелюбив лицемерен досадник — почти просьска Сибил.

— Значи, не го харесваш, така ли? — засмя се Бран.

— Как позна? — престори се на учудена тя. После потупа кобилата по врата и добави: — Той е човек, който би използвал всеки и всичко за свои лични облаги. Имал е три жени и всяка следваща все по-богата. За последната се бе спазарил с краля срещу няколко услуги. Миналата година даже се опита да накара баща ми да насърчи брак между един от неговите синове и сестра ми Клер — сподели тя. — Татко ми каза и поиска мнението ми по този въпрос — лицето на Сибил стана напрегнато. — Отвърнах му, че по-скоро бих видяла сестра си омъжена за някой неверник, отколкото за един от неговите потомци. Тогава Деран се разсмя и призна, че и той е мислел по същия начин.

— И как се измъкна той от неудобното положение? — попита Бран, като се помъчи да прикрие странната болка от мисълта, че Клер е можела да се омъжи за друг.

— Той просто каза на сър Роузуел: „Не“.

— Без никакви обяснения?

— Никакви — отговори тя.

Значи ето такъв беше баща ѝ — безцеремонен и непреклонен, когато се наложеше.

— Да тръгваме, защото имаме още няколко мили, докато стигнем нашите земи, и колкото по-малко време прекараме тук... — Сибил не довърши, а само смушка с ботуш кобилата и отпусна юздите на отпочиналото вече животно.

Откъм конюшната долетя шум. Хю беше в библиотеката, надвесен над записки и карти, и все още се мъчеше да измисли начин за освобождаване на дъщеря си. Пресмяташе и отбелязваше колко редовна войска би могъл да събере. Дори му минаваше мисълта да наеме войници от чужбина за тази цел — беше готов на всичко, стига да не се свързва името му с този план, за да не би Едуард да разбере и да отмъсти на семейството му. Сред другите листове имаше и един документ, изпратен от Едуард едва онзи ден, с който канеше Деран да придружи своя крал на ловен излет до една от личните му резиденции със съвсем „скромна компания“. Хю въздъхна. Знаеше ги той „скромните компании“ на Нед и кого включват те: цяла тълпа сватове от страна на Уудвил и неопределен брой жени, които с радост споделят благоволенieto на краля и хората от неговата свита. Това беше открита покана за разврат и оргии на усамотено местенце, в продължение на цяла седмица. Сякаш Едуард не знаеше, че Хю се беше оженил наскоро и че се тревожеше заради загубата на чедото си. В поканата не се споменаваха ни думица за това. Сякаш Сибил бе престанала да съществува за всички, освен за самия него.

Проклятие! Пак този хриплив шум! Звучеше като извинения и възклицания. Не можеше да разбере какво става.

Дувеса влезе в библиотеката с ръкоделие в ръка.

— Хю, нещо не е наред навън. Чувам, че прислужниците и конярите викат, но не разбирам причината.

— Най-добре е да отида да проверя.

Хю стана и тръгна към вратата. Дувеса го последва и видя близначките, застанали на стъпалата. Тя им махна да се прибират и каза:

— Баща ви вече отиде да провери, за какво е цялата тази врява.

Вратата се разтвори широко, преди Хю да успее да стигне до нея. Пред очите му се яви ухиленото, обляно в радостни сълзи лице на сър Джон Стендиш.

— Милостиви господарю Деран! — той се задави от възмущение.

— Говори, човече! Какво има?

Зад едрата фигура на сър Джон пристъпи момък, среден на ръст, който едва удържаше едно огромно куче. Бе облечен в елегантен костюм с прилепнали панталони, подходяща шапка от златисто кадифе и ръкавици. Хю обгърна с поглед младежа и забеляза отличната кройка на жакета, макар и малко широк за слабичките му рамене. Кой беше този?

Момчето смъкна ръкавиците си и ги напъха небрежно в джоба на жакета. После дръпна шапката и разпусна две плитки от меденокафява коса. Две ясни сиво-сини очи примижаха и сълзите потекоха на воля.

Хю ахна.

— Сибил! — извика той и разтвори широко ръце. Най-голямата му дъщеря се хвърли в прегръдките му.

Кучето се разлая. Всички се отдръпнаха и осигуриха усамотението, което се полагаше на този миг. Хю не можеше да я пусне. Най-сетне тя беше тук, при него, здрава и читава. Не го беше грижа, че насъбралите се в очите му сълзи мокреха бузите му. Едрата му ръка поглади трескаво гърба ѝ, сякаш за да се увери, че тя действително е до него, а не е само един мираж. Наистина — това беше неговата дъщеря. „Благодаря ти, мили Боже, за твоята помощ“ — каза си Хю.

— Сибил — той се отдръпна и я погледна право в лицето.

— Аз съм, татко.

Хю обхвана лицето ѝ в огромните си шепи, палците му избърсаха следите от сълзи, които караха очите ѝ — очите на нейната майка — да искрят. Целуна я, спусна ръце надолу, грабна я през кръста и я завъртя в кръг.

Близначките също плачеха и щом Хю остави Сибил, двете се спуснаха към сестра си. Сибил ги прегърна. Разцелуваха се. После очите ѝ се спряха върху Дувеса, която стоеше до Хю, вплела ръка в неговата.

Сибил се отскубна от прегръдките на сестрите си, хвана свободната ръка на Дувеса, коленичи и целуна пръстите, върху които

блестеше бащиният ѝ пръстен, и с този жест тя изрази дълбокото си уважение към графинята на Деран. После се изправи и с нескрита обич прегърна втората си майка.

Светлокафявите очи на Дувеса плувнаха в сълзи от радостта, че заварената ѝ дъщеря се е завърнала при семейството си. А този жест на почит, с който Сибил я удостои, я трогна още повече. Той беше най-ценен за нея. Дувеса се разплака — разбираше, че Сибил не ѝ се сърди, макар че, без да иска, бе станала причина за отвличането ѝ.

— За мен е щастие да съм отново сред свои — каза Сибил, избърса влагата от очите си и успокои Лу, който подскачаше покрай нея. — Бих хапнала нещичко, защото аз... ние... сме гладни.

Одри се втурна към кухнята да търси нещо за ядене на сестра си, като не спираше да повтаря наум благодарности за благосклонността на Господ, който бе откликнал на молбите ѝ. Тя щеше да му се отплати, като в замяна изпълни своя обет.

— В бързината да се събера отново със семейството си почти забравих, че пътувах с един човек, който ми помогна да избягам.

Сибил се откъсна от близките си, отиде до вратата, мина покрай сър Джон и извика тихичко:

— Бран.

Хю и Дувеса се спогледаха. Клер ахна и още по-плътено загърна тялото си с кадифената наметка. Само не братът! Не и мъжът от онази нощ! Тя навлажни устните си. Наистина беше той — още щом прекрачи прага, го позна и се вторачи в ястребовите му очи.

Сър Джон издърпа ножа от капията си, сграбчи нищо неподозиращия Бран за гушата и го притисна до стената.

— Пусни го! — заповяда Сибил.

— Да не си се побъркала, дъще? Това е братът на Килрун — прогърмя гласът на баща ѝ в коридора.

— Много добре знам кой е той — заяви Сибил, застана до Бран, хвана сър Джон за ръката и нареди: — Пусни го веднага!

В тона ѝ ординарецът долови неумолимостта на своя господар. Той се подчини и отстъпи назад, но не прибра оръжието. Нямаше доверие на този човек, независимо от обстоятелствата.

Хю изпита желание да го убие и това чувство пропъди от главата му всички предишни мисли, че трябва да благодари на човека, помогнал на дъщеря му да се завърне при него. Пред него стоеше

братът на Вълка. Хю можеше да нарани човека, отговорен за страданията на семейството му, за унижението на дъщеря му, като му изпрати дар — собствения му брат, съсечен на парченца. А може би ще бъде още по-добре да го превърне от мъж в скопен нещастник, годен единствено за забавление на курви, които ще го съжаляват. Дали пък да го лиши от дясната му ръка или даже от единия крак, та да го направи сакат нещастник, достоен да живее само сред просяци — отритнат от обществото човек.

По природа Хю не беше жесток, но сега усети, че гневът заради отвличането на дъщеря му унищожаваше всяко чувство за справедливост у него.

Дувеса прегърна братовчед см и се разплака още по-силно.

— Бран, благодаря ти, че върна дъщеря ни. Много сме ти признателни — заговори тя прочувствено на галски.

Бран я целуна по бузата и ѝ отвърна също на своя роден език:

— Така трябваше, скъпа Дувеса. Заради всички нас.

Той погледна мъжа срещу себе си право в лицето и долови студенината на сините очи, вперени в него. „Деран иска твърде висока, дори жестока цена и аз трябва да стана изкупителната жертва“ — помисли си Бран. Омразата беше могъща сила, а този човек мразеше. Е, да, но нима самият той не знаеше какъв риск поема и въпреки това бе решил да продължи докрай? Ето това е!

И тогава в него се приковаха, завладяха го други две сини очи — очите на Клер — сини като морето, в които прочете изненада и смях, радост и сълзи, и копнеж. А може би само си въобразяваше, че в тях открива своите собствени чувства?

Клер стоеше вцепенена, вторачена в него. Той беше още по-красив, отколкото преди. Красив и страховит. И освен това беше враг. Но дали наистина беше враг? Та нали той им върна Сибил? Това би трябвало да има някакво значение. Клер отмести поглед от него към баща си. Той замисляше нещо. Познаваше по лицето му.

Сибил също забеляза, че очите на Хю святкаха от омраза и отвращение. Разбра, че се мъчи да се овладее.

Одри пристигна и внесе свежа струя в тягостната атмосфера в стаята.

— Ще се сервира в салона. Моля, заповядайте там — тя махна с ръка откъм вратата.

Сибил хвана баща си под ръка, а Клер се залови за нея от другата страна.

— Да отидем и да се нахраним на спокойствие.

Хю ѝ се усмихна. Мускулите на лицето му се отпуснаха. Той се наведе и я целуна по бузата.

— Нека бъде твоята воля... засега.

Сибил долови скритата заплаха в тези думи.

Вечерята премина неспокойно. Клер и Одри обслужваха Сибил и се стараеха да ѝ угодят, но това я притесняваше, затова ги помоли да престанат. Те отказаха и накрая тя неохотно прие техните услуги. През цялото време Сибил не сваляше очи от баща си, който пък наблюдаваше Бран. Атмосферата бе крайно натегната. Той отправяше въпроси към Бран с тон, леден като мразовит ден. Сибил се страхуваше, че ще се стигне до разплата, преди да е успяла да поговори с баща си и да му обясни, защо не трябва да излива гнева си върху Бран.

Колко приятно беше да се освободи от костюма си и да потъне в горещата вана, да смъкне от себе си насъбраната през пътуването мръсотия и прах, и да отмие морската сол от косата си.

На вратата се похлопа и тя се сепна разтревожено. После се сети, че това е глупаво, щом като вече не е затворница, и отиде да провери кой е.

— Дувеса! — сърдечно я посрещна Сибил и отвори широко вратата, за да я пусне вътре.

— Донесох ти нещо, което, струва ми се, ще можеш да носиш — каза Дувеса и извади една тънка копринена наметка.

Сибил прокара ръка по фината материя и пусна ленената кърпа, с която се беше увила. Тогава Дувеса забеляза златната гривна на китката ѝ. Тя хвана ръката на Сибил и разгледа модела — беше съвсем същата като на Ролф.

— Откъде имаш това?

— От Килрун — отговори Сибил, докато се загръщаше с тъмносинята роба.

Откъм прага долетя баритонът на баща ѝ:

— Свали я!

— Не! — възпротиви се тя.

— Дувеса, остави ни сами — заповяда Хю.

Дувеса хвърли бърз поглед към нея, за да разбере какво ще пожелае. Като видя, че Сибил кимна утвърдително, излезе заднишком от стаята и затвори вратата след себе си.

Хю обиколи стаята, като не преставаше да мята погледи към нея.

— Защо искаш да носиш това? — попита той.

Наистина, защо ли? Откакто Ролф я постави на китката ѝ, тя неведнъж си бе задавала този въпрос. И беше намерила някакъв отговор: знаеше, че не бива да изгуби напълно тази връзка, защото тя значеше нещо за нейното дете и представляваше част от наследството му. И частица от Ролф. Тя докосна гривната и погали вълчата глава. Без да дочака отговора ѝ, Хю заговори отново:

— Това е личен знак.

Хю се ядосваше, че дъщеря му носи това нещо. Още по време на вечерята беше забелязал проблясването на метал под тънката ѝ ленена риза. А сега, като разбра, че е от оня ирландец, направо побесня.

С другата си ръка Сибил притисна гривната до гърдите си и я поглади с върховете на пръстите си.

— Тя е моя, татко.

Хю я сграбчи за лакътя и я стисна така силно, че тя примижа от болка.

— Това е украшение, недостойно за теб. Изхвърли я! — замоли я той и я пусна.

— Не мога.

— Значи не искаш?

— Няма да го направя.

Той застана до прозореца с гръб към нея. Сибил знаеше, че трябва час по-скоро да му съобщи новината, която щеше да го разтърси още повече. Но как да му каже за бебето? Най-разумно беше да крие колкото може по-дълго. Така ще бъде много мъдро, защото ще му даде време да свикне с мисълта, че тя е пак при него. Но и доста малодушно, заключи тя. Все пак преди всичко трябваше да се реши въпросът с Бран.

— Къде е Брандъф?

— Далей в момента е долу при сър Джон — отговори той. „Докато реша каква съдба да му отредя“ — добави той наум.

Сибил пристъпи зад него и внимателно положи ръка върху неговата.

— Трябва да го пуснеш на свобода.

Хю се извърна. Погледът му беше жесток и яростен.

— На свобода? — изрече той невярващо. — Той е брат на Килрун.

— Но ми помогна, татко, против волята на брат си. Нима не разбираш какво му струва това?

— Не ме интересува.

— А мен пък ме интересува — противопостави се разпалено Сибил. — Сега той е изгнаник — тя вдигна брадичка и му отвърна със също толкова непоколебим поглед, колкото беше неговия. — Аз съм му дала честната си дума.

— И очакваш от мен да те подкрепя?

— Няма да си мой баща, ако не го направиш — тя изрече тези думи спокойно, с твърда увереност.

Именно тази нейна вяра промени решението му. Той обхвана брадичката ѝ и тихо рече:

— Ще изпълня желанието ти, Сибил.

— Отдай му същото внимание и любезност, както на всеки друг гост. Заради мен, заради Дувеса.

— Искаш прекалено много.

— Искам само онова, което е справедливо. Трябва да се отнасяме към него както към всеки уважаван човек, потърсил гостоприемството на нашата трапеза.

— Добре, съгласен съм.

— Има и още нещо.

— Какво?

— Осигури му ескорт до границата с Уелс.

Хю вдигна гъстите си червеникавокафяви вежди.

— За него?

Тя кимна с глава.

— Да, той отклони кораба, който трябваше да го откара в Уелс, само за да ме доведе у дома. Бих желала и той да пристигне невредим там, закъдето е тръгнал. Имам ли думата ти?

Сибил бе уверена, че щом баща ѝ се закълне веднъж, той ще удържи думата си, а Хю знаеше, че тя ще разчита на него.

— Имаш я, дъще.

Сибил обви ръце около него и го притисна силно.

— Благодаря ти.

Чувстваше се сигурна в обятията на баща си. Защитена в тях, не можеше да я сполети никаква беда, никакво зло не можеше да я застигне. Но също така съзнаваше, че търпението на баща ѝ има граници. Затова реши да му каже за бебето, след като Бран си тръгне на следващия ден.

— Далей ще бъде уведомен за изключителния си късмет.

Гласът на Сибил го застигна, докато излизаше:

— Направил си добър избор, татко.

Хю разбра, че тя нямаше предвид неговото решение да остане верен на обещанието си. Обърна се към нея.

— Имаш право. Тя е всичко, което съм искал и без съмнение — нещо повече, отколкото заслужавам.

— Глупости. Деранският граф превъзхожда значително всички благородници в страната, ако питаш мен.

Хю се поклони и я възнагради с ослепителна усмивка.

— Моите най-искрени почитания, въпреки че много биха поспорили с теб по този въпрос.

Тя килна глава на една страна.

— Е, мисля, че бих те признала за дук на Глочестър, макар и с известна уговорка, защото наистина смятам, че точно ти си първият благородник на Англия.

— Де да беше така — каза той с известна горчивина. — Тогава отдавна можеше да си свободна.

Бран разбра, че не може да заспи, въпреки че беше изтощен. Знаеше причината за неохотата му да се предаде в прегръдките на съня — нямаше доверие на господаря на къщата и се страхуваше, че може да уреди някой „нещастен случай“ веднага щом гостът затвори очи. Разумът му казваше, че не е възможно да го сполети подобна съдба в дома на този човек, пред очите на съпругата и дъщерите му. Но думите на неговата братовчедка не му бяха вдъхнали достатъчно увереност.

Дувеса беше дошла с него да го отведе до стаята му в дъното на коридора и да провери дали всичко е наред. Разговаряха цял час и той ѝ обясни причините, поради които бе постъпил така, и защо смяташе,

че Ролф се нуждае от един урок по любов. И освен това сподели подозренията си, че лейди Сибил е влюбена в брат му.

Бран положи ръце под главата си.

Накрая, преди да си тръгне, Дувеса му беше казала, че е осигурен ескорт, който да го придружи до Уелс. Бе я погледнал скептично.

— Хю гарантира, че ще пристигнеш там невредим. Имай му доверие, Бран. Той ще удържи на думата си.

Ето точно това тревожеше Бран, докато лежеше в мрака на стаята. Трябва ли да се довери на обещанието на този човек? Очевидно, Дувеса му вярваше, но тя беше влюбена в него. Как можеше да бъде сигурен, че няма да го споleti някакво нещастие по пътя? Съзнаваше, че това е риск, който трябва да поеме. Ако заяви, че няма да приеме осигурената охрана, значеше да хвърли съмнение върху честността на Деран и ако досега не е замислил нещо, без съмнение, той щеше да го направи след подобна обида.

Бран наостри уши, присви очи и насочи цялото си внимание към вратата. Тя леко се откряна. Кой ли е? Може би самият Деран идва да го предупреди? Или да го заплашва?

Остана неподвижен. Който и да беше, той се приближаваше към леглото му съвсем безшумно. Не можеше да различи ясно никакъв силует, защото неканеният гост не носеше светлина. Опитва се да продължи да диша равномерно и да лежи спокойно. „Хайде де — беснееше той наум. — Размърдай се, защото иначе не мога да действам.“ Очакваше, че нападателят няма да се поколебае, ако помисли, че е заспал дълбоко, а той досега с нищо не беше показал обратното.

Защо, по дяволите, се бавеше толкова?

Бран усети как у него се надига раздразнение, как блика отвътре и се превръща в застрашителен гняв. Дали натрапникът разбираше, че може да е буден и сега му кроеше някаква хитрост?

Една ръка отмести леко завесата на леглото му, но в тъмното Бран едва успя да различи, че тя се спусна отново. Тогава той рязко се изправи, дръпна навътре непознатия, хвърли се с цялата си тежест върху него и го затисна с тялото си.

В мрака прозвуча ледена команда:

— Пусни ме да стана!

Бран разпозна гласа — беше млад женски глас и принадлежеше на опърничавата близначка на име Клер. Тя беше тук, в леглото му, тялото ѝ се мятеше под неговото и го възбуждаше с близостта си.

Той се отдръпна, но продължи да стиска ръката ѝ така силно, че тя не можеше да се отскубне. Драсна по кремъка, запали свещ и отвори балдахина на кревата изцяло.

Забеляза бляскавото острие в ръката ѝ. Златистите му очи погледнаха косо към него.

— Смяташе ли да използваш това? — попита той. Изтръгна го от ръката ѝ и го захвърли на пода. Камата тупна на пода с тъп звук.

Клер отмести падналите над очите си коси.

— Да, така мислех.

— Тогава, защо се подвоуми?

Очите ѝ все още имаха онзи пленителен тъмносин оттенък, подобно на изящни сапфири. Кожата ѝ беше бледа и безкрайно мека и нежна. Беше облечена в съвсем тънки дрехи, защото под тях бе усетил напъпилите форми на жена.

Клер присви очи и обгърна с поглед мъжествените гърди, които се издигаха и спускаха пред нея. Очевидно, той спеше, без да го пристягат никакви дрехи. Тя гледаше черните косъмчета по слабата му, но стегната гръд. Случайно ѝ хрумна мисълта какво би усетила, ако ги докосне. Дали са по-твърди от гъстата коса, разпиляна по раменете му, която контрастираше с белотата на кожата? Но тя не беше дошла за това в тази стая — а дали наистина? — запита се тя искрено. Дали щеше да използва красивата, но смъртоносна, украсена със скъпоценни камъни, кама, която сега лежеше на килима до леглото? Или това бе просто начин да се самозалъже и да си повярва, че действително е дошла да причини зло на този мъж?

— Мислех, че ще мога да те убия заради участието ти във всичко, което се случи на сестра ми — гласът ѝ стихна и се превърна почти в шепот. — Но установих, че не мога.

Бран, който все още държеше с една ръка тялото на своята пленница, се взря дълбоко в очите ѝ.

— Защо?

— Може би защото изобщо не мога да убивам — отвърна тя със закачлив, макар и малко саркастичен тон.

Тънките устни на Бран се разтегнаха в усмивка. С присъщото за него проникновение той заяви:

— О, *leannan*^[2], ти можеш, честна дума, можеш да убиеш, ако се наложи. Но предпочете да не го правиш.

На Клер като че ли не ѝ се харесваше тази негова способност така лесно да разгадава намеренията ѝ. Кой е пък този ирландски варварин, че ще ѝ казва какво може и какво не може? Дори и да я бе преценил правилно, как смееше да го изказва на глас?

— А сега да минем на истинската причина, поради която си дошла — започна да я увещава той.

Защото не можеше да не дойде! Всякакви обяснения бяха излишни, тъй като нямаха смисъл. Докато търпеливо бе чакала сестра ѝ да заспи, след като си бяха побъбрили за невероятното завръщане на Сибил, и после, след като още веднъж бе отишла до покоите на Сибил, за да провери как е, тя установи, че не ще може да устои на порива да дойде в тази стая и да се увери, че тези златисти очи са все така интересни и загадъчни, както ги бе запомнила от първия път. Не можеше да се преструва, че би осъществила своя план за мъст. Та нали сестра ѝ се бе доверила на този мъж? И тя трябва да направи същото. Почти не се замисляше какви щяха да бъдат последствията от нейните действия, ако някой я открие тук. Знаеше само, че трябва да го види, трябва да... трябва да... какво? Здравият разум нямаше нищо общо с потребността ѝ да бъде с него. Отначало възнамеряваше само да постои край леглото му, а камата в ръката ѝ щеше да бъде едно готово оправдание, в случай че някой я попита какво прави. Единственото, което искаше, беше да му се насити с поглед, а после завинаги да пропъди образа му от съзнанието си.

Сега не можеше да мисли за друго, освен за тежестта върху тялото си. Той все още я държеше и не ѝ позволяваше да се движи съвсем свободно. Изведнъж се усети, че изучава устните му и си представя изживяването, ако те се долепят до нейните — толкова по-различно би било, каза си тя, от размекнатата, кротка целувка на онзи оръженосец.

Бран също се чудеше как ли би му подействал допирът до тези невинни устни. Ще може ли да вкуси от тяхната сладост и да си отиде? Така трябваше, защото на сутринта ще си замине и никога вече няма да я види. Нима не заслужаваше да отнесе някакъв мил спомен със себе

си? А този щеше да го пази цял живот, защото тяхното бъдеще беше тук, в настоящето, и нищо друго не съществуваше за тях. Протегна ръка, вплете пръсти в косите ѝ. Обхвана главата ѝ и бавно, неумолимо я придърпа към себе си.

Клер не се възпротиви. Дали и тя бе усетила мощното взаимно привличане? Устните докоснаха устни. Плът се притисна към плътта. Веднъж не стигаше за цял живот. Целувката му проникна по-надълбоко. Той нежно увещаваще устните ѝ да се разтворят под неговите, за да плъзне език навътре и да погали нейния. Усети как ръцете ѝ се пресягат към раменете му — ледени върху разгорещената му кожа. Той разгърна дрехата ѝ и прекара ръка по кадифената плът на гърдта ѝ.

Мълниеносно желание накара Клер да прехапе устни от страх, че ще извика на глас. Устата му докосваше шията ѝ, обсипваше я с целувки и оставяше върху нея своя горещ отпечатък. В порива си да изложи гърдите си на ласките на дланите му, тя несъзнателно се изви назад. Какво ново, какво прекрасно усещане и колко естествено неговата топлина обгръщаше трепетното ѝ тяло. О, божичко, трябваше да му откаже...

„Трябва да спра всичко това, преди да сме отишли по-далеч“ — помисли си той и с мъка откъсна устни от нейните. После дълбоко и жадно пое дъх. Но вместо това копнееше да я придърпа под лененото платно, с което бе покрил напълно възбуденото си вече тяло, да отметне робата, скрила от него нежната ѝ плът, и да ѝ покаже пътя към страстта, пътя към любовта. Но не можеше да я опозори, след като знаеше, че на сутринта ще си тръгне. Не можеше да постъпи така и в същото време да се чувства честен.

— Най-добре е да се върнеш в стаята си и да забравиш за случилото се.

Сините ѝ очи, потъмнели още повече от страстта, го гледаха замаяно. Клер разбра, че е свободна да си върви. С цялото достойнство, което успя да събере, тя побърза да се измъкне от леглото и вдигна захвърлената кама.

— *Slan ieat* — прошепна той в мрака.

И без да ѝ казва, Клер разбра, че той ѝ пожела сбогом. Не можа да си наложи да повтори думите му и вместо това промълви:

— *Au revoir*^[3], Брандъф Далей.

Той я изпроводи с поглед, а тя се отдалечи също така безшумно, както се беше появила. Думите ѝ съвсем недвусмислено му подсказаха, че според нея те пак ще се срещнат. Дано да е така.

---

[1] Mal de mer (фр.) — Морска болест. — Б.пр. ↑

[2] Leannan (келтски) — Любима. — Б.ел.кор. ↑

[3] Au revoir (фр.) — Довиждане. — Б. пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

На сутринта Бран отпътува за Уелс, придружен с ескорт от хора на Деран. Сибил тихичко го помоли да държи връзка с нея, а той се зачуди дали това ще е разумно.

— Трябва да знам — каза Сибил — дали си пристигнал без произшествия.

Те се целунаха, после тя го изпрати по пътя, а Дувеса и близначките гледаха след тях.

Хю наблюдаваше сцената от прозореца. Красивото му лице беше навъсено. Съжаляваше, че не бе успял да задоволи жаждата си за мъст.

През цялата сутрин и дори част от следобеда той остана затворен горе, за да се съвещава с управителя на имението си. Обсъждаха въпроси, свързани с работата в различните му имоти, на които твърде дълго не бе обръщал никакво внимание. Досега беше чел докладите, без да вниква в тях. Но след като Сибил бе вече при него и след като скоро пак щеше да стане баща, той разбираше, че ще е нужно по-строго да контролира своите дела. И особено, щом като вече нямаше да взема активно участие в съставянето както на съдебната система, така и във всички останали работи на Едуард. Беше се оттеглил от поста си на кралски шериф и бе уведомил своя крал, че отсега нататък няма да се меси в държавната политика нито пряко, нито косвено. Беше сигурен, че това ще разстрои Нед, но му беше все едно. Неговата лоялност бе жестоко накърнена, сега Нед не можеше с нищо да я възстанови. Изненадваше го облекчението, което изпитваше, след като се бе откъснал от интригите в двореца. Наистина, беше крайно отегчен от машинациите на семейство Плантаджанет, а още повече от Уудвилови.

Хю смачка един документ в силната си ръка. Все още се ядосваше, че бе принуден да пусне тази гнида на свобода. Щеше да остане удовлетворен, ако беше изпратил Брандъф Далей на брат му не чак на парчета, но поне в ковчег, само за да уталожи чувството си за накърнена чест. Но докде щеше да доведе всичко това, присмехулно се обади някакъв вътрешен глас. Може би отмъщението само временно

щеше да уталожи болката и гнева, но не би възстановило изгубеното от дъщеря му, а и от самия него.

Но би му осигурило удовлетворение, истинско удовлетворение.

Хю стана, прекоси стаята и отиде до прозореца, който гледаше към градината зад къщата. Видя Дувеса и Сибил да се разхождат хванати за ръце и да разговарят. Изглежда, идваха откъм малкия семеен параклис. Зачуди се дали в този момент Дувеса не споделяше със Сибил за очакваното от тях дете. Или пък може би дъщеря му разказваше на Дувеса за времето, прекарано като пленница на нейния братовчед?

— Толкова се радвам за теб и за баща ми, Дувеса. Той сигурно прелива от щастие при тази радостна новина. Отново баща, и то на неговата възраст.

— Значи това не те тревожи, а?

Сибил прегърна втората си майка.

— Разбира се, че не. Той е човек, който го има нужда от деца — „И от радостни вести именно в този период от живота си“ — добави наум Сибил, след като сър Джон ѝ бе споменал, че баща ѝ се е отказал от връзките си с двореца.

— Радвам се, че и ти си забелязала тази потребност у него.

— Нали знаеш, че майка ми умря при раждане?

Дувеса спря.

— Не, не знаех.

— Тя роди син и умря, а скоро след това почина и момчето. Татко беше безкрайно нещастен.

— Аз съм млада и здрава — усмихна се Дувеса. — И бебето ми също ще бъде здраво.

Сибил отново я прегърна.

— Моля се всичко да е наред и с теб, и мен.

Дувеса отвори очи и я погледна недоумяващо.

— Какво искаш да кажеш?

— Аз нося детето на Килрун — каза Сибил.

Дувеса се опули още повече. После примижа и седна на една издялана каменна скамейка.

— Бебето на Ролф?

— Да. И сега трябва да съобщя на баща си.

— Радвам се, че изчака, докато Брандъф си замине.

— Точно поради тази причина не му казах вчера. Щеше да е твърде разстроен, за да ми обещае, че Бран ще бъде изпратен благополучно до Уелс.

Сибил седна до Дувеса на скамейката и смирено скръсти ръце в скута си.

— Деран трябва да бъде уведомен — съгласи се Дувеса. — Искаш ли да съм с теб, когато отидеш да му съобщиш?

Сибил отправи широка благодарствена усмивка към Дувеса.

— Много ми се иска да дойдеш, но смятам, че трябва да му обясня това насаме.

— Какво има да обясняваш? Ти не си виновна, че си бременна от него.

Сибил срещна погледа на Дувеса.

— Не, не е вярно.

Дувеса не знаеше как да повдигне въпроса, без да предизвика болезнени спомени у своята заварена дъщеря.

— Сибил, не можеш да имаш никаква вина, ако си била насилена.

Сибил въздъхна с облекчение, като разбра, че Дувеса не се придържа към теорията, че жената винаги е виновна, просто защото е жена и че изкушението и грехът са нейна лична съдба.

— Не беше в резултат на насилие, Дувеса.

В светлокафявите очи на Дувеса Сибил забеляза изненадата, а така също и прозрението, което я озари, когато проумя тези думи.

Лу, който току-що се бе върнал от разходката си по близките хълмове, подуши ръката на Сибил. Тя се усмихна, наведе се, прегърна кучето, а после продължи:

— По-вярно е да се каже, че това стана в моето легло. Една нощ, една... — гласът ѝ постепенно заглъхна, когато тя си припомни прелъстяването, на което се бе поддала и в което бе участвала по своя воля. Спомените от онази нощ преминаха през съзнанието ѝ и временно я отнесоха назад към един истински празник от великолепни усещания.

— Сибил? — обърна се Дувеса към нея.

Сибил поклати глава и каза:

— Прости ми.

— Обичаш ли Ролф?

— Да речем, че предпочетох да запазя това дете, макар че ми предложиха начин да се отърва от него.

— Кой ти го предложи?

— Етен — Сибил почеса Лу по ухото и кучето изръмжа от удоволствие. — Тя ме попита дали искам детето и аз ѝ казах, че наистина го искам.

Дувеса забеляза, че Сибил много успешно бе избегнала отговора на нейния въпрос, без да разкрива истинските си чувства към Ролф. А може би все още не можеше да ги изрази с думи, затова Дувеса реши да не настоява повече.

— Ще се върнеш ли в своето имение?

— Не, мисля, че не. Искам да остана при семейството си. Макар че това всъщност ще реши баща ми — Сибил въздъхна. — Може би той ще поиска да се махна от тук.

В очите ѝ блестяха сълзи. Ето, от това се страхуваше най-много — че след като се върне при скъпото си семейство, ще бъде принудена да го напусне много скоро след това.

— Хю никога няма да се откаже от теб, Сибил. Твърде много те обича, за да направи това.

— Дано си права.

— Има само един начин да разбереш.

Сибил се изправи с непоколебим израз на лицето.

— Знам — рече тя решително. — Стой, Лу — изкомандва тя, като видя, че кучето се готви да я последва.

Тя почука на вратата на баща си, отвори я и го завари седнал да чете внимателно един документ. Проверяваше някакви колони с цифри. Сибил се гордееше, че баща ѝ е образован човек. Твърде често това биваше подценявано. И доста хора, които разчитаха на други да четат и да тълкуват тяхната работа, си плащаха за тази грешка, когато установяваха, че заради безскрупулни и продажни управители на имения, бяха загубили пари и земи. Баща ѝ подбираше грижливо всичките си служители и работници и беше сигурен в тяхната лоялност. Но все пак считаше, че е длъжен да прави проверки на цялото си имущество. Дядо му беше изгубил доста, като се бе доверявал на чужди хора. Затова Хю се беше погрижил дъщерите му да получат същото образование, тъй като те бяха негови наследници и щяха да станат попечители на бъдещите поколения от семейството и

на неговата собственост. Ръката на Сибил се зарея към корема ѝ — нейният наследник вече беше заченат.

Хю ѝ подаде ръка. Сибил я прие с охота, отказа се от другия стол и предпочете една тапицирана с бродиран плат табуретка. Придърпа я по-близо, отпусна се върху нея и положи глава в скута на баща си.

Хю постави ръка върху главата ѝ и нежно я погали по косата. Понякога не му се вярваше, че се е върнала здрава и читава тук, където никой не може да ѝ причини зло. Вината заради преживяното от нея все още силно го гнетеше и твърдо беше решил да компенсиратраданията ѝ, с каквото може. Все още не знаеше как точно, но щеше да намери начин. Трябваше!

Може би една разкошна сватба със зестра, която може да съперничи на всяка Плантаджанетска принцеса. Сибил ще се омъжи само за онзи, когото той прецени, че е достоен за дъщеря му. За човек, който ще я закриля от злото. Но дали може да се раздели с нея така скоро? Не! Тя трябва да остане при него, при съпругата и дъщерите му и при бебето, което очакваха. Дали Дувеса ѝ беше казала?

Сякаш прочела мислите му, тя продума:

— Дувеса ми каза за бебето, което скоро ще се роди.

— Това е прекрасно събитие все пак, нали? — Хю не можа да скрие гордостта в гласа си.

— Да, така е.

— Но трябва да призная, че се тревожа за Дувеса. Тя е толкова млада и ако ѝ се случи нещо...

— Татко, тя не е дете. Помниш ли времето, когато си се оженил за първи път? И ти, и майка ми сте били по-млади от мен — още почти момче и момиче.

— А аз пък си спомням, че майка ти почина след раждането на последното дете.

— Не позволявай това да помрачава мислите ти за Дувеса и детето. Всичко ще е наред. И не се ли пръсна от гордост, като чу, че още веднъж си дал начало на нов живот? — ухили се до уши Сибил.

Хю отметна глава назад и се разсмя.

— Да, дъще, наистина щях да се пръсна от гордост — „Пък и от любов, и от потребността да изразя тази любов към жена си“ — добави той на себе си и после продължи: — А когато ти ме дариш някой ден с първата си рожба, радостта ми няма да има край.

Страх прониза сърцето и като остър шиш. Трябва да му каже, докато все още смелостта не я бе напуснала.

— В такъв случай скоро ще се радваш — заяви тя със спокоен, ясен глас.

Хю чу думите ѝ, но не можа да повярва. Щастливото му изражение изчезна, по лицето му премина сянка.

— Какво казваш? — попита го с мрачен, сериозен глас.

— Че, живот и здраве, следващата година ще те възнаградя с желания от теб внук.

Той я сграбчи за ръката, дръпна я силно и я изправи на крака.

— Правилно ли съм те чул? — извика той.

— Да, татко — потвърди Сибил.

Хю я пусна и се отдалечи. Сибил гледаше как баща ѝ се мъчи да се овладее — той приведе рамене, стисна ръце в юмруци и пое дълбоко дъх, за да се успокои. Стори ѝ се, че простена леко, но не беше сигурна. После той се обърна към нея:

— На Килрун! — само каза той.

— Мое! — бързо отвърна тя с гордост.

Значи още не се е свършило, помисли си Хю. Проклет да е този човек! Да върви по дяволите! През главата му светкавично преминаха всички възможности. Можеше да поиска тя да се отърве от нежеланото дете. Можеше да я осъди на изгнание в някое от другите си имения, докато роди, а после да ѝ отнеме детето и да се погрижи то да бъде отгледано добре, както подобава на незаконен внук на графа на Деран. Или просто би могъл да се откаже от Сибил и нейния потомък и да я остави на произвола на съдбата. Може да я накара да се върне в Ирландия и така да приключи въпроса. Може да я сгоди за някой нищо неподозиращ глупак, за да даде име на бебето. Да, пред него стояха всички тези варианти. А той не можеше да избере нито един. Това беше неговата Сибил — беше я видял как се ражда, беше я държал, беше се грижил за нея с любов само мигове след раждането ѝ. Тя беше негова радост, негова утеха, негов съветник. Да я изостави, бе все едно да вземе нож и да го забие в сърцето ѝ.

— Тогава, щом като е твое — отвори той обятията си за нея, — то ще бъде прието радушно в този дом, сред това семейство.

Сълзи на облекчение потекоха по бузите ѝ и намокриха отпред тънката му ленена риза, когато Сибил го прегърна с благодарност.

Дълго време баща и дъщеря останаха така и всеки от тях черпеше утеха и любов от тази близост.

— Благодаря — успя да промълви най-сетне тя.

— Няма нужда да ми благодариш. Нали си моята Сибил.

Сибил реши, че сестрите ѝ също трябва да узнаят за бебето. Отиде в стаята им и се зарадва, че и двете бяха там. Одри четеше една книга с псалми и вгълбено разглеждаше изящните рисунки на ръкописа. Клер пък се опитваше да работи нещо по ръкоделието си, но успяваше единствено да убожда пръста си с иглата. Тя близна капчицата кръв, която се появи на върха му.

Одри се обърна и видя Сибил.

— Сибил! — извика тя, изтърва ръкоделието си и се втурна към сестра си, като все още не можеше да осъзнае, че тя е пред нея от плът и кръв, а не е плод на въображението ѝ.

Одри покани по-голямата си сестра да се настани в най-удобния стол, който имаха. Клер седна на пода, оправи полите си, прибра колене нагоре и подпря брадичка на тях. Одри застана зад Сибил и извади гребен.

— Искаш ли да среща косата ти? — предложи тя, и преди беше правила тази услуга на сестра си.

— Както желает, Одри — съгласи се Сибил и се отпусна, като усети, че гребенът от слонова кост преминава през заплетената ѝ от вятъра коса.

— Толкова е хубаво, че си пак сред нас, Сибил! — въздъхна Клер.

— Да, прекрасно е, че сме отново заедно — Сибил се поколеба за миг, после продължи: — Има нещо, кое го трябва да знаете. Аз ще си имам дете.

Двете близначки ахнаха и се спогледаха. Ръката на Одри замръзна, а Клер се пресегна и плътно обгърна ръката на Сибил.

— Вече уведомих нашия баща и Дувеса за това.

Одри захвърли гребена на земята, прегърна Сибил и решително заяви:

— Няма да позволим да ни напуснеш!

Сибил благодари на Бога, че всички я обичаха толкова много. С тяхната любов и подкрепа, тя можеше да посрещне всичко и знаеше, че ще трябва да постъпи така.

— Разбира се, че ще остана тук. Просто смятах, че е правилно и вие двете да узнаете какво е положението, защото, сигурна съм, ще има доста клюки и огорчения.

— По-добре никой нищо да не ни казва — рече разпалено Клер, — иначе ще има да проклинат деня, в който са посмели да говорят така за сестра ми или за кой да е друг Фицджералд.

А Одри предложи:

— Аз пък ще отправя молби към Дева Мария за теб и бъдещото ти дете.

— А аз ще направя още една играчка за моята племенница или племенник — вирна глава Клер. — Явно през идната пролет ще имаме доста бебета в този дом — тя стана да донесе бродерията, върху която работеше, за да я покаже на Сибил, и докато сестрите разглеждаха изработката, мислите ѝ се зареяха надалеч. Клер копнееше да прегърне бебето на Сибил и новия си брат или сестра. Дали и тя ще има свое дете някой ден? И кой ли ще бъде неговия баща? В съзнанието ѝ изплуваше единствено образът на мъжа, който събуждаше у нея странен, вълшебен копнеж — копнеж по какво? Не можеше със сигурност да каже. Знаеше само едно — че този мъж е необикновен, че той е нейн. Може би не днес, нито пък утре. Но денят ще дойде. Тя ще се погрижи за това. Така диктуваше сърцето ѝ и тя ще му се подчини.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

— Един човек идва да ви види, ваша милост — съобщи якият тъмен мъж, като изтърсваше снега от раменете си. Той постопли ръката си на огъня и пое канче горещо вино от една приятна млада жена, също толкова тъмнокоса. После тя пак се обърна към високия мъж до нея, на когото току-що донесоха тази вест.

— Познат ли е? — попита той, плъзна ръка около тялото на жената и прие целувката ѝ.

— Твърди, че е ваш брат.

Бран се отскубна от прегръдката на жената, скочи на крака и се приближи към куриера.

— Мой брат?

— Така е казал на Давид.

— Ти видя ли го?

— Не, ваша милост. Знам само онова, което Давид каза — че много приличал на вас.

Бран се замисли какво ли може да значи това. Ролф — тук? По каква причина? Откакто Бран замина със Сибил преди толкова месеци, двамата не си бяха кореспондирали по никакъв начин — Бран не бе получил отговор на писмото до Килрун. Какво искаше Ролф? Сега не беше най-подходящия сезон за пътуване през Уелските планини.

— Ще желае ли ваша милост да не го пускаме при вас?

Бран все още беше изненадан от дълбочината на предаността и отзивчивостта на своите хора. Всички бяха известени за неговото пристигане и той веднага беше признат и приет от тях като господар. Имението не беше богато според представите на Бран, но неговата прелест и вътрешно богатство се криеха в хората, които го населяваха и в природните му красоти. Тази част от Сноудопия изобилстваше от езера и реки, както и от буйните гори на Говидир, които го заобикаляха. Войните и дребните междуособици бяха рядкост по тези места. Всичко беше просто, земно, спокойно. На Бран все още му липсваше Ирландия и родния дом, но не изпитваше същия неутолим копнеж както по-рано. Това място създаваше у него чувството, че се

преражда, че открива частица от себе си, която дори не бе по-дозирал, че е изгубил.

— Моят брат трябва да бъде приет с нужната любезност.

— Тогава аз лично ще се погрижа за това, ваша милост — при тези думи Оуен леко кимна с глава към Бран и нежно пожела сбогом на сестра си Мораг — двадесет и пет годишната жена, която сега живееше в дома на принца.

Мораг бе любопитна да узнае реакцията на Бран по лицето му, след като бе научил, че брат му е пристигнал ненадейно и всеки момент може да нахлуе при тях. Тя се промъкна зад него и плътно обви слабите си ръце около тънкия му кръст. Ноктите ѝ се впиха в коженото елече на гърба му. Седмица след пристигането му тя беше станала негова любовница. Много други биха му се отдали само заради честта да легнат с принца, та даже и да беше стар и грозен. Тя обаче го бе пожелала още щом го срещна за пръв път, докато се къпеше в едно езеро, фактът, че той беше нейн най-главен господар, нямаше никакво значение за нея. Щеше да го приеме в леглото си, дори да беше просяк. Мораг разбираше — мъдро и примирено — че той не изпитва към нея същите чувства, и въпреки това през онази нощ, когато я взе в обятията си и гъвкавото му твърдо тяло проникна в нейното, това не я безпокоеше много. Другата жена — а тя знаеше, че има такава, макар никой да не го беше споменавал — беше много далеч, докато тя беше тук.

— *Vach* — прошепна тя гальовната уелска дума с дрезгавия си глас, — защо това посещение те притеснява толкова много?

— Ние с брат ми не се разделихме в много добри отношения.

— И все пак той идва при теб, нали?

— Чудя се защо.

— Може би, за да излекува раната, отворена между вас двамата, каквато и да е тя.

— Много съм мислил за това и се надявам, че Ролф най-сетне ми е простил.

— Този разрыв между вас е бил заради жена, нали?

Бран се засмя.

— Умна си ти, Мораг, или може би си някоя магьосница? — той нежно я придърпа в прегръдката си и залепи една бърза целувка върху

готовите ѝ за ласки устни. — Да, заради жена — неговата жена, но това е дълга история.

— Ще те изслушам, когато решиш да ми я разкажеш — тя се обърна и провери колко е месото в закачения над огъня съд. — Надявам се, че яденето ще стигне да нахраним и него, защото вече е почти време за вечеря.

Бран се ухили.

— Да, сигурен съм, че ще има достатъчно за всички.

— Какво представлява той... твоят брат?

— Ще те оставя сама да прецениш, когато пристигне — Бран знаеше, че не може да даде верен отговор на този въпрос, тъй като пропастта между тях се бе разширила даже още повече. Едно време щеше да му е по-лесно да определи какъв е брат му, но сега той самият очакваше отговор.

— Мислиш ли, че ще имаме малко време, преди да пристигне?

— Според мен може би около час, ако сега е при Давид.

Мораг пристъпи към него и леко го побутна назад към разхвърляните по леглото кожени завивки.

— Тогава предлагам да го използваме колкото може по-добре — при тези думи двамата се прекатуриха на кревата, вкопчени един в друг, а устните им се сляха, подчинени на порива на страстта.

Ролф вървеше в тъмнината с широки крачки, а мъжът до него носеше факла, за да осветява пътя. По това време през декември не беше много светло, особено в такава гъста гора. Ролф следваше покритата със сняг пътека, като стъпваше съвсем безшумно със своите подплатени с боброва кожа ботуши, крито покриваха краката му чак до над коленете. Оправи тежкото си наметало от вълча кожа, загърна се още по-плътно и поизтърси снега, полепнал по косата и миглите му. Коледа в Уелс. Време за помирение. Беше дошъл, за да установи, че все още силно обича брат си. Той разбираше Бран и знаеше, че брат му никога няма нарочно да му навреди, ако това можеше да се избегне. Те имаха толкова много общи неща, връзката им беше твърде здрава, за да я прекъснат завинаги, тя се бе обтегнала докрай, но всичко се бе оправило вече. Месеците без неговата плът и кръв бяха докарали Ролф дотук.

Самотата принуждава човека да вижда нещата такива, каквито са. Часовете след болката той бе запълнил с размисъл — за Сибил, за брат си, за Етен. А най-важното — за това, какво всъщност искаше. А то бе помирение.

Насред сечището забеляза каменна къща. Като я разгледа по-отблизо, му се стори, че тя сякаш беше направена по-скоро от едри скални отломъци, отколкото от дялани камъни. Беше голяма. Над покрива от каменни плочи се виеше дим. Без съмнение, личеше, че е нещо повече от убежище срещу природните стихии, макар че очакваше да види истинска крепост, както подобаваше на Килрун. Той сви рамене и забърза напред.

Придружаваха го общо трима души и единият, който вървеше до него, му махна да спре, за да влязат. Оуен отвори вратата на къщата и викна на Бран, който набързо оправи дрехите си.

Оуен даде знак на Ролф да го последва.

Ролф приведе глава и влезе.

Бран стоеше там и чакаше. Изглеждаше по-строен и по-силен от последния път, когато се разделиха. И косата му беше по-дълга — стигаше до раменете му, също като на Ролф. И златистите му очи се бяха променили — сега бяха станали по-проницателни, по-остри. А дали Ролф не съзираше и следи от любов в тях?

Двамата дълго се гледаха, сякаш не можеха да се наситят един на друг. Не проронваха ни дума, но някак си осъществяваха връзка помежду си — с очи, със сърца. В зелените очи на Ролф, Бран долови болката, борбата, любовта. Всичко беше събрано там.

— Ролф?

— Бран?

Не бяха нужни повече думи — двамата братя се прегърнаха крепко и със смях прогониха насъбралото се в душите им през месеците на раздяла. Беше по-лесно, отколкото всеки от тях бе очаквал.

Мораг се размърда под пухкавите кожени завивки, събра връзките на роклята над малките си гърди и придърпа вълнените си чорапи по-нагоре по краката. Реши, че може би ще е по-добре братята да останат насаме. Опитният ѝ поглед премина по по-възрастния и прецени, че той е също толкова красив. Беше малко по-висок от нейния любим. Около него витаеше особен дух на сила, на достойнство. Мъж,

който, ако беше първи, оставаше и последен, завинаги, с устни, създадени да правят жените щастливи, че са жени.

С крайчеца на окото си Ролф забеляза сянката на жена. Обърна се и погледна направо красавицата, която се приближи до брат му. По лицето му моментално се изписа изненада.

Бран придърпа Мораг в прегръдките си, за да ги запознае. Представи ги един на друг първо на уелски, после на ирландски за удобство и на двамата. Знаеше, че уелският на Ролф е толкова беден, колкото и неговия при пристигането му тук.

Ролф огледа внимателно жената, измери с поглед слабичката ѝ фигура и прецени как брат му бе прекарвал времето си. Погледът му одобряваше.

— Ще ви оставя сами, *bach*.

— Не е нужно — увери я Бран.

— Напротив, господарю мой. Предполагам, че вие с брат си ще имате доста неща да си кажете.

Мораг намери дебелата си вълнена пелерина, метната на един стол. Тя тръгна да я вземе, но Бран я изпревари и загърна раменете ѝ с нея.

— Майка ми и баща ми — продължи тя — ще се зарадват на моето присъствие, да не говорим, че като ги навестя, ще прибавят още една работна ръка към стопанството — тя целуна Бран по устата. Преди да остави двамата мъже, срещна погледа на Ролф и неочаквано огромната сила на неговите дълбоки зелени очи събуди у нея нежност и съчувствие.

— Доколкото виждам, вече си изпитал местните обичаи — отбеляза сухо Ролф.

Бран посочи към тежката дървена маса и прикани брат си да седне. Ролф се настани и жадно вдъхна мириса на храната.

— Тя май може и да готви.

— Мораг е много внимателна — каза Бран и се наведе да сипе от гозбата в две гладки дървени паници. — Тя е истинско удоволствие.

Лека усмивчица пробяга по устните на Ролф и подчерта трапчинката на бузата му.

— О, да, мога да си представя.

— Тя е добра жена, Ролф.

— Не съм казвал обратното.

— И тя знае, че я харесвам много.

— Не я ли обичаш?

Бран поклати глава.

— Не — като си помислеше за любов, пред него се явяваше образът на жена, почти дете, със златиста коса и очи, тъмни като дълбоките сини езера на Уелс.

Продължиха да се хранят мълчаливо. И двамата се опитваха да избегнат разговора, който знаеха, че ще трябва да проведат. По негласно взаимно споразумение те предпочетоха да избегнат тази тема дори и след като приключиха с вечерята. Вместо това Ролф заразпитва брат си дали му харесва страната, хората, новото му положение.

— Те се държат много прямо с мен, Ролф. Помнят семейството на мама, ние с теб сме последните.

Бран се изправи. Загледа се през прозореца в силния снеговалеж в преспите и шумно затръшна кепенците. Извади още един свещник и го постави на масата. Тук свещите бяха скъпи и не се разхищаваха. Бран си припомни колко много свещи бяха нужни и наистина се изразходваха за осветлението на килрунската крепост, тук, в каменното му убежище, бяха достатъчни по-малко.

— Е, не е като Килрун, но съм доволен. Радвам се, че пожела да ме изпратиш тук. Престоят ми ме накара да осмисля една друга страна от себе си, друга частица от мен, за която нямаше да узная, ако не бях дошъл.

— Килрун е на мястото си, стига да поискаш да се върнеш.

— Значи си ми простил? — думите бяха изречени съвсем тихо, Бран дори помисли, че само му се е сторило, че са прозвучали от устата му.

— Вече разбрах стойността на прошката — Ролф се изправи, бръкна в пакета, който бе донесъл със себе си, измъкна една кадифена торбичка и я подаде на брат си.

Бран прие подаръка и разгърна тънкия мек плат. Задържа го в шепите си, прецени теглото му с ръце и се възхити на изработката — на тежка верижка, изплетена от златни нишки, висеше изваян гарван с разперени крила.

— Смятах да ти го подаря за рождения ден. Малко е късно, но...

— Великолепен е, Ролф — Бран го надяна над ризата си и поглади метала с пръсти. Известно му беше значението на птицата: тя

се срещаше по тези места, а в превод означаваше името му, значи тя представляваше неговия символ.

Ролф извади още една изненада от торбата си — стомна ирландско уиски.

— Ще пийнем ли? — попита той с очарователна усмивка, разчупи печата и отпи голяма глътка.

Бран пое стомната и я надигна — топлината на питието се разля по гърлото му. После върна стомната на Ролф. Двамата се вгледаха съсредоточено, протегнаха ръце, стиснаха се за раменете — връзката между тях беше напълно възстановена.

— Твоето посещение ме радва много, Ролф, макар и да не си избрал най-подходящото време. Понякога зимата тук е много сурова, вече сам се уверих в това.

— Мога да отделя някоя и друга седмица от онова, за което съм дошъл.

— И какво е то?

— Да си възвърна своето — Ролф вдигна стомната и дълго пи. — *Ta se ndan dan*. Това е моята съдба.

Тази Коледа в Дорсет също валеше сняг. Сибил седеше пред горящите дърва в камината, вгълбена и погълната от мисълта за бебето в утробата си. Тя постави ръка върху силно издутия си корем. Беше качила краката си върху една покрита с бродиран плат табуретка, за да отпочинат, тъй като се чувстваше много изморена след днешното посещение в селската църква. Отначало не смяташе да ходи заедно с останалите. Обаче Хю беше на друго мнение.

— Отиваме всички като едно семейство — каза просто той.

Баща ѝ не търпеше никакво неподчинение. Сибил разбираше какво имаше той предвид. Семейство Фицджералд не можеха да се държат като страхливци, независимо от обстоятелствата. Тя беше готова да се откаже от тазгодишното коледно тържество единствено заради баща си и Дувеса. Не я беше грижа какво мислят хората за нея. Тя щеше да го понесе. Но не ѝ се щеше да причинява болка на най-близките си, щом като това можеше да се избегне.

Докато заемаше мястото си в църквата, Сибил зорко следеше разнообразните реакции на селяните и дочуваше приглушените им

шушукания. По някои от лицата се четеше явно съжаление, други святкаха осъдително, трети пък дори отвърщаха очи, сякаш от всяко съприкосновение с нея можеха да се заразят.

Още един ритник отвътре в корема ѝ я накара да ахне. Това дете несъмнено бе изпълнено с енергия и жажда за живот. Пък беше и доста голямо. Сибил се понамръщи. Беше наедряла значително повече от Дувеса, а трябваше да раждат по едно и също време. Акушерката не можеше да обясни, защо е така. Тя просто съветваше лейди Сибил да си почива повече, защото сигурно раждането щеше да е трудно. На Сибил ѝ се искаше да се свърже по някакъв начин с Етен, защото знаеше, че ще се чувства по-добре при нейните грижи и освен това, Етен щеше да обича бебето ѝ. Но не смееше да поеме риска да изпрати писмо на Етен, да не би някак си то да попадне в ръцете на Ролф. И не беше готова за... за какво? Да мисли за него? По устните ѝ се изписа язвителна усмивка. Ролф никога не излизаше от мислите ѝ нито наяве, нито насън, колкото и да се мъчеше да се преструва, че не е така. Сега той нахлуваше в съновиденията ѝ, нападаше дори царството на сънищата, където тя се надяваше, че ще намери убежище.

Но образът му не беше плод на въображението ѝ — тя добре помнеше изгарящия допир на ръцете му върху раменете си, твърдите му устни върху нейните, силата на гъвкавото му стройно тяло, докосващо меката ѝ плът.

Единствените ѝ думи бяха проклетия срещу властта, която той несъзнателно упражняваше върху нея противно на волята ѝ.

„Демон на нощта, проклет да си! — беснееше тя вътрешно. — Проклетата да съм и аз, задето не мога да забравя!“

О, колко упорито се бе опитвала. Беше се мъчила да заличи Килрун от паметта си, а животът ѝ там да се превърне в бяла страница. Постоянно си търсеше някаква работа и се стараяше да отхвърли всяка своя непокорна мисъл. Но после все нещо събуждаше случайно спомена или пък чувстваше детето и това я подсещаше, че то си има баща, колкото и да се мъчеше да отрече това. Дувеса ѝ даваше уроци по ирландски и бе казала, че е много схватлива ученичка. Сибил искаше да знае езика, за да научи на него и детето. А освен това уроците, необяснимо как, представляваха някаква връзка с него.

Сега сърцето я болеше от друг вид самота. Изпитваше някаква празнота, сякаш част от душата ѝ липсваше.

Сибил докосна гривната, която носеше като талисман. Може би трябваше да я свали още когато се завърна в къщи. Дали тогава и спомените ѝ щяха да бъдат не чак толкова ярки?

Тя прие факта, че не иска да се раздели със златния накит. Ще бъде за детето ѝ, повтаряше си упорито тя, част от неговото наследство. Дувеса твърдеше, че това не е просто украшение, а подарък, дошъл от сърцето му, нещо като венчален дар. В рода Далеј това беше символ на споделена власт, знак за любов.

Женитба. Тази мисъл отнесе Сибил назад към случилото се преди няколко месеца, когато двете с Дувеса отидоха до селото. Бяха решили да се поразтъпчат и докато се разхождаха, се натъкнаха на последната жена на сър Роузуел Чарлс. Тя тъкмо излизаше от пазара, когато ги забеляза. Сибил се изненада, като видя, че тя се запъти към тях. Изглеждаше засрамена и Сибил се сети, че това бе жената, чийто съпруг я използваше, за да се подмазва на краля. Жената неуверено ги поздрави с тънкия си гласец:

— Добро утро, милостиви госпожи.

Дувеса отговори по подобен начин и Сибил по необходимост също я поздрави. Но онова, което наистина изненада Сибил, беше неочакваната покана, която лейди Чарлс отправи към тях, за вечеря в имението им през следващата седмица. Сибил и Дувеса се спогледаха — и на двете им се щеше да откажат. Но отчаяният, умолителен поглед в кафявите очи на жената ги накара да се съгласят.

Сега, като се връщаше назад с мислите си, Сибил разбра, че дамата е била принудена да ги покани по настояване на съпруга си. Когато малко по-късно същия ден те споменаха за това пред Хю, той изрази неохотата си да вечеря в дома на един толкова омразен за него човек.

— Може да се е променил? — предположи Дувеса.

Хю и Сибил си размениха недоверчиви погледи.

— Съмнявам се — заяви той направо.

— В такъв случай, да отменим ли първоначалното си решение да приемем поканата? — попита Дувеса.

— Татко — обади се Сибил, а очите ѝ се оживиха, — може би ще е по-добре да удържим на обещанието си, за да видим какво е намислил този човек. Лейди Чарлс, изглежда, доста се страхуваше, да не би да отхвърлим предложението ѝ.

— Е, тогава ще отидем. Тъй като му нямам доверие, искам да науча какви планове крои. Обикновено той не прави нищо, което не му носи лични облаги — Хю изрече последните думи с презрителен тон и съвсем недвусмислено показва на съпругата си и на дъщеря си, колко малко цени този човек, щом като той беше готов да спазари дори собствената си жена като последна проститутка, заради висшето благоразположение.

Сибил разбра причината за поканата още щом прекрачиха прага на малкия укрепен дом на сър Роузуел, който той смяташе за величествен замък. Тя забеляза откритите опулени погледи на слугите, които тичаха насам-натам откъм кухните. По лицата им беше изписан страх. И не без основание, както Сибил се убеди след малко, когато един от тях направи грешка — нещо съвсем дребно, за което не си струваше да бъде наказан. Но въпреки това прислужникът получи удар през лицето с опакото на ръката, при което момчето залитна към стената с разцепена устна и разля остатъка от виното.

Сибил се разстрои, като видя как се отнасяха към момъка, и още повече, като зърна ужасения поглед на едно едва тринадесетгодишно момиче, когато се доближи до най-големия син на домакина. То беше свело тъжните си очи и видимо трепереше — и не без основание, помисли си Сибил, защото видя как ръката на господарския син се плъзна като змия, когато момичето се наведе да постави една печена яребица в чинията му. Той я оципа отзад, тя се сепна и се изправи с пламнало лице. Сибил дочу как той прошепна: „Довечера“ и пребледня. Реши да говори с баща си да намерят за момичето някаква работа в тяхното имение или пък в нейното в Ирландия. Може би Алис, която току-що беше пристигнала от замъка Деран, ще може да я обучи да стане камериерка.

Вечерята беше истинско изпитание. Сър Роузуел непрекъснато споменаваще имена на всякакви видни личности, за които му дойдеше наум, и през цялото време си приписваше изумителни успехи.

Когато най-сетне вечерята приключи, под претекст, че има леко главоболие, което не беше лъжа, Сибил помоли да я извинят, задето няма да присъства на организираните забавления. Сър Роузуел обаче настоя, че една разходка извън замъка ще ѝ окаже благотворно въздействие и нареди на най-големия си син да я придружи. Сибил благосклонно прие и му позволи да я изведе. Опитваше се да не му

обръща внимание, но Хъмфри Чарлс не беше склонен да допусне подобно нещо. С дрезгавия си глас той говореше високо за грандиозните идеи на баща си за това имение, колко важен щял да стане той, когато поеме управлението на бащините земи, и от какво огромно значение било да се намери подходяща съпруга.

Когато студените му, влажни и лепкави ръце се протегнаха и я докоснаха, Сибил потрепери. Докато той се мъчеше да намери устните ѝ, тя се опита да го отблъсне. Но тогава случайно ѝ хрумна друга мисъл — защо пък да не му позволи да я целуне? Няма ли тогава да узнае, че целувките на Ролф не са чак толкова необикновени? В края на краищата, ласките на всички мъже са еднакви.

Отпусна се за миг и Хъмфри реши, че сега е моментът да се възползва. Сибил едва не повърна при тази влажна, размазана целувка, която той натрапи върху изящната ѝ уста. Той опря зъби в устните ѝ и се опита да пъхне езика си, но тя ги стискаше плътно и започна с всички сили да се бори да се освободи. Най-сетне успя да измъкне ръката си и силно да го зашлеви.

Отдръпна се и усети соления вкус на кръв по устната си.

Хъмфри Чарлс пое дълбоко въздух. Очите му — с някакъв мъчноопределен сивкав цвят — се присвиха и се приковаха към нея, сякаш я събличаше с поглед. Сибил потръпна от отвращение.

— Противна свиня! — ядно изфуча тя и се обърна да избяга.

Но преди да успее, той я сграбчи за ръката и жестоко я стисна.

— Скъпа ми госпожичке, не се прави, че не си докосвана от мъж — подигравателно рече той. — Всички знаят, че си надула корема с незаконното си отроче — той забеляза как кръвта се отдръпна от лицето ѝ и разбра, че е попаднал право в целта. — Баща ми тъкмо в този момент обсъжда нашето брачно споразумение.

— Какво? — задъхано възкликна Сибил.

— Нали чу. Да не мислиш, че ще намериш някой друг, готов да даде име на някакво си ирландско копеле? Не! — каза той и подигравателно сви издутите си устни. — Но аз ще се съглася — при определена цена.

Тя се опита да се отскубне, но той стисна ръката ѝ още по-силно.

— Твоята зестра, според баща ми, трябва добре да компенсира липсата на невинност у теб. Пък кой знае, сигурно ще е доста забавно

да се види какви номера си научила в кревата на един ирландски кучи син.

„Ирландски кучи син.“ Тези думи пронизаха сърцето ѝ с жестока сила. Нима самата тя не беше ги използвала преди, за да нанесе обида. А сега, когато те се отнасяха за Вълка на Килрун, тя се вбеси. Единственото, което ѝ мина през ума беше, как смее този непоносим простак да дава мнение за мъж като Ролф.

Със свободната си ръка Хъмфри я сграбчи за задника и тя почувства отмерения натиск под леката си вълнена рокля.

— Знам аз на какво искам да те науча — похотливо я погледна той и насила притисна тялото ѝ към себе си така, че Сибил почувства неговата възбуда.

Тя го изруга на галски и се засмя на объркания му вид.

— Аха, значи си понаучила даже езика на тия неверници, а? Е, добре, но когато станеш моя жена, вече никога няма да можеш да го използваш.

— По-скоро бих легнала с маймуна, отколкото с теб.

— Това може да се уреди — процеди той с противен блясък в очите. — Може да се окаже интересно.

— Баща ми никога няма да позволи...

— Той може и да няма думата по този въпрос. Какво си въобразяваш — че някой ще се съгласи да вземе такива останки? Че какво имаш ти — само богатството си и факта, че можеш да раждаш. А колкото до това — един подходящ нещастен случай може да се погрижи да оправи малката ти грешчица.

Като чу това, Сибил се разяри, вдигна рязко коляно и го ритна в слабините. Той се преви от болка и се свлече на земята.

— Ако само още веднъж посмееш да заплашиш моето дете, ще се погрижа да пострадаш така, както дори не можеш да си представиш. Съжалявам жената, която ще вземеш за съпруга, защото няма съмнение, че ще е нещастна, разгонен нерез такъв! А дали те смятам за мъж, хм! — тя се изплю на земята до него. — Та ти изобщо не знаеш какво да правиш, за да доставиш удоволствие на една жена. Той е мъж много повече от теб! Колкото и да се мъчиш, не можеш да го достигнеш. И по-скоро лично ще разруша именията си, отколкото да позволя някой като теб да сложи алчните си ръце на тях.

— Ах, ти, злобна курво! — закани се той. — Баща ми е доверен човек на краля.

— Аз пък знам точно как е постигнал това — като е сводничил на собствената си жена, ето как. Глупак такъв! Мислиш си, че това има кой знае какво влияние над Едуард, а? Твоето знаменито татенце — изрече тя с явно презрение и щракна с пръсти — си изкара за награда малко парички, но нищо повече. Да не мислиш, че той може да надмине влиянието на графа на Деран? По-добре се пази от властта на Фицджералд.

Тя се обърна да си тръгне и чу последните му думи.

— Но ти, уличнице, няма да имаш никаква! А аз можех да ти върна честта.

— Не можеш да върнеш нещо, което никога не си притежавал — отвърна тя.

Тръпки побиха Сибил, като си припомни останалата част от вечерята. Баща ѝ я повика и като видя наранената ѝ устна, мина покрай нея и нанесе на младия господин един добре премерен удар, с който още веднъж го повали на земята, но този път пострада неговата устна.

Не мина и седмица, и сър Роузуел отпътува заедно със семейството си за едно от по-малките им имения на север.

Тази вечер поне доказва на Сибил огромната разлика между мъжете. Тя никога не беше виждала Ролф да се отнася зле с някой от своите слуги, нито пък устните му бяха дръзвали да я наранят. Тя си припомни вкуса им — колко прелестни, колко свежи, колко огнено страстни бяха те. Те владееха, галеха, предизвикваха, изпълваха я с приказно усещане. А ръцете му... Хъмфри Чарлс ѝ беше причинил болка в желанието си да я подчини, ръцете на Ролф бяха топли и ласкави, настоятелни, властни, отзивчиви.

Още два удара на бебето отвътре я накараха да простене.

Алис беше будна и се озова до господарката си само след миг.

— Мога ли да направя нещо за вас?

Сибил пое дълбоко дъх и въздъхна.

— Струва ми се, че моят син няма търпение да се появи на белия свят.

— Не трябва да седите така, без да сте си наметнали нещо върху раменете — сгълча я Алис, — защото несъмнено ще настинете, а точно сега не бива — тя донесе на Сибил едно дебело одеяло от

боброва кожа, много меко и топло, и го подпъхна около скута ѝ. — Освен това би трябвало вече да се върнете в леглото си — продължи Алис със строг тон.

— Не мога да заспя.

— За него ли мислите?

— И за него, между другите хора.

Годините, прекарани в служба на Сибил, както и любовта ѝ към нея, вдъхнаха на Алис смелост да попита:

— Мислили ли сте някога да кажете на Килрун, че ще става баща?

— Говориш също като моята *belle-mere* — отбеляза Сибил. — Няма да има никакъв смисъл. Това дете е мое. И все пак чудех се дали да не изпратя да доведат Етен за акушерка.

— Етен? Коя е тя? — попита Алис.

— Лечителка е в замъка на Килрун. Бих искала тя да е при мен, когато дойде времето.

— Значи се двоумите да се свържете с нея от страх, че Килрун може да залови писмото?

— Да. Смятах да ѝ пратя вест чрез един френски капитан, с когото Етен е близка. Той може да знае как да осъществя връзка с нея.

— Искате ли да се погрижа писмото ви да бъде предадено чрез втори човек?

— Това е идея — Сибил поглади корема си. Страхуваше се за това дете и искаше Етен да е край нея. Но дали ще я намерят навреме? — Измислих? Ще кажа, че на трапезата в нощта срещу Богоявление искам да ни сервират лебеди. Ти ще отидеш до манастира в Абътсбъри и ще купиш от монасите няколко от техния развъдник. Ще вземеш малко пари и ще платиш за услугата на двама куриери. Трябва да рискувам, дори и Вълка да разкрие. Поне едното от двете трябва да стигне до нея в срок.

Дувеса се размърда на сън. Опитваше се да си намери по-удобна поза. Хю беше съвсем буден и я наблюдаваше. Бременността ѝ протичаше добре и тя не се оплакваше много. Но въпреки това, с всеки изминат ден страховете му нарастваха, защото в този особен за нея момент тя искаше да посещава службите в селската църква, за да се

моли и благодари на Бога, задето е заченала. Хю отстъпи и реши, че ще ходи цялото семейство, дори и Сибил. Една от каруците беше специално постлана отвътре с меки кожи, натрупани една върху друга, за да могат Дувеса и Сибил да пътуват удобно заедно с Алис и Друцила — новата прислужничка на Дувеса. Близначките, Хю и няколко души от неговите слуги изминаваха това разстояние на конете си.

И всичко това се правеше само заради един свещеник, изпратен да попълни свободното място, след като преди година Хю бе пенсионирал предишния. Новият отец беше сметнал за уместно да осъди и порицае дъщеря му, макар да беше пристигнал едва преди два месеца. Хю беше го отстранил от длъжност още миналата седмица и сега продължаваше да се ядосва, щом се сетеше за това. Беше срещнал Дувеса разплакана. И тъй като знаеше, че тя обикновено не плаче без основателна причина, той поиска да узнае какво се е случило. Тя се поколеба дали да му каже. Но той настоя и тя му разправи как младият свещеник остро я е смъмрил, задето е подслонила в къщата си една уличница, защото мястото на такава жена не било сред благочестиви хора. Той се бил въздържал, но с приближаването на Коледа съвестта му изисквала най-сетне да повдигне въпроса. Като графиня на Деран, тя била задължена да махне от дома си тази грешница, па макар и да е дъщеря на нейния съпруг. И когато Дувеса заявила, че няма да извърши подобно нещо, свещеникът я проклед, задето позволява порокът да се шири сред невинните членове на домакинството им.

На Хю не му бяха нужни повече обяснения, за да предприеме действия. Той бързо слезе от стаята и скоро се озова пред вратата на семейния параклис. Това беше единствената постройка, която бе останала от времето на Завоевателя. Беше тясна и неприветлива. Имаше много малко запалени свещи и нищо не показваше, че в нея цари мир и спокойствие. Хю не беше кой знае колко религиозен и все пак очакваше параклисът да се поддържа както трябва, заради Дувеса и дъщерите му. Предишният свещеник никога не би допуснал той да се превърне в такава грозна гледка. Не — това беше немарливото дело на неговия заместник — човека, когото сега Хю търсеше, обзет от хладна ярост.

Той се втурна в преддверието до олтара и видя свещеника заспал там.

— Ставай! — изрева той.

Младият свещеник се сепна, събуди се и видя внушителната фигура на деранския граф, застрашително надвесена над него.

— Милостиви господарю...

— Как смееш да отказваш да отслужваш литургия на жена ми и дъщеря ми? — попита хладно Хю.

Свещеникът се поокопити и се изправи.

— Графинята отказва да изгони дъщеря ви, а лейди Сибил е курва, тя носи плода на своя греховен съюз. Не мога да позволя...

— Ти ли? — изръмжа Хю. — Ти? За кого се мислиш ти, нищожество такова?

— Аз съм човек на Бога и следователно мога да съдя. Тя е курва и носи дамгата на позора.

Един удар през лицето го повали на колене. Той се сви като малко дете.

— Събирай си нещата и изчезвай преди края на деня. Ако те видя тук след залез-слънце, тогава ще се молиш земята да се бе разтворила и да те беше погълнала, защото ще е по-лесно да се изправиш пред Луцифер, отколкото пред мен.

Свещеникът усети вкуса на кръв в устата си. Изплю се в една ленена кърпа и се строполи върху леглото.

— Кой сте вие, че ще се опълчвате срещу Господа? — попита той разтреперан.

Хю Фицджералд се изправи пред него с ръце на хълбоците, погорд от всеки друг, и каза презрително:

— Ти да не се мислиш за Господ?

— Не, но знам неговите желания.

— Нищо не знаеш, жалки човече! Ти проповядваш порицание, а не любов. Не си годен да съдиш моето дете, нито децата на когото и да било.

— Бог ще ви осъди, милостиви господарю.

— Аз ще отговарям единствено пред него, а не пред такива като тебе. Ти ме отвращаваш.

Хю си тръгна и тогава забеляза една малка кожена кесия, която се подаваше под леглото. Той спря.

Свещеникът го видя и се спусна към торбичката. Но Хю я достигна пръв. Той я вдигна и я отвори. Вътре имаше значителна сума

пари. Значи ето къде отиваха парите за поддържане на параклиса.

Хю отново се нахвърли върху свещеника, който се залепи до стената, като видя, че Деран се приближава към него. Графът го хвана за гушата с лявата си ръка и го вдигна опрян о каменната стена.

— Да, ясно, богатееш на чужд гръб, нали? Ах, ти, двулично, крадливо копеле! Според закона, заради това деяние трябва да бъдеш обесен за назидание на всички — сините му очи гледаха студено. — Но не си струва да се хаби въже за такова кльощаво тяло — Хю го пусна и той се строполи на земята. — Бъди благодарен за това.

Хю си тръгна. Ботушите му зловещо тропаха по каменния под. Преди да излезе от преддверието, той се обърна и погледна разтреперания свещеник.

— Съветвам те да заминеш някъде надалеч, може би във Франция. Ако останеш в Англия, аз ще узная и после ще съжаляваш. Нали разбираш — това не е заплаха, а обещание.

Той разказа на Дувеса какво се беше случило и в очите ѝ прочете радост и надежда. Твърде дълго бе странил от нея, измъчван от любовта, която смяташе, че е неуместно да изразява. Когато тя се хвърли в обятията му, той най-после отвърна на прегръдката ѝ. С широко отворени, изпълнени с очакване очи, тя вдигна лице, за да приеме целувка от него. Хю разбра, че не ще може да се откаже, и когато устните му докоснаха нейните, той пламна от желание. Свали пъстрата, общита със златни конци панделка, която придържаше тежките ѝ коси в скромна плитка, зарови ръце в нея и покри лицето и шията ѝ с горещите целувки. Но това не стигаше. Той искаше още. Нетърпеливите му ръце задърпаха роклята ѝ, Дувеса отстъпи назад и се обърна с гръб към него, за да махне връзките ѝ. Хю извади ножа си, провесен отстрани на кръста му и просто ги разряза с един замах, после смъкна роклята от раменете ѝ заедно с ленената риза под нея.

Дувеса се завъртя бавно и застана пред Хю цялата поруменяла. Гърдите ѝ бяха наедрели, коремът ѝ силно изпъкваше напред. Той нежно я взе на ръце и я постави върху кревата им. После набързо свали и своите дрехи. Този път той се поколеба, когато опря едното си коляно на леглото.

— Не искам да нараня теб или детето, любов моя — каза той, като се мъчеше да сдържи желанието си да я обладае.

Дувеса протегна ръка към него и той я обгърна в горещата си длан.

— Тогава много ще внимаваме, съпруге мой.

При тези думи Хю се отпусна до нея и я взе в прегръдките си. Устните му и изкусните му ръце я даряваха с любов, така както и тя му отдаваше своята.

— О, скъпи мой — простена тя, — толкова ми липсваше, Хю.

За него наладата бе така силна след дългото въздържание, че едва не загуби свят, докато се освобождаваше. А когато малко по-късно двамата лежаха преситени, почиваха си, разговаряха тихо и се радваха на възстановената близост, той усети един силен удар на тяхното дете и се просълзи. Когато това се повтори, Дувеса притисна ръката му до корема си, а после се унесе и заспа.

Хю я прегърна, тя се завъртя на другата страна и се събуди. Отново беше в безопасност. Именно тук искаше да бъде тя, това беше нейният свят — Хю и детето ѝ, което според собствените ѝ пресмятания трябваше да се роди само след месец. Тази Коледа наистина беше щастлива за нея. Единственото, което си бе пожелала, бе да се намери отново тук — в силните ръце на своя съпруг.

Де да можеше и нейната заварена дъщеря да изглежда така доволна като нея. Дувеса се замисли за Сибил — точно в този момент тя имаше най-голяма нужда от своя мъж и той трябваше да е край нея сега. Никой не можеше да я разубеди, че именно Вълка от Килрун е мъжа за Сибил. Той беше баща на детето ѝ и Дувеса би избрала него за съпруг на своята любима Сибил.

Сгуши се още по-плътно до топлото тяло на съпруга си. Кръстът малко я болеше и той нежно я разтриваше с длан. Дувеса се надяваше, че Сибил ще ѝ прости за стореното — тя още веднъж се бе заела със задачата тайно да изпрати писмо. Този път използва Друцила, която трябваше да се погрижи нейното съобщение да достигне до братовчед ѝ в Ирландия. Прислужницата ѝ с най-голяма радост се беше съгласила да го пхне незабелязано в торбата на красивия момък, който служеше като куриер и на замъка Деран, и на имението О'Нийл. По-късно Друцила докладва на господарката си, че тази работа не ѝ е отнела много време, защото го изненадала със своето флиртуване и обещание за целувка, и в това време успяла да мушне допълнителната бележка в кожената му торба. И тъй като Дувеса изпращала

едновременно няколко писма до своите хора, още едно нямало да направи впечатление. То беше адресирано до Изолт и в него Дувеса я молеше да се завърне при нея заедно със свещеника й. В същата бележка тя му обясняваше обстоятелствата около прибързаната си женитба и необходимостта да има до себе си свещеник, на когото да може да се довери.

По-нататък заръчваше на Изолт да се постарее писмото й да бъде предадено на Ролф колкото може по-скоро. Това беше от изключителна важност. Дувеса не се замисляше дали постъпва правилно или не. Знаеше само едно — Ролф трябва да бъде тук, когато се роди детето му. Или поне да разбере, че има дете. Той имаше право да знае. Тя също го обичаше. Всичко беше толкова просто.

Спомни си лицето на Сибил, когато разговаряха за Ролф. По него нямаше омраза, а само следи от мъка, но Дувеса бе забелязала и любов. И сега в своите действия тя се ръководеше от любовта си към хората, замесени в тези събития. Вярваше, че любовта ще излекува миналите рани, ще заличи белезите и ще облекчи страданията, преживени от всички. Вече не се страхуваше какво ще се случи, ако Ролф и Хю се изправят лице в лице един срещу друг. Тя беше сигурна в любовта на Хю, той може и да иска да нарани Ролф, но щеше да се въздържа заради нея, заради факта, че Ролф е баща на бъдещото му внуче. Тя твърдо вярваше в това.

Дувеса целуна ръката, която я обгръщаше и закриляше с обич и сила. В нейната утроба, и в утробата на Сибил се криеше надеждата за бъдещето. Беше време за ново начало.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Раждането беше продължително и трудно.

Стаята се беше изпълнила с жени. Сибил се разхождаше, подкрепяна от Алис и Клер. Веднага след първите болки я бяха поставили на легло, но Етен прецени, че ще бъде неблагоприятно да остане неподвижна, и я посъветва да се поразтъпче. Беше я прегледала и установила, че моментът за раждането още не е настъпил и тъй като искаше нейната приятелка да роди колкото може по-леко, тя настоя Сибил да стане.

Етен кипна някакви отвари върху пламъците в огнището. Едната беше за облекчаване на болката, а другата, за да я отпусне така, че по време на всичко, което щеше да последва, да ѝ спести страданията до колкото беше възможно. Етен дори приготви допълнителни дози в случай, че графинята има нужда от тях.

Тя наблюдаваше Сибил как пристъпва със ситни крачки из стаята, косата и кожата ѝ бяха мокри от потта. Сега Етен се радваше, че бележката от Сибил бе достигнала до нея. След като Ролф я беше изгонил, тя бе потърсила убежище при Арман и вече живееше при него. Съвсем наскоро, тъкмо когато се канел да вдигне платна, един рибар го настигнал и му подал писмото, което Арман ѝ предаде. Тя веднага се отзова на повикването и събра всичко необходимо, за да пристигне тук. И наистина беше доволна, че дойде, особено след като се срещна с жената, която трябваше да акушира. Тя сигурно ставаше за всеки друг, но не и за лейди Сибил или за графинята на Деран. Не, те имаха нужда от нейните умения, защото Етен смяташе, че може да възникнат усложнения, макар засега да предпочиташе да си мълчи, за да не тревожи никого.

Тя наля от обезболяващата отвара в една чаша и я подаде на Изолт, която се беше върнала при семейството на Деран.

— Дай това на лейди Сибил да го изпие — нареди тя.

Изолт направи каквото ѝ казаха.

Сибил, тежко облегната на ръцете на Алис и сестра си, пое дълбоко дъх и се насили да погълне течността. Добре, че поне имаше

приятен вкус, помисли си тя. Нова болка я преряза през корема, тя леко извика и се преви.

— Бързо, сложете я на леглото! — заповяда Етен.

Алис и Клер придържаха Сибил от двете страни, докато я настаняха върху застланото с чисто бельо легло. Етен беше поискала да се постелят допълнителни меки чаршафи там, където щеше да лежи родилката. Друцила дръпна кожените завивки и ги бутна на една страна.

В единия ъгъл на стаята Одри беше коленичила и се молеше, а Дувеса седеше на един стол и неспокойно опипваше и въртеше из ръцете си верижката с тежкия златен кръст. Тя искаше да помага при раждането, но Етен я изпъди. Всъщност се чувстваше ужасно изморена и я болеше кръста. Сега само гледаше и ѝ се искаше да може да успокои Сибил, която явно изпитваше неимоверни болки. През ума ѝ за миг премина мисълта за родилните мъки, които чакаха и нея. Дали щеше да ги посрещне също така смело, както заварената си дъщеря? Трябваше!

Изолт дойде при нея и прошепна така, че да чуе само тя:

— Много дълго продължи. Господарката ще бъде твърде изтощена за самото раждане.

— Етен няма да позволи да се случи нищо лошо нито на дъщеря ми, нито на бебето ѝ — отвърна Дувеса. — Аз ѝ имам пълно доверие. Ще ми се само и Ролф да беше тук.

— Писмото до него му бе изпратено, милостива господарке. Сега Вълка сам трябва да реши дали желае да присъства на раждането на своето дете.

— Мислех си — продължи Дувеса тъжно, — че вече трябваше да е тук.

— Не се тревожете, господарке.

— Аз се тревожа повече за Сибил.

Още едно стенание откъм леглото привлече вниманието на Дувеса. На челото на Сибил беше поставена мокра кърпа.

„О, боже! — каза си тя със замъглено от болка съзнание. — Моля те по-скоро да сложиш край на всичко това. Аз трябва...“ Още по-остра болка я преряза и прекъсна мислите ѝ.

Клер, която държеше ръката на сестра си, я стисна още и по-силно.

— Сибил, викай, ако трябва. Не се опитвай да бъдеш храбра.

Сибил успя да се усмихне едва-едва, а после всичко потъна в мъгла. Дадоха ѝ да пие нещо. Някакъв облак сякаш я обгърна и през него дочу един глух глас, който я викаше, повтаряше името ѝ отново и отново, последвано от: „Не се плаши. Бъди силна, любов моя!“ Тя не виждаше лицето, чуваше само гласа. И той някак си ѝ действаше успокоително, осигуряваше ѝ подкрепата, от която толкова много се нуждаеше. Тя още веднъж пое дъх.

Клер се чудеше докога ли ще продължават мъките на сестра ѝ. И друга мисъл премина през главата ѝ: как бе възможно жените да чакат с нетърпение това изтезание? Чудеше се, дали би приела с радост всичко това, или по-добре да се моли да се окаже бездетна. А скоро и Дувеса щеше да премине през същото това мъчение, и то само за да даде на своя съпруг още едно дете, може би син. Клер се страхуваше да не изгуби и сестра си, и втората си майка, към която беше започнала да се привързва. А освен това нямаше никаква гаранция, че децата, които се мъчат да родят, ще оцелеят.

На долния етаж същите мисли преминаваха през главата на Хю Фицджералд. Този ден той не можеше да се съсредоточи върху нищо друго. Крачеше напред-назад като затворен в клетка звяр, останал без надежда за освобождаване. Беше чул последния вик откъм стаята на дъщеря си. Вълна от ярост го заля. Искаше му се да удуши онази гадина, която беше виновна за нейното страдание. Защо бе заченала? Проклет да е оня ирландски негодник, заради неговата потентност.

А какви чувства го разкъсваха сега заради Дувеса? Наближаваше времето и тя да ражда. Мислите за собственото му страстно желание да я обладава се блъскаха в главата му. Той беше виновен за детето и следователно за мъките, които тя скоро щеше да преживее. Но той беше мъж и не можеше да поеме върху себе си нито частица от бремето на физическата болка, а бе готов да даде всичко, за да спести тези страдания на любимите си жени.

Ужасна мисъл завладя съзнанието му: ами ако дъщеря му умре, за да даде живот на това дете? Дали ирландецът знае какво става с нея в този момент? Дали тя ще може да даде живот на детето му и да му помогне да оцелее? Ами ако... — този въпрос приемаше застрашителни размери. Ами ако Сибил загине и остави детето само?

Какво ще прави той тогава? Ще се отърве ли от горчивия, жив спомен, или ще го задържи?

Хю започна нервно да блъска с юмрук по дланта на другата си ръка. Дали ще може да търпи до себе си онова, което ще му напомня за загубата на любимата му дъщеря? Не! По дяволите, не! Дори не биваше да позволява да си помисля нещо толкова отчайващо. Сибил ще оцелее, а също и Дувеса. Те трябва да живеят. А колкото до бебето на Сибил... Хю най-после осъзна, че нямаше толкова голямо значение, кой е негов баща, то беше негова кръв — още един Фицджералд. То беше наследник на Сибил, частица от нейната плът, а чрез нея беше и част от него. Негово първо внуче.

Сър Джон пхна глава през вратата на библиотеката и се подвоуми дали да обезпокои Хю, но като видя израза на крайно отчаяние на лицето на господаря си, реши да рискува.

— Нещо ново, господарю?

Хю спря да крачи из стаята.

— Не, приятелю. А продължи толкова дълго, че вече започвам да се плаша за нея.

— Лейди Сибил е силна, господарю, и ще се бори докрай.

— Това е май единственото, което все още ме крепи, за да не полудея.

— Какво ще кажете за една халба бира?

— Не. Предпочитам да съм с бистър ум, а се страхувам, че почна ли веднъж да пия, ще продължа, докато главата ми се замъгли съвсем — той пак започна да се движи неспокойно. — Само ми се иска да знам какво става там горе.

Измъчена, Сибил се опитваше да си намери удобно положение. Беше оставила следи по ръката на Клер, когато заби нокти в дланта ѝ. Клер не охна при болката, а само даде знак на Алис да избърше още веднъж челото на сестра ѝ. Изолт поднесе до устните на родилката чаша вино, за да може по-лесно да отпие, и тя кимна с благодарност.

Откакто поставиха Сибил на леглото, беше изминал може би повече от час. Клер огледа лицата на насъбралите се жени — по всичките беше изписана загриженост.

Сибил изпусна силна въздишка. Само Клер и Алис чуха името, което се откъсна от устните ѝ заедно с този вопъл — Ролф. Двете се спогледаха над главата на Сибил.

Етен повдигна бялата ленена роба, с която Сибил беше облечена и опипа корема ѝ.

— Започнало е — каза тя и пак отиде до легена с вода, изми ръцете си и потърси нещо, което беше донесла със себе си. После произнесе на галски една древна молитва за благополучно раждане на детето и здраве на майката.

— Стопли още малко вода и я сипи в ето това коритце — нареди тя на Друцила, която побърза да изпълни заръката, макар да не разбираше, защо ще им е още един допълнителен леген за миене.

Етен започна да говори на Сибил и с мекия си напевен глас занарежда окуражителни думи.

Сибил я чуваше през леката си замаяност, напъваше се, както ѝ бе обяснено, и полагаше всички усилия детето ѝ да се появи на този свят. С всеотдайността на генерал на бойното поле, тя се бореше да надвие болката, да я заглуши и да се съсредоточи върху това, което трябваше да прави в момента.

След още един напън тя най-сетне се освободи от бремето. Чу въздишките на околните и усети как бебето се хлъзна между краката ѝ. Алис отново попи потта от лицето ѝ. Сибил пое дълбоко въздух. Изведнъж, тъкмо когато мислеше, че всичко е свършило, нова режеща болка стегна корема ѝ.

Етен вдигна детето и то нададе силен писък.

— Прекрасен здрав син — рече тя и го подаде на Друцила. — Сложи го в топлата вода и го измий — нареди и прислужницата го пое от ръцете ѝ. Изолт разтвори една суха кърпа и уви бебето в нея. Но тъкмо когато се канеше да го покаже на майка му, тя чу, че родилката отново изохка от болка.

Етен си помисли, че това е плацентата и се наведе да акушира. И тогава забеляза, че отвътре се подава главичката на още едно бебе.

— Напъни се още един път, господарке — каза тя и след малко детето се плъзна върху окървавените чаршафи. Етен го взе на ръце. Сибил повдигна клепачи, погледна с мътен поглед и ѝ се стори, че вижда още едно бебе.

— Имаш и дъщеря, господарке — заяви Етен и всички се скупчиха да видят второто дете.

Сибил примигна от изненада. Близнаци? Тя е родила син и дъщеря! Момиченцето също веднага беше измито и повито и Друцила започна да прибира чаршафите и да ги изнася. Алис побърза да донесе чиста рокля за Сибил и започна да мие своята господарка и да я обслужва, за да се чувства колкото е възможно по-удобно.

Одри държеше купичка бульон от лечебни треви и варено говеждо и подаваше с лъжицата на Сибил, а в това време Дувеса внимателно разглеждаше децата и проверяваше дали нямат никакви деформации. И двете изглеждаха свършени в ръцете на Изолт и Клер. И двете имаха черна коса като на Вълка. Твърде рано беше да се каже какъв ще е цветът на очите им, но нямаше съмнение, че са деца на Килрун. „О, скъпи братовчедо, къде си сега?“ — помисли Дувеса, докато целуваше бебенцата по челцата. Надяваше се нейната рожба да има косата на Хю. Искаше дете с неговите червеникаворуси, гъсти къдрици.

— Трябва да се съобщи на Хю — каза тя и кимна на Изолт да даде бебето на Одри, която с вълнение пое в ръцете си своята племенница.

Сибил беше позадрямала и Етен предложи да я оставят да поспи колкото иска.

— Тя има нужда от почивка — каза Етен, — защото се измъчи много. И роди две такива хубави бебчета! — тя ги погали. — Те са желани нови членове на нашето семейство. — „И достойни деца на Ирландия“ — добави тя на ум.

Изолт се спусна надолу по стълбата и застана пред графа на Деран в кабинета му. Откакто се бе върнала, тя се държеше на разстояние от него — беше я страх да не ѝ отмъсти заради участието ѝ в предаването на писмото на неговия враг.

— Милостиви господарю... — започна тя.

— Какво? — той скочи от мястото си до огъня. Навън пак беше завалял сняг и Хю си мислеше колко красива и пречистваща изглеждаше цялата природа.

— Дъщеря ви, лейди Сибил, благополучно роди своите рожби — тя не смееше да го погледне.

Но беше безполезно да държи погледа си сведен, защото Хю хвана брадичката ѝ и попита:

— Рожби ли?

— Да, господарю. Тя роди дъщеря и син.

— Близнаци! — възкликна удивено той. — Сибил има близнаци!

— Вашата съпруга, господарката, ви моли да дойдете в стаята на лейди Сибил, милостиви господарю.

Хю се отправи към вратата, но преди да излезе, каза:

— Изолт, нека миналото си остане там, зад нас, заради моята господарка. Ясно ли е?

Тя му се поклони дълбоко в знак на признателност.

— Благодаря за великодушието ви, милостиви господарю.

Хю, изгарящ от нетърпение да види внуците си, прескачаше по две стъпала наведнъж. Две! Още не можеше да повярва. Точно така бе реагирал преди четиринадесет години, когато се родиха дъщерите му.

Той влезе в стаята и видя жена си, дъщерите си и прислужниците как стоят надвесени над децата, гукат и им се радват.

Приближи се до леглото. Сибил се беше събудила от кратката си дрямка и бе седнала с двете бебета в ръцете си.

Цялата сияеше. Хю постоя изправен до леглото, загледан надолу, докато най-сетне Сибил го подкани:

— Хайде, татко, седни. Виж внуците си.

Той седна, като внимаваше да не раздруса леглото и да не обезпокои Сибил и бебетата.

Тя се усмихна с майчинска гордост.

— Не са ли красиви?

Хю погледна личицето на своя внук с ореол от гъста черна коса и го поглади нежно по бузката. После по същия начин разгледа и внучката си. Сибил видя как очите му се замъгляват и се наливат със сълзи.

— Изключителни са, скъпа моя...

Той вдигна момчето и го целуна. Детето отвори мъничките си клепачи, примижа доволно и пак ги затвори, сякаш бе уверено в неговата любов. Хю взе момиченцето. Тя също отвори очички и устенцата ѝ, нежни като розова пъпка, леко помръднаха. „Усмихва се — помисли си Хю, — тя ми се усмихва!“ Сърцето му беше истински запленило от тях.

— Великолепни са — повтори той, като обгърна с длан лицето на Сибил и се наведе да я целуне по челото. — Трябва да си много щастлива и благодарна.

В отговор Сибил сънено промърмори нещо и клепачите ѝ се затвориха.

И тъкмо докато Етен извеждаше всички от стаята и даваше наставления близнаците да се поставят в отрупана с меки постели люлка, тя чу изплашеното охкане на Дувеса.

Дувеса, вкопчена в ръката на Хю, се взираше удивено в пода: по дъските имаше следи от течност, роклята ѝ беше мокра.

— Хю! — извика тя с ококорени от страх очи.

Той я вдигна на ръце.

— Отнесете я във вашата стая, господарю! — нареди Етен.

— Време ли е вече? — попита Хю.

— Да, така изглежда. Май вашето дете гори от желание да се яви на този свят и да се срещне със своите роднини.

Дувеса положи глава на гърдите на съпруга си и чу силните удари на сърцето му.

— Хю, обещај ми, че няма да ме изоставиш.

— Нищо не може да ме отдели от теб в този миг, любима моя.

Той влезе в тяхната спалня и внимателно я постави върху леглото, след като Изолт и Друцила отметнаха завивките.

Етен отново се превърна в командващ генерал на това сражение. Тя отсечено даваше разпореждания. Дори не успя да даде на Дувеса обезболяваща отвара, тъй като контракциите се появиха почти веднага и раждането започна.

Хю държеше ръката на жена си и се молеше на Бога всичко да мине благополучно. Той не можеше да я изгуби. Тя беше любовта, която завинаги бе изпълнила сърцето му.

Той поднесе ръката ѝ към устните си.

— *Mavoureen dheelish* — прошепна Хю и му се стори, че през тежкото ѝ дишане забеляза лека усмивка.

Не след дълго Дувеса роди своето дете.

Хю наблюдаваше с благоговение появата на своя син на белия свят. Син. Умът му не го побираше. А пълничките устни на съпругата му цъфтяха в широка усмивка.

Измиха бебето, подадоха го на майката и тя го целуна. Мечтата ѝ се сбъдна — главичката му бе покрита с пухкава червеникаворуса косица.

— Той е твой син, господарю мой.

Хю взе детето и стана от леглото.

Двете близначки бяха доведени в стаята, за да се полюбуват на новороденото, и Хю им представи новия член на семейството — техния брат. Щастливият баща изведнъж бе завладян от нежност, от любов и от безгранична гордост. Не се срамуваше, че очите му са плувнали в сълзи — той беше видял чудото на раждането на живота и изпитваше истинско страхопочитание.

— Как ще го наречем, скъпа? — попита Хю, като отново пристъпи до леглото.

Сълзи на радост изпълваха очите на Дувеса. Тя погледна към близначките.

— Клер, оставям избора на името му на теб, с твое позволение, Хю.

Хю се усмихна в знак на съгласие.

Клер се смути. Ама че изненада! Беше голяма чест да избереш името на наследника на деранското графство. Дувеса и Клер затворнически се спогледаха и се засмяха.

— Айдан.

Хю прие името.

— Дувеса?

Тя протегна ръце към детето.

— Айдан Хю О'Нийл Фицджералд — изрече тя и притисна детето до сърцето си. — Много внушително име. Дано като порасне, да стане като баща си.

Тъй като вече бяха изпълнили задълженията си, останалите жени се изнизаха от стаята, затвориха вратата след себе си и оставиха съпругеската двойка насаме с рожбата им.

— Никога не ще мога да изразя благодарността си към теб, любов моя — каза Хю и я целуна нежно и страстно.

— Ти ме дари с всичко, което някога съм желаела, от което съм имала нужда, скъпи мой — прошепна тя. — Този ден сме двойно ощастливи — три новородени и всичките здрави. Бог беше много щедър към нас.

Като гледаше довольното изражение на Хю, тя си помисли дяволито, че Бог не би посмял да разочарова нейния съпруг, защото той беше доста страховит противник. Искаше ѝ се само и до Сибил да беше стоял бащата на нейните деца. Дувеса си спомни, колко много разчиташе тя на силата на Хю, когато болката почти я надвиваше, макар че не трябваше да понесе мъките, преживени от нейната заварена дъщеря. Какво ли изпитваше Сибил сега?

Сибил се чувстваше и щастлива, и тъжна. Щастлива бе, че мъките ѝ бяха свършили, че непоносимата болка беше изчезнала, а на нейното място дойде радостта. Какво чудо?

Нима е възможно човек да не възприема тези мънички същества като дар от Бога?

Но в сърцето ѝ се прокрадваше и малко тъга, като си помислеше за техния баща. Те бяха също и негови деца. Не би могла просто така да отхвърли ролята, която е изиграл за тяхното зачеване. Тя осъзна силата на чувствата си към него, като си спомни, че именно неговия глас ѝ вдъхваше допълнителната сила, от която имаше нужда. Макар да не бе там физически, той сякаш ѝ налагаше своите мисли. И сега тя установи, че искаше самия мъж, а не безплътното му присъствие. Тя го обичаше, желаше го, нуждаеше се от него — но дали му вярваше? Дотолкова, че да му отдаде сърцето си, живота си, честта си?

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Ролф намери един хан, който обслужваше пътници. Беше чист и срещу известно доплащане осигуряваше топла храна и отделна стая. Двамата с Олиф решиха да отседнат там за през нощта, вместо да продължат към Дорсет. Ролф проклинаше лошия късмет, че толкова късно беше получил известието, изпратено от Дувеса.

Смяташе да постои при брат си в Уелс през останалата част от декември и целия януари. Времето беше много лошо. Снежни бури ги връхлитаха една след друга. Гористата местност наоколо беше красива и им даваше множество възможности за лов. А Ролф беше много добър ловец. Сега щяха да са му нужни всичките придобити умения, за да хване и най-неуловимата плячка, която някога бе търсил — защото той имаше намерение да преследва Сибил Фицджералд и да постигне целта си. Така беше казал на Бран.

Когато тя го напусна, той беше разгневен и огорчен. Тогава реши, че се е оставил да бъде заловен в капана на едно чувство, което смяташе за любов. Но то беше само похот. Просто още не се беше наситил на тази жена и толкоз. Нищо повече. Би трябвало той сам да я отпрати, когато се пресити на удоволствията, които му предлагаше нейното тяло. Седмиците минаваха и той си казваше, че трябва де е доволен, задето така благополучно се отърва от тази лъжлива, хитра жена. Само дето нощите бяха изпълнени с болезнена самота, а всички дни изглеждаха еднообразни и скучни. Отначало това чувство се зароди едва-едва. А после той разбра — беше влюбен в нея и винаги е бил. Това не беше временно попадане в царството на сладострастието, не, тя беше негова и винаги ще бъде. По никакъв начин не би могъл да разкъса връзките между тях. Той наистина я беше пленил, но тя несъмнено бе направила същото и с него.

Спомни си самодоволната усмивка на Бран, когато му обясни какво възнамерява да прави. Той отново ще спечели любовта ѝ, защото сега напълно съзнаваше, че ако Сибил не беше го обичала, тя нямаше и да му прости.

И после пристигна бележката на Дувеса, която Олиф му донесе.

Съдържанието на това писмо все още се въртеше натрапчиво в главата му. Защо ли Сибил бе счела за необходимо да го остави в неведение за детето? Дали се страхуваше? Или пък това беше начин да му го върне, като го лиши от възможността да види рожбата, която бе и от неговата плът и кръв?

Съмнения разкъсваха съзнанието му, откакто получи тази вест. Олиф бе изгубил известно време, докато го открие, а свирепите зимни бури не им бяха позволили да тръгнат по-рано. Времето и разстоянието го делиха от детето му и жената, която ще го роди.

Вече беше началото на април.

Досега Сибил сигурно беше родила. Дали всичко е минало добре? Хрумна му ужасна мисъл, че може би бърза, само за да установи, че я е изгубил завинаги. Или пък че детето не е оцеляло.

Той хвърли поглед към мъжа, който спеше на един сламеник в долния край на леглото му. Олиф смяташе, че господарят му е луд, щом е тръгнал да търси дамата във владенията на баща ѝ и той предупреди Ролф, че това не е най-разумния начин на действие.

Но на Ролф му беше все едно. Знаеше само, че трябва да види Сибил и детето си. Деран няма да го посрещне с радост. А Сибил? И как да ги вземе обратно в Ирландия? Той нямаше намерение да се завръща в своя замък без нея и детето. Те му принадлежаха. Трябваше да състави някакъв план. Не може да си позволи Деран или някой от неговите хора да го сварят неподготвен. Трябва да реши как да действа и да е подготвен за всичко. Ще използва Дувеса!

— Как попадна у теб тази бележка? — обърна се Дувеса към Изолт, като наглеждаше сина си, сгушен в люлката, и прекарваше пръст по меката му бузка. Все още не можеше да повярва, че той е истински и е напълно здрав.

— Докато бях в селото да взема нещата, за които ме помолихте. Излизах от магазина за дрехи и изведнъж някаква ръка запуши устата ми и ме дръпна в една странична уличка. Уплаших се да не е някой негодник, решил да ми стори зло, и се опитах да избягам. Мъжът беше огромен и силен, но най-накрая пошушна в ухото ми да кротувам... говореше на ирландски. Спрях да се боря и когато той охлаби ръката

си, се завъртях и кого да видя — Олиф! Каза ми, че Килрун бил тук и искал да ви предам важно съобщение.

— Килрун е тук? — изненадано ахна Дувеса. Тя беше разпознала печата върху писмото. Но самият той — тук? При семейството на Деран?

— Ти видя ли го?

— Не. Олиф ми пхна писмото в ръцете и каза го предам лично на вас и да внимавам да не попадне у някой друг.

— Благодаря ти, Изолт.

Жената кимна и излезе от стаята. Дувеса се отпусна в един стол и зачете:

Скъпа моя братовчедке,

Твоето писмо най-сетне пристигна до мен, когато бях в Уелс на гости при Бран. Лошото време не ми позволи да ти отговоря по-рано.

Трябва да видя лейди Сибил и детето. Надявам се, че ти ще уредиш това. Поддържай връзка с мен чрез Изолт. Ще бъда в хана „Летящият лебед“. Не ме карай да чакам дълго.

Беше подписано с печатно „К“. Дувеса смачка листа и сведе глава. Какво да прави? Трябва ли да каже на Сибил, че Ролф е тук? И дали трябва да каже на Хю, че Ролф иска да се срещне с тях?

О, не, това не е много добра идея. Хю обичаше своите внуци, тя не знаеше как той ще реагира, ако научи, че Ролф е пристигнал. Ами Сибил? Как ли наистина се чувстваше тя? Когато беше заедно с бебетата, изглеждаше изпълнена с живот, но иначе у нея личеше известна тъга, сякаш бе вдовица, на която са й останали само децата да й напомнят за загубата. Всеки път, когато Дувеса срещнеше случайно Сибил, тя забелязваше в очите ѝ една необяснима замечтаност.

Може би ако успееш поне да се срещнат отново... Но и двамата бяха твърдоглави, горди и много упорити.

Шум откъм люлката на бебето привлече вниманието ѝ. То просто се беше поразмърдало. Тя го зави и подпхна около него лепеното одеялце. Айдан беше огромна радост за Хю. Понякога тя го заварваше

как просто седи и съзерцава момчето. Ролф заслужаваше да изпита същата радост. А ако се срещнат, може би той и Сибил ще успеят да сложат край на разногласията помежду си. Струваше си да се опита.

Тя стана и отиде до писалището. Взе един пергаментов лист, вдигна перото и го потопи в мастилницата.

Денят бе необикновено топъл. Изглежда, пролетта бе настъпила рано, щом като цветя и дървета напиреха да разцъфнат. Сибил усещаше аромата им във въздуха. Реши да се облече и да изведе близнаците. Твърде дълго бяха стояли затворени в господарската къща. Слънцето грееше ярко и подухваше лек ветрец. За тях щеше да е полезно да поизлязат в това хубаво време. Цялата градина ще е на нейно разположение, тъй като Дувеса и баща ѝ бяха отишли до селото. Днес там щеше да има веселие — беше пристигнала трупa артисти и имаше организирани забавления. Откриваха се възможности за всякакви развлечения, и тъй като това беше голяма рядкост, всички решиха да отидат. Всички, освен Сибил. Тя нямаше нужда от развлечения, нейните близнаци я забавляваха достатъчно. А освен това щеше да има извинение да остане със спомените си и да поразсъждава върху тях. И да се опита да намери отговор на въпросите, които постоянно човъркаха душата ѝ.

Сибил настани бебетата върху една голяма и дебела пухкава кожа. Децата бяха будни и оживени. Тя се надвеси се над сина си и го погъделичка по коремчето, а той ѝ отвърна с бебешкото си гукане. Дъщеря ѝ се беше умълчала, загледана в муцуната на Лу, защото кучето лежеше с глава върху лапите си и я наблюдаваше. Сибил беше доволна, че Лу проявява такова внимание, макар че някои изразяваха загриженост, задето държеше кучето толкова близо до децата. Но Лу беше отлична бавачка. Освен това още един чифт очи бдяха закрилнически над рожбите ѝ, разсъждаваше Сибил. Тя се облегна назад на лакти, вдигна лице и почувства топлината на слънцето, раменете и шията ѝ, които се разкриваха над роклята, имаха наситения цвят на праскова. Какво ли беше времето в Ирландия сега? Или по-точно, в замъка на Килрун?

Ролф никога не беше излизал от мислите ѝ. Само трябваше да погледне личицата на близнаците, за да види неговото лице. Очите на

дъщеря ѝ придобиваха онзи нюанс на зелено, който тя така добре помнеше. А синът ѝ имаше трапчинка на брадичката. Наскоро Алис беше отбелязала, че и у двамата има нещо приказно, нещо особено. А Етен беше казала, че те принадлежат на Ирландия и следователно някой ден трябва да се завърнат там.

Сега Етен ѝ липсваше. Тя се беше върнала във Франция няколко седмици след раждането на децата. Бяха се разделили като искрени приятелки и Етен беше обещала, че пак ще дойде след няколко месеца. Последните ѝ думи към Сибил бяха за Ролф: „Той те обича, скъпа господарке. Независимо от всичко друго, Вълка те обича.“

На Сибил ѝ се щеше да вярва, че е така. Имаше нужда не от това смътно чувство на изоставеност, а от нещо друго. Защото, макар да смяташе, че е оставила Ирландия и Килрун далеч зад себе си, те продължаваха да я преследват и понякога, най-неочаквано да подлагат на изпитание наранените ѝ чувства. Времето не беше заглушило шепота на миналото. Тя не беше успяла да го прогони от сърцето си. В себе си мълчаливо беснееше против това, молеше се за отдих, за почивка. Никога ли няма да бъде свободна?

Дъщеря ѝ започна да хленчи. Сибил я вдигна и видя погледа в прекрасните ѝ зелени очи.

— Гладна ли си, скъпа моя? Разбира се, че си гладна. Хайде тогава да се храним — започна да ѝ говори тя и развърза роклята си отпред.

Наоколо нямаше никой и тя не се притесняваше да направи това. Бяха наели дойка, за да осигурява допълнително мляко за близнаците и за нейния брат. Но Сибил не използваше често младата жена, защото гърдите ѝ бяха достатъчно наедреци и имаше кърма и за двамата. Устата на дъщеря ѝ побърза да захапе налятата гръд и жадно засука.

— Прасенце малко — галовно рече Сибил, — не бързай чак толкова. Имаме цял следобед.

Синът ѝ вече се бе събудил и тя предположи, че той също ще поиска да го накърми. Сибил го потупа по коремчето и му се усмихна.

— Ей сега, след малко.

Ниското ръмжене на Лу внезапно привлече вниманието ѝ към кучето.

Лу се беше изправил, след миг той се втурна през дърветата в градината. Какво ли може да го е накарало да се държи така, зачуди се

Сибил. Възможно ли е да има някой в горичката? В господарската къща бяха оставили охрана само от двама стражи, а всички останали получиха отпуска да отидат на празненствата. По всяка вероятност Лу беше хукнал да преследва някое животно.

Да, да, сигурно е така.

А в действителност, скрит недалече, Ролф наблюдаваше Сибил. Когато кучето се понесе към него, той си помисли, че тя положително ще разбере, че има човек. Но Сибил не обърна внимание. Тя бе изцяло погълната от кърменето. Ролф укроти шепнешком кучето и погледна отново напред. Пред очите му бяха Сибил и бебето до нейната гръд. Тя го държеше и му говореше с нескрита любов. Неговото дете.

Тогавя чу звук, който ясно показваше, че там има още едно дете. Още едно дете? Дали беше на Дувеса? В писмото си тя съобщаваше, че трябва да роди почти по същото време, когато и Сибил.

Но после си спомни, че на панаира в селото бе зърнал братовчедка си с дете на ръце. Като видя Хю Фицджералд и Дувеса заедно, той разбра, че двамата наистина бяха много влюбени. Това ясно личеше от нежния поглед, с който Дувеса даряваше съпруга си, и от начина, по който той я бе обгърнал с ръка и надвесен над нея й шепнеше нещо. Къде бе непоколебимото решение да унищожи този човек? Бе изчезнало заедно с желанието за мъст. Остатък от един период, отхвърлен назад в миналото, заради повелята на настоящето и обещанията на бъдещето.

Беше изчакал да види дали Сибил не ги придружава. И като разбра, че тя не е с тях, реши да се възползва от възможността и да се срещне с нея на спокойствие.

Мили боже, в такъв случай това дете сигурно също е негово! Близнаци!

Той стоеше поразен. Значи тя възнамеряваше да не му каже? Обзе го неистов гняв. Те бяха негови. Те принадлежаха на Ирландия, на него. Не, никога тук, никога на тази страна!

Ролф запристъпва тихо през листака. Знаеше, че Олиф е останал на пост, за да не би някой да се върне по-рано.

Сибил дочу шум и вдигна поглед. Очакваше да види, че Лу се връща, но сигурно й се привиждаше... не, нямаше съмнение. Невъзможно бе това да е той — тук, сега! Очите й издаваха безкрайна изненада. Тя гледаше невярващо, като омагьосана, как Ролф се

приближава. Но той беше истински и дори по-красив, отколкото го бе виждала в спомените си.

Сибил видя как присвива зелените си очи, за да приеме неизбежния факт, че там има две деца.

Като стигна до нея ѝ заговори с рязък тон:

— Как посмя да не ми кажеш нищо за собствените ми деца?

Гневът му охладя у нея всяко желание да го посрещне любезно.

— Сметнах, че така ще е най-добре.

— Ти си сметнала, че така ще е най-добре?

Сибил отмести дъщеря си от гърдата и почувства изгарящия му взор върху разголената си плът. Това я накара да се изчерви. Тя остави детето до себе си и понечи да завърже роклята си отпред.

В това време Ролф се възползва от възможността, вдигна детето на ръце и го приближи към себе си, за да го разгледа отблизо. Наистина, тя беше Далей.

— Как се казва? — попита той, полека прекара пръст по мъничките ѝ устни и избърса една капчица, останала в ъгълчето им.

— Нарекла съм я Деидре — отвърна Сибил тихо, но предизвикателно и дръзко.

Ролф се наведе, постави я пак върху кожената постеля и взе другото бебе.

— Това е Деклан — заяви тя.

Неговото второ име! Ролф се помъчи да срещне погледа ѝ.

Неговият син!

Неговият наследник!

Значи беше сбъркал — Сибил сигурно го мразеше много, щом като бе скрила от него всичко това, но все пак продължаваше да носи гривната, отбелязва той малко смутен.

— Ти наистина ли мислеше да не ми кажеш? — смотолевя той, но плътният му глас звучеше като обвинение, което сякаш я смаза.

— А ти наистина ли искаше да знаеш?

Леденият поглед, който Ролф ѝ хвърли, я смрази и върна страха, който се бе загнездил у нея.

— Трябва ли изобщо да питаш?

Отговорът беше изписан на лицето му. Беше отпечатан върху високомерното му изражение. Това бяха малките вълчета — плът от неговата плът, кръв от неговата кръв.

Сега, когато моментът бе настъпил, какво ли всъщност искаше тя? Сибил забеляза нежността, с която той разглеждаше своя син, и как се беше оставил да му смуче пръста, и как очите му се присвиха от удоволствие, когато Деидре, като че ли му хвърли поглед, изпълнен с достойнство. Трябва да има начин, трябва да се намери компромисно решение. Защото тя усещаше как неговата близост я кара да се вълнува и да тръпне. Долавяше силата на чувствата между тях, сякаш светкавици разкъсваха небето. Това притегляне, което още помнеше, това привличане — опасно, но приятно — все още съществуваше. Тя го искаше. Едва успяваше да се въздържа да не протегне ръка и да му помогне да свали ризата и жакета, за да почувства топлината на мъжествената му гръд до дланите си. Копнееше да зарови пръсти в черната му грива, израсла още по-дълга и гъста отпреди. Примитивна реакция към примитивен мъж...

А Ролф искаше да почувства благоуханното ѝ тяло до себе си, да разкъса връзките на роклята ѝ, да допре устни до гръдта ѝ, да пие, от сладките живителни сокове, които хранеха неговите деца. Жадуваше да изпълни шепите си с тези гърди, да потърси топлината на люлката на нейните бедра и там да намери желаното убежище. Възможно ли бе човек едновременно да иска да наказва и да възхвалява? Искаше да властва над тялото ѝ и да ѝ покаже кой е господар. Но искаше и да се преклони пред нейния храм. Искаше да я целуне заради най-ценния дар, който му бе поднесла, и в същото време да намери отдушник на гнева си, задето го беше държала в неведение за същия този дар.

— Те ще дойдат с мен — заяви той със спокоен, хладен глас.

— Не! — извика Сибил.

— Те са Далей и принадлежат на своя баща!

— Те са Фицджералд и принадлежат на мен! — яростно се противопостави тя.

— Тогава сме в задънена улица, скъпа лейди, не е ли така?

„Само ме поискай! — замоли се тя безмълвно. — Поискай ме, Ролф! Дай ми знак!“

Той се изправи с Деклан в ръце. Деидре се разплака, сякаш усетила разправията между родителите си, и Сибил я взе в прегръдките си.

— Май вече намерихме някакво разрешение. Синът ми идва с мен. Олиф! — извика той и едрият мъжага се зададе през градината, а

след него подтичваше Лу. Ролф подаде детето на слисания Олиф.

— Ролф, умолявам те, не прави това! — проплака Сибил и го сграбчи за жакета, загледана след своя син, който се изгуби между дърветата и изчезна от живота ѝ.

Ролф отскубна ръката ѝ от дрехата си и каза само:

— Знаеш къде да ни намериш, моя лейди, стига да пожелаеш.

Тя се вкопчи в дъщеричката си, чието хленчене премина в истински плач. От очите на Сибил бликнаха сълзи, тя падна на колене и се разхълца. Ролф я гледаше втренчено. Как може да е толкова жесток? Да откъсне сина ѝ от нейните грижи!

— Ролф! — почти изкрещя тя след него, но той изчезна.

Защо ли не виждаше кръв, питаеше се тя и люлееше Деидре напред-назад. Беше така зашеметена, че дори не можеше да изтича след него. Лу близна ръката ѝ. Част от сърцето ѝ беше изтръгнато. Очакваше там да се появи кървяща рана.

Той пак поиска и си взе. А трябваше само да я помоли и тя с радост щеше да му даде всичко, защото, когато го видя там, осъзна, че за нея не съществува пълноценен живот без Ролф Далей. А сега той беше смазал мечтите ѝ, беше убил надеждите ѝ, като открадна от нея рожбата ѝ... своята рожба.

Почти цял час по-късно Клер я завари седнала в същото положение.

— Сибил! — изпищя тя и се втурна към сестра си. Клер забеляза мъката, изписана по лицето на Сибил.

— Деклан замина — промълви тя тъжно с едва доловим шепот. — Баща му го взе — мрачните очи на Сибил разкриваха пълната ѝ покруса.

— Вълка? Тук? — смая се Клер.

Дувеса и Хю влязоха в градината и като видяха Сибил на земята само с едното дете, се затичаха към нея.

— Сибил — заговори първо Хю и коленичи до нея, — къде е Деклан?

— Замина.

— Къде е заминал?

Клер обясни, обвинява ръце около Сибил:

— Тя казва, че Килрун е бил тук и го е отнесъл.

— Килрун? Но как?

— Той е разбрал отнякъде за децата — измънка Сибил. — Решил е, че принадлежат на Ирландия. Аз му казах, че не е така, че те ще останат при мен — тя притисна Деидре още по-силно до сърцето си. — Тогава, все едно че беше Соломон, той реши да раздели бебетата — едно за него и едно за мен.

— Отведи я вътре — нареди Хю на Дувеса. — Аз лично ще са погрижа за това — каза той, а очите му святаха кръвожадно.

Дувеса осъзна бъркотията, която всъщност бе създала, като се бе опитала да оправи нещата, и усети как по бузите ѝ започнаха да се стичат сълзи. Никога не бе помисляла, че Ролф е способен на такава жестокост!

Но тъкмо се намериха да влязат в къщата, когато сър Джон доведе при тях една монахиня с огромна кошница в ръка.

— Господарю, струва ми се, че трябва да приемете тази жена — каза той, като видя, че Хю махна с ръка, за да я отпрати.

Хю, който вече едва сдържаше гнева си, изрева към нея:

— Какво търсиш тук?

— Майката на това дете.

Всички очи се впериха във високата здрава жена и вързопа в ръцете ѝ. Откъм кошницата се разнесе плач.

Сибил сложи Деидре в ръцете на Клер, втурна се към монахинята и дръпна одеялцето, с което беше покрита кошницата.

— Това е Деклан! — разплака се тя от радост и извади бебето от кошницата.

Целуна го по личицето и го притисна към гърдите си. Изпитваше непреодолимо желание да го накърми, а ако се съдеше по хленченето на сина ѝ, той беше гладен.

Дувеса, Хю и Клер стояха смаяни.

— Той ми го върна — каза Сибил слисана. — „Защо? — питаше се тя. — Защо Ролф ми върна нашия син, след като можеше да замине с него за Ирландия?“ — Кой ти даде това дете? — обърна се Сибил към монахинята.

— Един мъж. Придружаваше го друг мъж.

— Той каза ли нещо? Даде ли ти някакво писмо? — „О, дано! — мислеше Сибил. — Дано да е казал нещо, да е обяснил причината.“

— Той беше чужденец, ирландец, струва ми се — отвърна монахинята и добави: — Помоли ме само да предам нещо на майката на бебето.

Макар монахинята да не беше срещала тази жена, щедростта на семейство Фицджералд към нейния орден ѝ беше добре известна, както и набожността на лейди Одри.

— Трябваше да предам точно следните думи: „Аз прощавам. Оставям избора на теб“.

— Избора? — повториха в хор три гласа.

Сибил разбираше какво е искал да каже той. Деклан сграбчи гривната ѝ с малките си пръстчета. Очите ѝ се наляха със сълзи на облекчение. Благодаря ти, Боже, задето Ролф ми даде каквото исках. Тя събра колкото сили имаше и извика към Клер:

— Донеси Деидре и ела с мен.

После се отправил към къщата и оставил Дувеса и Хю да стоят там, а в това време сър Джон изпрати монахинята до малката ѝ двуколка.

Хю беше озадачен. Първата му реакция беше да свика войската и да тръгне към брега да заловят Килрун. А след това да го накаже заради престъпленията му. А сега това! Тъкмо когато смяташе, че познава своя враг и когато ненавистта му бе стигнала своя връх, Килрун разкри нещо невероятно. Защо ли бе решил да върне Деклан на Сибил? Защо?

— Разбираш ли нещо? — обърна се той към Дувеса.

Дувеса беше втрещена от обрата на събитията, но се надяваше, че правилно е схванала значението на всичко случило се, за да обясни на своя съпруг. Но трябваше да го подхване добре. И се надяваше, че не е сгрешила в преценката си.

Тя се усмихна и избърса сълзите от бузите си.

— Нека се качим горе, Хю. Бих искала да поговорим насаме.

На много мили оттам, двама конници наближиха морския бряг и спряха. Никой от тях не бе проговорил, откакто напуснаха манастира. Олиф беше объркан и смутен от действията на своя граф. Той погладил брадата си. Копнееше да се завърне в Ирландия при жена си, защото бе отсъствал твърде дълго. А сега не беше сигурен какво се очаква да

прави по-нататък. Когато рязко промениха плана и тръгнаха към манастира на хълма, той направи опит да попита Килрун, но господарят само му даде знак с ръка да мълчи. Оттогава той затвори уста и просто изпълняваше нарежданията.

Ролф потупа коня по шията. Горкото животно беше уморено. То не беше от такава добра порода, с каквато бе свикнал, Фергал би изминал три пъти това разстояние, без да се задъха. Той беше обучен в издръжливост и бързина. А тая нещастна кранта напрягаше всичките си сили, за да го отведе до брега, откъдето щеше да отплава за Ирландия. И да стигне до кое да е място там. Беше му все едно. Искаше само да стъпи на родна земя.

Той хвърли поглед през рамото си към страната, която напускаше. Напред бяха стръмните скали, зад него оставаха полегатите поля и нивя, които бяха приютили децата му.

Неговите деца. Споменът за тях теглеше сърцето му натам и го изпълваше с тъга, примесена с радост. Мислеше да използва детето, за да примами Сибил да дойде с него. Когато я видя с бебетата в градината, му стана ясно, че не би могла да остане задълго разделена от тях.

Какво го беше накарало да промени решението си. Сибил сигурно също си задаваше този въпрос. Той хвърли поглед към Олиф. Беше убеден, че Олиф го смята за побъркан!

Но причината се криеше в очите на Деклан.

Когато спряха да сменят конете, той се вгледа в тях и ги разпозна. Това бяха очите на Сибил. Онзи особен, неясен оттенък на синьо със сиво по края. Те отново изплуваха в съзнанието му, мокри от сълзи, заради огромната загуба. Тя молеше за детето си така, както никога не бе молила за себе си. Тогава Ролф осъзна, че той самият бе наранен, като я гледаше как се моли за нещо, особено на него. Той я искаше, но не по този начин. Това значеше да я вземе отново в плен. В очите ѝ забеляза властта, която той упражняваше над нея... както и тя над него. Само Сибил можеше да го накара да рискува да изгуби завинаги всичко, което му беше най-скъпо. Неговото бъдеще беше в нейните ръце, само тя можеше да го съхрани.

Това беше риск, който той трябваше да поеме. В очите на своя син видя отразена любовта. И в същия миг проумя, че тя не може да се вземе насила, а трябва да са даде доброволно.

Дали не беше постъпил глупаво? По дяволите, дано не е така. Защото не желаше да остава повече в ада на самотата, където се намираше сега. Той искаше Сибил до себе си... завинаги.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Младата жена отново беше пленена от дивата красота на скалистия пейзаж. През изминалата година той не се беше променил, променила се беше тя самата. Любовта и опитът бяха извършили тази метаморфоза — тя беше Сибил, но не същата.

Отправи взор към покритата каруца, която се движеше по каменистия път. Усети мириса на океана. Скоро ще стигнат там — до крайната цел на пътуването си.

Сибил беше предпочела да не се вози в каруцата. Имаше нужда да почувства полъха на вятъра, да погледаменящите се пред очите ѝ картини, да попие всичко, което принадлежеше на Ролф. Лу въодушевено лаеше и нетърпеливо припикаше по познатите му места. Буйната ѝ кобила подскачаше напред, готова да се впусне в бяг. На Сибил ѝ се искаше да задоволи нейното и своето желание да потичат на воля, но все пак дърпаше юздите и повтаряше: — Ей сега, още малко.

Когато тя се приближи до каретата, за да надникне вътре, лекият юнски ветреца развя косата ѝ като меденокафяв символ. Близнаците спяха, а Алис, която бе решила да я придружи заедно със съпруга си, сега спокойно дремеше.

Хю бе заръчал на сър Джон да отведе Сибил до крепостта на Килрун и тъй като знаеше, че за близнаците ще бъде трудно да издържат на тежките условия на непрекъснато усилено яздене, бе заповядал на сър Джон да се погрижи за благополучното превозване на багажа и децата ѝ.

Преди връщането си в Ирландия, Сибил бе прекарала почти цяла седмица в замъка Деран в разпределяне на работата, свързана с нейното имение и подбиране на добър иконом, който да се грижи за имуществото ѝ в нейно отсъствие. Беше му наредено да прегледа всички сметки и отчети и да ги изпрати в замъка на Килрун.

Всяка стъпка я доближаваше до мъжа, когото беше избрала, и я отдалечаваше от целия ѝ предишен живот. Но това беше нейният избор. Нейната отговорност. Ясно си спомняше как се отрази върху

семейството ѝ нейното решение да се върне в Ирландия, и то именно в крепостта на Вълка.

Когато Ролф предаде сина ѝ отново под нейна закрила и опека, тя разбра какво значеше това. Той ѝ даваше знака, за който го беше помолила безмълвно, даваше ѝ възможност тя да реши според чувствата си не само собственото си бъдеще, но и бъдещето на своите деца, а също и на Ролф. Тя изпитваше някакво чувство за власт, но усещаше, че и Ролф има същата влияние над нея. И той доброволно я беше поделил между двамата, като ѝ бе предоставил източника на нейната власт над него. Това беше важно откритие, което тя щеше да цени и пази в сърцето си.

Когато съобщи решението си на своето семейство, всички реагираха точно както беше очаквала. Малко по-късно същата вечер, докато хранеше близнаците, сестрите отидоха при нея в стаята и когато подаде бебетата на Алис, за да ги изкъпе, Одри предложи тя да се заеме с Деидре, а Алис пък пое от ръцете ѝ Деклан. Сибил наблюдаваше сестра си и си мислеше, че от нея ще излезе добра майка, защото беше спокойна и търпелива. Но тя знаеше, че единственото желание на Одри бе да влезе в манастир. Одри се чувстваше призвана за религиозен живот, макар че, ако баща ѝ се противопоставеше, тя сигурно щеше да се подчини на неговото желание. Беше съвсем различна от нея и от Клер — те двете повече държаха на собствените си желания и нужди. Близначките бяха като две страни на една монета. Дали и нейните ще бъдат такива? Или може би ще наследят упоритостта на двамата си родители?

Когато всички излязоха, тя даде знак на Клер да остане.

— Искам да дойдеш при мен. Обещай ми.

Клер кимна с глава, прегърнала с две ръце сестра си.

— Ще дойда — щеше ѝ се да разкрие тайната си пред Сибил и да потърси нейния съвет, но предпочете да замълчи и добави само. — Бъди щастлива, Сибил.

Сибил погледна към спящите дечица и по устните ѝ заигра широка усмивка.

— Как може да не съм?! — възкликна тя. — Имам всичко, за което мога да мечтая, и дори повече, отколкото някога съм очаквала. О, Клер — въздъхна тя и склучи ръце, — никога не съм си представяла какво ще ми поднесе животът. Колко наивна съм била! И как се

промени целият ми свят през последните няколко месеца. Никога не съм помисляла — довери се тя на Клер, — че Ролф ще събуди такива дълбоки чувства у мен. Истинско единение на духа — ето, това търсех аз, ако изобщо трябваше да се омъжа. Можех да се задоволя с по-малко и да си мисля, че щом той е мил и добър, това достатъчно компенсира всичко останало. Но никога не съм предполагала, че покоят ми ще бъде нарушен повече от допустимото.

— А какво ще кажеш за болката? — попита Клер.

Сибил сепнато я погледна. Във въпроса на Клер бе доловила тъга, копнеж, откровеност.

— Да, има болка в любовта и в живота. Но тя се балансира от радостта. Вече добре научих този урок.

Сибил си спомни как разсъждаваше като неопитно момиче, когато през онзи ден, преди много време в къщата на Етен край океана, говориха за силата на страстта. Тя беше толкова сигурна, толкова непреклонна, когато твърдеше, че никога не би се поддала на опустошителните чувства, които Етен така живо ѝ описваше. Колко по-мъдра беше Етен! А сега и тя притежаваше частица от тази мъдрост и вяра във всепоглъщащата сила на любовта. Тя беше предупредила Клер и знаеше, че думите ѝ ще окажат нужното въздействие.

— Слушай сърцето си, скъпа сестро — каза тя, когато я придърпа към себе си и двете се прегърнаха. — Само гледай, когато намериш мъж, той да заслужава онова, с което ще го дариш. Моля те да бъдеш благоразумна, но се страхувам, че ще постъпиш така, както ти диктува волята.

Спряха, за да хапнат набързо, да дадат почивка на конете и да оставят Сибил да накърми децата на спокойствие.

Когато тя се появи от каруцата, сър Джон ѝ подаде халба бира. Сибил я пие и се ухили до уши, като видя израза на лицето му.

— Тази задача май доста ви затруднява, а?

Той изпи бирата на големи глътки и кимна.

— Да, така е, милостива господарке. Едва миналата година кроях планове за спасяването ви, а ето че сега се връщате при същия онзи мъж, който ви държеше като заложница — поклати той глава.

Сибил взе нашарената му от белези ръка и я поднесе към устните си.

— И аз ви благодаря за това, сър Джон. Вие бяхте като втори баща за мен — призна тя, а той се покашля от възмущение, като чу тези думи. — Пожелайте ми щастие, сър Джон.

— Както винаги, милостива госпожице, това е единственото, което мога да желая за вас. Ако сте успели да забравите всичко случило се напоследък, тогава аз ще се отнеса с уважение към вашите желания.

— Аз го обичам.

— Щом така казвате — приключи той разговора и си помисли, че сигурно има нещо в това толкова възвишено чувство, след като всички го изпитват — и графът, и графинята, и лейди Сибил.

Сибил допи пивото си и се приготи отново да възседне коня. Тя високо ценеше прямотата на неговия скептицизъм. Може пък да го убеди да види у Ролф мъжа, когото тя си е избрала, и да го приеме, затова ще се опита да го накара да поостане няколко седмици в крепостта.

Тя се вслуша в отмерения тропот на копитата под себе си и мислите ѝ отново се зареяха назад. С Дувеса бяха прекарвали доста време заедно. Помнеше окуражителните ѝ думи, задето бе последвала сърцето си. А после и потвърждението на подозренията си.

— Аз изпратих вестта на Ролф за децата — призна Дувеса седмица след срещата между двамата.

— Точно така си помислих — отвърна Сибил.

— Нали не си ме намразила?

— Напротив, обичам те, Дувеса — Сибил говореше искрено, защото тя наистина беше започнала да изпитва дълбока обич към съпругата на баща си, която беше почти на нейната възраст. — Познавам те и съм убедена, че не си го извършила от злоба или омраза, а защото си вярвала, че постъпваш правилно.

Дувеса стисна ръката ѝ.

— Като те гледах през всичките тези дълги месеци без утехата на твоя мъж, се страхувах, че ще позволиш тази ужасна гордост, която — отбеляза тя — и двамата със скъпия ми братовчед притежавате в изобилие, да те принуди да останеш сама. Помислих си, че може би ще успея да направя нещо, за да оправя положението. Пък и освен това

наистина чувствах, че той има право да знае, че ти носиш неговото дете. Чак когато те видях да седиш там с Деидре, разбрах, че вместо да помогна, бях навредила!

— Не беше твоя вината, Дувеса.

— Ако той беше задържал Деклан...

— Аз щях да отида заради сина си.

„Да — мислеше си Сибил, докато кобилата пристъпваше предпазливо по неравния терен, — щях да отида и да се предам.“ Тя знаеше, че ако беше дошла по такъв начин, това скоро щеше да я смаже и да погуби всякаква надежда за истински брак, но тя щеше да се реши на такава постъпка, за да запази детето си. А той отново щеше да я е насиллил, ако ѝ отнемеше правото да дойде по своя воля. Сибил беше сигурна, че всяко предишно чувство щеше да бъде заменено с дълбоко негодувание, което щеше да убие любовта ѝ и да изпепели уважението ѝ към него.

Най-трудно ѝ беше да се раздели с баща си. Продължителното му мълчание във връзка с нейното решение я нервираше и накрая тя не издържа и го притисна до стената. По нейна молба бяха излезли да пояздят за последен път, защото на другата сутрин тя щеше да замине. Спряха край една малка горичка, вързаха конете и, хванати под ръка, тръгнаха бавно да се разхождат.

— За какво мислиш? — попита тя.

— За времето, когато беше малко момиченце — отвърна Хю.

— А ти беше свършеният красив рицар, оживял от песните и приказките на бардовете.

— Едва ли чак свършен рицар, скъпа моя Сибил — разсмя се Хю.

— Няма значение. За мен ти беше такъв. — Тя залепи целувка на бузата му. — И винаги ще бъдеш.

— А ти все още си любимото ми дете, което преди много време ми вдъхваше надежди за сбъждане на мечтите.

— Наистина ли?

Той силно я прегърна.

— Ти беше създание на любовта, чието присъствие се изправяше като смел завет срещу безумието на войната и политиката. Според мен дори принц от кралски род не е достатъчно подходящ за теб.

— Ще ми дадеш ли своята благословия?

Не беше нужно да пита за какво — и без това Хю разбираше за какво говори дъщеря му.

— Винаги си имала благословията ми, мила моя, и винаги ще я имаш — той спря, обърна се към нея и двамата застанаха лице в лице един срещу друг. — Сигурна ли си, че постъпваш правилно?

— Ролф Далей е много повече от баща на децата ми, той е моето сърце, моят живот. Обичам го.

„Обичам го.“ Сибил бе произнесла тези думи с такава непринуденост, с такава нежност, че той разбра — това бе самата истина. Килрун някак си беше успял да отприщи скрития дълбоко в душата ѝ извор на чувства. Дъщеря му не беше глупава, сигурно у този ирландец имаше глъбини, които тя откриваше и разгадаваше.

— Ще можеш ли да смекчиш своята омраза? Моля те да направиш това заради мен и заради децата.

— Аз обичам близнаците.

— Знам, че ги обичаш. И бих искала да растат с твоята любов.

— Те винаги ще я имат.

— Но не искам да се получава само в писма, татко. Трябва да намираме време да бъдем заедно. Деклан и Деидре трябва да знаят, че ги обичаш, и да виждат любовта в очите ти. А и аз бих искала да прекарвам известно време с новия си брат — Айдан вече беше завладял своето местенце в сърцето ѝ и сега ужасно щеше да ѝ липсва. — Аз твърдо съм решила да бъда с Килрун до края на живота си. Затова трябва да се стигне до някакъв компромис.

Тя искаше да се срещат и беше сигурна, че след примирието, за всички ще бъде добре. С Дувеса щяха да въздействат на съпрузите си така, че това да се сбъдне.

Хю изви глава.

— Не мога да ти обещаая, че изобщо някога ще ми бъде приятно в компанията на този човек, нито пък ще бъда като него, макар че заради теб, заради скъпата ми съпруга и заради внуците ще се опитам. Давам ти честната си дума. Само не очаквай, че ще стане още утре, скъпа моя. Нека мине време.

Време щеше да има достатъчно. То работеше в нейна полза.

Пред тях се простираше пътят към замъка. Сибил пое дълбоко дъх. Щом отново съзря каменната крепост, която някога беше нейн затвор, усети как цялата потръпна. Когато си тръгна от тук, тя бе решила никога вече да не види това място, освен в кошмарите си. Сега забеляза, че сър Джон е нащрек и несъзнателно посяга към камата си.

— Не е нужно да правите това — предупреди го тя. — Ние идваме с мир, те сами виждат, че е така.

Човекът от охраната извика към тях на галски да се представят кои са. Сибил каза името си и на неговия роден език заяви, че иска да се срещне с килрунския граф.

Сър Джон беше впечатлен от начина, по който тя се справи със ситуацията и от доброто ѝ владение на езика.

Един от стражите при стената предаде на Олиф молбата да се отворят портите.

— Казва, че е лейди Сибил Фицджералд с децата на графа и иска да види Килрун. Какво да правя? — попита той с недоумяващо изражение на лицето.

Всички знаеха, че предишната година графът беше държал като заложница дама със същото име и че тя някак си бе успяла да омае по-малкия брат на графа, за да ѝ помогне да избяга. Някои говореха, че тя успяла да омае дори самия граф, тъй като той като че ли не бил същия, откакто онази жена си заминала.

Олиф отиде при охраната и се изкачи на наблюдателната кула. Видя Сибил Фицджералд, съпроводявана от няколко мъже, каруца с багаж и още една двуколка, които стояха отвън пред стените.

— Отворете портите! — изрева Олиф.

Огромните врати на замъка рязко се отвориха и керванът премина вътре.

Посрещнаха ги Олиф със съпругата си, няколко слуги и други работници от замъка. Те помнеха англичанката и бяха любопитни да я видят отново.

Олиф помогна на Сибил да слезе от коня и тя се обърна към него на галски:

— Къде е Ролф?

Той отвърна по същия начин:

— Вълка има работа извън замъка. Очакваме да се върне утре.

Сайобан бе научила за пристигането на Сибил от едно момиче, което носеше прясно мляко в кухнята. Тя изтича отвътре, спусна се към Сибил и се поклони в знак на уважение. После, като видя, че от двуколката излиза една жена с двете малки дечица, Сайобан се усмихна до уши.

— Той ще е много доволен — каза тя. — Тук им е мястото на тях.

— А на мен? — попита Сибил. Тя искаше да чуе мъдрия съвет на възрастната жена. Взе ръцете ѝ в своите и силно ги стисна.

— Още от първата нощ на теб мястото ти е било тук. Но ти чак сега осъзнаваш това, нали? — сгълча я добродушно старата жена.

Алис пристъпи напред и подаде едното дете на Сибил, а Сайобан протегна ръце към другото. Лицето ѝ светна от радост и тя сякаш се подмлади с години. После огледа двете деца.

— Няма никакво съмнение — в тях тече килрунска кръв.

Сибил предостави Алис на Сайобан. Алис пое отново грижата за детето, а Сайобан ги придружи вътре в замъка.

— Трябва да се приготви стая за оръженосеца на баща ми, Сайобан. Той ще остане тук няколко седмици, а после ще се върне в Англия. И ще те помоля, ако е възможно, да определиш жилище за моята прислужница и мъжа ѝ. Има ли нещо подходящо тук наблизо?

— Ще им предоставим една къща, *ben charrthach* — отвърна Олиф. — Аз лично ще се погрижа.

„Любима“ — тази дума я накара да се усмихне.

Сибил влезе със Сайобан в централната кула.

Там я посрещна Тадж, подпрян на дебел бастун от гладко издялано дърво. Очите му бяха все така будни и живи.

— Е, значи се върна у дома?

Сибил огледа големия салон и се усмихна.

— Така изглежда, учителю мой — целуна го тя по бузата, а после с гордост му показва децата си.

— Малките на Вълка — каза той и старческите му очи се наляха със сълзи. — Той знае ли?

— Да — потвърди Сибил.

Сайобан побърза да се погрижи храната да се приготви и да се сервира по-скоро, тъй като Сибил пожела да се оттегли рано тази вечер. Тя беше уморена от пътуването, а искаше да бъде в най-добрата си форма, когато Ролф пристигне на другия ден.

Мислеше си, че децата също ще са изморени и ще плачат. Но тъкмо напротив, те изглеждаха доволни, че се намират там. Всеки искаше да ги подържи. И двамата послушно гукаха и се усмихваха, сякаш правеха услуга на избраните щастливци. Деидре плени Олиф, Сайобан пък разпознаваше в Деклан баща му, само дето очите бяха като на майка му. Накрая близнаците дадоха знак, че си искат вечерята. Сибил реши да ги нахрани, а после да се изкъпе, за да смъкне от себе си насложения от пътуването прах.

Тя попита Сайобан в коя стая ще бъде настанена.

— Наредих да подредят нещата ти в предишната ти стая. Откакто замина, това е стаята на господаря. Всички вещи на родителите му са изнесени оттам.

— Мислиш ли, че е правилно?

— А сега не си ли господарка тук? — попита Сайобан. — Твоето място е в леглото на Вълка.

Сибил се усмихна на непринудения начин, по който се изразяваше Сайобан. Тя наистина отчаяно желаше да бъде именно там. В леглото на Ролф, здраво притисната в прегръдката му, а любовта и честта им, вплетени в едно. Сега нямаше връщане назад, размишляваше тя, докато се изкачваше по широките стълби. Преди време тук я бе довела жаждата за мъст, сега любовта я викаше обратно.

След успокоителната топла вана и чаша вино, Сибил се отпусна и се вмъкна в леглото, в което някога бе спала и което сега носеше отпечатъка и мириса на Ролф Далей. Тя се сгуши в чаршафите и блажено притвори очи, възбудена от приятния допир на лененото платно до гърдите ѝ, до бедрата, до краката. Но тя копнееше за една по-груба милувка, за докосването на ръце, свикнали да се плъзгат по кожата ѝ... същото, което и тя искаше да направи с него. Утре.

Вълка беше уморен и искаше да се прибере и да си легне. Беше отклонил поканата на приятеля си да му предостави подслон за през нощта, което включваше и жена... Жената беше сестра на домакина, овдовяла наскоро, и ако преценяваше правилно, беше готова още веднъж да изпита насладите на съпружеското легло. Трябваше да се

досети за какво става дума, още когато получи предложение уж за някаква сделка. В друг момент сигурно с охота би се съгласил и би се насладил на нейните прелести. Но сега му се струваше, че ще накърни някаква свещена връзка, ако спи с друга жена.

Тази безумна мисъл го накара да се разсмее с глас. Съпруг без съпруга. Баща без деца. Мъж без дом. Сърце без покой.

Той вярваше, че Сибил е разбрала посланието му, и все се надяваше, че тя ще дойде в Ирландия. Беше броил дните и накрая бе престанал да мисли за това. Иначе трябваше да се пръсне от ярост и страх. Страх, че никога вече не ще познае безграничното блаженство, което откриваше в нейните обятия. Страх, че завинаги ще остане чужденец в живота на своите деца. А Сибил беше хубава и богата жена. Какво ще прави той, ако тя предпочете да му откаже съвместното бъдеще и се омъжи за друг?

Ролф извика своя поздрав и вдигна караула на крак, преди часовоят да се обади.

Беше ужасно изтощен. Не искаше нищо друго, освен леглото си — този самотен остров на минали мечти, където всеки път отново и отново преживяваше онези две нощи на страстна любов, на върховен екстаз, докато накрая сякаш започваше да чувства движенията на тялото ѝ, допира на кожата ѝ, аромата на косата ѝ. Тази вечер усещаше, че го възбужда самата мисъл за нея, особено след като бе останал хладен и неотзивчив към явната проява на желание от страна на другата. Цялата страст сега се пазеше само за една жена, всички останали не го интересуваха. Единствено Сибил бе способна да го развълнува и възбуди със спомена за своята невинност и жар. Тя беше жена — истинска, цялостна. Тя беше живот, тя беше неговата душа. А колко ли време можеше да преживее без своята душа? Той копнееше за всичко, което само тя можеше да му даде, което само тя можеше да му обещае.

Ролф подаде юздите на Фергал на един коняр и в тъмното не забеляза допълнителните коне и хора, които се бяха разположили на негова територия. Той прескочи няколко стъпала нагоре и влезе в централната кула.

Докато се качваше по вътрешните стълби към стаята си, някакъв глас в тъмнината го повика.

— Милостиви господарю?

С изненада разпозна гласа на Сайобан и спря.

Досега тя беше спала съвсем леко и го чакаше. Вътрешният инстинкт, на който винаги се доверяваше, я бе накарал да остане будна, докато той се върне.

— Да?

— Преди да си легнете, бих искала да ви кажа нещо.

— Не може ли то да почака до сутринта?

Ролф се върна надолу до началото на стълбите, където тя беше застанала.

— Казвай какво има?

— Не вдигайте шум, като влезете в стаята си, за да не събудите гостите — рече тя с хитра усмивка.

— Гости ли? — насили се гой да задържи очите си отворени. — Кой е посмял да влезе в покоите ми?

— Само онези, които имат право — отвърна тя загадъчно.

Надежда озари лицето на Ролф и прогони умората. Нима е възможно? Той се обърна и понечи да се втурне нагоре по стъпалата.

— Не буди децата, защото едва успяхме да ги приспим — извика тя, докато той се отдалечаваше.

Бебетата са тук! Разбира се, те не са сами! Ролф влезе в стаята. Всичко бе потънало в мрак. Само един малък сребърен лъч проникна вътре, когато облаците се отместиха и откриха луната. Забеляза силуета на кучето, заспало до люлката на близнаците. Нищо не издаваше присъствието на друг човек. Той хвърли бегъл поглед към леглото и видя, че е празно.

Тя му беше изпратила децата. Той се приближи към люлките. Лу се беше събудил веднага щом господарят му влезе в стаята. Кучето беше добър пазач на бебетата. Ролф го потупа по главата и се надвеси над люлката на своя син. Допря тънкия си пръст до меката бузка и нежно прошепна: *Mo mhacsa*. Моят син. После се наведе над Деидре и докосна мъничкото ѝ юмруче. Какво съвършенство. *A chailin bhig*. Моето малко момиченце.

В сърцето му бликна извор на обич към тях, но радостта му веднага бе прерязана от прилив на мъка, когато осъзна, че Сибил не е там. Беше решила да му даде само децата. Той свали наметалото си и небрежно го пусна на пода.

Съзнанието му отмерваше неравните минути, докато се мъчеше да възприеме своето нещастие. Той искаше, може би малко егоистично, да има всичко — и жената си, и децата си. Да има любов, да има нова възможност. Би трябвало да ѝ бъде благодарен, че му е дала най-скъпия дар, но дали това не значеше, че тя ги отхвърля, защото в тях течеше неговата кръв? Не, той пропъди тази мисъл. Беше видял любовта в очите ѝ, когато я завари там, в градината, заедно с тях. Дали беше решила, че те най-добре ще бъдат отгледани и възпитани в Ирландия, както подобаваше на произхода им?

Или може би е заради онова, от което най-много се страхуваше? Че е решила да се омъжи за друг и не желае нищо да ѝ напомня за миналото? Или пък е била принудена да се откаже от своите деца? А възможно ли е да го е направила от любов към него? Нима смееше да повярва, че Сибил го обича толкова много, та да поиска той да отгледа децата им? Дали тя се съмняваше в неговите чувства към нея? А може би тя не го обичаше?

Главата му бучеше от всички тези въпроси и съмнения и той имаше чувството, че ще се пръсне. Закри лицето си с ръце и притисна слепоочията.

Тя се беше скрила в сянката. Искаше да наблюдава, без да бъде забелязана. Беше чула раздвижването отвън, защото бе оставила прозореца отворен, за да пусне вътре острия, сладникаво-солен нощен въздух. Искаше да почувства мириса на океана, да чуе блъскането на прибоя. Но заедно с нощния вятър долетя гласът на Ролф. Когато влизаше на коня си през портите, тя зърна фигурата му, попаднала за миг под сноп лунна светлина.

Изведнъж я обзе страх. Тя трябваше да знае как наистина ще реагира на пристигането на децата. Дали ще е толкова щастлив и сигурен в победата, че изобщо да не помисли за нейното отсъствие? А сега, когато го гледаше така прегърбен от мъка, Сибил се питаше дали все още беше живо онова обещание, което той ѝ даде тогава на плажа?

Тя чу името си, произнесено съвсем тихо. А после и думите, които накараха сърцето ѝ да подскочи и да забрави всяко колебание.

— Защо не дойде? О, любов моя, любов моя.

Нямаше значение, че той говореше на галски, сега тя разбираше! Сибил разпозна дивия копнеж в дълбокия глас на Ролф, почувства потребността му, сякаш тази потребност се беше превърнала в живо същество.

Ролф чу шум. Съвсем слаб. Можеше да го долови само ухо, обучено в изкуството да се воюва, навикнало на бдителност. В стаята имаше още някой. Дали не си въобразяваше? Или бе извикал в съзнанието си толкова ярък спомен, че той бе оживял?

Сърцето му лудо заблъска, дишането му се учести. Той отпусна ръце надолу и зачака.

Сибил се появи от прикритието на мрака, облечена само по нощница. Тя повече не можеше да устои на вълнението, на любовта. Пътят пред нея беше ясен. С прострени напред ръце тя се приближи до любимия. Докосна бялата коприна на ризата му и почувства топлината на кожата му под нея. Бавно плъзна длани нагоре и върховете на пръстите ѝ леко преминаха по стегнатите мускули на гърба му. Дъхът ѝ секна. Сибил прошепна името му с глас, дрезгав от вълнение и страст. Пръстите ѝ завиха по раменете и срещнаха ръцете му, протегнати нагоре и назад.

Ръцете им се сплетоха и този допир беше като огън, който ги изгаряше с топлината си.

Ролф отново придърпа дланите ѝ към тялото си, движенията на пръстите ѝ бяха като нежен масаж. Устните ѝ разрошиха гъстата му коса, когато ръцете ѝ продължиха своя път надолу по гърдите, зареяха се към отвора на ризата му и я разгърнаха.

Сибил заговори с пропит от желание глас:

— Сега. И завинаги — бузата ѝ бе опряна до неговата, дъхът ѝ опари кожата му.

За миг това го слиса. После той се изправи, обърна се и с безкрайна нежност я придърпа към себе си.

Внезапно проблеснала лунна светлина окъпа тялото ѝ и посребри медните ѝ коси. Ролф стоеше там, сякаш това необуздано пулсиращо чувство, тази потребност да я притежава го беше оголила напълно. Повече не можеше да се въздържа и дръпна ризата си, за да я свали.

Очите на Сибил сияеха с обич и тя копнееше да я отприщи. Тя наблюдаваше повдигането и спускането на гърдите му, къдравата

черна коса, гладките мускули.

От любов кръвта кипеше във вените ѝ. Именно от тази любов тя черпеше смелост да поеме напред — да взима, да дава, да приема, да се съединява.

Ролф се наведе и обхвана бедрата ѝ в силните си ръце. Допирът до грубата космата гръд я изпълни с трепет, но много повече я възбудиха думите му, които прозвучаха като благослов, преди устните им жадно да се слеят в своето взаимно изучаване.

— *Mo Bhean*. Съпруго моя.

В часовете преди зазоряване те венчаха телата си, душите си, съдбите си, любовта си... и удържаха обещанието.

ЕПИЛОГ

— Вълнуваш се, нали?

Сибил се бе заела да смени пелената на сина си, но въпросът на съпруга ѝ я накара да отклони вниманието си. Тя се обърна към него и се усмихна.

— Не мога да изкажа с думи какво значи всичко това за мен — каза тя, после довърши работата си и постави момченцето на пода, а то бързо изпълзя при сестричката си. Тя седеше до крака на баща си и дъвчеше парче мека кожа, която той ѝ бе дал.

Сибил дори не бе мечтала за подобно щастие. Откакто официално се омъжи за Ролф, тя бе живяла така пълноценно, както никога преди. Беше доволна, даже нещо повече, тя се чувстваше като жена, постигнала пълна изява на своята личност. Като графиня на Килрун беше облечена във власт и привилегии, тя беше, както ѝ бе казал Ролф, господар с права, равни на неговите. Сибил се закле никога да не му даде повод да съжалява, че я е удостоил с тази чест.

Тя активно се включваше в делата, свързани с имотите, и насърчаваше неговото участие в управлението на собствеността ѝ. Домът им преливаше от любов и веселие, макар и понякога да се разтърсваше от разгорещените словесни двубои на господаря и господарката.

След по-малко от месец Деран и Дувеса щяха да направят първото си посещение в Килрун. Заедно с тях щяха да пристигнат Айдан и вторият им син, Томас. Сибил нямаше търпение да види двете си братчета, да не говорим пък за сестрите. Досега само Клер им бе гостувала за малко преди няколко месеца.

Сега Сибил гледаше как близнаците си играят щастливо с малките кученца, чийто баща беше Лу. Децата тромаво и непохватно се опитваха да ги възседнат, а малките хрътки лекичко хапеха и подскачаха.

За нея нямаше значение, че това ще е едно доста необичайно събиране. Напротив, беше доволна, че то ще се осъществи. В писмата

до баща си винаги отправяше покана, но едва в последното си писмо, той най-сетне бе отговорил положително и казваше, че иска да види внуците си — може би наистина беше по-добре миналото да си остане далеч зад тях. Очевидно, беше успял да приеме факта, че тя е омъжена за Ролф и обича съпруга си.

Сибил с радост си припомни какъв подарък бе изпратил Ролф на Дувеса и Хю за миналата Коледа — един изящен златен свещник.

Тя скришом се усмихна.

Имаше една тайна, която искаше да сподели със съпруга си, изненада, която нямаше търпение да му поднесе.

Тя извика Алис и я помоли да изведе близнаците и кученцата да подишат свежия въздух на океана. Тази дума отново извика усмивка на лицето ѝ. Океанът беше непосредствено свързан с онова, което щеше да съобщи на Ролф — сигурна беше, че именно на плажа бе заченала следващата им рожба.

Тя почака, докато останаха сами в покоите си, свали панделките, с които бе прибрала косата си и разтърси разпуснатите ѝ вълни. Сибил забеляза жадния поглед в зелените очи на Ролф и лекото потрепване на ноздрите му. Почувства ускорените удари на сърцето си, докато той пристъпваше към нея.

Ролф вплете дългите си пръсти в меденокафявите кичури и промълви с пресипнал глас:

— Твоето отвличане беше най-мъдрата грешка в живота ми. Отмъщението никога не е било по-сладко, нито правдата така тържествуваща.

— Нито любовта — добави Сибил — така неочаквана и затова така благословена, съпруге мой. Любов на моето сърце, пазител на моята душа, мой за вечни времена.

Издание:

Гейл Линк. Прегръдката на вълка

ИК „Калпазанов“, Габрово, 1995

Редактор: Мая Арсенова

Коректор: Павлина Василева

ISBN: 954–19–0020–8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.